

ЕРНСТ МУЛДАШЕВ ОТ КОГО СМЕ ПРОИЗЛЕЗЛИ

Превод от руски: Светла Петрова, Георги Рачев, —

chitanka.info

Посвещавам на своите родители

ЗА АВТОРА

Ернст Мулдашев е доктор по медицина, професор, директор на Общоруския център за очна и пластична хирургия, почетен консултант в Луисвилския университет (САЩ), член на Американската академия по офталмология, дипломиран офталмолог на Мексико, член на Международната академия на науките към ООН, майстор на спорта по спортен туризъм, трикратен шампион на СССР, депутат в Руската дума по времето на президента Елцин.

Той е първият лекар в света, извършил успешно операция за трансплантиране на око, създател на ново направление в медицината — регенеративната хирургия. Чудодейните биоматериали, изобретени от него и наречени алоплант, активират скритите възможности на организма за възстановяване на собствените тъкани, а биополето на растящите клетки потиска патологичната регенерация (рака) и нормализира функциите на болните клетки. Разработил е 90 принципно нови очни и пластични операции, спасили хиляди безнадежно болни, отписани от консервативната медицина. Под негово ръководство в Центъра са внедрени 58 вида алоплант, патентовани в Русия, САЩ, Германия, Франция, Швейцария и Италия. Бил е в повече от 40 държави, където е извършвал операции и е чел лекции. Има над 300 научни публикации в руския и чуждестранния печат.

Така регенеративната хирургия прекрачва от сферата на фантастиката в реалността. Разбира се, през 1982 г. овластените партийни чиновници едва не го лишават от лекарски права, като го обвиняват в шарлатанство и лъженаука. Останал без работа, той заминава за Якутск, където става еленовъд. По-късно, рискувайки поста си, министърът на здравеопазването в Башкирия Ха-лим Каламов му предоставя малка стаичка в затънтена болница в краен квартал на гр. Уфа. Там го последват близките му сътрудници и съмишленици, които днес са гръбнакът на прочутия в цял свят Общоруски център за очна и пластична хирургия.

Ернст Мулдашев признава, че не може напълно да осъзнае механизма, по който действа неговото откритие. След успешната трансплантация на око, извършена на 22.02.2000 г., той разказва следното: „От трибуната на Общоруския конгрес на офталмолозите се чуваше: «Мулдашев опозори руската офталмо-логия с авантюрата за присаждане на око. Всички добре знаят, че това е невъзможно. Не-възмож-но!» Мислех си защо ме съдят така, защо дори не ми позволиха да се изкажа, да не би да са богове! Не искаха да разберат, че очната трансплантация е резултат от сложни научни изводи, включващи не само медицински знания, но и данни от физиката и молекулярната биология, както и древни тибетски истини. Как можех да обясня, че във вътрешността на окото по време на операцията изграждах от алоплант конструкции, които приличаха на видените от мен в Тибет... «огледала», свиващи времето! Времето наистина се сви и в трансплантираното око за невероятно къс срок враснаха кръвоносни съдове, които вече година и половина осигуряват снабдяването му. Как можех да обясня, че до тази операция не би могло да се стигне без религиозните знания, придобити в хи-малайските и тибетските експедиции! Та нали тибетските ламы и индийските свами възприемат тези знания като предадени през вековете от предишни земни цивилизации! Ако бях говорил за тях на конгреса, в най-добрия случай щяха да ме възприемат като побъркан... Наистина трудно си представям механизма, при който мъртвата човешка тъкан (точно от нея е изготвен ало-плантът) е в състояние да задейства огромния информационен пул и да създаде нови тъкани в друг организъм, стимулирайки регенерацията... Трудно е да си представим колко сложна е дори само една човешка клетка, а по някакви неизвестни нам закони клетките се включват в стройни структури и образуват кръвоносни и лимфни съдове, нерви, влакна... Ясно е, че всичко се извършва по строга и непрекъсната работеща програма, в сравнение с която и най-съвършеният компютър изглежда като детска играчка.

Къде са локализирани тези програми? Разбира се, не само в гените, ще каже всеки молекулярен биолог. Според последни данни от физиката програмите са записани във фина енергия, наричана в Изтока божествена... Кой е създал тези програми? Не ми е удобно да го произнасям пред консервативни и ортодоксални учени, но отговорът идва от само себе си — създадени са от Бога...“

Убеден, че науката и религията са две сфери на познанието, че различията им са по-скоро външни и формални, отколкото същностни, че синтезът помежду им би могъл да роди принципно нови перспективи и възможности в безкрайната спирала на знанията, той организира четири последователни експедиции до Индия, Непал и Тибет под егидата на Международната академия на науките към ООН. Целта на експедициите е да се издирят изворите за произхода на човечеството.

Така се появяват сензационните разкрития, които потвърждават хипотезите за наличието на особена форма на живот във финия (онзи) свят, за взаимоотношенията между духа (финия свят) и материята (физическия свят), за процесите на стареенето и безсмъртието, за дематериализацията и материализацията, за Генофонда на човечеството, съставен от представители на предишни цивилизации, които контролират еволюцията и са готови да възродят живота на планетата в случай на глобална катастрофа. Авторът доказва, че древните митове, легенди и религии, както и текстовете на т.нар. посветени (Нострадамус, Е. Блаватская, Н. Ръорих и др.), не са плод на развинута фантазия, а отразяват научните постижения на нашите предходници (лемурийци и атланти), че техният общ източник е Всеобщото информационно пространство или Висшият разум, когото обикновено наричаме Бог. Смайващите паралели и аналогии между съвременната наука и езотеричните и религиозни знания коренно променят представите ни за човека, еволюцията и Вселената и очертават една изумителна картина, в която има всичко друго, но не и чудеса. Една картина, която започва от Сътворението, уплътняването на духа и появата на материята, проследява развитието на петте човешки раси (според терминологията на Блаватская) и стига до наши дни, до сомати-пещерите и подземната техногенна цивилизация на Шамбала и Агартти, живееща в други пространствено-времеви измерения, различни от нашите.

В този смисъл загадъчните явления и феномени, определяни от традиционната наука като несъстоятелни и случайни, получават своето логично и естествено обяснение.

ПРЕДГОВОР

Аз съм типичен учен изследовател. Цялата ми научна дейност е свързана със строежа и биохимията на човешките тъкани и използването им като трансплантанти в очната и пластичната хирургия. Нямам навика да философствам, не ми допада компанията на хора, проявяващи интерес към духовете на умрелите, свръхсетивността, магиите и други подобни теми. Понеже всяка година правя по 300–400 операции с повишена сложност, свикнал съм да оценявам резултатите от научните търсения по ясни и конкретни параметри: сила на зрението, конструкция на лицевите кости и т.н. Нещо повече, аз съм продукт на комунистическия строй в родината си и неизбежно съм възпитан в духа на атеизма и възвеличава-нето на Ленин, макар че никога не съм вярвал сляпо в тези идеи. А религия изобщо не съм изучавал. Ето защо не съм очаквал, че един ден ще се занимавам от научна гледна точка с проблемите на мирозданието, антропогенезиса и философското осмисляне на религията.

Всичко започна от баналния житейски въпрос: защо се гледаме в очите? Този факт ме заинтригува като офталмолог. Когато започнахме изследванията, екипът ни състави компютърна програма, способна да анализира геометричните параметри на очите. Нарекохме това направление офталмогеометрия. После открихме, че то успешно може да се прилага при идентифицирането на личността, определянето на националността, диагностицирането на психични заболявания и т.н. Най-интересният факт се появи, когато съпоставихме снимки на хора от всички земни раси и получихме параметрите на „средностатистическите очи“. Оказа се, че те принадлежат на тибетците.

Сравнявайки очите на останалите раси със „средностатистическите очи“, изчислихме миграционните пътища на човечеството — те учудващо съвпаднаха с историческите факти. По-късно узнахме, че във всеки храм в Тибет и Непал има изображение на необичайно огромни очи — нещо като визитна картичка. С методите

на офталмогеометрията и математическата обработка определихме външността на техния притежател, която се оказа доста необичайна.

„Кой е той?“ — мислех си аз.

Порових се в източната литература, но не открих нищо подобно. Тогава не можех да предположа, че този „портрет“ ще направи огромно впечатление на ламите и свамите в Индия, Непал и Тибет. Те единодушно възкликваха: „Това е Той!“ Дори не съм си представял, че „портретът“ ще стане пътеводна нишка към разкриването на една от най-големите тайни на човечеството.

Смятам, че логиката е царицата на всички науки. През целия си живот съм прилагал логическите методи при разработването на нови операции и трансплантанти. И когато потеглихме на трансхималайската експедиция, реших да използвам същия подход. Пълната бъркотия от сведения, получавани от ламы, гуру и свами, а така също от литературни и религиозни източници, с помощта на логиката започна да се подрежда като по конец. Постепенно осъзнахме, че на Земята съществува система, застраховаща живота в „консервиран“ вид посредством СОМАТИ-медитацията. Че в тайнствените пещери има запазени хора от различни цивилизации, съставлящи Генофонда на човечеството. Успяхме да открием една от тези пещери и да получим сведения от т.нар. Особени хора, които ги посещават всеки месец.

С какво ни помогна рисунката? Ами чисто и просто Особените хора ни увериха, че сред хората в пещерите има човек, приличащ на изобразения върху нея. Тъкмо него те наричаха с уважение Той. А кой е Той? Не съм сигурен в точността на отговора, но мисля, че Той е човек от Шамбала.

Сега вече, макар да съм рационален учен-практик, напълно повярвах в съществуването на Генофонда на човечеството. До този извод стигнах по пътя на логиката и на научните факти. Но същевременно разбрах, че и моето, и вашето любопитство едва ли ще бъде задоволено, че само сме открянали вратата към великата тайна, но едва ли в скоро време ще ни бъде позволено да докоснем и да фотографираме „консервираните“ хора. Кой сме ние? Все още сме неразумни деца в сравнение с висшата земна цивилизация на лемурийците, създава Генофонда. А и залогът му е твърде голям — да възроди човечеството в случай на глобална катастрофа или самоунищожение.

Осъзнахме и смисъла на думата Амин, с която завършва всяка молитва. Тя е породена от т.нар. последно послание SoHm. Стана ясно, че нашата — петата — цивилизация е блокирана за познанията на Онзи свят, поради което е принудена да се развива самостоятелно. Тогава ми стана ясен и източникът за знанията на Посветените — такива като Нострадамус, Е. Блаватская и други, успели да преодолеят принципа SoHm и да проникнат във Всеобщото информационно пространство, т.е. в знанията на Отвъдния свят.

Книгата се състои от четири части. В първата накратко възстановявам логиката на изследователската мисъл, като започвам от въпроса „Защо се гледаме в очите?“ и завършвам с цялостния облик на необичайния човек, чийто очи са изобразени в тибетските храмове.

Втората и третата част са посветени на фактологическия материал, събран по време на експедицията от ламы, гуру и свами. Той е представен, общо взето, под формата на беседи с тях. На някои места обаче се отклонявам, анализирайки литературни източници (Е. Блаватская и други). Отговарям също на въпроси от типа „Кой е Буда?“ и „Какви цивилизации са съществували на Земята преди нас?“.

Четвъртата част е най-сложната. Посветена е на философското осмисляне на фактите. В нея читателят ще открие интригуващи размисли за Генофонда на човечеството, за тайнствената Шамбала и Агарты, за подивяването на хората и отрицателната аура над Русия, а така също за ролята на добротата, любовта и злото в човешкия живот.

Честно казано, и аз самият се учудих, че завърших книгата с такива обичайни и естествени на пръв поглед понятия като добро, любов и зло. Най-сетне бях разбрал защо световните религии са единодушни по въпроса за важността на доброто и любовта. Оттогава наистина изпитвам уважение към религията и искрено вярвам в Бог.

Докато пишех книгата, сигурно съм допуснал и някои грешки. Моите приятели — съратници в експедицията (Валери Лобанков, Валентина Яковлева, Сергей Селиверстов, Олга Ишмитова, Венер Гафаров), често не се съгласяваха с мен, спореха и ме поправяха. Много помогнаха чуждестранните членове на екипа Шесканд Ариел и Кирам Будаачарая (Непал), д-р Пасрича (Индия). Всеки от тях даде своя принос в общото дело. Бих искал да им благодаря. Благодарен съм и на Марат Фатхлисламов и Анис За-рипов, които ме снабдяваха с литература и ми помагаша в сложната проблематика.

Струва ми се обаче, че тази книга е само първата на тази тема.
Изследванията продължават.

ПЪРВА ЧАСТ
ОФТАЛМОГЕОМЕТРИЯТА — НОВИЯТ
ПЪТ КЪМ ПРОБЛЕМА ЗА ПРОИЗХОДА НА
ЧОВЕЧЕСТВОТО

ЗАЩО СЕ ГЛЕДАМЕ В ОЧИТЕ?

Имам приятел. Фамилията му е Лобанов. По характер Юрий Лобанов е срамежлив и докато разговаря, често свежда очи надолу. Веднъж станах неволен свидетел на трудния му диалог с неговата годеница.

— Юра, погледни ме в очите! — настоя тя. — Защо свеждаш поглед? Да не би да криеш нещо?

„Защо го моли да види очите му? — попитах се аз. — Сигурно в тях иска да прочете онова, което той не доизказва...“

Като лекар-офтальмолог всеки ден гледам хората в очите. И всеки път забелязвам, че те сякаш издават допълнителна информация. И наистина, хората често казват: „В очите му има страх“, „Гледа с влюбени очи“, „Очите са тъжни“, „Радост грее в очите“ и пр. Ненапрасно в една известна песен се пее: „Тези очи срещу мен...“

Каква информация сме способни да възприемем от очите? В научната литература не открих подобни изследвания. И затова проведох два експеримента.

Помолих двама познати да седнат един срещу друг и да разговарят, без да откъсват поглед от краката на събеседника си. Ако обсъжданата тема не изискваше емоционален анализ, те все пак постигаха съгласие, макар да усещаха дискомфорт поради желанието си да се погледнат. Щом обаче насочих разговора към нещо по-емоционално, беседата в положението „гледаме се в краката“ стана нетърпима за участниците.

При ситуацията „гледаме се в очите“ и двамата подчертаха удобствата и доброто взаимно разбиране при обсъждането на по-емоционалните теми. Оттук и изводът, че ролята на допълнителната информация, която получаваме благодарение на очите, е наистина осезаема.

При втория експеримент взех снимки на известни актьори, политици и учени, като разрезах лицата им на три части: челото, очите и носа с устата. Бях избрал Алла Пугачова, Михаил Горбачов, Олег Дал, Арнолд Шварценегер, Алберт Айнщайн, София Ротару, Владимир

Висоцки, Леонид Брежнев и други видни личности. После помолих поотделно седем души да определят „кой кой е“ по изображенията на челата. Всички участници се объркаха и само в един случай се досетиха — веднага разпознаха Михаил Горбачов по специфичното родово петно.

Същата несигурност изпитаха и при определянето на личността по изображението на носа с устата. Само един от анкетираните позна Брежнев, припомняйки си през смях прословутите му целувки.

По очите обаче определянето „кой кой е“ вървеше успешно, макар и не винаги от първия път. „Това е Брежнев, това е Висоцки, това е Пугачова...“ заявяваха запитаните, докато разглеждаха изображенията на очите. Неизвестно защо всички изпитаха затруднение да разпознаят София Ротару.

Очевидно беше, че за да се определи дадена личност, максимум информация се получава от очната лицева част.

Какъв род информация добиваме от нея? Всеизвестно е, че човешкият погаед действа като сканиращ лъч — очите извършват микроскопични движения, в резултат на което погледът сякаш пречертава надлъж и шир разглеждания обект. И тъкмо защото погледът ни доставя сканирана информация, ние можем да определим обема, размерите и другите параметри на обекта. При сканирането на очната ябълка не получаваме кой знае каква информация, понеже във видимата си част като анатомичен орган тя има само четири важни елемента: бялата еклера, кръглата прозрачна роговица, зеницата и оцветеният ирис. При това те не се променят в зависимост от състоянието на индивида. Изхождайки от този извод, стигнахме до заключението, че с погледа си „сваляме“ сканираната информация от цялата околоочна част на лицето, включваща клепачите, веждите, междувеждието и ъгълчетата на очите. Тези параметри образуват сложна геометрична конфигурация, която постоянно се променя в зависимост от състоянието на човека (емоции, болка и т.н.). Следователно ние се гледаме в очите, за да наблюдаваме промените в геометричните параметри на околоочната област на лицето. А сканираната информация се предава през очите в центровете на мозъчното подкорие, където се преработва и се прехвърля в кората на главния мозък под формата на образи, според които съдим за събеседника си.

ОФТАЛМОГЕОМЕТРИЧНИТЕ ПАРАМЕТРИ

Какви са тези образи? Преди всичко това са емоциите (страх, радост, любопитство, безучастност), които сме в състояние да забелязваме в погледа на човека срещу нас. По очите можем да се досетим за националността му, за някои ментални характеристики като воля, страхливост, добронамереност. Например по-старите лекари определят по сканираната офталмогеометрична информация така наречения хабитус на болния — общото впечатление за състоянието му или диагнозата на болестта.

Диагностицирането на болестите по хабитуса е било повсеместна практика при провинциалните лекари през XIX век, когато не са разполагали с качествено оборудване.

— Имате туберкулоза, приятелю — определял докторът, вглеждайки се в очите на пациента.

И аз самият се чудех, че при определено ниво на практическия опит сравнително точно може да се определи състоянието на болния с един поглед. При това обикновено се гледа в очите на болния, а не се прави пълен преглед.

Наблюденията доказаха, че научното изучаване на промените в очната част на лицето е изключително ценно за решаването на редица проблеми (диагностициране на психически заболявания, обективно тестване за пригодността към определени професии). По какъв начин обаче да се изучава тази област на лицето? Успях да запаля за идеята група учени, с които подехме инициативата да изследваме 1500 души.

Като предположихме, че сканиращият човешки поглед „сваля“ интересуващата ни информация от очната част, направихме снимки и се опитахме по тях да определим принципите на геометричната обработка на очния процеп, клепачите, веждите и междувеждието. Постигнахме известни резултати, но не открихме общите закономерности.

Заснехме диапозитиви и прожектирайки изображенията на стената, се постаряхме да сторим същото, но при по-голямо увеличение. Отново не сполучихме. После изготвихме компютърен

софтуер, позволяващ да се прожектират изображенията върху екрана, и ги анализирахме с помощта на специални програми. Този начин се оказа най-удобен, изчисленията бяха по-точни и по-лесно се вкарваха в паметта на компютъра. Но и така не открихме обобщаващия принцип и дори преустановихме за известно време работата си. Измерването на геометричните фигури вървеше трудно, сравняването им бе възможно само като относителни величини, което от своя страна не позволяваше статистическа обработка. Като че ли приближаваше зникът на тази научна идея.

За късмет обаче един ден забелязах нещо любопитно. То нямаше пряка връзка с научните ни търсения. Преглеждах петгодишно момиченце. То седеше в скута на майка си. Жената склони глава към дъщеря си и като ѝ шепнеше в ухото, ми помагаше да преглеждам очите ѝ. Понеже се уморих да се вирам в очното дъно, отметнах глава и огледах майката и дъщерята заедно. В този миг ми направи впечатление, че големината на роговиците и при двете е еднаква, независимо от многократната разлика в големината на телата им. „Защо са еднакви? Та нали при малкото момиче е логично роговицата да е по-малка от тази на майка ѝ“, помислих си аз.

Превъзмогвайки любопитството си, продължих прегледа, поставих диагнозата и препоръчах операция. Поредният пациент стоеше вече на прага на кабинета ми. „Нима и при този възрастен човек размерът на роговицата ще е еднакъв с този на малкото момиченце?“, разсъждавах аз, докато преглеждах новия пациент.

И наистина големината на роговиците им ми се стори еднаква. Тогава не се сдържах и извиках секретарката. Помолих я да събере двайсетина души с различна възраст, ръст и пол, взех офталмоскопа и сравних очите им. Размерите на роговиците бяха еднакви при всички, независимо от ръста, теглото и възрастта им.

„Странно — продължавах да разсъждавам аз, — усещането е такова, сякаш големината на роговицата е константна величина, нещо като абсолютна единица на мерките в човешкия организъм!“

До мен седеше нашият хирург Венера Галимова — красиво миньонче. Погледнах към краката ѝ и я попитах:

— Венера, кой номер обувки носиш?

— Трийсет и пети. Защо се интересуваш?

— Аз нося четирийсет и трети. Я да се погледнем в огледалото! Приблжихме се към огледалото — гледаха ни два чифта очи с еднаква големина на роговицата. Излизаше, че в човешкия организъм всички мерки са относителни: дължината на ръцете е различна, големината на стъпалата — също, размерите на лицевите части и на тялото — също, някои имат издути кореми, други — плоски, дори обемът на мозъка и вътрешните органи (черен дроб, стомах, бели дробове) се различават при отделните хора. А роговиците са еднакви! Нима никой от учените досега не е забелязал този факт?

Прелистих набързо медицинската литература, но никъде не се споменава нищо по темата. Затова организирах масово изследване с помощта на специален хирургически инструмент под операционен микроскоп, като сравних данните с ширината и дължината на дланите и стъпалата. После съставихме вариационни поредици, обработихме ги статистически и открихме, че диаметърът на роговицата, в сравнение с размерите на дланите и стъпалата, е абсолютна константа и е $10 \pm 0,56$ мм.

Размерът на очната ябълка (оста по дължината на окото), измерен с ултразвук, постепенно се увеличава от мига на раждането и до 14-18-годишна възраст достига средната си величина — 24 мм. В различие от него диаметърът на роговицата се увеличава незначително от раждането до 4-годишна възраст, след което не се променя. Затова очите на малките деца изглеждат по-големи от тези на възрастните.

Защо диаметърът на роговицата е постоянна величина? Трудно ми е да отговоря на този въпрос. Но тази абсолютна величина в човешкия организъм може да се използва като мерна единица, по-конкретно — при офталмогеометричните изследвания. Мнението ми се затвърди окончателно след приключването на статистическите изследвания и опитите да съставя геометричните фигури на очните лицеви части, съобразени с постоянните величини на роговиците.

По това време ме посети главният гинеколог на гр. Уфа. Той има подчертано солидна външност — висок, с внушителен корем и огромно овално лице, с гъста брада и високо чело. Едновременно с него в кабинета влезе моята операционна сестра Лена Воронина — красиво, миловидно, дребничко момиче. Лицата на двамата толкова се различаваха, че аз им предложих да участват при компютърното заснемане на офталмогеометричните им параметри. „Ако лицата им

толкова не си съвпадат — мислех си аз, — по какво ли се различават очите им?“

Въведохме изображенията им в компютърната памет, като добавихме лицето на 14-годишно момче — син на нашата сътрудничка Олга Ишмитова. После анализирахме геометричните фигури, които се получаваха от допирателните на долните и горните клепачи. Получихме два четириъгълника — голям (от съединяването на допирателните, прокарани по външните криви на клепачите) и малък (съответно — по вътрешните криви). Формата и размерите на тези два четириъгълника и при тримата участници се оказаха напълно различни, но големината на роговиците, намиращи се в големия четириъгълник, бяха еднакви. Така възникна идеята да използваме диаметъра на роговицата като мерна единица при математическия анализ на големия и малкия четириъгълник, а и на техните взаимоотношения. В крайна сметка това ни позволи да изразим математическите характеристики на четириъгълниците чрез уравнение, чието решаване даваше число, определящо офталмогеометрията на изследвания индивид.

Съпоставката на гореспоменатото „офталмогеометрично число“ при главния гинеколог, сестрата и момчето установи значителни разлики при всеки от тях. Главният гинеколог имаше 3474, сестрата — 2015, момчето — 2776.

Възможно ли е индивидуалните характеристики на големия и малкия четириъгълник да се съпоставят с лицето на всеки човек? Разчертахме лицето на главния гинеколог, представяйки го като комбинация от геометрични фигури. Същото сторихме и с лицата на сестрата и момчето. После установихме математическите зависимости на комбинациите от геометрични фигури, описващи чертите на лицата, с геометричните характеристики на четириъгълниците. Тези зависимости се проявяваха доста ясно, затова, като взехме четириъгълниците на главния гинеколог, реконструирахме основните черти на лицето му, което постигнахме и с лицата на сестрата и момчето.

Така разбрахме, че сме открили принципа за реконструиране на лица по геометричните характеристики на очите. Систематизирането на данните от 1500 души усъвършенства методите на работа, но не успяхме да достигнем пълна точност. Защо? Защото бяхме определили

22 офталмогеометрични характеристики, а четириъгълниците бяха само две от тях. А едновременният математически анализ на всичките 22 параметра се оказа нещо толкова сложно, че не можахме да го осъществим.

Нещо повече — тези 22 параметра постоянно се променят в зависимост от емоциите и общото състояние. Каква изчислителна мощност притежаваха малките подкорони възли в човешкия мозък, преработващи подобна офталмогеометрична информация! Та нали те я преработват за миг и я предават в кората на главния мозък във вид на образи, усещания и други подобни чувства, независимо че размерът им (около 1 см) е несъпоставим с капацитета на съвременния компютър. Наистина велик е Бог, създал подобно компютърно съвършенство в мозъка! А ние съумяхме да обработим математически само два параметра от 22-та съществуващи! Но дори и малкото постижение ни позволи достатъчно уверено да твърдим, че офталмогеометричните параметри на всеки човек са строго индивидуални и са нещо като рождено петно. Те постоянно се променят, но запазват основните черти на вродената си индивидуалност.

Същевременно тези индивидуални параметри са „скачени“ за геометричните характеристики на чертите на лицето и дори за някои части на тялото, затова е възможно да се реконструира цялостният облик на човека в ориентировъчните граници, маркирани от геометричните характеристики на очната част на лицето. Ето защо, гледайки даден човек в очите, възприемаме повече информация, отколкото от самите очи.

Да обобщя — единствената постоянна величина в човешкия организъм (диаметърът на роговицата) се намира в пределите на офталмогеометричните схеми, сякаш подсказва, че тъкмо тя е мерната единица в офталмогеометрията.

В очите се отразяват почти всички процеси, протичащи в организма и мозъка, и те могат да се проследят по промените в посочените 22 (а защо не и повече!) параметри в очната част на лицето. В бъдеще офталмогеометрията, разбира се, ще бъде изучена и ще доведе до решаването на много проблеми в областта на медицината и психологията. Самата природа ни тласка нагам.

Математическо изобразяване на чувствата и усещанията — така образно можем да охарактеризираме офталмогеометрията.

Погледът, действащ като сканиращ лъч, „сваля“ информацията от очната част на лицето, в която чрез микроскопични движения на клепачите, веждите, очните ябълки и кожата се изразяват нашите чувства и усещания, а така проличава и индивидуалността на всеки човек. Ние се гледаме в очите, защото от тях (по-точно от очната част на лицето) получаваме допълнителна информация за човешката индивидуалност и нейните промени в резултат на чувствата и усещанията.

ПЪТИЩА ЗА ИЗПОЛЗВАНЕ НА ОФТАЛМОГЕОМЕТРИЯТА

Разбира се, гледайки се в очите, получаваме и информация от телепатичен характер. Дори да е така, не бива да изключваме и предаването на офталмогеометрична информация от очната част на лицето.

Можем да очертаем няколко направления за практическото използване на офталмогеометрията: идентифициране на личността, реконструиране облика на даден човек, определяне на менталните характеристики на личността, обективно анализиране на чувствата и усещанията, диагностициране на психични и соматични заболявания, определяне на националността и ...изучаване произхода на човека.

1. Що се отнася до идентифицирането на личността, тук вече получихме достатъчно убедителни данни, че дори при изучаването на 2 (от 22) офталмогеометрични параметри, на конкретния човек отговаря точна цифра, характерна само за него. Статистическите изследвания показаха, че това число се повтаря при поредните компютърни снимки, т.е. то е характерно за дадения човек. Точността на „индивидуалното офталмогеометрично число“ според мен ще се увеличава при въвеждането на по-голям брой параметри.

За идентификацията на личността много е важно да се постигне спокойно, уравновесено състояние на изследвания човек, за да се изключи максимално влиянието на емоционалния фон.

Познати са два основни начина за идентифициране: фотографирание на лицето и дактилоскопия. Офталмогеометричната идентификация на личността може да е допълнителен начин в това отношение и да се окаже полезна в случаите, когато човек съзнателно променя външността си и си наранява пръстите. Полицията, военната сфера, банкерството и други подобни области със сигурност ще прилагат Офталмогеометричната идентификация на личността.

2. Реконструиране на човешкия облик по данните на офталмогеометрията приложихме само в няколко случая. Въпреки това

принципите му се очертаха достатъчно точно и бе постигната висока степен на сходство между реконструирания и реалния облик.

Защо не продължихме изследванията? Работата е там, че щом реконструирахме човека, чиито очи са изобразени в тибетските храмове, получихме толкова интересна фигура, че насочихме усилията си към произхода на човечеството. Но за това ще разкажа по-късно.

3. Офталмогеометричното определяне на менталните характеристики на личността може да се окаже целесъобразно например за обективно тестване при професионалното ориентиране на летци, космонавти, хирурзи и др. На практика то и сега се прилага, но е субективно, зависещо от тествания, не е обективно. За изучаването на проблема подбрахме хора с ярко изразени качества като воля, страхливост, доброта, злоба. Всяка група включваше по 6 души. Например в групата „воля“ влязоха хора, за които бяхме сигурни, че наистина притежават това качество. Същото важеше за групите „страхливост“, „доброта“ и „злоба“. Офталмогеометричната оценка се правеше според двата гореописани четириъгълника — големия и малкия. В резултат получихме следната картина.

При волевите хора двата четириъгълника бяха равнобедрени, съвпадаха си по градусите на ъглите, а малкият, общо взето, равномерно се вписваше в големия.

При хората от група „страхливост“ големият четириъгълник приличаше по форма на триъгълник с върха нагоре, а малкият — на триъгълник с върха надолу. Разликите между групите „воля“ и „страхливост“ бяха толкова видими, че не се нуждаеха от статистическо потвърждаване. Хората от група „доброта“ образуваха голям правоъгълник, подобен на ромб, обърнат върху единия от ъглите си. Малкият четириъгълник също наподобяваше ромб върху ъгъл и равномерно влизаше в състава на големия.

В групата „злоба“ големият четириъгълник беше умерено сплескан и тесен, а малкият придоби формата на обърнат с върха надолу триъгълник. Отликите между групите „доброта“ и „злоба“ също бяха поразителни.

Проведените изследвания, разбира се, не са завършени и може би не са докрай точни поради малкия брой на участниците в опита. Но дори и тези данни са интересни по следните причини. Първо, оказва се, че волевите хора най-често са и добри. Второ, страхливите пък са

склонни да проявяват злоба (при тях са еднакви малките четириъгълници) и обратно — злобните често са страхливи. Естествено, съществуват безброй междинни форми между волята, страхливост-та и злобата, които също могат да бъдат измерени, както и други ментални характеристики на човека.

4. Обективният анализ на чувствата и усещанията все още беше твърде повърхностен. Но дори първите получени сведения ни впечатлиха.

Какво са чувствата? Любов, негодувание, озлобеност, удовлетвореност, толкова често описвани от поети и писатели. Лекарите например рядко им обръщат внимание, макар чувственият елемент винаги да присъства в страдащия организъм. Ненаправно се твърди, че майката може да излекува детето с любовта си. Може ли да се измери например степента на влюбеност или на възмущение? Мисля, че в недалечно бъдеще ще е възможно, след като компютърният анализ включи по-голям брой офталмогеометрични параметри. Но засега — при положение, че сме в състояние да анализираме само 2 параметра от 22, изследванията са доста неточни.

Усещанията (болка, прилив на енергия и т.н.) се измерват поточно дори въз основа само на посочените параметри. Нямахме обаче достатъчно капацитет за статистически анализ — все пак центърът ни е хирургическа клиника и основните ни сили отиват за разработване и провеждане на операции.

Може да се каже, че офталмогеометричният анализ на чувствата и усещанията ще отвори нови перспективи не само в медицината, а и в други научни области, особено в психологията. Със сигурност психологията на бъдещето ще прилага математически офталмогеометрични методи.

5. Диагностирахме психични заболявания при неколцина пациенти, болни от шизофрения. Не открихме никакви типични аналогии по отношение параметрите на големия четириъгълник. При всички шизофреници обаче малкият четириъгълник напомняше триъгълник, обърнат с върха надолу. Разбира се, не може да се поставя диагноза „шизофрения“ само въз основа на промените в малкия четириъгълник. Трябва да се взимат предвид по-голям брой параметри, при които дори на пръв поглед се забелязват редица специфични промени, изискващи сложна математическа обработка.

Перспективата да се диагностицират психични заболявания чрез офталмогеометрията според мен е обоснована. Работата е там, че съвременните психиатри прилагат чисто субективни методи. Те се основават на субективното възприемане от страна на лекаря на отговорите на поставените въпроси. Субективизмът в тази област стига дотам, че по цял свят се спекулира с истинността или неистинността на психичното заболяване (спомнете си сталинските репресии или безбройните криминални дела). Внедряването на офталмогеометричния метод означава допълнителна обективна информация, спомагаща за диагностицирането на заболяванията.

6. Диагностициране на соматични (телесни) заболявания чрез метода на офталмогеометрията направихме при 4 болни от цироза на черния дроб и 4 души с онкозаболявания в напреднал стадий. При онкоболните не открихме специфични промени във формата на големия и малкия четириъгълник, затова засега не можем да говорим за диагностициране на рак, още по-малко — в ранен стадий. При болните от чернодробна цироза малкият четириъгълник преминава в обърнат с върха надолу триъгълник. Дали той е диагностичен признак за цироза? Не, разбира се. Промени на малкия четириъгълник в триъгълник открихме и при болните от шизофрения, при хората със злобен характер (спомнете си групата „злоба“) и при страхливите (хората от групата „страхливост“). Хайде да се замислим! При всички тях общото е негативният момент: соматично заболяване (цироза на черния дроб), душевно страдание (шизофрения) или отрицателни ментални характеристики (злоба, страхливост). Оттук следва и предположението, че малкият четириъгълник е индикатор за негативната психична енергия.

По времето, когато работех над този проблем, не знаех, че древните източни лечебни методи (лекуване с „вътрешна енергия“) се основават на освобождаването на организма от негативна енергия. Дори и не предполагах, че любовта и състраданието, широко пропагандирани на Изток, са противоотрова не само за злобата и страхливостта, но и за появата на болести. Естествено и в най-фантастичните си сънища не съм си представял, че освобождаването на организма от негативната психична енергия може да доведе до чудото сомати — до „консервирането“ на живо човешко тяло при запазване на жизнеспособността за хиляди и милиони години.

Що се отнася до диагностицирането на соматични заболявания чрез офталмогеометрията, засега нямам отговор на този въпрос. Изследванията трябва да продължат.

7. Определянето на националността на даден индивид по метода на офталмогеометрията показва, че критериите се очертават доста ясно. По формата на големия и малкия четириъгълник можем да разпознаем не само китаеца от европееца или негъра от индонезиеца, а и да определим някои по-фини национални черти. Подробно изучихме този въпрос при анализирането на различните раси, съществуващи на нашата планета. А необходимостта от подобен анализ възникна след решението ни да приложим офталмогеометрията при проблема за произхода на човечеството. В детайли ще ви запозная с него в следващата глава.

Привършвайки, бих искал да кажа, че не се гледаме в очите от празно любопитство. От очите на събеседника черпим информация за неговите чувства и усещания, които се отразяват върху очната област на лицето и сложната конфигурация от геометрични параметри. Подсъзнателно ние сме способни да анализираме тези геометрични фигури и да си съставяме мнение за мислите, здравето, чувствата и усещанията на човека срещу нас независимо от думите му. Затова, ако искате да сте искрен човек, без задни мисли, винаги гледайте събеседника си право в очите и не носете черни очила. Тогава ще правите впечатление на силен и честен човек.

„СРЕДНОСТАТИСТИЧЕСКИТЕ ОЧИ“. МИГРАЦИОННИТЕ ПЪТИЩА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПО ЗЕМНОТО КЪЛБО

В предишния параграф изказах мнението, че с помощта на офталмогеометрията могат да бъдат изучени човешките раси. Въпросът за възникването им е безкрайно интересен. Наистина, защо хората от различните краища на планетата не си приличат? Съществуват ли закономерности при промените във външността им, породени от района, в който живеят? Къде се намира центърът, от където произлиза човечеството? От кого произлизаме?

Мнозина учени са се опитвали да намерят отговори на тези въпроси. Едни доказваха божествения произход на човека (идеалистите), други — произхода му от маймуната (материалистите-дарвинисти). Сред втората група учени имаше и такива, които твърдяха, че различните видове човешки раси произлизат от различни видове маймуни.

Съществуват множество класификации. Френският учен Кювие разграничава например три раси — бяла, черна и жълта. Деникер (1902 г.) — 29. В Британската енциклопедия (1986 г.) са описани 16. Но най-пълната и фундаментална класификация според мен е съставил съветският учен А. Ярхо (1935–1936 г.), описал 35 човешки раси и илюстрирал труда си с прекрасни снимки и рисунки на хора от различни райони на света.

Като пристъпихме към изследването на проблема, направихме качествени фотокопия на представителите от всичките 35, представени в книгата щ А. Ярхо, и изрязахме очните им лицеви части. После с помощта на скенер ги въведохме в компютър и ги анализирахме. Разликите се очертаха ясно. Какви обаче бяха математическите закономерности между тях?

„СРЕДНОСТАТИСТИЧЕСКИТЕ ОЧИ“

Опитвайки се да отговорим на поставения въпрос, изчислихме „средностатистическите очи“. Та нали роговата константа ни позволяваше да определяме офталмогеометричните параметри с абсолютни цифри. Оказа се, че „средностатистическите очи“ принадлежаха на тибетската раса!

— Нима е прав Николай Ръорих? — възкликнах аз.

От детските си години почитам Н. Ръорих и го смятам за кумир на руската наука. В периода 1925–1935 г. той предприема няколко тибетски и хималайски експедиции, в резултат от които изказва предположението, че човечеството е възникнало в Тибет и оттам се е разпространило по цялото земно кълбо. Ръорих се обосновава с исторически и религиозни факти.

Чрез математически анализ на очите от различни раси ние доказахме, че средностатистическите офталмогеометрични показатели също принадлежат на тибетската раса. Случайно ли е?

Разсъждавайки по темата, разпределихме различните раси според степента им на сходство със „средностатистическите очи“. Отначало не ни се удаваше — офталмогеометричните параметри не се подреждаха в стройна редица. Успяхме едва когато започнахме да разпределяме различните раси според четирите корена на „средностатистическите очи“ на тибетската раса. Иначе казано, само 4 раси имаха приблизително еднаква степен на математическо сходство с очите на тибетската раса: палеосибирската, южноазиатската, памирската и арменоидната.

За разлика от първите три арменоидната имаше по-малка степен на сходство с тибетската раса. Но без да я разположим до тибетската раса, не се получаваеше разпределянето на расите според степента на математическо сходство на очите със „средностатистическите очи“.

И тъй, след като обособихме 4-те корена, успяхме да разпределим човешките раси в техните рамки. Образува се ясна система. След това разположихме снимките на човешките раси върху картата на света в онези места, където те живеят от древни времена. Съединихме ги с линии в съответствие с математическото сходство на очите в рамките на горепосочените корени. Така се получи офталмогеометричната схема на миграцията на човечеството по земното кълбо.

МИГРАЦИОННИТЕ ПЪТИЩА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПО ЗЕМНОТО КЪЛБО

По този начин, според данните на офталмогеометрията (а това е сух математически анализ!), се получи, че човечеството е възникнало в Тибет и оттам се е разпространило в четири основни направления:

- път А: Сибир — Америка — Нова Зеландия;
- път В: Тайланд — Индонезия — Австралия;
- път С: Памир — Африка;
- път D: Казказ — Европа — Исландия.

Във всеки отделен случай се проследява точната динамика на промените в офталмогеометричните параметри, съставени според принципа за степента на математическото им сходство със „средностатистическите очи“ на тибетската раса. С една дума, по всяко от направленията представителите на човешките раси бяха разположени така, че съседните две раси имаха максимална степен на математическо сходство на офталмогеометричните параметри, а степента на математическо сходство с очите на тибетската раса намаляваше паралелно с отдалечаването от Тибет.

Но да разгледаме по-подробно пътищата за миграция и да ги съпоставим с историческите факти.

ПЪТ ЗА МИГРАЦИЯ А

По този най-дълъг път (Сибир, Америка, Нова Зеландия) след тибетската се подредиха следните раси: палеосибирската, урало-алтайската, лапоноидната, балтийската, южносибирската, централноазиатската, ескимоската, манджуро-корейската, атлантическата, южноамериканската, палеоамериканската, патагонската, тихоокеанската, средноамериканската и полинезийската.

При това от основната линия на промени в очите се отклоняват няколко посоки: от урало-алтайската раса — лапоноидната и балтийската (една след друга в съответствие с принципа за промените

в очите); от южносибирската раса — централноазиатската, ескимоската и манджуро-корейската (отделно една от друга); от патагонската раса — тихоокеанската.

Не съм историк и ми е трудно да преценя кои съвременни нации и националности влизат в състава на дадена раса. Аз съм професор по очна хирургия и единствено по волята на научната логика бях принуден да се докосна до толкова неспецифична за мен област. Ще си позволя обаче накратко да опиша пътищата за миграция на човечеството от Тибет, получени благодарение на офталмогеометрията. Дано историците ми простят онези неволни грешки, които навярно ще допусна.

По път А човечеството е мигрирало от Тибет на север. Новите условия на живот са оставили своя отпечатък върху външността и най-вече — върху очната част на лицето (палеосибирска раса). От нея се е отделила урало-алтайската, представена в наше време (според мен) от алтайците и башкирите.

Урало-алтайската раса е станала родоначалник на задъдения западен клон, в който последователно влизат лапоноидната (лопари) и балтийската раса. Представители на последната според мен са финландците. Не изключвам също така, балтийската раса (може би заедно с лапоноидната) да е прародител на съвременните татари, чиито очи съм изследвал. Към същия клон могат да се причислят естонците и унгарците.

Следващ етап в системата на последователната офталмогеометрична променливост е южносибирската раса, широко разпростряла се по територията на Сибир и Казахстан. Към нея се отнасят съвременните казахи и много от народите на Севера (ненците, якутите, чуктите и др.). Южносибирската раса дава три самостоятелни задънени отклонения: централноазиатската, манджуро-корейската и ескимоската раса. Съвременните монголци са представители на централноазиатската раса. Манджуро-корейската е прародител на сегашните китайци, японци и корейци. Задъненият клон на ескимосите се е разпространил по територията на Чукотка, Аляска и северното крайбрежие на Канада и Гренландия.

Южносибирската раса се е насочила и към американския континент, където постепенно се е трансформирала в атлантическа раса (североамериканските индианци). При по-нататъшното

разпространение на човечеството по американския континент от север на юг се е извършвал преход от една раса в друга. От атлантическата, по данни на офталмогеометрията, е произлязла южноамериканската раса, зародила се някъде в Северна Америка, но без особени примеси е преминала в южната част на континента. От нея е произлязла палеоамериканската раса, а от нея — патагонската, произвела задънения клон на тихоокеанската. Патагонската раса дава отклонението на централноамериканската раса, която според мен покъсно се е преместила от Южна Америка в района на централна Америка и е представена сега от съвременните мексиканци.

От централноамериканската раса се отделя полинезийската. Нейните представители построяват плавателни съдове и преплуват Тихия океан, като стигат до далечна Нова Зеландия. Как да не си спомним Тур Хейердал, който с тръстикова си лодка „Ра“ доказва, че е възможно да се преплува Тихия океан! И тъй, според офталмогеометрията аборигените на Нова Зеландия са дошли не от разположената наблизо Австралия, а от далечната Южна Америка.

Чел съм, че племето лоло от Нова Зеландия е достигнало Тибет. Кръгът се затваря.

Съвпада ли офталмогеометричната система с историческите данни?

Обикновено историците съдят за нациите и народностите въз основа на особеностите на езика и културата. Според мен това не е достатъчно. Езикът може да се усвои при тесни взаимоотношения с друг народ — руският например е станал преобладаващ и дори единствен език за част от малките народи на Русия (сега срещаме представители на чуваша, мордвита, коми и други народи, които говорят само руски и го смятат за роден език). Културата също търпи промени при близък контакт с друг народ. Въпросът за расите, народите и нациите е доста сложен и объркан. Все пак ще се постарая да очертая някои паралели.

В Москва намерих финландец и японец — поканих ги заедно да вземат участие в дискусия за произхода на народите. Високият светлокос финландец и нисичкият тъмнокос японец седяха във фотьойлите и с интерес се разглеждаха взаимно, замислени над въпроса от кого ли е произлязъл всеки от тях.

— Господа — започнах аз, откривайки срещата, — в резултат на подробно математическо изследване на очите на различните раси по света стигнах до заключението, че вие — финландецът и японецът — имате еднакъв произход. Моля ви да се погледнете и да се опитате да откриете има ли нещо общо между вас.

Те се вгледаха един в друг и едновременно избухнаха в смях.

— Няма нищо общо, ако не се брои, че и двамата сме човеци — каза японецът.

— Не бързайте с изводите — продължих аз. — Съществуват четири корена за произхода на различните раси по света. Вие и двамата произхождате от първия. Погледнете офталмогеометричната карта на мигрирането на човечеството от Тибет — единният първи корен има няколко миграционни клона. Един от тях завършва с вас, финландците (балтийската раса), другият — с вас, японците (манджуро-корейската раса). Но коренът на произхода ви е един и същ. Ето, вижте! При вас би трябвало да се намерят общи признаци или обичаи, но те са изключително древни. Избройте, моля ви, някои обикновени битови понятия като огън, вода, небе, земя, дом, жена на японски и на финландски — възможно е да откриете прилика или общ корен.

Между финландеца и японеца се завърза оживен разговор на лош руски и продължи около два часа. Отначало се опитвах да записвам фински и японски думи с общ корен, да уловя смисъла на общото в древните им обичаи. После се отказах, защото двамата, увлечени от разговора, не ми обръщаха внимание и продължаваха да спорят, когато ги молах да запишат една или друга дума. Затова сега, след като изминаха няколко години, ми е трудно да възпроизведа беседата им съвсем точно.

— Я виж ти — обади се по-напереният японец, — наистина с него имаме нещо общо. Братя сме по кръв.

— Между другото — присъедини се финландецът, — трябва да пропагандирате по-нашироко своите изследвания. Те ще послужат на борбата за мир в света. Защото всички смятат, че арийската раса е най-качествената. А ето, ние открихме, че между нашите езици съществува сходство, както и в обичаите. И аз погледнах на японеца като на свой кръвен брат, макар изобщо да не си приличаме.

— Кажете, има ли сходство между мен и един негър? — попита японецът.

— Едва ли, но между негър и памирец... може би има — отвърнах аз.

Разбира се, че не гарантирам за научната точност на беседата между финландеца и японеца. Но фактът, че наистина откриха нещо общо помежду си, е интересен и показателен. Контролни изследвания (например среща между японец и негър, които са с различен произход) за съжаление не успях да проведа.

Други исторически паралели, потвърждаващи описания път на мигриране, са например хипотезите за азиатския произход на американските индианци или за американския произход на новозеландските аборигени, както и фактът за близкия контакт на аборигените от Чукотка и Аляска.

Вярно е, че предметът на нашето изследване е с корени, стигащи до древността, затова е и доста спорен. Трудно е да се намерят преки доказателства. Независимо от това ще продължа с описанието на другите пътища за миграция на човечеството, получени при офталмогеометричните изследвания.

Получи се така, че в югоизточния път на миграция след тибетската раса се подредиха последователно: южноазиатската, папуаската, меланезийската, ведо-индонезийската и австралийската. От основната линия на промени в очната област се отклонява друг клон — папуаската раса дава азиатско-пигмейската, която на свой ред поражда дравидската и айнската раса.

В рамките на път В в дълбока древност човечеството е мигрирало от Тибет на югоизток. Естествените условия на обитаваната среда са повлияли върху външността на хората, в резултат на което се е появила южноазиатската раса. В наше време нейни представители (според мен) са тайландците, вьетнамците, кампучийците и южните китайци.

Преселението по южните острови (Филипините, Индонезия) е довело до появата на папуаската раса, породила азиатско-пигмейската в пределите на Индонезия.

Според представите ни папуасите и пигмеите са олицетворение на диваци. Посещавал съм Индонезия, но не съм общувал с чистокръвни пигмеи и папуаси, затова не мога да съдя за умствените

им способности. Никой не знае какви са били в зората на човечеството. Може би регресът и подивяването са настъпили по-късно.

По данните на офталмогеометрията клонът на азиатско-пигмейската раса е дал две отделни отклонения и е породил дравидската и айнската раса. Представители на първата според мен са южните индийци. При посещението си в Индия забелязах, че външността им е доста по-различна от тази на северните. Южняците са потъмни, косите им са къдрави, а очите — коренно различни в сравнение с тези на северняците. Мисля, че прародител на северните индийци е тибетската раса, а южните — както вече споменах — са представители на дравидската раса.

На една от конференциите в Индия попитах индийски лекар, притежаващ всички признаци на дравидската раса:

— Кажете, случайно да знаете откъде в древни времена са пристигнали южноиндийските племена?

— Казват, че предците ми са пристигнали в Индия от островите на Полинезия — отговори ми той.

— Съвпада — констатирах аз.

На същата конференция открих индийски лекар с всички признаци на тибетската раса.

— Извинете — обърнах се към него, — северните индийци се различават по външността си от южните. Как мислите, южняците винаги ли са живели тук, или са пришълци за Индия?

— Не съм съвсем сигурен, но като че ли южните индийци в прастари времена са пристигнали от някъде другаде в Индия — каза лекарят с тибетски черти.

— Ето вашата външност — продължих аз. — Тя ви определя като коренен представител на северните индийци. Вашите предци също ли са дошли на територията на Индия от други земи?

— Винаги сме живели тук — отговори лекарят.

„И той наистина е прав — помислих си аз. — Тибет и Северна Индия имат обща граница.“

Според офталмогеометрията споменатата вече азиатско-пигмейска раса е породила и айнската раса. Съвременните айни живеят в северните райони на Япония и външно рязко се отличават от другите японци. Когато посетих страната на изгряващото слънце, намерих кореняк японски айн и поговорих с него.

— Извинете, вие айн ли сте?

— Не, аз съм японец.

— Не ви питам за гражданството, а за вашите предци. Те айни ли са?

— Да.

— А знаете ли какво се говори сред вашите хора за произхода на айните? Откъде са пристигнали в Япония?

— Сред малобройния ми народ битува мнението, че нашите предци са построили кораби и са доплували дотук от далечна Полинезия — отговори айнът, чиято външност явно го отличаваше от другите японци.

И в този случай не мога да гарантирам за научната точност на проведения разговор, както в беседата с южния и северния индиец. Получените сведения от отделни лица все още не са истина. Възможно беше само да се съгласяват с мен. Решаващата дума имат историците. Но дори единичните съвпадения с нашата офталмогеометрична схема за мигрирането на човечеството от Тибет будят любопитство и заслужават внимание.

Път В завършва в Австралия. Очите на австралийските аборигени рязко се различават от тези на новозеландските аборигени, но за сметка на това съвсем точно се вписват в системата на офталмогеометричните промени по път В, като се явяват техен краен етап. Затова, ако се вярва на нашата схема, австралийските аборигени са пристигнали в Австралия от островите на Полинезия, но не са успели да преодолеят пролива и да достигнат до съседната Нова Зеландия. Предците на новозеландските аборигени пък са преплували Тихия океан и са стигнали до жадуваните острови, но не са могли да се разпространят из съседна Австралия.

Австралия е много стар континент. Някои учени смятат, че тя е оцелялата част от легендарната Атлантида, че нейната уникална флора и фауна са се запазили оттогава. В Австралия живеят много коренни племена. Възможно е част от тях да са дошли от Полинезия (съответно на офталмогеометричната схема), а други да са останали от времето на древния континент Атлантида. Но за това ще стане дума по-късно.

ПЪТ ЗА МИГРАЦИЯ С

Според степента на математическото сходство на очите по този път след тибетската раса се нареждат: памирската, етиопската, негърската, африкано-пигмеоидната и бушменската. От памирската раса се отклонява севернокавказката.

Това е черният клон на мигриращото от Тибет човечество. Оказа се, че прародител на черните раси (етиопската, негърската, африкано-пигмеоидната и бушменската) е памирската раса. Нейни представители в наше време според мен са таджиките и другите народи в Памир. От същата памирска раса е произлязла севернокавказката, представена в съвремието от многобройните кавказки народи.

Защо по този път кожата на хората е потъмняла? Не можем да изключим влиянието на климатичния фактор, тъй като и по другите миграционни посоки са настъпили промени в цвета на кожата. Например по миграционния път В тя се е оцветила от жълто (тибетската раса) в кафяво (австралийската раса), а в отклонението, отдалечило се от папуаската раса, стига до черно (дравидската раса).

Явно обаче черният цвят на човешката кожа на африканския континент може да има и друг генезис. Според една от хипотезите човечеството е произлязло паралелно и в Африка, където по начало си е било черно. Възможно е тибетският и африканският източник за произхода на човечеството да са се смесили. Освен това някои данни от научната литература свидетелстват, че предишната цивилизация на атлантите се е делила на жълти и черни хора. Не са ли африканските негри потомци на някога могъщите черни атланти? Трудно ми е да отговоря на този въпрос, но в следващите глави, където по-подробно се спирам на проблема за тайнствената цивилизация на атлантите, читателят ще открие интересни разсъждения и факти по темата.

ПЪТ ЗА МИГРАЦИЯ D

Той обхваща следните раси след тибетската: арменоидната, динарската и северната. Арменоидната е дала отклонение — средиземноморската раса, а динарската е последвана от алпийската.

Но по системата на математическото сходство на очите тук тибетската раса е по-отдалечена от арменоидната раса, отколкото в

предишните пътища — от палеосибирската, южноазиатската и памирската. Затова предположихме, че между тибетската и арменоидната има още една, невключена в класификацията на А. Ярхо. Коя е тя?

Посещавал съм Иран няколко пъти и всеки път се учудвах на доведената до абсурд фундаменталистско-ислямска реалност. По време на рамадана например човек, хапнал преди залез слънце, може да бъде арестуван. При 40-градусова жегата жените ходят с плътни черни хиджипи, покриващи всичко освен очите. Иранците са чернокоси и мургави, те най-много приличат на азербайджанците. Но сред тях понякога се срещат светлокоси и рижи и дори със светла кожа.

— Кои са тези светлокоси хора? — попитах аз моя колега офталмолог в Иран.

— Това са персийци — отговори той.

— Нима персийците не са чернокоси и мургави?

— В Иран около 40% от населението са азербайджанци, има голям брой кюрди, белуджи и други народи; всички те са с тъмни коси и мургава кожа. А коренното население — персийците, са светли. Те наистина са се смесили с други народи, но истинските персийци в Иран се отличават рязко.

Тогавата си спомних, че Хитлер е смятал за кръвни братя на арийската раса^[1] точно персийците и за обновяване на немската кръв е организиран бракове между тях. И може би е бил прав, че германците и персийците имат общ произход?

Консултирайки болни в Иран, срещнах червенокоса персийка, майка на мой пациент.

— Чистокръвна персийка ли сте? — попитах я аз.

— Да, защо?

— Как сте запазили чистотата на произхода си?

— Ами и ние, персийците, гледаме като другите народи да съхраним чистотата на кръвта си.

— Може ли да снимам очите ви?

— С каква цел?

— За да установя родствените черти, като ги сравня с очите на детето ви — излъгах аз, защото подобно нещо в ислямска държава би се възприело неадекватно.

Фотографирах очите ѝ и щом се върнах в Русия, ги подложих на анализ. Имаха приблизително такива офталмогеометрични параметри,

че по пътя на мигриране D по своята степен на математическа близост те се наредиха между тибетската и арменоидната раса.

Очите на тази случайна жена не можеха да конкурират проверените снимки на типични представители на расите в класификацията на А. Ярхо. Въпреки това направихме предположението, че е съществувала и съществува персийска раса, породила според нашата схема арменоидната. Така пътят на мигриране D се очерта като ясна линия според степента на математическа близост на очите.

Наистина според офталмогеометричната карта персийците са представители на път D, а другите иранци — на път С (северокавказката раса). С една дума, те са с различни корени на произход, което най-вероятно е повлияло и на разликите във външността.

Според нашите данни персийската раса е породила арменоидната (арменците). Тя от своя страна е родоначалник на динарската раса, към която учените причисляват преди всичко южните славяни — украинци, югославяни и други. Освен това от арменоидната се отклонява „задънената“ средиземноморска раса, включваща според мен италианците, гърците, испанците, румънците, грузинците, евреите, арабите и отчасти турците.

Динарската раса е прародител на алпийската (французите, частично испанците и италианците) и северната (германците, англичаните, холандците, норвежците, исландците, шведите).

Този миграционен път, минаващ по Тянь-Шан, Кавказ, Европа и Средиземноморието, завършва вероятно в Исландия^[2], където са се преселили викингите от Северна Европа. Религиите са се появили доста по-късно, затова дори в рамките на една раса те са различни. Многобройните войни в този район са налагали периодично едни езици, други са изчезвали, ето защо езиковият признак е загубил до голяма степен значението си на расов признак.

За нас, жителите на Европа, сигурно е странно, че според данните на офталмогеометрията един от нашите извори (освен предполагаемата персийска раса) е арменоидната раса, понеже съвременните арменци се отличават значително от останалите европейски народи. Но сред арменците е жива легендата, че древните представители на този народ са били светлокожи и синеоки, а

съвременният им облик се е формирал в резултат от смесването им с други казказки народи.

Според офталмогеометричната схема арменоидната раса е породила, освен чистите европейци (динарската, северната и алпийската раса) и средиземноморската. Населила земите около Средиземно море, тя — струва ми се — е дала начало на най-различни племена, сред които са такива несъпоставими народи като италианците и арабите. Те се различават по език и религиозни възгледи, но очите им издават тяхното родство. Нищо не мога да твърдя категорично, но биологически те са с едно потекло, а езиковите и религиозните фактори са нещо вторично.

Между другото северните италианци се отличават от южните. Южните според мен са чистокръвни представители на средиземноморската раса, докато северните са продукт от смесването на средиземноморската раса със северната и алпийската. Представители на динарската раса, произлязла също от арменоидната, според учените са южните славяни (украинци, българи, югославяни и др.). Но най-многобройният славянски народ — руснаците — се различават по външността и очите си от типичните представители на динарската раса, например от югославяните.

В такъв случай кои са руснаците? Изучавал съм очите им и мога да кажа, че по офталмогеометрични признаци те са по-скоро продукт от смесването на динарската раса с лапоноидната и балтийската (татари, коми, финландци, естонци и т.н.), т.е. с раси, произлезли от съвсем друг източник — от пътя на миграция А.

Динарската раса е породила според нашата схема алпийската (французи, северни испанци и др.) и северната (германци, англичани, шведи и др.). Тъй че най-близките „братя по кръв“ на германците и англичаните сме ние — славяните. В тази връзка Хитлер не е бил прав, смятайки славяните за непълноценен клон в развитието на човечеството, подлежащ на унищожаване, а персийците — за „кръвни братя“. И едните, и другите имат общ расово-генетичен корен — пътя на миграция D.

ЕВРЕЙСКИЯТ ФЕНОМЕН

Изхождайки от факта, че първоначалното им местоположение е Синайският полуостров (Обетованата земя), отнасям евреите към средиземноморската раса. Затова техни „кръвни братя“ са арабите, гърците, южните италианци, испанците. Знае се обаче, че този народ е с изключително разнообразна външност: от белокожите европейски до почти черните етиопски евреи. Каква е причината?

В сравнително неотдавнашен исторически период еврейският народ е загубил земята си и се е разпилял по различни части на земното кълбо, запазвайки нацията си чрез религиозната забрана срещу смесени бракове. Разбира се, тази забрана не е действала 100%, но все пак влиянието ѝ не може да се отрича. Затова е неясно, защо въпреки запазването на нацията и присъщите ѝ особености (култура, обичаи и т.н.) външността на евреите толкова рязко се различава според географския принцип. Бухарските евреи приличат на узбеките, кавказките — на кавказците, немските — на германците, мароканските — на мароканците, етиопските — на етиопците и т.н. Смесените бракове, доста чести впрочем, не биха могли да повлияят толкова силно върху външния облик на евреите — иначе те биха били асимилирани.

Отговорът на поставения въпрос може би е свързан с биополевия контакт на хората от различни нации, предизвикващ взаимното въздействие на външните белези. Тази мисъл ми хрумна, след като прочетох трудовете на А. В. Цзян (гр. Хабаровск) за експериментите с биополетата на животински ембриони и растителни семена. Доктор Цзян, облъчвайки кокоше яйце с биополе на пате, постигнал раждане на пиле с патешки крачета. По същия метод се сдобил с тикво-краставица, крушо-ябълка и други генетично смесени видове.

По същата логика можем да твърдим, че бухарските евреи например постепенно са придобили чертите на узбеките не само защото понякога е имало смесени бракове, а и понеже е било налице биополевото въздействие на узбеките върху евреите по време на ембрионалното им развитие. Същият принцип е действал вероятно и при тъмнокожите етиопци, светлокожите германци, мургавите кавказци и т.н.

Естествено биополевото предаване на генетичната информация не може да обхване всички функции на човешкия организъм (работата на мозъка, сърцето, черния дроб и т.н.), но е напълно реално да

въздействия върху външните белези. Разбира се, тази хипотеза се нуждае от научно-експериментално потвърждение и в бъдеще, когато науката достигне по-сериозно ниво в изучаването на биополевите ефекти, вероятно ще бъде проверена.

РАСИЗЪМ ИЛИ ЕДИНСТВО НА НАРОДИТЕ

За обикновените хора думата раса най-често носи отрицателен заряд, понеже напомня за германския расизъм и войната, започната от фашистите в името на тази идея. Още веднъж ще повторя, че цялата наша човешка цивилизация се определя като арийска (преди нас са съществували цивилизациите на атлантите и лемурийците), докато Хитлер и неговите идеолози неправомерно присвоиха това название само за един народ, подчертавайки изключителната роля на германците.

Понятието раса е антропологично, а не политическо. Тук няма аналогии между вида раса и степента на умствените или предприемаческите способности на хората. Нещо повече — офталмогеометричните изчисления показваха, че съществува строга зависимост в промените на очите по четирите пътища за мигриране на човечеството от Тибет, което не позволява на една раса да бъде поставяна над други. Некоректно е да се смята, че последните раси в края на всеки път на миграция са най-развити. Сравнете например миграционните пътища D и B — високоразвитата последна раса от път D и полудивата австралийска раса в края на път B.

Степента на развитие при различните раси зависи не от антропобиологичния признак, а от съчетаването на обстоятелствата, издигнали начело умни, добри и инициативни лидери, способни да насочат народа си по пътя на прогреса и да създадат условия, гарантиращи опазването на прогресивното начало и в бъдеще.

Трябва да признаем, че степента на развитие на северната раса (германци, англичани, американци и други) е по-висока от тази на динарската раса (славяните) в сегашния исторически момент. Но да си спомним времената на Петър I! Русия претърпява огромен бум в развитието си, продължил и след смъртта му, и едва Октомврийският преврат от 1917 г. прекъсва възможността Русия да се превърне във

водеща страна от световен мащаб. Погледнете Япония, която от треторазредна сила, днес е една от водещите страни благодарение на умната политика на лидерите си.

Разбира се, трудно е да се очаква икономическо чудо от австралийските аборигени или папуасите в Индонезия например. Липсата на прогрес в даден исторически период, довел до постепенното подивяване на хората, се е отразил и върху умствените способности на представителите на тези раси.

И тъй, според мен степента на развитие на една или друга раси се определя от характера на историческото ѝ развитие — колкото по-дълго е вървяла по пътя на прогреса, толкова е по-развита, и съответно обратната зависимост. Стабилното състояние не продължава твърде дълго. Стабилността постепенно се трансформира в регрес. Човекът е създаден от Бог като постоянно прогресиращо същество — той е обречен да прогресира. Иначе регресира и подивява.

Офталмогеометричните изследвания доказаха (наред с други подобни търсения и хипотези), че човечеството е произлязло от един общ източник, в крайна сметка — от гените на едни и същи прародители. Появило се е в Тибет и се е разпространило по цялото земно кълбо. И затова то е единно по биологически и генетически показатели, всички ние сме братя или сестри.

Естествено деградиралите и подивели народи са били, биват и ще бъдат изтласквани от по-развитите народи. Няма защо да ги съжаляваме твърде много — те сами са виновни за положението си. Човечеството обаче очевидно скоро ще организира планетарна държава и ще заговори на един общ език. Диктува го не толкова здравият разум, колкото генетико-биологическата човешка същност.

[1] Не е правомерно само немците да бъдат определяни като арийци. В много сериозни източници (Е. Блаватская, Н. Ръорих и др.) названието арийци се отнася за всички хора от съвременната човешка цивилизация на Земята. ↑

[2] Тук не се взема под внимание колонизирането на континентите и формирането на страни като САЩ, Австралия и т.н., датирани доста по-късно. ↑

ЧИИ СА ОЧИТЕ, ИЗОБРАЗЕНИ ВЪРХУ ТИБЕТСКИТЕ ХРАМОВЕ?

И тъй, анализирайки очите на човешките раси, стигнахме до извода, че съвременното човечество е възникнало от единен тибетски корен. Кой обаче е първоизточникът на човечеството в Тибет? Кои са прародителите?

Съществуват безброй хипотези за произхода на земното човечество. Повечето учени от материалистическото направление са единодушни, че човекът на Земята е произлязъл от маймуната. Те виждат доказателства за тази теория в археологическите открития за първобитните хора и техните примитивни оръдия на труда, проследяват ясната динамика в развитието от човекоподобните маймуни до напълно съвременния човек. Като че ли не бихме могли да не вярваме?

Но целият този динамичен процес би могъл да се обърне и наопаки — как маймуната произхожда от човека. Доказателствата за тази теза са не по-малко, отколкото в теорията на Дарвин. И сега на планетата съществуват племена, чиято степен на подивяване е такава, че тези хора са значително по-близо до маймуната, отколкото до човека. Затова „маймунският вариант“ съвсем не е чак толкова убедителен, колкото изглежда на пръв поглед.

Някои учени смятат, че първоизточник на човечеството е снежният човек. Сигурно няма „крушка без опашка“ и снежният човек наистина съществува. Твърде много народи са запазили легенди за него (в Тибет — йети, в Якутия — чучун), но засега поне е невъзможно да се прокарат убедителни аналогии между снежния човек и съвременния *homo sapiens*.

Битува също така мнението, че човешкото семе е донесено на Земята от извънземни, но засега нямаме сериозни потвърждения в полза на този възглед.

Всеки образован човек е чувал легендите за могъщите атланти, живели на Земята от незапомнени времена. В специализираната литература (Е. П. Блаватская, източните религии и др.) се казва, че

преди нас земното кълбо е било обитавано от няколко цивилизации, чието ниво на развитие значително е изпреварвало нашето. Може би точно атлантите, загинали в глобален катаклизъм, са дали израстъка на съвременното човечество? Може би към тибетския му произход е съпричастна и тайнствената Шамбала, разположена според легендите също в Тибет? Права ли е религията, която твърди, че земният човек е бил създаден от Бог чрез уплътняването на Духа и, развивайки се, под формата на многостъпаловидни цивилизации, е стигнал до наши дни?

Разсъждавайки по тези въпроси, полагах усилия да пристъпвам научно към проблема, макар че при подобен род изследвания няма как да получиш безспорни доказателства.

Щом бяхме започнали да изследваме дадения проблем от анализа на очите, мислех аз, би трябвало да продължаваме в същата посока. С една дума, „средностатистическите очи“ на човечеството са локализирани, образно казано, в Тибет. Може би този факт е случайна анатомическа вариация в очите на тибетската раса? Или има по-дълбок и дори загадъчен смисъл? Дали древните не са познавали офталмогеометрията и съзнателно не са оставили изображението на очите си в Тибет, за да можем след време да възпроизведем облика им? Може би тъкмо „средностатистическите очи“ са ключът към разгадаването на основния за човечеството въпрос: от кого произхождаме?

Многобройните „може би“ не задоволяваха научното ни любопитство. Налагаше се да търсим факти.

ВИЗИТКАТА НА ТИБЕТСКИТЕ ХРАМОВЕ

Моят приятел и съратник при офталмогеометричните изследвания Валери Лобанков заминаваше за Тибет с намерението да покори един от хималайските върхове. Преди да потегли, му каза:

— Слушай, Валери! Огледай се там — може би в храмовете или нагодите ще откриеш някакви изображения на очи. Нали разбираш — няма крушка без опашка, та нали „средностатистическите очи“ се падат на Тибет...

След месец Валери Лобанков се върна от Тибет и веднага ми се обади:

— Ернст, ти се оказа прав!

— Какво има?

— Чувал ли си някога за „визитката“ на тибетските храмове?

— Не, какво е това? Никога не съм бил в Тибет...

— Всеки тибетски храм — продължи Лобанков — има за „визитка“ изображение на необичайно огромни очи. Огромни! Необикновени! Те така се взират в теб, сякаш целият храм те гледа...

— Какви са тези очи?

— Необикновени! Не са като при хората! Знаеш ли, че е изобразена точно онази част от лицето, която изследвахме при офталмогеометричните анализи! Невероятно съвпадение! Изпаднах в шок, щом ги видях — абсолютно същото, което изучавахме при хората, там са отразени всички наши офталмогеометрични параметри, но очите са съвсем различни.

— Виж ти! — подсвирнах от изненада.

— И във всеки, ама във всеки тибетски храм има изображения на такива очи. Те са огромни — заемат по половин стена! Наистина някой ги е оставил като светиня — продължи Лобанков. — Ама виж как стана — изчислихме „средностатистическите очи“, предположихме, че не е просто ей тъй и ето че ...

— Да не се бърка с Юри Лобанов, споменат в началото на книгата.

— Ненаправно „средностатистическите очи“ носеха елемент на тайнственост! Значи научната логика излезе вярна...

— Нищо подобно няма по света. Нито един храм не притежава рисунки на очи. Само тук, в Тибет, и то „средностатистическите“...

— Ти разпита ли ламите чии са? — попитах аз.

— Разбира се! Ламите от по-нисък ранг казват, че са очите на Буда, а онези с по-висок ранг мълчат и нищо не казват.

— Не ги ли попитисна с въпроси? Чии са?

— Нищо не казват, променят темата на разговора. Усеца се, че тайната на очите е много важна за тях. Този символ изразява нещо принципно — каза Лобанков.

— Ти засне ли ги?

— Естествено! И с видеокамера.

Същия ден се срещнах с Лобанков. Заедно с него и Валентина Яковлева въведохме изображението на необикновените очи в

компютъра, схематизирахме ги според възловите офталмогеометрични критерии и пристъпихме към анализ. Вече писах, че използвайки офталмогеометричните принципи, можем с определена степен на точност да пресъздадем облика на даден човек по очите. Постарахме се да направим същото — да възстановим облика на човека, чиито очи са изрисувани върху стените на тибетските храмове.

За какво говорят очите, изобразени върху тибетските храмове?

Няма да се спирам върху детайлите на методиката за реконструиране облика на човека, чиито очи са изобразени върху стените на тибетските храмове, за да не утежнявам разказа с математически понятия. Ще отбележа само следното.

Първо, прави впечатление, че го няма корена на носа. За какво свидетелства липсата му? Известно е, че при съвременните хора коренът на носа закрива частично зрителното поле откъм вътрешната страна. Откъм външната полезрението е 80–90 градуса, откъм вътрешната — 35–45 градуса. Ето защо съвременните хора имат бинокулярно зрение (гледат с две очи, които им позволяват да виждат обема на предмета и разстоянието до него) само в пределите на 35–45 градуса, а не на 80–90 от всички посоки. Неудобството, създавано от корена на носа, почти не досажда при дневна светлина, по-забележимо е при изкуствена, а при червена не само пречи, но и затруднява ориентацията в пространството. Ако той липсваше, хората биха имали бинокулярно зрение в рамките на 80–90 градуса от всички посоки, което би ги облекчило да се ориентират в пространството и при червена светлина.

Може би притежателят на необикновените тибетски очи е живял в условията на червена светлина? Подобно предположение има основание, понеже — поради важността на зрителните функции, съществуват механизми за адаптиране, позволяващи максимално подобряване на зрението. Адаптивният механизъм (под формата на липса на корена на носа) не е толкова важен при обикновена дневна светлина, но при червена има своето значение.

Тогава взех книгата на великия ясновидец Нострадамус (1555 г.) и там прочетох, че предишната цивилизация на атлантите е живяла в условията на кървавочервени багри: небето е било червено, дърветата — алени и т.н. В такъв случай може би върху стените на тибетските

храмове са изрисувани очите на човек от предишна цивилизация — на легендарния атлант.

Сега небето е светлосиньо и нашите очи са адаптирани към този факт. Струва ми се, че при промяната на оста на въртене на Земята цветът на небето се е променил. Пак при Нострадамус прочетох, че в резултат от глобалната катастрофа, унищожила атлантите, Земята е променила оста си на въртене, а полюсите са се изместили.

Второ, прави впечатление необикновената извивка на горните клепачи на очите. Ако при съвременния човек те имат формата на ясна дъга, то при тибетските очи съществува изпъкналост надолу в центъра на клепача, която сякаш надвисва над роговицата.

Какво означава тази особеност? Преди всичко, че очният процеп не се затваря напълно, понеже би му попречила извивката на горния клепач. В този случай очите запазват периферното си зрение посредством страничните части на роговицата. А тъй като и коренът на носа липсва, то зрението е бинокулярно по цялото зрително поле, включително и по периферните части, което ще рече, че притежателят на необикновените тибетски очи е способен да вижда и с притворени клепачи. Естествено, не съвсем добре, но достатъчно, за да се ориентира в пространството.

Очите на съвременния човек не притежават подобно „ориентировъчно зрение“, когато са притворени, понеже липсва крайното периферно бинокулярно зрение (заради корена на носа), а и горният клепач няма способността да покрива основната площ от повърхността на роговицата, оставяйки полуприкрита останалата част на очния процеп.

Свойството на тибетските очи да запазват „ориентировъчното зрение“ в притворено състояние е предизвикало появата на още един механизъм за адаптиране — дългите и изтеглени навътре и надолу ъгли на очния процеп. Това свидетелства за усилена лакримация (отделяне и отток на сълзите), което е необходимо, за да се запази влажността на очите при непълното затваряне на очния процеп.

Как да си обясним необходимостта очите да не се затварят напълно, като при това запазват „ориентировъчното си зрение“?

Не намерихме друго обяснение, освен необходимостта да се защити нежната роговица при бързо плуване под вода. Човекът, чиито очи са изрисувани по тибетските храмове, е можел бързо да плува под

вода, прикривайки с извивката на горния си клепач лесно поддаващата се на травми роговица, като в същото време е запазвал „ориентировъчното си зрение“. А всичко това свидетелства, че тези хора са водели полуводен начин на живот.

В книгата на Нострадамус прочетох, че атлантите са живеели на многобройните тогава острови и са имали подводни плантации, където са отглеждали своите морски хранителни продукти. Използвайки подводен вариант на селско стопанство, атлантите очевидно са се придържали към полуводен начин на живот.

Благодарение на този извод направихме още едно допълнение към облика на хипотетичния атлант. Тези хора би трябвало да имат голям гръден кош и развити бели дробове, за да ползват по-голям запас от въздух. За съжаление не можахме да се досетим за още един отличителен белег на атлантите — ципата между пръстите на ръцете и краката, макар той логически да произтичаше от горното умозаключение. Сведения за наличието на ципи при атлантите получихме едва при тибетската експедиция.

Трето, на мястото на носа изображенията по тибетските храмове имат спираловидна „завъртулка“. Взимайки под внимание предположението, че атлантите са водели полуводен начин на живот, ние се замислихме дали тя не е изпълнявала ролята на клапаповиден дихателен отвор. Подобна клапаповидна анатомия на дихателния отвор е характерна за морските животни (делфините, китовете и др.). За разлика от обикновения нос тя напълно изолира достъпа на вода до дихателните пътища, когато се пребивава под нея.

Не успяхме да открием друго обяснение за предназначението на „завъртулката“, освен че е била приспособление към полуводния начин на живот. Неразбираеми обаче оставаха два момента: защо клапаповидният отвор е под формата на спирала и защо съществува продължение на процепа на дихателния отвор надолу? Тогава още не се бяхме срещнали с Ананта Кришна и не знаехме за звуковъзпроизвеждащата ѝ функция.

Тогава Венер Гафаров още не беше провел ембриоанатомичните опити, за да стигне до извода за възможното съществуване на хриле при тези полуводни хора. Но затова ще говорим по-късно. Четвърто, в изображенията по тибетските храмове малко над очите, в центъра на челото, е нарисувано капковидно петно. То се намира горе-долу там,

където индийските жени рисуват козметичната точка. Предположихме, че капковидното петно изобразява хипотетичното „трето око“.

Известно е, че в древността то е съществувало при хората — за това свидетелстват данните от ембриологията. При съвременните хора то е под формата на рудимент — шишковидна жлеза (епифиза), скрита дълбоко в недрата на мозъка. „Третото око“ е считано за орган на човешката биоенергия (телепатията и др.) и, както разказват легендите, е правило чудеса — да предава мисли на разстояние, да въздейства върху гравитацията, да лекува болести и т.н. А индийските жени навярно си рисуват точката на челото като спомен за чудодейния орган.

Отворих книгата на Нострадамус и там открих, че легендарните атланти са могли, като че ли с поглед, да преместват огромни тежести и да строят монументални съоръжения, благодарение на своята вътрешна енергия, предавана посредством „третото око“. Трудно е да се каже кой е построил пирамидите. Не можем обаче да изключим версията, че са построени от атлантите още преди настъпването на ерата на съвременните хора. Нека египтяните и мексиканците не се обиждат, но напълно възможно е предците им само да са дошли в земята на пирамидите и да са заживели край каменните колоси.

Въз основа на всичко това изградихме хипотезата, че по тибетските храмове са изобразени очите на човек от предходна цивилизация, т.е. на атлант. Анализът показва, че предпоставените атланти са имали мощно телосложение, вероятно огромен ръст, полуводен начин на живот и в стопанската си дейност са използвали силата на „третото око“.

Продължаваше да ни поразява учудващото съвпадение — „средностатистическите очи“ на съвременното човечество се „локализират“ в Тибет и тъкмо там хипотетичните атланти са оставили спомен за себе си с изображенията по храмовете, от които днес ние можем да съдим в общи черти за външността и начина им на живот.

Ние и вярвахме, и не вярвахме в собствените си умозаклучения. Но скоро човек на име Ананта Кришна ни вдъхна известна увереност, че сме на прав път.

Това се случи по време на една конференция в Крим през септември 1995 г., която се провеждаше под твърде заплетеното название „Фундаменталните основи на екологията и човешкото душевно здраве“. Казано с по-прости думи, същността ѝ се свеждаше

до факта, че тук се бяха събрали хора, занимаващи се с т.нар. паранаука. В повечето случаи това бяха гадатели, магове, екстрасенси, магьосници и други хора с особени способности. Имаше и сериозни учени от редица страни (Индия, Швейцария, Германия, САЩ и др.), чиито интереси се разпростираха и върху подобни проблеми.

Възложиха ми да изнеса пленарния доклад на конференцията. Аз изложих нашите научни изследвания с помощта на диапозити, като акцентирах върху логическия подход на проблема, започвайки с въпроса „Защо се вглеждаме в очите си?“, и завърших с описание на външността на хипотетичния атлант. Докладът предизвика голям интерес, бяха зададени редица въпроси, проведеха се обсъждания. В кулоарите към мен се приближи човек в индийски одежди и отчетливо каза:

— Никога не бих си помислил, че западен учен ще се приближи към една от най-важните тайни на Изтока благодарение на логиката.

— Изрисуваните по тибетските храмове очи — те ли са най-важната загадка на Изтока? — попитах го аз.

— Не съвсем. Те са една от тайните, при това не най-важната — отговори човекът в индийски одежди.

— А коя е най-важната? — трепнах аз, съзнавайки напълно ясно, че едва ли тук, в коридора, ще ми каже нещо толкова съкровено.

— Чували ли сте за тайните на тибетските ламии? — в отговор ме попита той.

— Да, чувал съм, че съществуват. Но нищо повече не знам.

— Тайната затова е тайна — многозначително произнесе индиецът.

— Как се казвате?

— Аз съм майстор Ананта Кришна.

Разменихме си визитките и се уговорихме да се срещнем след няколко часа в хотела.

— Как да разбирам думата майстор? — попитах го аз, вече в хотела.

— Майсторите са особена категория източни религиозни люде, посветени в някои тайни — отговори Ананта Кришна.

— Какви тайни?

— И все пак?

— В тайните на древните...

— Можете ли да кажете нещо по този въпрос?

— Прочетете „Тайната доктрина“ на Елена Блавацкая. Разбрах, че не сте я чели.

— Не.

— Вие, руснаците, сте щастливи хора. Във вашата страна се е родила най-голямата Посветена в света — Блавацкая. В тази книга ще откриете много древни тайни. Вярно е, че е трудно разбираема, защото там присъства божествената логика. Но ако опознаете източната логика и източните знания за древността, ще разберете и Блавацкая.

— Да се опитаме ли да проведем откровен диалог? — напирях аз. — Хайде да опитаме. Но няма да ви стигнат познанията за Изтока. Вие сте западен тип учен — парира ме Ананта Кришна.

— Бихте ли могли да охарактеризирате накратко същността на източните знания за древността?

— Да, разбира се...

И Ананта Кришна произнесе кратък монолог, изобилстващ с думи като доброта, любов, състрадание, страдание, зло, от който нищо не разбрах. Деликатно поклацах глава и се опитвах да схвана логиката, но не успях. Вярвах на Ананта Кришна, че в думите му има смисъл, обаче битовото разбиране на такива постулати като любов, добро и зло не ми даваше възможност да вникна в същността.

След като се отчаях, насочих разговора към по-разбираемия за мен западно-научен стил.

— Кажете ми, господин Кришна, моят анализ на очите, изобразени по тибетските храмове, верен ли е?

— Да, верен е.

— Тези очи на атлант ли са?

— Ние наричаме древните хора по друг начин.

— Чии са тези очи? — продължавах да разпитвам аз. — Това са Неговите очи.

— А кой е Той?

— Той е Божият Син. Той е създал отново човечеството, което сега живее на Земята, предал му е знания, научил го е на прогрес и му е помогнал да не загине. Точно това новосъздадено човечество се е разпространило по света.

— Откъде се е появил Синът Божи?

— Все пак?

— На Земята е живяло и живее великото племе — Синовете на Бога.

— Живее? Къде? В Шамбала?

— Между другото „завъртулката“ на мястото на носа при тези велики хора е изпълнявала ролята не само на дихателен отвор, но и на звуковъзпроизвеждащ апарат — насочи разговора към нова тема Ананта Кришна.

— Те са говорили с носа си, а не с гърлото, така ли? — учудих се аз.

— Да. При това са говорели в много широк диапазон... от ултразвука до инфрачервените вълни. Затова речта им е била по-наситена и по-богата от нашата. Те са владеели също така езика на телепатията. Главите им са били по-големи. Използвали са само мека храна. Свято са съхранявали двата главни звука — So и Нт — и са живели по законите на SoНм.

— Какво е SoНм? Защо тези звуци са толкова важни?

— Едва ли ще разберете какво е SoНм. Това е цяла философия — отговори Ананта Кришна.

Поразпитах го още, но усетих, че много неща премълчава или недоизказва, а и на мен ми беше трудно да го разбере. По това време още не знаех, че ми предстои да положи огромни усилия, за да вникна поне до известна степен в древната философия. Все още не разбирах ролята на великото последно послание SoНм, не осъзнавах неговата многостранност и съдбовност за нашата цивилизация, все още мислите ми се въртяха около странността на тези звуци.

Тогава дори и не можех да си представя, че очите, изобразени по тибетските храмове, не са очи на атлант, а принадлежат на представител на още по-древна и загадъчна земна цивилизация — на онази, която Ананта Кришна нарече Синове на Бога. До този извод стигнах значително по-късно, докато пишех книгата си, затова по-често ще наричам очите, изрисувани по тибетските храмове, очи на атлант.

Независимо от всичко още тогава ме измъчваше въпросът от къде са се появили представителите на древна земна цивилизация в сравнително по-късен исторически период? Та нали отдавна са били измрели?

Запазили ли са се на Земята хора от древни цивилизации?

Сигурно е вярно, че и преди нас на Земята са съществували човешки цивилизации. Те са достигали високо технологично ниво, при което използването на сила за осъществяването на зли помисли е било съдбовно — цивилизациите са се самоунищожавали. После върху руините на старата се е възраждала нова цивилизация и т.н.

Да предположим, че в настоящия момент, при сегашното технологично ниво на нашата арийска земна цивилизация, някой от държавните глави на суперсилите (САЩ, Русия) натисне копчето на ядреното куфарче — човечеството ще изчезне, а студената и облъчена планета ще стане непригодна за живот.

Силата на злите помисли е огромна. Те насочват техногенната мощ към разрушение и могат да доведат до самоунищожение на цивилизацията. Засега не ни е ясно естеството на доброто и злото, но несъмнено в тях е заложен огромен заряд. Ненаправно култът към доброто води към прогрес, а култът към злото и властта — към разрушение и войни. Затова духовното развитие на човешкото общество в добрия смисъл на думата е от принципно важно значение и дори има материално въплъщение.

Струва ми се, че Япония е една от най-високо развитите страни в духовно отношение (бил съм там три пъти и мога да съдя за това), а САЩ — една от най-бедните в духовно отношение (бил съм там многократно и също мога да преценя). Понастоящем Япония има доход на глава от населението 35 хил. долара годишно, а САЩ — 19 хил. долара. При това по време на последната световна война Япония беше разрушена и окупирана, а САЩ натрупаха в своите банки основния световен капитал. Ролята на духовния потенциал на нацията очевидно се оказва по-важна.

Нима населението на Земята толкова несигурно се клатушка между лошите и добрите помисли? Нима не съществува някакъв общопланетарен механизъм, който да гарантира, че животът на Земята ще продължи и след глобални катастрофи? Нима духовните и материалните ценности на земните цивилизации се погубват безвъзвратно след тяхното унищожение?

Според логиката не би трябвало: на Земята вероятно съществува механизъм, който гарантира продължаването на живота в случай на глобални катаклизми.

От къде се е появил Синът на Бога сред хората на нашата цивилизация в Тибет? Та нали не е могъл да „падне от небето“!

Ако очите на Сина на Бога са изрисувани по тибетските храмове, то това означава, че хората от нашата цивилизация са общували с него. От къде е дошъл той?

Неволно възниква и мисълта за съществуването на своеобразно хранилище на хора от предишни земни цивилизации, от където те са могли да излизат и да се появяват сред нас. Какво е това хранилище? Шамбала?

Всички тези въпроси тревожеха мен и моите приятели. За да се опитаме да намерим отговорите им, организирахме международна хималайска експедиция.

Тогава още не подозирахме, че главна роля за успеха на експедицията ще изиграе рисунката на хипотетичния атлант (или Сина на Бога), която направихме, докато анализирахме очите, изрисувани по тибетските храмове.

ВТОРА ЧАСТ
СОНМ — ПОСЛЕДНОТО ПОСЛАНИЕ КЪМ
ЧОВЕЧЕСТВОТО (ИНДИЙСКИ
ОТКРОВЕНИЯ)

ОРГАНИЗИРАНЕ НА МЕЖДУНАРОДНА ЕКСПЕДИЦИЯ ЗА ТЪРСЕНЕ ИЗВОРИТЕ НА ПРОИЗХОДА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

За да потвърдим или отхвърлим своята хипотеза, организирахме международна експедиция, в която освен руските членове влязоха и представители на Индия и Непал. Експедицията беше организирана под егидата на Международната академия на науките към ООН. Тази организация, в която членуват водещи учени от целия свят, включително и Нобелови лауреати, прояви голям интерес към нашите изследвания.

Още на Кримския конгрес няколко академици от Международната академия на науките — представители на различни страни, изключително много се заинтересуваха от нашия доклад и проведеха доста дискусии с мен. Точно те ми препоръчаха като член на Международната академия на науките да организирам експедиция под нейната егида.

Честно казано, бях изненадан, че мастити западни и родни учени относително лесно възприеха толкова трудно доказуема тематика. Свикнал съм с консерватизма на науката, с опоненти, изискващи абсолютни доказателства, които почти не се срещат в природата, понеже на този свят всичко е относително, с факта, че съвременната наука лошо възприема логическия път въз основа на интуитивния подход и смята съвременното ниво на науката за догма, отклоняването от която е признак на лош вкус.

Тогава още не разбирах, че логиката, базираща се върху интуицията, е определящ момент в религиозното познание. Не ми беше ясно, че и за тамошните майстори, с които тепърва предстоеше да се срещаме, нашият логически път ще е основният момент на доверие, който ще им позволи да ни споделят някои от тайните знания на ламите и свамите. Все още не знаех, че логиката е една от петте науки, предопределени от Буда за позитивното развитие на човечеството. Струваше ми се, че принадлежността на експедицията към Международната академия на науките ще е от по-голямо значение.

Основното, от което се страхувахме, бе липсата на доверие към нас. Не биваше да недооценяваме някои противоречия между религиозните познания и съвременната наука, които можеха да се окажат от съществено значение в Индия и Непал, където медитацията, йога и други подобни състояния, трудно обясними от гледна точка на съвременната наука, са тясно преплетени с религията и са смятани за един от главните пътища на човешкото усъвършенстване. Можеха да ни сметнат за неразумни учени и да говорят с нас на примитивен език, какъвто и задълбочен компютърен анализ да им представяме.

Затова се свързахме с офталмологичните дружества на Индия и Непал и чрез тях планирахме конференции и демонстративни операции за местните очни лекари в различни градове. Нашите нови операции с трансплантационния материал алоплант, базиращи се на отглеждането на собствени тъкани от пациента (кръвоносни съдове, прозрачна роговица, еклера), вече повече от десет години предизвикваха небивал интерес и реално помагаша на онзи контингент болни, смятан за безнадежден. От опит знаехме, че мнозина офталмолози се ползват с безупречно висока репутация, несравнима дори и с най-високопоставения чиновник.

Ако водещи лекари офталмолози ни представят на местните ламы и свами, това би могло да подпомогне мисията ни, още повече че очите, на които ние връщаме зрението, в различните езици се наричат „огледало на душата“.

Избраният от нас маршрут минаваше през редица градове и селища на Индия и Непал, където бяха концентрирани най-интересните в научно отношение храмове на индуисти и будисти. Планирахме да се срещнем и с учени, изучаващи история на религията. Възнамерявахме да стигнем до малките пагоди в Непал, разположени високо в планините, и да поговорим с монасите отшелници.

За Индия потеглихме трима: Сергей Селиверстов, Венер Гафаров и аз. От Индия трябваше да прелетим в Непал, където по-рано бяха пристигнали Валери Лобанков и Валентина Яковлева, за да осъществяват предварителни проучвания. Там към нас се присъединиха индийският участник в експедицията (д-р Пасрича) и непалските му другари (Шесканд Ариел и Кирам Будаачарая). За късмет всички говореха английски — кой по-добре, кой по-зле, а

двамата непалци и индийският лекар, естествено, владееха и местните езици — непали и хинди.

КАКВО ЗНАЯТ ОБИКНОВЕНИТЕ ХОРА ЗА ПРОИЗХОДА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО?

Ако в Русия, САЩ или Германия зададем този въпрос на обикновени хора, то някои от тях веднага ще отговорят, че човекът произлиза от маймуните. Други ще кажат, че пришълци от Космоса са донесли на Земята семето на човечеството. Повечето обаче ще те погледнат като чуждак и ще кажат „не зная“, показвайки с цялото си държание, че това изобщо не ги интересува, след като в живота им и без друго има достатъчно проблеми като например как да прекопаеш градината, да отидеш до магазина, да си платиш дълговете и т.н. Провокирани от въпроса, че според една от Дарвиновите теории различните хора са произлезли от различните видове маймуни, повечето започват да отричат Дарвин, мъчително избирайки между макак и шимпанзе и очевидно недоволни от подобен непристижен „роднина“.

В Индия и Непал и думичка няма да чуеш за маймуна, а посоченият провокационен въпрос ще предизвика само смях. Маймуните, които тук скачат по покривите на къщите и се мотаят постоянно по сметищата, очевидно предизвикват в тях същите чувства, както в нас гълъбите или враните — никому не би хрумнало да изпитва чувства на синовно преклонение пред тях. Съвсем друго нещо са кравите — те са свещени животни.

В тези страни населението е убедено в божествения произход на човечеството. Естествено, обикновеният човек не може да обясни какво означава това. От самото си детство той е научил наизуст основите на будистката религия и, без да е разбрал постулатите на великото учение, все пак знае такива термини като медитация, „трето око“, състрадание. Обикновеният човек в тези страни обаче искрено вярва във величието на религиозното познание за света и е убеден в необходимостта от духовното развитие. На въпроса за същността на религиозното учение, той по-скоро от недоразвитост и бедна реч ще отговори: „Това е сложно.“

Будистката религия според мен е най-научната религия в цял свят. Понякога не само на обикновения човек му е трудно да я разбере, случва се и ученият да не я осъзнава докрай поради излишната материализираност на представите си. Съвременният учен обикновено се присмива на разясненията на обикновения индиец за движещата сила на страданието. А той простодушно ти обяснява, че ако си пристигнал в Бомбай от Москва, то ти страдаш, че в този момент не си в Москва, а когато се върнеш в Москва, ще страдаш, че си напуснал Бомбай и т.н., т.е. постоянно пребиваваш в страдалческо състояние.

Въпреки примитивизма на подобни обяснения, акцентирането на вниманието върху ролята на душевната сила дава своите плодове. Например в почти милиардна Индия около 40% от населението живее под такава черта на бедността, каквато не е сънувал и най-бедният бедняк у нас. Въпреки това там не е разпространена престъпността, особено грубата — с убийства и насилие. Представям си какво би се случило в САЩ, където и сега в Ню Йорк е опасно да се разхождаш дори денем, ако 40% от населението се премести от разкошните имения в съборетини, покрити с парчета от кашони и мръсни парцали, или в паянтови постройките, цименти-рани с кравешки изпражнения. За посткомунистическите страни, където процъфтяваше атеизмът, няма какво да говорим.

Почти във всички варианти на будистката религия се споменава колелото, което символизира кръговрата на живота и смъртта. Обикновените хора идват и въртят тези колела, разположени в манастирите, като свързват вечността на душата с цикличността на живота и смъртта. Затова източните хора не се страхуват от смъртта — те са сигурни, че после ще живеят отново.

Това отчасти оказва влияние върху начина на кормуване на индийските и непалските водачи. Тук пътищата са лоши и много тесни, но няма ограничения на скоростта. Всички коли, включително огромните ТИР-ове и подобните на консервени кутии малки возила, препускат с висока скорост, предприемайки тройни и четворни изпреварвания. В такъв момент започваш да си припомняш с носталгия за нашите катаджии. Защото тук имаш усещането, че участваш във фронтална атака. Шофьорът чува забележката ти, че всеки момент можем да загинем и кима с глава, изразявайки съгласието си. Хиляди километри в Индия и Непал пропътувахме по

този начин. Все пак ние не сме свикнали толкова лесно да се сбогуваме с живота.

По света съм виждал десетки прояви на религиозния фундаментализъм. Особено в мюсюлманските страни. При посещенията си в Иран, Йемен, Йордания, Обединетите арабски емирства, Бахрейн винаги изпитвах жалост към жените, които и в най-изпепеляващата жега са принудени да се движат по улиците с черни хиджапи, покрили всичко, което може да бъде покрито по тялото, включително и лицето. Сигурно на тях също им се иска да си начервят устните, да си сложат сенки на очите, да облекат нова рокля, а не цял живот да мъкнат на гърба си омръзналия им хиджап. Мъжете изглежда също не са във възторг от безалкохолните сватби. В много от тези страни религиозният фанатизъм е издигнат в ранг на държавна политика, защото най-вероятно помага да се задържи властта.

Будистката религия е изключително търпима и почти не ограничава човека в неговите житейски прояви. Механизмите за въздействие върху обществото са съвсем различни. За разлика от култа към ограниченията, в условията на които човек винаги може да бъде наказан, в будистките страни съществува култ към душата с такива понятия като съвест, състрадание, медитация. Изградена е разклонена мрежа от училища, които обучават как да се вдълбочиш в своята душа и как да я анализираш. Силата на подобно въздействие върху обществото според мен не е по-малка. Само веднъж видяхме как в северозападна Индия в храм на сикхи тълпа вярващи фанатично целуваше стъпалата на светилището, което по понятни причини е опасно заради разпространението на инфекции.

Будисткият култ към душата, както разбрахме по време на експедицията, е основната причина всеки що-годе образован човек добронамерено и лесно да възприема нашата хипотеза за произхода на човечеството. Многобройните вечеринки и покани в различни клубове, особено в Индия, често прерастваха в дискусии по темата. Почти винаги слушателите изпадаха във възбуда, а после един през друг разказваха какво знаят по въпроса. От приличие ние правехме записи, но не придавахме на тези данни сериозно значение. Впечатляващо беше обаче, че логическият път за опознаване на онова, което при съвременното ниво на материалистичната наука не може да бъде измерено или докоснато, не предизвикваше никакви съмнения. Това се

дължи на факта, че всеки е убеден в съществуването на висши сили, в сравнение с които човешките знания са нищожни, и само логиката може да те въведе в неизвестното, за да получиш нови данни, необходими на хората и науката.

Практически всеки човек в тези страни е убеден в наличието на „трето око“ и в основната му функция — looking inside (да гледаш навътре). Някои говорят за главната точка на носа, която се намира там, където се пресичат допирателните на долните клепачи, но се затрудняват как да обяснят функцията ѝ. Повечето смятат за напълно вероятно Буда да е носител на знанията от предходна цивилизация и т.н.

Руският човек е с по-приземени представи за обкръжаващия го свят. Духът като че ли по-слабо го интересува, макар произходът на човечеството и всевъзможни чудеса от типа лежане върху гвоздеи, демонстрирани понякога по телевизията, да са му доста любопитни. Разбира се, нашият човек не е „Тома неверни“, но за обществено полезно той смята само онова, което се прави с ръцете. Например, когато Сергей Селиверстов, участник в екипа ни, посрещна в Катманду група руски алпинисти, един от тях размаха вестник „Аргументи и факти“ с публикация за нашата експедиция и попита:

— Какво, да не би вашият ръководител да си няма друга работа? По-добре да беше оперирал очи...

Стана ми обидно, понеже годишно правя десетки най-сложни операции. Естествено, на такъв човек не можеш да му обясниш, че откритият от нас алоплант, помогнал вече на повече от милион безнадеждно болни, при последните изследвания показва особени биоенергийни свойства. Нито пък че само широкото осмисляне на понятията биологическа и душевна енергия може да доведе до конкретни медицински изследвания, имащи за цел принципно нови методи на лечение за онези болни, на които все още не сме в състояние да помогнем. При това безнадеждно болният иска да възстанови здравето и зрението си днес. Той не може да чака кога науката ще открие начини за спасяването му. Консервативният човек едва ли ще разбере, че ненапразно повече от половината човечество вярва в истинността на религиозните будистки знания, че те може би са от знанията на предхождаща, по-развита цивилизация и че е възможно

обвързването им със съвременната наука в името на поне една разкрита тайна от многобройните медицински загадки.

Руският човек, въпреки тесногърдото атеистично възпитание през комунистическите години, според мен е по-романтичен и възприемчив към новото, отколкото, да кажем, американецът. Многогодишният култ към долара направи американецът възприемчив само към онези новости, благодарение на които може да натрупа пари, макар че и тук има изключения.

Хората са различни. Различни са и техните възгледи върху ролята на материалното и духовното начало в живота. Разбира се, те са еднакви поне в онзи смисъл, че имат единен произход. Повечето от тях естествено не се замислят за това, увлечени в кръга на битовите проблеми. Но и на най-слабо образованият човек все пак му е интересно от кого е произлязъл.

В ХРАМА НА ГИТА

Този храм, разположен в един от малките градове на Индия (Карнал), беше много красив. Множество статуи дооформяха фасадата на сградата, от вътрешната ѝ страна те пресъздаваха някои битови сцени, а многобройните картини придаваха завършеност на цялостния ансамбъл.

Посрещна ни съпругът на майка Деял, която ръководеше този храм. Той ни разказа, че учението Гита се занимава с човешката мъдрост и по-специално с това как да не воюваш тогава, когато губиш властта, а имаш желание да я запазиш.

Разговорът с майка Деял започнахме с въпроса за козметичната точка, която индийските жени рисуват по челата си. Тя ни обясни, че въпросната точка съвсем не е признак за принадлежност към дадена каста или за положение в обществото. Понякога индийските жени си я слагат, след като се омъжат. Но от древни времена се смята: хората (и жени, и мъже) рисуват точката като символ, че разбират вътрешното си състояние.

— Кажете, индийската точка на челото не е ли спомен за съществуването някога „трето око“? — попитах аз.

— Не мога точно... В религиозните писания не се споменава нищо конкретно... Знаем обаче, че при хората е имало и има „трето око“ — отговори майката.

— Какви функции е изпълнявало то?

— Нашата религия очертава три функции на „третото око“. Първата е *inside vision* — вътрешно зрение, т.е. способността да се вглеждаме във вътрешността на организма, да разглеждаме вътрешните си органи. Втората е *meditation* — зрение, свързано с медитацията, т.е. способност да разглеждаме душата си. Третата функция е *intellectual vision* — интелектуалното зрение, т.е. умението да усетим умствените си способности — своите или на своя събеседник.

В този момент напълно осъзнавах първата функция на „третото око“ и понеже съм лекар, си я представях като нещо подобно на

рентгеновия апарат, чиито лъчи минават през човешкия организъм. Третата функция също ми беше ясна, защото всеки човек е в състояние с някакво шесто чувство да различи умника от глупака, дори без да обръща внимание дали речникът му е богат или беден. Но втората функция, свързана с медитацията, ме затрудни. Изобщо не предполагах тогава, че зад нея се крие най-вълнуващата загадка, въплътена — за разлика от медитацията — в материалното състояние сомати.

По-нататък разговорът ни засегна въпроса за ролята на носа, като не забравихме „особения нос“ на хипотетичния атлант. Майката отговори, че човешкият нос изпълнява функциите дишане, усещане на миризмите и е признак на уважение. Последното тя обясни така: ако човек бъде хванат и пипнат за носа, това за него е оскърбление.

— Индийският майстор Ананта Кришна спомена, че при хората от предходната цивилизация носът е изпълнявал по-важна роля. Той е бил и звуковъзпроизвеждащ апарат, действал в ултразвуковия и инфрачервения диапазон. Може би точно затова носът се смята за признак на уважение от най-древни времена? — казах аз.

— Сигурно Ананта Кришна е прав.

— Какво знаете за хората от предходните цивилизации?

— Много сведения...

— Споделете ги с нас, ако обичате.

— Това е секретна информация — отговори майка Деял.

Разбрахме, че нищо повече няма да ни каже. Погледнах към Венер Гафаров — той ми кимна с глава, че следващите въпроси очевидно са безполезни. Защо ни нямат доверие? Къде грешим при поднасянето на нашия научен материал? Тогава още не разбирах, че религиозните служители имат друг тип мислене и когато излагам материала с акцент върху компютърния анализ, в една или друга степен ги дразня. Не знаех, че логичният път на изследване, за който скромно премълчавах, изхождайки от опита си на общуване със западните учени, ще се окаже всъщност основна карта на доверието.

— Имаме сведения, че хората от предишната цивилизация са говорили с носа си, главно в диапазона на звуците So (соу) и Hm (хм). Така ли е? — отчаян попитах аз.

— So и Hm са велики слова — внезапно каза тя.

— Какво означават те? — смирено попитах аз.

— SoHm е последното послание.

— Последното?

— Last message — последното послание — ясно произнесе майката.

— Чие?

— На Висшия разум.

— До кого?

— До човечеството.

— Защо посланието е последно?

— Повече няма да има помощ...

— Каква помощ?

— Това е тайна.

Благодарихме ѝ, снимахме се заедно с нея и отпътувахме за хотела, правейки всевъзможни предположения по повод на състоялия се разговор.

Бях разочарован и отчаян. Ако и по-нататък на най-важните места ни отговаряха с „Това е тайна!“, нищо нямаше да узнаем. Как да ги накараме поне малко да се разкрият?

СРЕЩА С МАЙСТОРА

Град Чандигар в Индия ни посрещна със силна жегата. Както и в другите градове, и тук проведохме конференция за офталмолозите с демонстративни операции. В края на конференцията обяснихме нашата хипотеза за произхода на човечеството и попитахме участниците с кои религиозни водачи би трябвало да се срещнем.

Изброиха се много имена, но сред тях с особена почит се открояваше свами Сабва Манаям. Предупредиха ни, че той владее тайните знания на свами и че в разговора си с нас може да си послужи с хипноза. Казаха ни още, че ашрамът на Рама Кришна, на който той е настоятел, е един от водещите в Индия и че на този майстор са предадени особени знания.

Срещата беше организирана от бащата на най-добрия офталмолог в града, личен познат със свами Манаям. Докато пътувахме към ашрама, той ни обясни какво означават понятията майстор и свами. Майсторът е учител, който е овладял дълбоките религиозни знания и сам определя до каква степен и на кого да ги предава. Смята се, че Висшият разум влияе на хората чрез майстора. Свами е висшата религиозна титла, която се присъжда на майстора на индуисткото учение.

— Имайте предвид — каза бащата на офталмолога, — че той знае целта на вашата визита. По време на проповедта си ще ви въздейства хипнотично. Постарайте се да приключи по-бързо. Ако не издържите на погледа му, ще ви сметне за слаби и едва ли ще ви разкрие нещо. Майсторът сам определя на кого и какви знания да предаде.

В ашрама на Рама Кришна цареше спартански дух. Нямахме нищо излишно: на стените бяха окачени портрети на религиозни водачи. Всичко бе издържано в оранжеви тонове.

Майсторът също беше облечен изцяло в оранжево. Съпровождаше го свита от петима души. Седнахме на масата — от едната страна ние, от другата — той със свитата си. Точно срещу него седна Венер Гафаров, отляво — Сергей Селиверстов, отдясно — аз. В

този момент Венер все още не подозираше на какви изпитания ще бъде подложен.

— Чух, че сте дошли при мен за дълбоки знания — започна майсторът.

— Дойдохме, за да сравним нашите знания с вашите — отвърнах.

— Вашите знания? А какви са те? — погледна ме майсторът.

— Ето го резултатът от нашите изследвания — казах аз и му подадох изображението на хипотетичния атлант.

Майсторът протегна ръка към рисунката, но щом я видя, рязко се отдръпна. Протегнах се през масата и сложих рисунката пред него. Той я погледна с крайчеца на окоето, но не я взе. Настъпи мълчание.

— Откъде научихте за него? — прекъсна мълчанието майсторът.

— Това е резултатът от изследванията ни върху очите на различните земни раси. Позволете ми да ви разкажа накратко...

— Били ли сте в Тибет?

— Не, не сме били.

— Срецали ли сте се с тибетски ламии?

— Не.

— За това по-добре знаят самите те. Разкажете ми по-подробно.

Аз извадих материалите и изложих същността на нашите изследвания, като наблегнах върху обективността на компютърния анализ.

Майсторът слушаше внимателно, но изведнъж ме прекъсна и каза:

— Компютрите нямат душа. Вие руснаците разсъждавате като американците. Америка ненавижда Индия заради нейното духовно развитие. Бездушният американец ще разруши света.

— Бих искал да съпоставим получените резултати с...

— Разумът не е само мозък — сякаш не ме чу майсторът. — Тялото има по-малко значение от душата. Важно е да разбираме какво е възприятието. Да оценяваме онова, което виждаме, и да развиваме силата на своето възприятие. Само силното възприятие може да бъде правилно. Религията е възприемане на общото, а не на частичното. Трябва да се прави разлика между индивидуалния и човешкия разум. Раджа йога дава възможност да се надникне във Вселенския разум. Моето възприятие идва от Вселенския разум...

Явно майсторът беше започнал прочутата си проповед. Той погледна към Сергей, който снимаше с видеокамера, после към мен — приведен, аз записвах най-подробно — и спря погледа си върху Венер Гафаров, който седеше точно срещу него и го гледаше в очите. Двамата със Сергей веднага усетихме силата на погледа му, за щастие насочен не към нас. Почувствахме необяснима тежест, примесена с тревога: струваше ни се, че се ровят в мозъците ни, изваждат ги и ги раздробяват на частици. Аз навеждах глава все по-често и записвах, а Сергей вторачено гледаше в камерата си.

— Ролята на духовното развитие — продължаваше майсторът — е много голяма. Според Рама Кришна духовното развитие притежава физически признаци и се изразява във формата на очите, носа и другите органи. Особена роля играят жълтите очи...

Под неговия поглед Венер Гафаров затваряше очи, после с усилие ги отваряше, но продължаваше да го гледа. Лицето му се зачерви, клепачите му набъбнаха, пръстите на ръцете му от време на време се свиваха, челото му се изпоти. Със Сергей разбрахме, че Венер се бори с хипнотичното въздействие на майстора. На нас ни беше по-леко.

Най-после той завърши речта си. Сега вече ни погледна с нормален и, както ми се стори, топъл поглед.

— Може ли да задаваме въпроси? — попитах аз.

— Да.

— Вашият поглед ни оказа особено силно въздействие. Това ли е въздействието на „третото око“?

— Изглежда.

— Какво представлява Шамбала, която е търсил великият руски учен Николай Ръорих?

— Шамбала е духовно, а не физическо понятие. Не я търсете, няма да я намерите. Шамбала е обител на висшите същества, а те са недостъпни за вас.

— Кажете, майсторе — продължих аз, — нали принципът „всичко гениално е просто“ идва от Бога, тъй като и природните закони са гениално прости. За съжаление, ние не винаги можем да осъзнаем гениалността на простотата и често я прикриваме с мъгляви и общи фрази като „висша духовност, недостъпна за нас...“ Бих искал да ви

попитам — знаете ли нещо конкретно и просто за Шамбала или не знаете?

— Зная...

— Какво?

— Шамбала не е съвсем точно название. Разпространено е по света от неколцина тибетски ламы и става популярно чрез книгите на Ръорих. Не съществува точно наименование на онова, което вие наричате Шамбала, съществува обаче определено състояние на душата и тялото, което довежда до осъзнаване на висшата духовност. Ние добре го разбираме и учим как то се постига.

— Какво е то?

— Състояние на тялото, при което за сметка на духовната енергия обмяната на веществата се свежда до нула.

— Какво общо има това състояние с висшата духовност?

— В такова състояние човек се посвещава не само на себе си, а на цялото човечество, на живота на Земята.

— Обяснете, моля ви.

— Как да ви разбирам?

Очевидно отново се бяхме докоснали до поредната голяма тайна и макар че майсторът беше благоразположен към нас, нямаше да ни каже нищо.

— Според нашите изследвания — реших да тръгна по заобиколен път, — човечеството е възникнало в Хималаите и оттам се е разпространило по Земята. Тибетската раса не се ли явява по-висша в духовно отношение?

— Много отдавна Хималаите са били свръхдуховен район, но това време е отминало. Съвременните тибетци не са вече същите — отвърна майсторът.

— Древните са могли да свеждат до нула обмяната на веществата си и да се посвещават изцяло на човечеството?

— Да, могли са.

— Как?

— Каква е ролята на „третото око“?

— А ролята на носа?

— Никаква.

Почувствах силна умора. Погледнах към Венер и Сергей — те също изглеждаха съсипани от двучасовата беседа. Поисках разрешение

да изпушим по цигара. В главата ми се въртяха множество въпроси. Как да водим разговора по-нататък? Как да избегнем мълчанието, ако случайно се натъкнем на поредната тайна? Ще кажа само, че ние все още не разбирахме значението на споменатото състояние — свеждане на обмяната на веществата до нула.

Венер Гафаров сподели усещанията си от хипнотичното въздействие на майстора върху него.

— Струваше ми се, че мозъкът ми ври. Най-напред силно ми се приспа, едва се удържах, дори се щипех. После усетих, че лицето ми се подува, очите ми хлътват, а в тила ми се появи пареща болка, сякаш някой ми натискаше мозъка и всеки миг той щеше да се пръсне.

— Браво, Венер, издържа!

— Защо беше необходимо всичко това, проверяваше ли ме?

— Забелязахте ли — каза Сергей, — че по време на проповедта той непрекъснато поглеждаше към рисунката на атланта? Тя силно го впечатли. Той знае всичко за атлантите.

Отново седнахме около масата. Неочаквано и за самия мен, разказах на майстора, че в науката ние често използваме логическия път на базата на интуицията, а получената вече логическа верига доказваме по други пътища — чрез компютърен анализ и т.н.

— Проблемът е — обяснявах аз, — че в науката логическият път не винаги се приема от съвременните учени, а се вярва повече на компютърния анализ.

— Математиката е слаба наука — с рязък тон отвърна майсторът, — тъй като не взема под внимание духовното. Логиката е построена върху основата на интуицията, а интуицията е проява от функционирането на „третото око“. С помощта на логиката може да се постигне онова, което не може да се докаже от съвременната наука. Например електронът не може да се пипне, но може да се фиксира проявата на неговото величие. Религията одобрява логическия път на познанието. Кажете ми, по пътя на логиката ли получихте това? — майсторът посочи с очи рисунката на атланта.

— Разбира се. А компютърният анализ го потвърди.

— Интересно...

Почувствахме, че майсторът стана по-благоразположен към нас и сякаш погледът му се стопли. Виж ти, в логиката вярва, а в компютъра — не.

— Кажете — попитах го аз, решавайки да премина към по-конкретни въпроси, — козметичното петно по челата на индийските жени не е ли спомен за „третото око“, съществувало у хората от предишната цивилизация?

— Да, при тях „третото око“ е било силно развито и е играло голяма роля в живота им. И съвременните хора притежават „трето око“, разбира се, по-слабо развито. Приближете се към тези картини — майсторът посочи към стената, където бяха изобразени последователи на Кришна — и се постарайте да видите „третото око“. Опитайте се да гледате през лицата им.

Приблжихме до картините и започнахме да се взираме в тях. Пръв успя да види „третото око“ Сергей, после и ние с Венер. На челото, в областта между веждите, започнаха да се появяват яйцевидни контури, оброчени с двойна линия и точка по средата. И тримата виждахме едно и също.

Нарисувахме видяното върху хартия и го показахме на майстора. Той каза, че вярно сме го възприели, но добави, че „третото око“ не бива да се възприема като око, защото не е анатомично понятие. При хората от предишната цивилизация то е имало определени анатомични характеристики, но не се е смятало за око. Функцията на „третото око“ зависи много от епифизата.

— Големият френски ясновидец Нострадамус пише, че хората от предишната цивилизация, които той нарича атланти, благодарение на „третото око“ са притежавали биоенергийно въздействие върху гравитацията. Затова лесно са премествали в пространството огромни каменни блокове. Какво мислите по този въпрос?

— Съгласен съм с вас. Ние също имаме такива сведения — отвърна майсторът. — И тази способност ще се развива у хората паралелно с човешката еволюция. Психичната енергия е и физическа сила. Силата, с чиято помощ са били построени пирамидите, е насочена сила, а ненасочената сила е разрушителна.

— Може би цивилизацията на атлантите е загинала, защото не са могли да насочат психичната си енергия в позитивна посока? — предположих аз.

— Те са загинали, защото психичната им енергия е преминала от центростремително към центробежно състояние.

— Как да разбирам това?

— В медицината, с която вие се занимавате, има понятия „регенерация“ и „дегенерация“. Регенерацията е насочена метаболитна енергия, която води до растеж на тъканите и е основа за живота на тялото. Дегенерацията е ненасочена метаболитна енергия, която води до разрушаване на тъканите и смъртта. Във физиката насочената енергия задвижва самолети, влакове, а ненасочената предизвиква взривове. Психичната енергия също има две състояния — центростремително и центробежно.

Законите, на които се подчинява тя, са сходни със законите за метаболитната и физическата енергия. Психичната дори е по-мощна от метаболитната и физическата и може да оказва по-голямо въздействие върху човечеството. Но за нея важи следния закон — тя трябва да бъде центростремителна, насочена навътре. Всички пророци като Буда, Исус, Мохамед и други са проповядвали енергията да бъде насочвана навътре. Това е основното в техните учения.

— Моля ви да обясните по-подробно.

— Вземете например Сталин или Хитлер. Сталин в Съветския съюз беше заменил Бога с култа към личността, Хитлер замени Бога в Германия. И двамата обаче не притежаваха религиозни знания и не насочваха мисленето на своите народи навътре, към стремежа всеки да анализира преди всичко своята душа и да се вглежда в нея. Напротив, обладани от идеята за световно господство, те се стараеха да насочат психичната енергия на народите центробежно — към война и разрушение. Разберете, привидно незабележимият ежедневен самоанализ, задълбочаването в собствената душа притежава и освобождава колосална сила. И тази сила, откъсвайки се от душите на хората и приемайки центробежен характер, задължително води до катастрофа, дори до глобална. На сегашния етап аз най-много се страхувам от американците, които имат един бог — зеленият долар. Ако Америка започне да обеднява, психичната енергия на хората ще придобие центробежен характер.

— Представям си какво е станало на Земята — вметна Сергей, — когато психичната енергия на атлантите, способна да въздейства дори върху гравитацията, се е измъкнала извън душите им и е придобила центробежен характер.

— Тя е способна да въздейства дори върху космически обекти — каза майсторът.

— А Бог може ли да помогне? — попитах аз.

— Бог е извън силите, Бог не се намесва там — отвърна майсторът.

— Бог само чрез пророците ли въздейства?

— Чрез пророците и религията. Основното е да се насочи психичната енергия центростремително — към душата. Именно това засяга и последното послание SoHm.

— Разкажете ни по-подробно за него.

— SoHm са велики думи — започна майсторът. — Правилно е да се чете не So (соу), а Sa (са) и не Hm (хм), а OuHm (ъхм). So означава „Аз съм този“, Hm — „Това съм самият аз“. А общият смисъл на SoHm е — „РЕАЛИЗИРАЙТЕ СЕ САМИ“!

— Реализирайте се сами? Кои?

— Хората. При това всеки човек трябва да се реализира индивидуално. Последното послание SoHm е пристигнало на Земята при всички пророци и чрез тях се е разпространило по света. Последното послание SoHm влиза в душата на всеки човек. Който успее да осъществи принципа SoHm, той ще бъде щастлив. Ако човечеството реализира принципа SoHm, ще оцелее на Земята. Самият аз съм подчинил целия си живот на осъществяването на този принцип.

— Защо е последно това послание?

— По-правилно е да се каже — окончателно послание.

— Защо посланието е окончателно? — попитах аз.

— Защото Висшият разум вече е помагал на земното човечеството, но цивилизациите са се самоунищожавали. Пророците също са научили нашата цивилизация да живее така, че психичната енергия да има центростремителен характер, да не преминава в центробежен. Достатъчна ли ще е помощта на Висшия разум за нашата цивилизация? Ако е недостатъчна, то... Запомнете, Бог е извън силите, Бог не използва сила. Достатъчно! Сега нашата цивилизация е длъжна да се реализира самостоятелно, изключително самостоятелно — отвърна майсторът.

— Ако нашата цивилизация се самоунищожи например в резултат на Трета световна война, това означава ли, че ще е последната цивилизация на Земята?

— Може би. Сега ние сме длъжни да се реализираме сами, единствено сами.

Настъпи мълчание. Всеки обмисляше думите на майстора. Някакво неясно и фатално чувство витаеше около нас и сякаш ни потискаше.

— Настоящото състояние в дясното око е състояние, чрез което се опознава — изведнъж каза майсторът.

— Опознава се какво?

— Това знаем само ние, майсторите.

— Моля ви, погледнете изображението на атланта — смених темата аз. — Такива ли са били очите им?

— Доколкото знам — да. Техните очи са били по-добри от нашите, били са по-големи и по-здрави.

— А носят им?

— Имали са малък нос, като този тук, но малко по-различен — отвърна майсторът. — Имали са лош нос, нездрав.

— А „третото око“?

— При тях е било добре развито, но не са имали отвор на челото — това твърдение е неправилно.

— Откъде знаете всички тези неща?

— Сомати...

— Сомати? Какво означава сомати?

С целия си вид майсторът показва, че е време да приключваме.

— Извинете, един последен въпрос. Пророците хора от предишната цивилизация ли са?

— Не всички. Например Рама е бил син на Кришна от обикновена жена. Беше ми интересно да общувам с вас — каза майсторът, приключвайки разговора. — Много изследователи са търсили страната Шамбала. Пожелавам и на вас успех. Ако я разгадате, то знанието ви трябва да попадне в добри ръце. Шамбала може са-, ма да се защити, лошите хора ще бъдат унищожени от особени сили.

Майсторът взе нашата рисунка, още веднъж внимателно я огледа, после спря погледа си върху нас и се отдалечи.

ТАЙНСТВЕНОТО СОМАТИ

В следващия индийски град Амритсар пристигнахме с конкретната цел да се срещнем с майстора свами Дарам Радже Бхарти. За него узнахме още в университета в Делхи, където много учени историци и духовници ни препоръчаха срещата. Всъщност този човек, който притежаваше високата религиозна титла свами, не беше настоятел на никакъв храм, а бе посветил живота си на научното изследване на източните религии. Рядко явление е учен, а не религиозен водач да получи такава висока религиозна титла. Майстор свами Дарам е изучил повече от 700 древни ръкописа, говори няколко езика, в това число и сан-скрит, написал е множество книги, изключително известен е в религиозните и научни кръгове, почетен гражданин е на родния си град.

Срещата ни с майстор Дарам организира главният офталмолог на Индия. Тя се състоя не в храм, а в една болница.

Майстор свами Дарам беше дребен на ръст и с непривлекателна външност. Изпод притворените клепачи ни гледаха големи, дълбоки очи. Натрапваше се несъответствието как в това неугледно тяло се бе вселила мощна душа, за която толкова се говореше. Но щом започна да разказва за ролята на религиозната наука, лицето му се преобрази — очите му заблестяха, излъчвайки топлина и доброта, мимиката му се оживи, като подчертаваше думите му, усмивката му стана широка и открита.

Пред нас стоеше представител на онзи тип мъже, в които въпреки незавидната външност като правило се влюбваха жените и заради които изоставяха аленделоновците. Този човек излъчваше ум, сила и доброта. Веднага разбрахме, че за разлика от предишната среща, разговорът ще потръгне лесно и откровено.

— В света ролята на религиозната наука е недооценена — говореше свами Дарам. — Религията — това са знанията на предишните, по-развити цивилизации. Несъвършенството на нашата цивилизация не дава възможност да се осъзнаят напълно религиозните знания. Затова религията принуждава да се наизустяват — в пълния

смисъл на думата — религиозните постулати и да се следват и спазват в името на позитивното развитие на обществото. Ако на съвременната науката е възможно да изследва достатъчно добре тялото, то все още не съществуват начини за изучаване на душата. Все още няма методи за измерване на психичната енергия, в чиято огромна мощ не бива да се съмняваме. В своите трудове аз се опитвам да обединя религиозните и съвременните знания, за да може религията да се превърне в обект на изследване, а не на сляпа вяра. В нея има толкова животрептящи тайни.

След встъпителната си реч свами Дарам се приготви да слуша. Аз изложих същността на нашата хипотеза, като акцентирах върху логическия път на изследванията на базата на интуицията, подкрепени от компютърния анализ. Отчитайки грешките си в изложението на нашия материал при предишната среща, този път не наблегнах върху компютърния анализ на очите.

— Интуицията е цветето на ума. Логическият път е основният път в науката. Но и математиката, в съчетание с логиката, може да ни позволи да надникнем дълбоко навътре, дори в душата — прекъсна ме свами Дарам.

След като завърших с изложението на материала, аз подадох на свами Дарам рисунката на хипотетичния атлант.

Той я погледна, вдигна очи към нас и високо каза:

— Сомати!

— Какво е това?

— В планината ли намерихте тялото му? — запита свами Дарам, сякаш не ме чу.

— Не.

— В морето?

— Не.

— А къде?

— Не сме намирали никакво тяло. Тази рисунка е резултат от офталмогеометричния анализ на очите, изобразени върху тибетските храмове — отвърнах аз.

— Не всичко тук е вярно — промълви свами Дарам.

— Какво означава сомати?

— Погледнете вашата рисунка. Очите са полузатворени, той сякаш е полужив, полумъртъв. Когато тялото е неподвижно като камък,

то е като мъртво, но всъщност е живо. Това е сомати. Каменно-неподвижно тяло, но живо.

— И тибетските ламы са изобразили върху храмовете очите на представител на предишната цивилизация, намиращ се в състояние на сомати? — попитах аз.

— Да — отвърна свами Дарам.

— Откъде те имат информация за очите на хората от предишната цивилизация?

— Виждали са ги.

— Къде?

— В планините.

— Кога?

— Сравнително неотдавна!

— Разкажете ни по-подробно за сомати^[1] — помолих аз, съвсем объркан.

— Ще ви дам една историческа справка. През 1893 година в Бенгалия майстор Рама Крипта е създал школата йога, с помощта на която е било възможно да се изпада в състояние на сомати. Веднъж самият Рама Кришна изпаднал в сомати, като за случая поканил и лекар. Лекарят направил оглед на тялото му, установил, че е мъртво и издал медицинско заключение за смъртта. След това Рама Кришна оживял. В по-късен период нееднократно са изследвани телата на хора в състояние на сомати. При тези случаи не са регистрирани пулс, няма данни от електрокардиограма и електроенцефалограма, температурата на тялото е паднала. Описани са много случаи, когато хора, прекарвали в състояние на сомати няколко години, са се връщали към живот. Оживяването им е удивлявало и плашело околните.

— Да не би сомати да е летаргичен сън?

— Не. При летаргичния сън работят сърцето, мозъкът, процесите на обмяна на веществата. При сомати тялото преминава в каменно-неподвижно състояние.

— Как да разбираме това каменно-неподвижно състояние? — попитах аз.

— Тялото става неестествено твърдо и студено. При умрелия човек то е по-твърдо от живото тяло, но при сомати е многократно по-твърдо. Образно казано, тялото е като камък. Каменно-неподвижното състояние (stone-still stale) е общоприет термин сред религиозните

учени, изучаващи сомати. Разбира се, не става дума за превръщането на човешкото тяло в истински камък, просто то става много, много твърдо — отвърна свами Дарам.

— Как се постига втвърдяването на тялото при сомати?

— Постига се, като обмяната на веществата в организма се свежда до нула.

— Ясно е, че след смъртта обменните процеси в организма продължават известно време — на това се базира присаждането на органи и тъкани. След смъртта обаче се активизират литичните ферменти, участващи в разрушаването на тъканите. Какъв е механизмът при понижаването на обмяната на веществата до нула, който довежда до втвърдяването на тялото и до своеобразната му консервация? — попитах аз.

— Това е особен механизъм и той действа чрез водата в организма — отговори свами Дарам.

— Какво е въздействието на микроорганизмите върху тялото по време на сомати?

— Почти няма такава. Но все пак по-добре е да се избират чисти места.

— А как влияе температурата в състояние на сомати?

— По-добре е температурата да е ниска.

— Как може да се въздейства на водата в организма, за да се снижи обмяната на веществата до нула?

— Чрез биополето, по пътя на медитацията — отвърна свами Дарам. — Биополето и водата в организма са свързани. Но човек трябва да се научи толкова ефективно да медитира, че биополето да започне да въздейства на водата в организма и чрез нея на обменните процеси. Сомати е висша форма на медитация. Не всеки може чрез медитация да влезе в сомати и не всеки, който се е научил да влиза в сомати, може да стигне до дълбоко сомати, когато тялото се съхранява дълги години.

— А какво става с душата в състояние на сомати?

— В учението за сомати съществува терминът ОВЕ (Out of Body Experience), което означава — опит извън тялото, да наблюдаваш тялото отстрани. При сомати душата се намира извън тялото, редом с него. Човек може да продължи живота си, оставяйки тялото си в нещо като консервирано състояние, а после да се върне в него. С помощта на

сомати може да се разбере живота на душата. Човек вижда в действителност своето тяло, сякаш то е мъртво, но той усеща, че живее. По време на сомати човек разбира, че може да живее и без тяло.

— Значи, ролята на сомати се състои, от една страна, във възможността за живот без тяло, а от друга — във възможността да се консервира тялото за дълги години. Един вид тялото може пак да ни потрябва — казах аз.

— Тялото може да бъде консервирано за стотици, хиляди и даже милиони години — отвърна свами Дарам.

— Удивително — възкликнах аз, — в такъв случай сомати е спасителното състояние, чрез което човек би могъл да оцелее при катаклизми и катастрофи, дори и глобални. Чрез съхраняването на човешкото тяло в състояние на сомати може да се създаде Генофонд на човечеството. Така ли е?

— Трябва ли да се съхраняват човешките тела в случай на глобална катастрофа?

— Ролята на човешкото тяло не трябва да се омаловажава, както правят някои религии. То е създавано в резултат на продължителна еволюция. Защо да се преминава този път отново, когато е по-лесно да се съхрани в състояние на сомати — отвърна свами Дарам.

— Мисля, че в природата съществуват прецеденти на сомати. Например зимният сън при животните. На Север кафявата мечка прекарва в сън 7–8 месеца от годината, при това в бърлогата ѝ съвсем не е топло. Вероятно мечката, като при сомати, снижава своята обмяна на веществата. Мечката-скитница е онази, която не е могла да изпадне в сомати. Можем да добавим още зимния сън на лалугера, змиите, жабите, насекомите и други живи същества. Очевидно соматиподобното състояние е начин за адаптация към условията на Севера.

— Аз живея в топла страна. Трудно ми е да потвърдя това, но казаното от вас звучи логично — отвърна свами Дарам.

— А къде се намира душата? — продължих да питам аз.

— Хората наричат душа сърцето. Но сърцето е само помпа. А сърцето-душа се намира в областта на пъпа.

— В медицината съществува понятието човек-растение, когато сърцето работи, текат обменни процеси, но човекът е в безсъзнание.

Означава ли това, че душата не иска да се завърне в определено тяло, защото то не ѝ харесва или е твърде разрушено? — попитах аз.

— Да, по принцип тялото може да живее без душата, но това ще е човек-растение. Ако душата се върне, отново ще бъде човек.

— А какви са взаимоотношенията между тялото и душата в състояние на сомати?

— Ако душата се намира извън тялото в състояние на сомати, то тялото си остава така в консервирано състояние. Ако душата се върне в тялото, човек излиза от състоянието на сомати и оживява след пет, десет, сто, хиляда, много хиляди и милиони години — отвърна свами Дарам.

— Кой изпраща душата в тялото?

— Висшият разум. Да се пребивава в състояние на сомати е много полезно, тъй като човек опознава друг живот — живота на душата, осъзнава ролята на Висшия разум и, връщайки се в тялото, става по-духовен, неагресивен. Ако хората пребиваваха почесто в състояние на сомати, на земята би се възцарил мир.

— Какво е душата?

— Душата е част от енергията на Вселената и се намира в специално очертано пространство. Енергията на душата е енергия извън електрона и протона. Тя е много силна и е способна да въздейства на гравитацията. Съществуват позитивна и негативна енергия на душата, които са свързани. Душевната енергия може да създава, но може и да разрушава. Ленин, Сталин, Хитлер са акумулирали отрицателната душевна енергия и тя се е изляла в унищожението на хора, във войни. Злото и доброто вървят ръка за ръка. Негативната душевна енергия може да привлече разрушителни космически обекти, да въздейства на природата. Затова доста често конфликтите и войните са съпроводени от падането на метеорити, от земетресения...

— Така ли се осъществява привличането на космически обекти от негативната душевна енергия, както, образно казано, кълбовидната мълния се привлича от електричеството? — попита Венер Гафаров.

— Образно казано — да. Но тук действат други физически закони — отговори свами Дарам.

— Интересно...

— Вие сте започнали своите изследвания с изучаването на очите — продължи свами Дарам, — и на вас, разбира се, ви е известно, че очите са огледало на душата. Ние говорим един с друг не само чрез езика, но и с очите си, защото очите са прозорец към душата. Зрението попада направо в душата и това е разбираемо, понеже се явява главното наше сетиво. Направете сравнение — обсегът на зрението е километри, на слуха — метри, а езикът и пръстите действат при контакт. Слепите хора губят много не само във физическия живот, но и в душевния.

— Означава ли това, че енергията на душата въздейства чрез очите? — попитах аз.

— Да. Аз забелязах във вашите изследвания един изключително важен момент — размерът на роговицата е еднакъв за всички хора. Това положение съвпада с религиозните знания и свидетелства, че Бог е дал равни възможности за самореализация на всеки човек.

— Интересна мисъл...

— Именно роговицата е прозорецът, чрез който душата може да се самореализира. Бих ви препоръчал по-подробно да изучите психичната енергия, например да я измервате при излизането ѝ от очите. Използвайте последните постижения на физиката — каза свами Дарам.

Тук ми позволете да направя отклонение и да приведа един логически екстракт от съвременните представи на физиката за душата и психичната енергия, който подготви участникът и заместник-ръководителят на нашата експедиция, големият руски физик Валери Лобанков, специалист по физика на полето.

Съществуват физически и фин свят. Физическият свят включва в себе си материята (планети, звезди и други), електромагнитното и гравитационното поле. Финият свят включва психофизичните явления (психична енергия, био-енергията и т.н.). Финият свят се базира на свръхвисоките честоти.

Съществуват също торзионни полета, т.е. полета на въртене. Проява на торзионните полета във физическия свят е инерцията. Проява на торзионните полета във финия свят е душата — енергия във вид на полета на въртене. В рамките на това изкривено пространство (душата) се съдържа информация за функционирането на човешкото тяло (астралното тяло) и за процеса на мисленето

(менталното тяло). Процесът на мисленето предизвиква изкривяване на пространството: добрите мисли го изкривяват в една посока, лошите мисли — в противоположна.

Всички души са част от Всеобщото информационно пространство, което е популярно като Висш разум. Хора като Е. Блаватская и Н. Ръорих могат да се включват към него и да получават оттам знания, които ни се струват удивителни. В него са събрани знанията не само на нашата, но и на предишните цивилизации. Пространството в нашата Вселена е затворено. Затова включването към Всеобщото информационно поле ни дава възможност да видим миналото и бъдещето.

Отначало са съществували само пространството и абсолютът (Абсолютното нищо), т.е. планът на бъдещите създания. Пространството е неутрализирана материя и антима́терия, където непрекъснато се създават нова материя и антима́терия, неутрализиращи се взаимно. Абсолютът нарушава процеса на неутрализацията. Раждат се материя и антима́терия, но те не се неутрализират.

Най-напред е възникнал финия свят, а после — физическият. Във физическия свят материята се е уплътнявала, в резултат на което са се появили звезди, планети и други тела. Уплътняването на финия свят е довело до създаването на душите.

Душите на земята постепенно са се уплътнявали и са започнали да придобиват физическо тяло. Отначало тялото не е било плътно, то е могло да преминава през предметите. По-късно се е уплътнило и е придобило сегашните си черти. Така са се появили човекът, животните, растенията. Първоначално съзнанието е било включено непрекъснато към Всеобщото информационно пространство. По-късно тази способност се е изгубила поради факта, че предишната цивилизация — на атлантите — е натрупала твърде много отрицателна психична енергия или торзионни полета, закривени в негативна посока.

Съществува Закон на кармата, т.е. възможност на душата да живее последователно в различни физически тела, като при това натрупва положителна или отрицателна психична енергия. Човек с лоша карма е длъжен чрез добри действия да завърти своите торзионни полета в позитивна посока, за да се освободи от

негативно закривените полета и да стане по-щастлив. На всяка душа са дадени еднакви възможности за самореализация.

Разговорът ни със свами Дарам премина към въпроса за предишните цивилизации.

— На земята е имало 22 цивилизации — каза веднага свами Дарам. — Цивилизациите са достигали високо технократично ниво и са се самоунищожавали. Самоунищожаването е ставало чрез глобални конфликти или в резултат на космически катаклизми, предизвикани до голяма степен от въздействието на негативната психична енергия върху космическите обекти. В резултат на глобалните катастрофи се е променял климатът на земята. И щом климатът отново е ставал благоприятен за живот, човечеството е възниквало отново като нова цивилизация, развивало се е, достигало е високо технократично ниво и отново се е самоунищожавало.

— Обидно е, че натрупаните от предишните цивилизации знания са се унищожавали заедно с тях — съжалих аз.

— Не, знанията не са се унищожавали. Положителните от тях (торзионните полета, закривени в позитивна посока — Е.М.) са влезли във Висшия разум (т.е. във Всеобщото информационно пространство — Е.М.). Хората, които могат да общуват с Висшия разум, например майсторите или вашата Блаватская (за нея знаят всички в Индия — Е.М.), имат възможност да влизат в тези знания. Знанията на предишните цивилизации рязко се отличават от нашите съвременни знания. Нашите знания са пределно материализирани.

— А вие можете ли да влизате във Висшите знания?

— Да, мога — категорично отвърна свами Дарам.

— Разкажете ни за последната цивилизация на атлантите — помолих аз.

— Тази цивилизация е била изключително развита. Тя е потънала в морето. Климатът по онова време е бил много топъл и влажен. Земята е била осеяна с острови. Растителността е била друга. Голяма част от флората е растяла под водата. Атлантите са имали подводни плантации и са плували под водата. Небето е било червено. Те са могли да въздействат на гравитацията, имали са удивителни летателни апарати. Владеели са насочената психична енергия. За съжаление тази цивилизация е натрупала много негативна енергия, която се е изразходвала в конфликти. Тяхната цивилизация е била една

от развитите на Земята. Но не се е опазила от натрупването на негативна психична енергия. В резултат е настъпил космически катаклизъм. Земята е променила оста си на въртене. Тогава огромна морска вълна е заляла земното кълбо, потапяйки градовете и човечеството.

— Ние от атлантите ли сме произлезли?

— Да, произлезли сме от атлантите — отговори свами Дарам. — Те са успели да запазят своите тела в състояние на сомати в Хималаите — в най-високата част на света, недостигната от вълната при Всемирния потоп. По-късно, когато водата се е оттеглила и условията на Земята отново са станали достатъчно благоприятни за живот, душите са се върнали в телата на атлантите и те са оживели, давайки кълна на съвременната цивилизация. Условията им на живот са били тежки. Външността им постепенно се е променила в съответствие с променените условия и е придобила чертите на човека от нашата цивилизация.

— Не е ли невероятно всичко това?

— Няма нищо невероятно. Когато космонавтите стъпват на Луната и вземат проби от лунната почва, в нея откриват консервирани микроорганизми. Ако на Луната възникне атмосфера, тези микроорганизми могат да оживеят. По същия начин човек в състояние на сомати се явява човек в консервиран вид. За източните майстори сомати е също толкова естествено и разбираемо, както за вас законът на Нютон. Сомати е единствената спасителна възможност при самоунищожението на цивилизациите. Хората, които са влезли в състояние на сомати и се намират в него хиляди и милиони години, се посвещават на най-висши цели, основната от които е оцеляването на човечеството в случай на самоунищожение на цивилизацията.

— Къде се съхраняват телата в състояние на сомати?

— Те могат да се съхраняват на три меета — отвърна свами Дарам. — На първо място — във водата. Тя е особена субстанция, чиято роля във възникването на живота на Земята е изключителна. Водата е нещо средно между въздуха и земята (има предвид плътността — Е.М.). Човешкото тяло се състои от 66% вода. Съставът на морската вода и на тази в човешкия организъм е приблизително еднакъв. Затова тялото в състояние на сомати може да бъде съхранено във водата за дълго време. Механизмът за снижаване на обмяната на

веществата при сомати се състои в изменение на свойствата на водата в човешкия организъм.

— Извинете — не се съдържах аз, — вече няколко години в нашия институт изучаваме водата в човешкия организъм. И установихме, че тя е носител на информация, чиято роля при регенерирането на тъканите е много голяма.

— Информацията, която съдържа водата в организма, е свързана с душата — каза свами Дарам.

— Кажете — попита Венер Гафаров, — делфините не са ли потомци на атлантите, излезли от състояние на сомати в океана, които в процеса на еволюцията са се приспособили към начин на живот във водата? В потвърждение на това са високите им умствени способности, уменията им да общуват в ултразвуковия диапазон (като атлантите), формата на дихателния им отвор и други общи признаци.

— Не зная. Може би — отвърна свами Дарам. — Мисля, че човекът е излязъл от морето.

— Кой са другите места, където могат да се съхраняват телата на хората в състояние на сомати?

— Това са ледниците и пещерите. В Хималаите например е намерена риба, която е престояла в ледника милиони години. Когато се е размразила, тя е заплувала. Същото може да се случи и с човека в състояние на сомати. А в пещерите температурата е постоянно ниска, което също е благоприятно за съхраняването на тялото в състояние на сомати.

— Четох — каза Сергей, — че руски изследователи — Цибикив или Рьорих, в една от пещерите в Тибет са открили голям череп на човек с отвор на челото, напомнящ очна орбита.

— „Третото око“ не е изглеждало като око. Отворът може да е бил от травма — отвърна свами Дарам. — Не ви препоръчвам обаче да търсите в пещерите атланти в състояние на сомати.

— Защо?

— Опасно е за вас.

— Как да ви разбираме?

— Пещерите, където се намират телата на атлантите в състояние на сомати, са абсолютно недостъпни и скрити от човешкия поглед. Направено е така, за да не загиват хора. В тези пещери действат особени, неизвестни нам сили, които са смъртоносни за човека. Те са

призвани да пазят атлантите и се управляват от душите на атлантите, намиращи се в състояние на сомати. Силите имат биоенергетичен характер и са като тези, чрез които атлантите са въздействали на гравитацията, за да преместват огромните каменни блокове при строежа на пирамидите. Съвременният човек не познава противодействие на тези сили. Не забравяйте, че цивилизацията на атлантите е била значително по-развита от нашата.

— А може ли да се влезе в контакт с душите на атлантите, намиращи се в сомати?

— Едва ли. Нивото на развитие на душите на атлантите е значително по-високо от нашето. Едва ли те ще повярват в добрите ни намерения. Запомнете, никой — нито крал, нито президент, нито най-великият учен не може да ви даде разрешение да обезпокоите атлантите в състояние на сомати. Това решават само тези, които се намират в сомати. Влизането без разрешение означава смърт.

— А това отнася ли се и за атлантите, чиито тела се съхраняват в ледниците и под водата?

— Да — твърдо отговори свами Дарам.

Настъпи мълчание. Завесата на тайната се пооткрехна, но беше ясно, че да се дръпне изцяло, е забранено.

— Какви са били пророците? — прекъсвайки мълчанието, попитах аз.

— Пророците са били хора, които са владеели добре знанията на предишните цивилизации и са ги предавали на хората. В повечето случаи те са били обикновени хора... — отвърна свами Дарам.

— А човек от предишна цивилизация, с различна външност от тази на обикновените хора, би ли могъл да бъде пророк?

— Да, би могъл, ако е излязъл от състояние на сомати тогава, когато новата цивилизация вече се е развила и хората са променили облика си съобразно новите условия.

— Виждам, че вече сте уморен, но все пак бихте ли ни казали за SoHm.

— Разказвали ли са ви вече за това?

— Да. — И аз накратко изложих какво бяхме научили за последното послание.

— Мога да добавя — започна свами Дарам, — че SoHm е говор посредством носа — вдишването е So, издишването — Hm. Тази

особеност произлиза от предишната цивилизация, всъщност те са разговаряли чрез носа си. Ролята на SoHm е голяма — SoHm е звукът на носа, звукът на живота и смъртта. Когато детето се ражда, то е „човек-растение“, при първото вдишване душата влиза в тялото на детето, т.е. вдишването (So) е животът. Когато човек умира, душата излита от тялото заедно с последния дъх — издишването (Ht) е смъртта. Вдишването означава живот, издишването — смърт. Принципът SoHm символизира безкрайността и единството на живота и смъртта и че основното е там — отвъд пределите на земния живот. Амин и другите подобни думи в различните религии са отражение на SoHm.

— Защо наричат SoHm последното послание?

— Защото то е предупреждение за необходимостта от самореализация на всеки човек в добра посока, разбира се, в пределите на неговия живот на Земята. За съжаление предишната цивилизация на атлантите се е реализирала не само в добра, но и в лоша насока. Атлантите са умеели лесно да влизат във Висшия разум (във Всеобщото информационно пространство — Е.М.) и са използвали знанията, получени оттам, не само за добри, но и за лоши цели. Посланието SoHm означава, че следващата цивилизация — нашата, няма да бъде допусната до Вселенската банка от знания, защото няма гаранция, че тези знания ще бъдат използвани само за добри цели. SoHm означава „реализирайте се сами“ в периода между първото вдишване и последното издишване или в периода на живот на Земята.

— Твърде опасно е да се допускат хората до Вселенската банка от знания, защото овладяването на знанията, например за нови видове енергия, може да се окаже фатално за нашата цивилизация — казах аз. — Принципът SoHm е доказателство, че Висшият разум е решил да прекрати лесния достъп на хората до Всеобщите знания — нека те се реализират сами, нека сами да трупат знания.

— Да, така е — отговори свами Дарам.

— Но все пак — продължих аз, — някои хора са допускани до Всеобщото информационно пространство. Ясно е, че това са онези, в чиито добри намерения няма съмнения, защото техните торзионни полета са посочени в положителна посока. Вероятно точно тези хора стават пророци и велики учени. Но животът им е труден, тъй като

постоянно се борят с отправените в негативна посока полета на много хора.

— Тези хора са майстори — каза свами Дарам.

— Позволете да ви разкажа един случай — не спирах аз. — Гледах документален филм за конструирането и изграждането чрез знанията, получени от Всеобщото информационно пространство, на летящи чинии в заводите на Хитлер. Тези знания са приети от две жени-контактъорки и предадени на хитлеристите. Към края на войната хитлеристите са построили летящи чинии, но не са успели да ги използват. Изчезнали са по необясним начин. Доколкото разбирам, предаването на информацията за летящите апарати на хитлеристите, навярно от предишната цивилизация, е директно нарушаване на принципа SoHm — „реализирайте се сами“. Тогава защо тази информация е предадена? Може би като отпор на Сталин, чиито лоши намерения са били извън съмнение?

— Може би — промълви свами Дарам. — Но не забравяйте, че съществува и Велик дух на злото. Позитивната и негативната психична енергия са свързани, а Доброто и Злото вървят ръка за ръка. Не трябва да се омаловажава ролята на отрицателната психична енергия.

— Може ли Всеобщото информационно пространство да поправи своя грешка? Вероятно това е причината за тайнственото изчезване на хитлеристките летящи чинии?

— При нарушаване на принципа SoHm Висшият разум не може да повлияе чрез сила, понеже той е извън силите, но би могъл да въздейства върху душите на хората. Възможно е в случая той да е повлиял върху създателите на летящите чинии, убеждавайки ги да разрушат сътвореното от тях. Доброто трябва да побеждава, в противен случай светът ще бъде разрушен.

— Обидно е, че заради лошите и властолюбиво настроените атланти нашата цивилизация е откъсната от Вселенската банка за знания — ядосано казах аз.

— Не всички атлантите са били зли, но лошата енергия в тяхната цивилизация е победила. Нека видим какво ще стане с нашата цивилизация. Не зная дали Доброто ще победи. Затова всички религии учат постоянно да се повтаря Амин или подобни думи, означаващи SoHm или реализирам се сам в добра посока — каза свами Дарам.

— SoHm може да се окаже и последното предупреждение към човечеството. Ако и нашата цивилизация се самоунищожи, Висшият разум може да не изпрати душите обратно в телата в състояние на сомати.

— Може би...

— Моля ви, един последен въпрос — казах аз. — В началото на нашия разговор, когато ви показахме изображението на хипотетичния атлант, вие попитахте дали сме го виждали. Възможно ли е днес те да бъдат видени?

— Да. И сега те би трябвало да се намират в състояние на сомати. И не само те...

— Кои още?

Изпратихме майстор свами Дарам до дома му. Дълго и топло се прощавахме. Този човек излъчваше душевна доброта и сила.

Не ни се искаше да тръгваме. Сергей и Венер стискаха един след друг ръката му, а аз снимах. Свами Дарам широко се усмихваше.

— Използвайте тези знания за добри цели — каза накрая той.

И така, в индийската част на експедицията ние успяхме да намерим потвърждение на основните положения в нашата хипотеза. Преди експедицията логическите изводи за тибетския произход на нашата цивилизация, за облика на атлантите, за възникването и самоунищожението на останалите цивилизации ни се струваха плахи и неубедителни. След разговорите с индийските свами разбрахме, че за тях всичко това е естествено и ясно, понеже така учи тяхната религиозна наука.

Може би бяхме изобретили велосипеда? В известна степен навярно е така. В науката това е обичайна практика — когато независимо получените данни съвпадат с историко-религиозните знания. От мнозина религията се възприема като приказка или като благочестиво наставление. Всъщност тя е задълбочено знание, достигнало до нас, както каза свами Дарам, от предишните цивилизации.

Разбрахме, че най-дълбоките религиозни знания не се огласяват широко, че са секретни и единствената причина за това е възможността да попаднат в ръцете на лоши сили.

Няма ли и ние да предадем тези знания на злите сили? Все пак ни разкриха много тайни! Не. Умишлено тук пропуснахме някои

моменти, които могат да бъдат използвани в негативна посока. Ние няма да ги разкрием никога. Бяхме заслужили доверие не само защото отгатнахме лика на хората от предишната цивилизация, но най-вече заради добронамерената логика на нашите изследвания. Освен това очевидно е също, че е настъпило времето да се откряне завесата пред тайните на Вселената.

Най-вълнуващи за нас се оказаха данните за последното послание SoHm и за сомати. Особеното състояние на душата и тялото — сомати — силно интригуваше въображението ни като възможен начин за запазване на човечеството на Земята.

Отправихме се към Непал и Тибет. Кръгът на нашите въпроси вече бе по-точно очертан. Какво щяха да ни кажат тибетските ламии?

[1] На английски думата се пише somadhy, но в Индия се произнася сомати („h“ не се произнася). В руската литература я изписват „сомадхи“, но не е правилно. В Индия не биха разбрали думата „сомадхи“. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
КАКВО КАЗАХА НЕПАЛСКИТЕ И
ТИБЕТСКИТЕ ЛАМИ?

КАК ДА ИЗПАДНЕМ В СЪСТОЯНИЕ НА СОМАТИ?

От Делхи пристигнахме със самолет в Катманду — столицата на Непал. На летището ни посрещнаха Валери Лобанков и Валентина Яковлева, които вече повече от седмица подготвяха условията за нашата експедиция. Заедно с тях беше и Шесканд Ариел — единият от непалските участници, известен местен физик, преподавател в Непалския университет. Беше ни препоръчан като човек, добре запознат с тибетската религия и способен да я анализира от позициите на съвременната физика. Той владееше добре английски.

Валери, Шесканд и Валентина бяха уредили няколко срещи с интересни за нас хора, но ни предупредиха, че най-вероятно трудно ще предположим тибетските ламы към откровен диалог. Повечето от тях бяха емигрирали в Непал след 1949 г., когато Тибет е присъединен към Китай. Репресиите на китайските комунисти бяха оставили тежки спомени сред духовниците. Естествено беше недоверието им към хора, интересувани се от техните знания, тъй като те бяха свързани с трагичното им минало.

Първата ни среща беше с изтъкнатия учител по медитация Шамбу Тхапа — ръководител на Център по медитация в Катманду. По думите на Шесканд той не притежавал задълбочените знания, присъщи на ламите, но всекидневно провеждал сеанси по медитация и въвеждал хората в състояние на сомати.

Господин Шамбу Тхапа ни определи среща в дома си. Още от първите минути той погледна на нас като към обучаващи се в медитиране. Опитите ни да насочим разговора към по-научен стил не постигаха успех. Учителят невъзмутимо ни четеше лекция за ролята на медитацията, като използваше сложни формулировки от типа на: „Очите на мъдростта са очи, които могат да обяснят и видят качество във всичко, за да опознаят себе си отвътре задълбочено и да определят житейската цел, за миролюбивия характер на която не трябва да съществуват никакви съмнения.“

Отначало записвах думите му, но после престанах, просто не можех да проследя хода на мисълта му, а и той постоянно повтаряше:

„Do you follow my mind?“, т.е. „Следиш ли мисълта ми?“. Задавайки въпроса „Do you follow my mind?“, правеше пауза и настойчиво те гледаше в очите, очаквайки отговор. Отначало аз всеки път отговарях „Yes“ и също се взирах в очите му. После престанах, понеже паразитната фраза се повтаряше твърде често.

Едва по-късно осъзнах, че омръзналото ми „Do you follow my mind?“ не е паразитна фраза, а начин да бъдеш въведен в състояние на медитация. Тя не позволява на човек да се разсейва и той стриктно следи мислите на учителя си. Аз обаче не исках да изпадам в медитация, а да разбера как тя спомага за влизането в сомати. И тогава приложих метода на самия учител. Улучил подходящия момент, ясно и високо му зададох въпрос и веднага допълних „Do you follow my mind?“, като проникателно го погледнах в очите. Той бе принуден да отговори „Yes“. След като повторих няколко пъти този трик, разбрах, че най-последно бях успял да прекъсна неспирния поток на обучаващата проповед и да насоча разговора към нормално събеседване по научни въпроси.

Учителят разказа, че чрез медитацията се достига до сомати, че тя е възникнала в Тибет и оттук се е разпространила в целия свят.

Медитирайки, човек влиза навътре в своята душа. При това е способен да усеща всяка част от тялото си, дори да почувства и проследи промените, извършващи се в организма за частица от секундата. В състояние на медитация човек започва да разбира живота по-задълбочено, може да открие собствения си път в него и да осъзнае, че тялото е само инструмент на душата. След медитация той стига до убеждението, че не си струва да се впрягаш заради материалните страни на битието, например заради пари, в резултат на което става миролюбив. Основната цел на медитацията е миролюбието.

Позволете ми да се отклоня за малко и да ви преразкажа мнението на господин Сингх, който работи в школата Ошо в град Пуна (Индия).

Съществуват 112 вида медитация. За всеки човек е подходящ различен вид. Медитацията е преход от едно пространство в друго. Важен момент в нея е „мълчанието“ или „пропадането“. Ако по време на разговор човек замлъкне, концентрирайки вниманието си върху своето мълчание, може да усети „пропадането“. Продължи ли 4–5 секунди, може да усети интуицията. Интуицията е 100%

истина, не е мисловен процес, а нещо като подсказване. Ако „пропадането“ достигне 28 секунди, човек се приближава към състоянието сомати, т.е. започва да вижда тялото си от страни. Обикновено се медитира в позата на Буда. Господин Шамбу Тхапа формулира три стадия на медитация:

1. Селла, когато се навлиза дълбоко в морала.

2. Сомати, когато душата излиза от тялото, а то изпада в каменно-неподвижно състояние.

3. Пращна, когато се достига истинската мъдрост в осъзнаването на живота и мирозрението.

— Какви са особеностите на медитацията при изпадането в състояние на сомати? „Do you follow my mind?“ — попитах аз.

— Yes — отговори учителят по медитация. — За да постигнеш сомати, трябва да се освободиш от отрицателната душевна енергия. Много е важно душата и тялото да са свободни от всичко негативно. В Америка проучват възможностите как да консервират тела за години напред, за да може после човекът да оживее, но не отчитат факта, че запазването на тялото чрез сомати е постижимо само след като се освободи негативната енергия.

— А какъв е механизмът за освобождаване на отрицателната душевна енергия?

— Този механизъм е свързан с концентрирането на ума по време на вдишването и издишването. Дишането е движение навътре и навън, върху което трябва да се концентрираме, като се убеждаваме, че вдишването е живот, а издишването — смърт, а ти самият се намиращ в кръговрата на живота и смъртта...

— Това е в съгласие със SoHm — великия принцип, свързан с дишането през носа? — прекъснах го аз.

— Слабо познавам SoHm. По този въпрос знаят повече в Индия — отговори учителят.

— Основният смисъл на SoHm — не млъквах аз — е в посланието „реализирайте се сами“ — както индивидуално, така и заедно. Може би в процеса на медитация (с цел да се изпадне в сомати) умът се концентрира върху самореализацията на човека — и в земния живот (вдишване), и след смъртта (издишване). С други думи, човек се концентрира върху мисълта: „Реализирам се сам, реализирам се сам

приживе и след смъртта, за да достигна висшата цел — мъдростта.“ Животът се асоциира с вдишването, а смъртта — с издишването...

— Да, така е — каза учителят, — наистина свързваме вдишването със земния живот, а издишването — със смъртта. И е вярно, че се опитваме да се самореализираме, понеже висшата форма на осъществяване за всеки човек е мъдростта. А да стигнеш до мъдростта (в смисъл да умееш да анализираш душата) можеш само чрез сомати.

— Трудно ли е да изпаднеш в дълбоко сомати, когато пулсът спира, метаболизмът спада до нула, а тялото е в състояние на каменна неподвижност?

— Много е трудно — отговори учителят, — далеч не всеки може да го постигне. Способни са неколцина избраници.

— Защо? Кой ги е посочил?

— Обикновено в школите по медитация хората изпадат в състояние на сомати по три пъти на ден и престояват не повече от час. Сомати само ще ти каже колко дълго можеш да пребиваваш в това състояние...

— Как да разбирам, че сомати само определя продължителността? — учудих се аз.

— Освободената от тялото душа влиза в контакт с други души и с Висшия разум. Там се взима решение колко дълго даденият човек може да остане в сомати.

— Каква роля играе телесното здравословно състояние за удължаването на сомати?

— Има известно значение, но по-важно е температурата да е ниска — така тялото, изпаднало в сомати, се запазва по-добре. То трябва да е освободено от негативизъм, душата не бива да е в плен на отрицателната енергия. Само човек, изчистил в себе си негативното, може да разчита на по-продължително сомати. Общо взето, ролята на тялото е малка, то е само инструмент на душата. „Do you follow my mind?“ — попита учителят.

— Yes. Аз така разбирам думите ви — удължаването на времетраенето на сомати до хиляди и милиони години може да означава, че се поддържа Генофонд на човечеството в случай на глобална катастрофа. В този смисъл хората, изпаднали в дълбоко и продължително сомати, са обречени да станат прародители на нова

дивилзация. Те са приели да участват в опита за оцеляване при променени условия на Земята. „Do you follow my mind?“

— Yes — отговори учителят.

— Естествено — продължих аз, — не всеки е допускан до най-продължителното сомати, което би му позволило да стане прародител. Да бъдеш представител на Генофонда на човечеството е твърде отговорно! Те са избраници. Душите им задължително са освободени от отрицателна душевна енергия, т.е. не съдържат негативно заредени торзионни полета. Телата им трябва да са здрави, защото всяко заболяване натовазва с отрицателен заряд. Потвърждение на казаното открихме в офталмогеометричните параметри — „лошият малък триъгълник“ — за проявите на злоба и болести. Напълно разбираемо е, че Висшият разум, т.е. Всеобщото информационно пространство, анализирайки дадена душа, дава или не дава разрешение. Да изпаднеш в дълбоко сомати и да станеш представител на Генофонда на човечеството е възвишена духовна цел. Ето защо в него попадат само достойни хора.

— Да — отговори учителят. — Бих искал да добавя само, че при пражката (като висша степен на медитация) се осъзнават смисълът на земното съществуване и целевите характеристики на личността. „Do you follow my mind?“

После учителят дръпна реч, от която абсолютно нищо не разбрах, дотолкова изобилстваше с абстрактни понятия. Европейският ми мозък трудно схващаше смисъла им.

— Състоянието на клинична смърт — попитах накрая — не е ли нещо подобно на сомати?

— Вярно е, че душата напуска тялото при клинична смърт, но то не е предварително подготвено, както при сомати и не издържа дълго в консервиран вид — отговори учителят.

Тогави му разказах интересен случай от моята работа. При мен като директор на института се приближи сътрудничка, която работеше като шивачка. Тя сподели, че преди седмица изпаднала в клинична смърт след внезапен шок и в това състояние видяла миналото и бъдещето. Помоли ме да ѝ разреши да се запише в курс по ясновидство. Разреших ѝ, след което на шега пуснах заповед: „Сътрудничката Л. Иванова да бъде преназначена от длъжност шивачка на длъжност ясновидец към института със същото трудово

възнаграждение. Да се съгласува с главния счетоводител и зам.-директора по въпросите на науката.“

След като пратих заповедта в „Личен състав“, зачаках с нетърпение развоя на събитията. Завеждащата „Личен състав“ — умна жена с висше образование, оформи заповедта и ми я донесе за подпис.

— Към кой отдел да причислим Иванова като ясновидка?

— Съгласувайте проблема със счетоводството и зам.-директора по въпросите на науката.

След броени минути по телефона се обади главната счетоводителка.

— По коя тарифа да начисляваме заплатата на институтската ясновидка? В документите не е посочена подобна длъжност...

Казах ѝ да реши проблема със зам.-директора по въпросите на науката.

След половин час при мен дойде зам.-директорът:

— Усещам, че искате да назначите шивачката-ясновидка в моя отдел. Веднага ще ви кажа, че се съмнявам в способностите ѝ. Освен това нейните пророчества могат да попречат на научния анализ...

В този миг не издържах и си признах, че съм се пошегувал. Всички вкупом се смяхме от сърце. Учудващото беше, че в нашата бюрократична държава от европейски тип шефската дума, особено поднесена като писмена заповед, се възприема безусловно. Никой по веригата не се замисли за какво му е на един очень институт ясновидка? Какво ще предсказва — дали операцията ще е успешна или не?

От друга страна, прояви се слабата осведоменост на нашите хора по въпросите на религията и окултните науки — за тях обикновената дума ясновидка често се асоциира с нещо като координатор. Съмнение предизвикваше само фактът, че с подобна длъжност се удостоява шивачка!

— Не можеш да работиш като ясновидец, трябва да бъдеш такъв — каза в отговор учителят по медитация.

Усещах, че и на него му убягва хуморът в тази история. Източният духовник също не винаги ни разбираше добре, както и ние него.

— Не бихте ли ни демонстрирали медитация с преминаване в сомати? — попитах аз.

— Не е възможно по поръчка — категорично отговори учителят. Сега вече го разбрахме до известна степен.

И тъй, в резултат от срещата уточнихме пътищата, по които се „влиза“ в сомати, изяснихме, че само силните и чисти хора могат да изпаднат в подобно състояние. Очертаха се също и разликите между сомати и клиничната смърт.

Напълно разбираемо е, че ние като медици се вълнувахме от въпроса за въздействието върху душата и тялото и възвръщането към живота, т.е. съживяването на човека.

ВЪЗМОЖНО ЛИ Е ДА СЕ СЪЖИВИ ЧОВЕК?

Навярно мнозина си спомнят как Исус Христос с едно махва-не на ръката съживява или лекува хора. Как да си обясним неговите чудеса в светлината на знанията, получени досега от експедицията, съобразявайки се и със съвременните научни постижения?

Исус Христос може би е имал душа от предишна цивилизация и по-висок психоенергетичен потенциал. Със своите мощни позитивни торзионни полета той е пренасочвал в позитивната посока негативно ориентираните торзионни полета, характерни за болестта и смъртта. Произнасяйки свещените слова, той е освобождавал душата и тялото на човека от негативната психична енергия. Освобождаването на астралното тяло на душата от негативно заредените торзионни полета е оказвало влияние на метаболизма на тъканите и така е благоприятствало оздравяването на организма. Духът, напуснал тялото след смъртта, може да се върне в организма и да го съживи, ако степента на деструктивните (разрушителните) изменения не е толкова голяма. Изглежда екстрасенсите и другите подобни целители използват същия принцип.

Каква сила е използвал Исус Христос, за да се бори с негативната психична енергия? По какво се отличава съживяването от излизането от сомати? Какви са предпоставките и механизмите за връщането на духа в тялото?

Непалският участник в експедицията Шесканд Ариел ни препоръча да се срещнем с г-н Мин Бахадур Шакия — най-изтъкнатия специалист в областта на състраданието. По това време не можех дори да предположа, че едно банално от битова гледна точка понятие като състраданието играе толкова съществена роля не само при лечението на болестите, но и при въпросите, свързани с живота и смъртта.

— Какво общо има състраданието? — попитахме в хор Шесканд.

— Състраданието е велика наука на Изток. Като се срещнете с него, ще се убедите — отговори Шесканд.

Г-н Мин беше нисък, дружелюбен, добре говореше английски. Не си поставяхме за цел да изучим неговата наука, затова му задавахме

конкретни и точни въпроси. Г-н Мин точно и ясно отговаряше.

Когато изложихме същността на хипотезата си и показахме рисунката на хипотетичния атлант, той веднага възкликна:

— Страдащи очи. Той има очи на страдалец...

— Защо?

— Имам голям опит. Веднага мога да различа страдащите очи. Какво ви говоря, та вие сте специалист. Сигурно разбирате как го усещам — очите са притворени, стават зли...Ето, вие споменахте „зъл триъгълник“, аз пък сякаш го виждам... Но злобата е условна. По-скоро това е негодувание, предизвикано от страданието.

— Това са очите, изрисувани по храмовете във вашата страна. Като ги взехме за основа и използвахме научния анализ, възстановихме облика на притежателя им. Кой е той? Буда? — попитах аз.

— Не, не е Буда — отговори г-н Мин. — Той е древен, много древен човек.

— Защо тогава страда? Каква е причината? Може би е излязъл от сомати след хиляди години, видял е промените се условия на планетата, промените се хора?... Може би е бил един от най-ранните пророци?

— Сомати също е страдание — произнесе г-н Мин, сякаш не беше чул поредицата от въпроси, взе рисунката на хипотетичния атлант, погледна я внимателно и промълви: — Това не са точно страдащи, а състрадателни очи. Този човек е пребивавал в сомати и току-що е излязъл от него. Много силен човек, невероятно силен. Притежава огромна сила на състрадание.

— А какво е сила на състрадание?

— Състраданието е най-мощната добра душевна сила. Ролята ѝ е огромна за човека, за неговите добри дела — отговори г-н Мин.

— Може ли да смятаме, че когато например Исус Христос е съживявал или изцелявал даден човек, е използвал силата на състраданието?

— Да, така е, само силата на състраданието може да прогони отрицателните душевни сили. Състраданието у хората в глобален мащаб играе голяма роля за запазването на човечеството.

— Бихте ли изложили основните постулати на учението?

— Можем да отделим два аспекта на състраданието: състрадание с мъдрост и състрадание без мъдрост — започна г-н Мин. — Вторият аспект води до ревност, завист, злоба. Всички познаваме силата на ревността — колко войни са се водили заради нея...

— Каква е връзката на състраданието със сомати?

— В сомати се изпада чрез медитация, като се прогонват от душата и тялото отрицателните сили. Те могат да бъдат изтласкани чрез силата на състраданието. Това е много важно — силата на състраданието е способна да прогони негативните сили и да прочисти душата и тялото.

— Към кого се проявява състрадание?

— Има два вида: състрадание към определен субект и състрадание изобщо. Първият вид може да излекува даден човек, да го съживи или да го въведе в сравнително кратковременно сомати. Вторият вид е състрадание към човечеството изобщо, грижа за неговата съдба. Този вид състрадание може да въвежда в дълбоко сомати, когато тялото ще се съхранява хиляди и милиони години.

— Ако правилно съм разбрал, излиза, че добрата сила на състраданието е с универсален характер. Тя може да се окаже лечебен фактор, да върне духа в тялото — да го съживи, а така също да въведе индивида в състояние на сомати, включително и до дълбоко сомати, имащо за цел включването му в Генофонда на човечеството. Изглежда силата на състраданието пренасочва негативните торзионни полета на душата в положителна посока. Как обаче да увеличим силата на състраданието, за да оказва тя по-осезаем лечебен ефект?

— Тук е важно да се разграничава истинското състрадание от неистинското — отбеляза г-н Мин. — Мнозина се правят, че изпитват състрадание, но всъщност то е само привидно и не притежава психична и лечебна сила. Истинското състрадание е огромна добра сила. В моята школа преподавам състрадание и учениците ми, които са се научили да изпитват истинско състрадание, оказват положително и лечебно въздействие върху околните, на човек му е приятно да общува с тях.

— Прав сте — казах аз, — всеки е забелязвал в живота си прояви на истинското състрадание. Като хирург зная, че при пациент, чиито роднини изпитват състрадание и се грижат за него, раната зараства по-бързо и се постига по-добър ефект. Очевидно добрата сила на

състраданието пренасочва негативните торзионните полета на болестта.

— Майка ми — намеси се и Валентина Яковлева — в детството ми никога не ме лекуваше с лекарства. Тя сядаше до мен, гледаше ме с добрите си очи и казваше: „Дъще, ще ти помогна с любовта си.“

— Точно така, ето това е проява на силата на истинското състрадание — подкрепи я г-н Мин.

— Нас като медици — продължих аз — особено ни интересува възможността за съживяване на човека. Доколкото разбрах, силата на истинското състрадание е способна да прогони дори от мъртвото тяло негативната психична енергия, след което духът може да се върне в него. Например Олег Адамов, известен в града ни като опитен лечител, казваше, че мъртвото човешко тяло притежава биополе, осезаемо за екстрасенса. Но то излъчва абсолютна патология, твърдеше той. Оттук следва, че не всички елементи на душата, без които функционирането на тялото е невъзможно (астралното тяло), го напускат веднага след смъртта. Кажете, може ли с помощта на състраданието да се хармонизира патологичното биополе на починал човек и духът му да бъде върнат в тялото, т.е. да бъде съживен?

— За да ми повярвате, че действително е възможно, ще ви дам пример...

— Извинете — прекъснах го аз, — имате предвид съживяване след клинична смърт, която продължава 3–5 минути, или съживяване в доста по-късен период след смъртта?

— Имам предвид съживяване в по-късен срок, например до четири денонощия след смъртта.

— Какъв пример искахте да ми дадете?

— Той е широко известен в Индия, Непал и Тибет. Разказан е от индийския майстор Пабмасанбута. Както пише той, в Катманду пристигнала една жена, за да изучи характера на духовните школи на Непал. Жената била йога. Казали й, че преди почти един ден синът на известен в града човек е умрял от побой, нанесен му от полицаи. Тя се приближила към тялото на умрелия, което за късмет било положено в прохладно място — в дълбокото мазе на къщата, и провела сеанс за въздействие върху мъртвото тяло с помощта на йогийската сила. Мисля, че тя е използвала силата на състраданието, която при нея е била твърде мощна. След този сеанс младият човек се съживил.

Разбира се, дълго боледувал, но раните му зараствали след побоя. За случая узнали мнозина.

— Сигурно той е изпаднал в травматичен шок поради болката, в резултат на който е починал — не се стърпях аз. — Сигурно по тялото му не е имало тежки травми, например разкъсване на по-големи кръвоносни съдове, разрушаване на главния мозък и т.н. В противен случай духът не би се върнал в тяло, което не е способно да функционира.

— Ако тялото е твърде травмирано в резултат на удари или болест и не може да функционира, духът никога няма да се върне в него. Какво представлява тялото? То е „инструмент на душата“. Ако този „инструмент“, образно казано, е поправен, духът може да се върне в него. Ако „инструментът“ обаче е негоден, духът няма да се върне — прекалено много ще страда. Освободеният от тялото дух не се връща лесно обратно. Духът е свободен, той вече не цени толкова тялото, защото е безсмъртен и има пред себе си безкрайно множество животи, т.е. превъплъщения. Вие, европейците, не разбирате, че човекът е преди всичко дух, а не тяло... — обясняваше г-н Мин.

— Но ролята на тялото не бива да се подценява! То е създадено след продължителна еволюция и ако използвам вашето сравнение, е доста сложен и скъпо струващ „инструмент“...

— Не бива да се подценява ролята на тялото при сомати — прекъсна ме г-н Мин.

— Ясно е, че в сомати изпадат само здрави хора — най-качествените „инструменти на душата“, очистени от негативната психична енергия. А и човешките тела в това състояние изпълняват велика роля, формирайки Генофонда на човечеството.

— Разликата е там, че при сомати духът не се стреми да се превъплъти в друго тяло, а чака да се върне в собственото си. Той запазва връзката си точно с това тяло в продължение на стотици, хиляди и милиони години. Когато се вземе решение духът да се върне в тялото, то се съживява — каза г-н Мин.

— Кой решава кога духът е длъжен да се върне в тялото?

— Висшият разум. При това се вземат под внимание много фактори. Условията за живот на планетата, състоянието на тялото и т.н. Духът също активно участва в решението.

— В окултната литература, по-точно при Елена Блаватская, съществува понятието сребърна нишка, която съединява духа с починалото тяло в продължение на определено време. Ако сребърната нишка се скъса, духът няма как да намери тялото. Може ли сребърната нишка да се запазва хиляди и милиони години в състояние на сомати? — попита Валери Лобанков.

— Да, при сомати духът постоянно е свързан със своето тяло, независимо от времето — поясни г-н Мин.

— Колко време духът е свързан с тялото след физическата му смърт? — попитах аз.

— Трудно ми е да отговоря на този въпрос. Но зная, че само в продължение на четири денонощия след смъртта човек може да бъде съживен, като мъртвото тяло не бива да е замразявано, както обикновено правят в моргите, нито да е положено на топло. Процесът на замразяване на мъртвото тяло води до разрушаване на клетките от кристалчетата на леда, а на топло — бързо се разлага. И в двата случая няма как да се пристъпи към съживяване.

— Коя температура е оптимална за запазване на умрялото тяло в продължение на четири денонощия, за да се надяваме на съживяване? — попита Валери Лобанков.

— Температура, близка до нулата...

— Великият руски офталмолог Владимир Петрович Филатов е използвал при отстраняването на очно перде трансплантант от трупна човешка роговица, запазена в продължение на 3–4 дни при температура от +4°C. Интересно, дали в основата на този факт не лежи същият принцип, за който споменавате вие? Между другото Владимир Филатов беше във висша степен религиозно образован човек.

— Възможно е — отговори г-н Мин. — Имайте предвид, че температурата, близка до нулата, е задължително условие, за да се запази тялото в състояние на сомати.

— Дали Филатов е знаел за сомати? — учудих се аз. — Може би очната роговица при тези условия се намира в своеобразно тъкан-но сомати и затова по-добре оцелява при трансплантиране в чуждо око...

— Не съм запознат с очната хирургия — каза г-н Мин.

— Все пак — продължих аз, — може да бъде проследена известна взаимозависимост между съживяването и сомати. При сомати тялото е изчистено от негативна енергия, т.е. торзионните полета са

насочени в позитивна посока. При смъртта тялото е с „пълнеж“ от негативна енергия, както твърдеше екстрасенсът Олег Адамов. Ако с помощта на добрата психична енергия пренасочим посмъртните негативни торзионни полета в положителна посока, може би мъртвото тяло ще премине в соматиподобно състояние, благодарение на което духът би могъл да се върне в него. Та нали не всеки човек умира от тежки органични травми, от рак с метастази, разрушаване на мозъка и прочие. Често се случва да почине например от анафилактичен, болеви или токсичен шок — тогава промените, произтичащи в организма, са обратими. Или например спирането на сърцето, предизвикано от електрошок...Между другото, не при всички случаи на инфаркт на миокарда по време на аутопсията се откриват признаци за умъртвяване на сърдечния мускул. В подобни случаи би било логично да се предприеме съживяване на човека в продължение на четири денонощия след смъртта, ако тялото му се пази при +4°C. С помощта на какви сили бихме могли да пренасочим торзионните полета на починалия човек в положителна посока?

— С помощта на силата на състраданието — отговори г-н Мин.

— Дали ще е достатъчно мощна? — парирах го аз.

— Тя може да бъде засилена чрез медитация.

— Въпреки това в източната медицина няма описани кой знае колко случаи на съживяване...

— Да, така е.

— Може би си струва да се създаде усилвател на свръхвисоките честоти за увеличаване на ефекта от добрата енергия на състраданието. За съжаление нашата цивилизация е загубила функцията на „третото око“, което изглежда е изпълнявало ролята на нещо като генератор — каза Валери. — Сигурно предишните цивилизации са притежавали значително по-развит биоенергиен потенциал и добре функциониращо „трето око“, благодарение на което са съживявали по-успешно своите близки. За тях съживяването на даден човек в продължение на четири денонощия след смъртта му може би е било също толкова обикновено явление, както за нас реанимацията за 3–5 минути след смъртта.

— Не познавам добре историята на човечеството. По тези въпроси подробно е писала вашата Посветена Елена Блаватская в книгата си „Тайната доктрина“ — кимна с глава г-н Мин.

— От думите ви произтича, че трансплантирането на органи и тъкани може да се извършва в продължение на четири денонощия след смъртта, ако трупът е запазен при температура, близка до нулата. Пак се сещам за гениалността на Владимир Филатов. Какво обаче става с душата при трансплантирането на по-голям орган като черен дроб или сърце — нали той е натоварен с елементи от биополето?

— Всичко зависи от силата на душата — започна г-н Мин. — Ако тя е слаба, биополето на органа ще ѝ повлияе по-силно. В нашето учение съществува понятието преселване на душите. Ще ви дам пример, описан в литературата. Известният тибетски йога Минерапа е видял как в автомобилна катастрофа загинал синът на неговия учител Марпа. Тялото му било силно контузирано и непригодно за живот. Тогава Марпа приложил силата на йога и преселил душата на младежа в тялото на селянин, който минавал по пътя. Така селянинът се превърнал в сина на Марпа. Предишната му душа била, образно казано, „изгонена“ от тялото, защото била по-слаба. Синът на Марпа обаче се чувствал не селянин, а син на учителя по йога, макар да се появил в друг облик.

— Излиза така, че Марпа е убил селянина, освобождавайки тялото му за душата на сина си?

— Марпа изпратил душата на селянина нагоре, защото ролята му в земния живот била по-незначителна от тази на сина му — заключи г-н Мин.

— Съществуват сведения — каза Валентина Яковлева, — че Сталин и Ленин са имали една и съща душа. Когато тялото на Ленин станало негодно, лошата му душа преминала в тялото на Сталин, като „изгонила“ по-слабата му душа. Може би това е проява на Великия дух на злото, тъй като Сталин се е родил с 9 години, 9 месеца и 9 дена след Ленин (по Нострадамус), а това са три преобърнати шестици.

— Може би — кимна г-н Мин.

Тук ще прекъсна изложението, за да изложа накратко допълнителните научни сведения, систематизирани от Валери Лобанков, Валентина Яковлева и мен.

Раждането, смъртта и соматите имат много общи принципи и същевременно са диаметрално противоположни. При раждането детето получава от майката някои съставки на душата (астралното тяло, ефирното тяло и др.), т.е. най-нискокочестотни-те

полета, които подsigуряват функционирането на физическото тяло по модела „човек-растение“.

При първото вдишване в тялото на новороденото елита духът, който включва в работа менталното тяло (способността да се мисли), кармичната част на душата (спомените за миналите животи) и т.н. Мозъкът започва да работи и да разгръща торзионните полета на душата дете още не е твое дете — всичко зависи от това какъв дух ще се всели в него.

Човекът от нашата цивилизация започва духовното си развитие от нулата. Защо? Предишната цивилизация на атлантите е използвала знанията, получавани от контакта ѝ с Всеобщото информационно пространство (Онзи свят), не само за добро, но и за зло (Е. П. Блаватская, „Тайната доктрина“, 1937 г., т. 2, с. 378)^[1]. Затова духът, вселил се в тялото на дете от нашата цивилизация, е изключен от него. Точно тук се проявява принципът SoHm — реализирай се сам. Духът на съвременния човек притежава само способности, т.е. начален потенциал, определен от предишни прераждания (карма). Раждането на гениални деца е резултат от вселяването на духове, които не са загубили изцяло връзката си с Всеобщото информационно пространство, т.е. принципът SoHm донякъде е нарушен.

При смъртта духът пръв напуска тялото, изглежда, без да губи връзката си с него в продължение на 40 дни. Тази връзка, по която духът може да открие тялото, се нарича сребърна нишка. Тя е „връзката“ ни с Висшия разум, която ни позволява да се надяваме, че ще се върнем в своето тяло. По време на дълбок сън духът се „разхожда“, но запазва сребърната нишка, чрез която намира тялото. Затова не се препоръчва човек да бъде събуден грубо, рязко, тъй като духът може и да не успее да намери тялото си. Поради същата причина се смята за грях, ако събудиш дете.

Три дена след смъртта ефирното тяло на душата отлита, след девет дни отлита и астралното тяло. Органичното тяло може да бъде съживено, ако духът се върне в него. Мозъкът, разгръщащ торзионните полета на душата, не момее да работи без духа. Запазването на тялото, преди всичко на мозъка, е възможно при температура, равна на +4°C. Тази температура обикновено се среща в пещерите. При нея водата става най-плътна.

При сомати сребърната нишка, свързваща духа с тялото, се запазва хиляди, дори милиони години. Увеличаването на продължителността на сомати зависи не само от състоянието на „консервираното“ тяло, но и от решението на Висшия разум да съхрани или да прекъсне сребърната нишка между духа и тялото.

В продължително сомати може да се изпадне при температура +4°C, която се наблюдава най-често в пещерите и под водата. Изглежда каменно-неподвижното състояние на тялото (т.е. втвърдяването на тялото) се постига благодарение на промените в състоянието на „вътреклетъчната“ вода. Тук играе роля не само фактът, че при температура +4°C водата е най-плътна, а и преминаването ѝ в особено състояние. Известни са три състояния на водата: течна, газообразна и твърда. Най-вероятно при сомати, както смята Валентина Яковлева, водата преминава в четвърто, неизвестно на науката състояние. Точно това четвърто състояние на „вътреклетъчната“ вода позволява да се спрат всички обменни процеси и човешките тъкани да се втвърдят, без да се разрушат. Този процес е по силите на позитивно ориентирани торзионни полета на душата, които под въздействието на медитацията могат да предадат информация за промените в състоянието на водата и свързаното с това спиране на метаболизма.

По какъв начин водата пренася информацията? Съществуват различни предположения. Очевидно тук действа скрит принцип за предаване на информация. Известно е, че Вселената се състои основно от водород. Всеобщото информационно пространство, което има предимно вълнов характер, изглежда също е свързана с водорода. Може да се предположи, че информацията се предава чрез водорода на водата. Вероятно и торзионните полета на душата въздействат върху водорода на водата.

При преселването на духа по-слабият дух се „прогонва“ от тялото и на негово място се вселява по-силният дух.

— Бих искал да ви попитам, господин Мин — казах аз, — могат ли животните да изпадат в състояние на сомати? Мисля, че сомати би трябвало да е единен природен принцип, който позволява не само на човека, но и на животните да оцеляват. Как по друг начин да си обясним зимния сън на кафявата мечка например, която в Сибир спи по 7–8 месеца през годината? Сигурно мечката е способна да забавя

метаболизма си, като изпада в соматиподобно състояние. Същото може да се случи и с други животни — съсели, змии, жаби...

— С настъпването на студовете животните започват да страдат. Страданието, както вече ви казах, може да прочисти тялото от негативната психична енергия, а това е основен момент при изпадането в соматиподобно състояние. Но не само страданието е от значение за това явление. Животните също имат „трето око“, с чиято помощ са способни да се концентрират преди студовете чрез нещо като медитация и да изпаднат в сомати, т.е. да заспават със забавена обмяна на веществата. Ако през лятото вземем змия и я оставим на студено, тя ще загине, защото няма да успее да се концентрира и да приведе своето тяло в каменно-неподвижно състояние. При естественото застудяване змията пропълзва в убежището си, дълго се концентрира и изпада в соматиподобно състояние, в което прекарва цялата зима.

— Как е развито „третото око“ при животните?

— Достатъчно добре, негова проява е езикът на животните и растенията. Например растенията усещат опасността. Да вземем дървото — то реагира при приближаване на човек със секира. Владеещият медитацията човек може да се научи да разбира езика на животните и растенията. Тогава той се чувства в безопасност сред хищните животни. За това свидетелства картината на Николай Ръорих „И ние не се страхуваме“, на която са изобразени двама монаси заедно с мечка.

— Според вас какво не достига на съвременния човек?

— „Третото око“...

[1] Всички цитати от Е. П. Блаватская са по руското издание на „Тайната доктрина“ от 1937 г. ↑

ОТНОВО ЗА „ТРЕТОТО ОКО“

Една вечер ние — Валери Лобанков, Валентина Яковлева, Венер Гафаров, Сергей Селиверстов и аз — тръгнахме да се разхождаме из Катманду. Заедно с нас тръгна един от „новите руснаци“, който беше на почивка в Непал. Яко пийналият новобогаташ постоянно се интересуваше от „психологията“ на нашите търсения.

— Разбирам, момчета — дърдореше той, — че ви трябва реклама, затова възнамерявате след няколко седмици да се изкачите високо в планината да търсите някаква пещера, в която уж седят атланти. Ами нека... Дори и да седят там... На вас какво ви пука?... Я каква екипировка сте си купили — цялата чужбинска. Кой ви спонсорира? Да не сте вложили собствените си с пот добити пари. И какво ще ви донесе тази реклама? Е, ще споменат няколко пъти: Мулдашев, Лобанков. И какво от това? Човек трябва да живее, момчета, и то днес, д-н-е-с... Вижте ме мен — пристигнах в Непал да си отпочина, а спечелих ето това, момчета, спечелих... И какво, ще ми кажете, че не се интересувате от бизнес, от тукашните евтини камъни? Направо ще ви кажа — аз пък се интересувам! Какво си мислите, че съм пристигнал тук да си почивам? А Канарските острови, Испания... е-е...?

— Не разбираш — търпеливо му обясняваше Валери Лобанков, — че науката е нещо безкрайно интересно. Ние сме учени, разбираш ли — учени... Много е трудно да се намери една научна истина, понякога заради това си даваш не само парите, а и живота... Тук намерихме потвърждение, че съществува Генофонд на човечеството в случай, че то се самоунищожи или го сполети глобална катастрофа...

— Искате да кажете, че сте алтруисти — изгледа го новобогаташът. — Днес трябва да се живее, момчета, д-н-е-с... За децата си трябва да мислите, за де-ца-та, на тях им трябва база, база. Да те вземем теб за пример, Валери...

Беше ми досадило плямпането му и затова поизостанах, оглеждайки се на всички страни. Пред мен изникнаха три девойки с европейска външност и аз машинално ги погледнах. Върху челата на

всяка от тях беше нарисувано „третото око“, при това едно към едно, с клепачи и ресници.

— Хелоу, забравили сте да гримирате „третото око“ — подхвърлих им аз.

Момичетата спряха. Завърза се разговор. Стана ясно, че са от Израел. И трите бяха отслужили в израелската армия, а сега получили карти за почивка и пристигнали в Непал. Сравнително добре говореха английски.

— Хващат окото — каза новобогаташът, предполагайки, че те не разбират руски. — Ернст, питай ги, някоя от тях не е ли емигрирала от Русия?

Оказа се, че две от тях са родени в Западна Европа, а третата е коренячка израелтянка.

— Жалко, щях да се опитам да ги сваля — каза новобогаташът, който успяваше да върти международен бизнес, знаейки английски на нивото Yes и No.

— Кажете, момичета — попитах ги аз, — „третото око“ по челата ви шегата ли е или значи нещо?

Момичетата разказаха, че наблизо има ресторант „Третото око“ и там можеш да влезеш само ако си нарисуваш „трето око“ на челото. Стана ни интересно, но понеже нямаше с какво да си рисуваме „трето око“, отидохме в ресторанта без рисунки по челата.

В ресторанта ни настаняха около голяма маса, без да обърнат особено внимание на челата ни. На същата маса вече седеше момиче от Ирландия, което смутено се усмихваше. Наложих се да си правим компания, понеже други места нямаше.

— Хайде да се запознаем — предложи Сергей Селиверстов и представи всеки от нас, като акцентира върху целите на експедицията. Сергей представи новобогаташа като едър руски бизнесмен.

— О — възкликна ирландката, — изучавайте предходните цивилизации! В моята страна мнозина се интересуват от този въпрос. Някои се опитват да развият „трето око“, посещават специални школи по медитация. А аз си спестих пари и пристигнах да уча медитация тук, откъдето тя е тръгнала по света. Старая се да развия своето „трето око“. Разкажете ми по-подробно за вашата експедиция.

— Разкажете, молим ви — обади се и израелтянките. Докато се хранехме и си пийвахме, изброихме основните точки на нашата

експедиция.

— Изключително интересно — каза ирландката. — А вие сигурно сте спонсорът на експедицията? — обърна се тя към руския ново-богаташ.

— Да... — принуден беше да излъже той.

— Постигате ли успех в развитието на „третото око“? — попитах я аз.

— Съвсем скромно — смутено отговори тя.

— А знаете ли каква е същността на „третото око“? — попита Венер Гафаров.

— Аз зная — отговори една от израелтянките и посочи челото на своите приятелки, където то бе изрисувано.

— Будистката религия — започнах изложението си аз — разграничава 5 типа очи:

1. Очите на плътта (fleshly eye), т.е. обикновените ни две очи.

2. Пророческо око (divine eye), т.е. око, което може да вижда далече в пространството и във времето. Казано с други думи, това е око, с помощта на което може да се надзърне във Всеобщото информационно пространство и да се предскаже нещо.

3. Око на мъдростта (wisdom eye), което позволява да се вглеждаме в собствената си душа и да я анализираме, за да разберем основната истина: животът е преди всичко твоята душа, а не твоето тяло.

4. Очите на Дхама (Dhamma eye), т.е. очи, които помагат да се прилага учението на Буда. Струва ми се, че това може да се разбере като способност да се осмисля учението на Буда, което е доста сложно.

5. Очите на Буда (Buddha eye), т.е. очите на учителя. Те могат да бъдат определени като очи на човек, посветен в знанията на предишните цивилизации.

— Какво, да не би човек да притежава едновременно и петте вида очи? — попита израелтянката.

— Според мен в будистката религия под око се разбира способността на човека да усеща и анализира душевните моменти в живота — отговорих аз.

— А какви очи е имал Буда? — не спираше тя.

— Както ни разказа видният тибетски учен господин Мин — обясних аз, — само Буда е имал „трето око“, при хората то е слабо

развито. Но всъщност „третото око“ никога не е изглеждало като око, дори при Буда. За него хората са знаели обаче, защото от челото на Буда периодично е излизал лъч светлина. С негова помощ Буда е привличал селяните към своите проповеди. Челото му е променяло цвета си — понякога е бил бял, друг път небесносин, зелен, жълт или червен.

— О, сигурно е било екзотично — възхити се израелтянката. Руският новобогаташ внимателно слушаше превода на Валентина Яковлева.

— Да не би Буда да е имал светлинен източник на челото си? — попита той.

— Смятам — отговори Валери Лобанков, — че това е ефект от преобразуването на психичната енергия в светлинна. Сигурно сте чували за телекинезата, когато с помощта на психична енергия може да се придвижва например стъклена чаша по повърхността на маса. Това е преобразуване на психична енергия в механична. На същия принцип се получава и светлинният ефект.

— Разкажете ми по-подробно за „третото око“. Все пак съм тук, за да го развия — настоя ирландката.

— „Третото око“ е част от мозъка — продължи Валери Лобанков. — Ако мозъкът разгръща торзионните полета на душата, то „трето-то око“ е орган, който настройва честотата на торзионните полета на различните съставни части на душата. Можем да говорим за три основни функции на „третото око“: — функция на интелекта, т.е. настройка на честотата за контакт с Висшия разум. Изглежда Посветените (например Елена Блаватская) използват своето развито „трето око“ и могат да се настроят на честотата на Всеобщото информационно пространство;

— функция на медитацията, т.е. настройка на честотите на торзионните полета от различно ниво в собствената ви душа. Както е известно, съществуват 112 вида медитация, което означава, че е необходима индивидуална настройка на подходяща за него честота;

— функция на вътрешното зрение, това е настройка на честотата на торзионните полета в различните органи, в резултат на което може да бъде видян органът и „неговите“ болести.

При децата „третото око“ съществува като рудимент, то е по-скоро спомен за „третото око“, развито при хората от предишните

цивилизации. В литературата има данни, че атлантите са били в състояние да преместват огромни каменни блокове с поглед. Нашето обяснение е, че с помощта на своето „трето око“ те са се настройвали на честотата на полетата в камъка и така са ги пренасочвали, че да противодействат на гравитацията. Камъкът ставал лек. Променяйки насочването на торзионните му полета, те са могли да го преместват.

— Ернст, я кажи на израелтянките да преместят с поглед чашата. Нали си имат „трето око“ — подхвърли руският новобогаташ.

— Аз, разбира се, не притежавам способността да придвижвам камъни с поглед — каза ирландката, — но ми се струва, че след уроците по медитация започнах по-добре да усещам своята душа. Вече разбирам, че нашият твърде материалистичен свят не е най-важното, най-важна е душата. Интересно обаче защо при нас „третото око“ е започнало да деградира?

— Чела ли сте Елена Блаватская? — попитах я аз.

— Не, но на уроците по медитация я споменавах като изтъкната Посветена.

— За да се отговори на въпроса ви, трябва да се познава историята на човешките раси. Литературните сведения, общо взето, са едни и същи, но най-подробно проблемът е разработен от Елена Блаватская в „Тайната доктрина“. Под понятието раса Блаватская разбира не нации, а цивилизации. Например първата раса е цивилизацията на първите хора на земното кълбо. В книгата си Блаватская описва източника, откъдето е почерпила тези знания — тя твърди, че сякаш глас ѝ е диктувал научните сведения. Напълно е убедена, че чрез нея Висшият разум е предал на съвременните хора данни за развитието на човечеството. Нямам основания да не ѝ вярвам, понеже написаното съпада с други научни сведения. „Тайната доктрина“ е един от фундаменталните трудове в света. И тъй, Блаватская пише, че на Земята преди нас е имало четири раси. Нашата раса е петата...

— Извинете, ресторантът приключва — каза приближилият се келнер.

— Колко жалко... — промълви ирландката.

— Няма проблеми — отсеке руският новобогаташ и му подаде 20 долара. — Валери, кажи му, че са за него, за да ни остави да си седим тук, докато ни се иска. Поръчай, между другото, още вино за

жените. И на мен ми е интересно от кого произлизаме. И аз доказвам на приятелите си, че не сме от тръгнали от маймуните...

Келнерът с радост грабна двайсетте долара и учтиво застана в края на залата, като следеше всеки наш поглед.

— Непал е бедна страна, за тях 20 долара са цяло състояние — тъжно се усмихна Сергей Селиверстов.

— Я виж ти — не се успокояваше нашият бизнесмен, — за 20 долара да откупиш целия ресторант! В Москва за същите пари няма да ти поднесат и кафе. За подобна услуга московски келнер ще те изрЪси три стотачки. А тук, виж ти — струва си... Ех, да имахме такова обслужване в Русия!

— И тъй — продължих аз, — на Земята според Блаватская е имало 5 човешки раси, нашата е петата. Животът е възникнал чрез уплътняване на материята преди няколко милиона години. Човекът, животните и растенията са се появили едновременно. Всяка раса е породила следващата.

Първата раса, която се е наричала самородените, е възникнала под формата на ефироподобни същества чрез уплътняването на ефирния свят, т.е. света на психичната енергия. Те са били ангелоподобни и свободно са преминавали през стени и други твърди предмети. Изглеждали са като светещи безплътни форми лунна светлина и са били с ръст до 40–50 метра. Протопластичното тяло на хората от първата раса не е било изградено от същата материя, от която се състоят нашите тленни обвивки, и е било с вълнов характер. Те са били циклопи, т.е. еднооки, като функцията на око е изпълнявало някакво подобие на „третото око“, чрез което са осъществявали телепатична връзка с обкрЪжаващия ги свят и Висшия разум. Хората от първата раса са се размножавали чрез деление и пъпкуване. Не са имали език и са общували чрез нещо, което наричаме предаване на мисли. Те са могли да живеят при всякаква температура.

Втората раса, наричана по-късно родените или безкостните, се появила на Земята след първата. Те са били призракообразни, но поплътни от първата раса и с по-нисък ръст — 30–40 метра. Също са били циклопи и са общували помежду си чрез предаване на мисли. Хората от втората раса са били златистожълти на цвят. Размножавали са се чрез пъпкуване и спорообразуване, но в края на жизнения период

на втората раса са се появили промеждутъчни хермафродити, т.е. мъж и жена в едно тяло.

Третата раса са лемурийците. Делят се на ранни и късни.

Ранните лемурийци са били високи по 20 метра и са имали доста по-плътни тела, които вече не определяме като призракообразни. При тях са се появили костите. Двуполовият хермафродит в едни случаи е започнал да трупа мъжки признаци, а в други — женски, в резултат на което половете се разделили и се е появило половото размножаване. Ранните лемурийци са били двулики и четириръки. Двете им очи са били разположени отпред, а „третото око“ — отзад, сякаш са имали две лица. Две от ръцете са „обслужвали“ предната част на тялото, другите две — задната. Предните очи са изпълнявали функцията на физическо зрение, задното — на духовно зрение. Били са златисти на цвят. Общували са чрез предаване на мисли.

Късните лемурийци, или лемууро-атлантите, са били най-високоразвитите хора на земята, с невероятно ниво на технологиите. Отчасти към достиженията им трябва да причислим построяването на египетския сфинкс, огромните развалини в Солзбъри — Великобритания, някои монументи в Южна Африка и др. На ръст късните лемурийци достигали 7–8 метра. Те са имали по две очи и ръце. „Третото око“ е потънало навътре в черепа. Цветът на кожата им е бил жълт или червен. При тях се е появила едносрична реч, която и досега се употребява сред съвременниците ни от Югоизточния регион на Земята. За потомци на късните лемурийци Блаватская смята плоскоглавите аборигени от Австралия, които оцелели и еволюирали, но подивели на изолирания в древните времена австралийски континент.

Четвъртата раса са атлантите. Те са имали две физически очи отпред, а „третото“ е било дълбоко скрито вътре в черепа, но е функционирано добре. Били двуръки, на ръст достигали 3–4 метра, но към края на своето съществуване започнали да стават все по-ниски. Една част от атлантите са имали кожа с жълт, други — с черен, трети — с кафяв, а останалите — с червен цвят. В по-късните етапи от съществуването си Атлантида е била населена предимно с жълти и черни атланти, които воювали помежду си. Отначало атлантите са използвали аглутинативна реч, която сега употребяват някои от туземните племена на Южна Америка. По-нататък се е развила

флективната реч, т.е. високоразвитата, която лежи в основата на съвременните езици. От флективната реч на атлантите е възникнал санскритският език, който сега играе ролята на таен език при Посветените.

Цивилизацията на атлантите също е била високоразвита. Те са получавали знания от Всеобщото информационно пространство, владеели са дистанционната хипноза, предаването на мисли от разстояние, умеели са да влияят върху гравитацията, имали са летателни апарати (вимана), издигнали са каменните фигури на остров Пасха, построили са египетските пирамиди и ред други загадъчни монументи от древността.

Петата раса, т.е. нашата, наричана в езотеричната литература арийска, е възникнала при късните атланти. По-голямата част от хората на петата раса са подивели и не са могли да използват знанията на атлантите. Отначало са били високи на ръст (до 2–3 метра), но постепенно започнали да се смаляват. Функцията на „третото око“ почти напълно изчезнала, заради което се е прекъснала постоянната връзка с Всеобщото информационно пространство.

Външността на петата раса придобила чертите на съвременните хора.

— Интересно, но прекалено сложно — въздъхна руският новобогаташ. — С третото си око усещам, че се налага да поръчам още. Валери, повикай келнера...

— Така първите две раси — циклопите, са имали само това, което наричаме „трето око“, и са използвали единствено него. Третата раса — двуликите, освен „трето око“, разположено на тила, е имала и две очи отпред, които е използвала, за да гледа във физическия свят — те са помагали на „третото око“. При четвъртата раса — атлантите, „третото око“ се премества вътре в черепа, но не губи функцията си. При петата раса „третото око“ се превръща в рудимент, т.нар. епифиза. Но както намеква и Блаватская, при нашата раса ще се прояви тенденция към повторното му развитие. Между другото, и атлантите, щом усетили регресирането му, предприели опити да стимулират дейността му. Ето че и при нас вече се появиха школи по медитация, които развиват именно функцията на „третото око“. А вие дори сте пристигнала тук, в Катманду — обърнах се аз към ирландката.

— О, аз се гордея, че изпреварвам цялата планета, така да се каже — усмихна се тя.

— А на момичетата им доскуча — свойски се намеси нашият новобогаташ и кимна към една от израелтянките. — Разрешете да разкажа нещо по-различно, за разтуха... Неотдавна нашите руснаци в Катманду организираха състезание с рикши. Ернст, превеждай... Представяте ли си, ние, яки момчета, седнахме в двуколките, а рикшите, едни такива дребнички непалци, въртят педалите до скъсване, напрягат сили. Ех, че интересно беше! Моят познат Ви-тя победи. Вярно, жал ми беше за рикшите, но ние по толкова им бутнахме, колкото не бяха и сънували.

— Жалко за рикшите — каза израелтянката.

— Не ги съжелявайте — отговори ѝ Венер Гафаров, — те трябва да си печелят хляба. Няма право на гордост.

— По въпроса за гордостта — продължих аз — Блаватская пише, че когато хората се възгордели и си въобразили, че са богове, тогава и „третото око“ престанало да действа.

— Защо „третото око“ се нарича око, след като е вътре в черепа? — попита ирландката.

— Специалистите по анатомия твърдят, че в процеса на ембриогенезиса „третото око“ се заражда като око. Това е разбираемо, тъй като първите две раси са имали едно единствено око — онова, което ние наричаме „третото“. Същото посочва и Блаватская. Колкото по-високо е духовното развитие на даден човек, толкова по-развита е епифизата — бившето „трето око“.

— Благодаря ви за чудесната вечер. В ресторант „Третото око“ узнах доста за него — сбогува се ирландката.

Руският новобогаташ с решителен жест спря всички, които се бръкнаха за пари, и плати сметката, като не забрави да остави бакшиш на келнера.

— Е, интересно ли ти беше? — обърна се Сергей Селиверстов към него. — Разбираш ли, човек трябва да остави нещо след себе си... Не само пари, не само къща и кола, а и нещо духовно. Децата, ако си спомняш, имат по-развита епифиза, затова те по-добре усещат духовното. Така че, родителите...

— Разбирам — отговори бизнесменът. — Наистина трябва да оставиш на децата си не само къща и кола, но и така да направиш, че

да се гордеят с родителите си. Ама не ти ли стана смешно, Сергей, за 20 долара половин ноц замахме цял ресторант...

СЛЕДВАЩИЯ ПЪТ ЩЕ СЪМ ПО-СЕРИОЗЕН

Разбира се, „новите руснаци“ са продукт от несполучливото преминаване към пазарната икономика. Политическите романтици с тоталитарно-комунистическо мислене създадоха само най-грозното творение на капитализма — „дивия пазар“, оглавяван от не най-добрите представители на нацията, хора с ниско културно ниво и криминален манталитет, които бързо се приспособяват към конкретните условия на обществото. Например един интелигентен човек трудно дава и взима рушвет, без който днес почти нищо не можеш да свършиш. А „новият руснак“ го прави без задръжки, защото не противоречи на нрава му. Разбираемо е, че при подобни условия ще спечели новобогаташът, а другият ще обикаля институциите до края на дните си в търсене на справедливост.

Ако действието на дивите закони продължи твърде дълго, то безспорно ще доведе до намаляване на интелекта на нацията изобщо, т.е. хората ще започнат да подивяват. Никога преди не съм се замислял над историко-политическия подтекст на понятието подивяване. Изследванията ме наведоха обаче на извода, че то, явявайки се противоположност на прогреса, нееднократно е присъствало в историята не само на нашата, но и на предишните цивилизации. На същия въпрос ще се спра по-подробно в последната част на книгата. Сега бих искал само да изразя надеждата си, че „новите руснаци“ не са първите диваци в нашата бъдеща — не дай Боже — дива страна.

Днес авторитетът на Русия в чужбина рязко падна не само заради загубата на предишната военна мощ и несимпатичните физиономии на нашите лидери, но и понеже страната ни се представя най-вече от посочените по-горе „нови руснаци“. Те някак си не се връзват с факта, че ние първи преодоляхме свръхзвуковата бариера, покорихме Космоса, създадохме най-добрата образователна система в света и т.н. Човек обаче е склонен да прави обобщения за дадена страна, изхождайки единствено от мимолетната си среща с неин представител.

Ние, членовете на експедицията, изобщо не предполагахме, че описаните „славни представители на родината“ ще окажат влияние

върху работата ни и в далечен Непал. Някои от тях, забогатели набързо, решиха ускорено да издигнат своето духовно ниво. Тези яки момчета започнаха да посещават храмове в Катманду и по позволени и непозволени начини да настояват за срещи с високопоставени ламы, да разговарят с тях на висок глас и да се снимат прегърнати за спомен. Колко екзотично! Застанал съм до самия лама! Приятелчетата ще се пукнат от завист!

По принцип любопитството в духовния живот е похвално, а фотографирането естествено не е забранено. Тази форма на общуване обаче, когато самоуверен чужденец потупва лама по рамото, сякаш му е набор, коментирайки „я колко е хилавичък...“, меко казано, е неприятна.

Разказаното явно стана причина за нашите научни несполуки при срещите ни с двама високопоставени ламы. Под тяхно ръководство бяха най-големите будистки храмове в Катманду, където със сигурност се беше отбивало нашето „братство“. И макар експедицията ни да беше международна, все пак руските представители бяха нейният гръбнак. Никога не сме криели това. А ни беше безкрайно необходимо да постигнем успех в разговорите с ламите! Само те имаха правото да решат дали да споделят или да не споделят „секретните знания“. Единствено те биха могли да ни посветят в тайните на древността и да посочат материални доказателства за съществуването на Генофонда на човечеството. Само те познаваха хората, които имаха достъп до атлантите в състояние на сома-ти и можеха да уточнят външния им облик.

С всички сили ние се домогвахме до тяхното доверие. Изчисленият от нас атлант съвпаднаше по основните си черти с представите на индийските свами за хората от предишната цивилизация. От свами и учени узнахме много нови сведения, които се подреждаха в стройна логична система. Не предполагахме обаче, че фамилиарното поведение на нашите съграждани ще се окаже препъникамъкът, от който най-вече се страхувахме.

За да уговори среща с Римпоче-лама чрез ректора на Непалския университет, Шесканд Ариел предварително представи членовете на нашата експедиция и предаде някои научни материали. Римпоче-лама ни прие в уговореното време, обкръжен от свои ученици. Те наброяваха 20–30 души и сред тях имаше германци, датчани,

американци. Всички седяха на пода. Очите на някои бяха затворени, други мърдаха устни, трети неотклонно го следяха с поглед, четвърти с интерес ни разглеждаха. Тези хора бяха посветили живота си на източната духовна наука и от години живееха в Непал. Всички говореха непалски.

Поканиха ни да седнем на ниски меки кушетки. До мен се настани светлокос датчанин и се представи като преводач на Римпоче-лама. Не знам защо, но бях убеден, че ламата свободно говори английски, но предпочете да общува с нас чрез преводача си. Макар да не знаех непалски, смътно долавях, че датчанинът, чийто английски не беше добър, говори непали още по-зле.

Излагайки нашата хипотеза за произхода на човечеството, аз се опитвах да говоря разбираемо, като „опростих“ своя английски до краен предел, заради което усещах голямо неудобство и смут. Ламата слушаше моя разказ разсеяно, а на превода на датчанина изобщо не обръщаше внимание. Постоянно се приближаваха някакви хора, на които той подаваше свещени шалове и хапки осветена храна. Датчанинът постоянно дуднеше над ухото ми на непали и час по час ме докосваше по рамото, като ме молеше да повтора изречението, ако неволно бях употребил по-сложна английска дума.

В крайна сметка на мен ми омръзна и аз директно попитах Римпоче-лама, като му показах рисунката на хипотетичния атлант:

— Виждали ли сте някога човек с подобна външност?

— Външността на човека е физическа проява на неговата духовност — каза той, като неочаквано премина на много добър английски. — Основен елемент във външността са очите, в които се отразява мъдростта. Понятието око на мъдростта в будизма има два аспекта: поддържане на чувствителността и връзка със сетивните органи, при анализа на които трябва да се имат предвид наблюдаваният обект, съзнанието и органите на чувствата...

— Позволете — прекъснах го аз, понеже разбирах, че всъщност ни поднася само набор от думи, — нали тази рисунка е репродукция на онзи човек, чиито очи са изобразени върху стените на вашия храм — храма Сваямбунатх. Валери Лобанков ги е заснел тъкмо тук, след което направихме офталмогеометричен анализ и пресъздадохме облика на притежателя им. Отговорете ни, моля ви, чии са тези очи?

— Това са очите на мъдростта — заговори отново Римпоче-лама, — които отразяват целите, твърдото желание и онова, което те са длъжни да отразяват. Буда учи, че трябва да се вижда качеството във всичко и това представлява външната форма на мъдростта.

За малко да попитам „Какво са очите на мъдростта?“, но навреме прехапах езика си, понеже усетих, че ще последва водопад от думи, от които абсолютно нищо няма да разберем.

— Това очите на Буда ли са? — все пак попитах аз.

— Буда е имал 32 измерения и 60 качества, едно от които са неговите очи. Специални художници са нарисували тези очи върху стените на храма, за да изразят тяхната мъдрост. Мъдростта струи не само от очите, но и от сърцето... — витиевато говореше ламата.

— Какво можете да ни кажете за подобен нос? — попитах аз и посочих рисунката на хипотетичния атлант.

— Необикновеният нос е проява на необикновена сила...

— А какво е необикновена сила?

— Това е силата на душата.

— Доколкото зная, силата на душата извира от очите...

— От носа също.

— Силата на душата може да има физически прояви — например да премества предмети?

— Може.

— Каква роля играе в такъв случай носът?

— Голяма.

— Какво ще кажете за „третото око“? — попитах аз и отново посочих рисунката.

— Това е кичур косми, взети от веждите — подсмихна се ламата. Той очевидно ни се присмиваше. Датчанинът също ме гледаше с насмешка.

— Чии знания е донесъл Буда на Земята? — попитах аз, призовавайки на помощ цялото си търпение.

— Буда означава свобода. Ако си освободен от усещанията на своето тяло, ще вникнеш в смисъла на мирозданието. Важното е да се усещаш извън своето тяло...

— Та все пак чии знания е донесъл Буда?

— Всички знания са били в ума на Буда.

— Извинете, ще ви задам два последни въпроса. Първо, прилича ли ви този човек на атлант, изпаднал в състояние на сомати?

— Откъде знаете за сомати? — внимателно ме погледна Римпоче-лама.

— За него ни разказаха индийските свами. Имаме достатъчно основания, за да предполагаме, че в Тибет, в определени пещери, се съхраняват в каменно-неподвижно състояние телата на хора не само от нашата, но и от предишни цивилизации. Това е своеобразен Генофонд на човечеството, чието опазване е ваше най-отговорно призвание, скъпи лама. От друга страна, съществува последното послание SoHm. Защо е последно? Защото е предупреждение към човечеството: в случай на самоунищожение Генофондът няма да бъде използван повече, т.е. „консервираните“ хора няма да излязат от дългото сомати и няма да послужат за раждането на нова цивилизация. Затова, скъпи лама, смятам, че е дошло времето да разясним на човечеството: нашата цивилизация може да се окаже последна за Земята. Вижте колко оръжие има струпано по света! А духовното развитие на обществото все повече се заменя с материално-битово, при което основната цел е да забогатееш. Заради пари хората са готови на всичко... Само шепа хора от развитите страни — казах аз, като посочих учениците му, присъстващи в залата — държи на своето духовно развитие. Но те се занимават с духовното си усъвършенстване лично за себе си. А на хора-, та са необходими нови факти и знания, за да повярват истински и искрено в правдивостта и силата на религиозното учение. Защото можем да кажем с ръка на сърцето, че до голяма степен днес религията се възприема само като красива приказка...

Настъпи мълчание. Римпоче-лама барабанеше с пръсти по коляното си. Датчанинът ме пронизваше с поглед.

— Сомати е защитено — внезапно каза той. — Там има сили. Всеки камък...И това не е само мое призвание...Впрочем, какъв е вторият ви въпрос?

— Исках да ви попитам какво знаете за последното послание SoHm?

— Същото, което и вие.

Извиках Римпоче-лама на балкона, пред нас се издигаше кръглата кула на храма с изображението на огромните необикновени очи. Точно тях бяхме анализирали, те ни бяха послужили за

първоизточник при реконструирането на човека с необичайната външност, когото хипотетично наричахме атлант. Защо основен символ в непалските и тибетските храмове са тези очи? Какво символизируют? Не ни удовлетворяваше разпространеното определение за „очите на мъдростта“. Възможно е древните знания също да са съдържали аспект, подобен на нашата офталмогеометрия, и чрез изображението на очите да са кодирали облика на техния притежател? Може би пред нас бяха очите на човека, станал прародител на нашата цивилизация? Или са очите на човек от Генофонда на човечеството, определен да бъде негов „спасител“, ако то се самоунищожи.

Очите на бъдещия спасител...Може би... Но Римпоче-лама не ни казваше нищо.

Нашето самолюбие беше „удовлетворено“ само от невероятното съвпадение, че изчислените „средностатистически очи“ принадлежат на тибетската раса и че точно тук, в Тибет, всички храмове са украсени с техни изображения.

Направихме си снимка с Римпоче-лама. Датчанинът също стоеше до нас.

— Вие, разбира се, знаете тайната на тези очи — казах аз и посочих към будисткия храм.

— Когато гледаш брадичката ми, не виждаш челото. Ако погледнеш челото, няма да видиш брадичката. Погледнеш ли към едното око, няма да видиш второто. Взреш ли се във второто, не ще видиш първото — произнесе ламата.

— Но окото работи като сканиращ лъч!

Дребният на ръст лама ме погледна втренчено, приближи се към мен и като се понадигна, силно ме потупа по рамото.

— Не се притеснявайте — каза той, тупна ме още веднъж и се разсмя гръмогласно.

Стана ми неприятно. Датчанинът ме гледаше изпод вежди.

— А защо вие не ме удряте по рамото и не се смеете? — учуди се той.

— Вашите сънародници идват, не обръщат внимание на хората, застанали пред мен разговарят на висок глас, хилят се, удрят ме по рамото, докато се снимаме. Защо те — и той посочи към учениците си в залата, — тези германци, холандци, американци, англичани падат на колене пред мен, а вашите руснаци... Та нали аз олицетворявам

древната мъдрост и знание, преклонението пред предците! Ето например датчанина — вече 22 години живее в Непал, обучава се на медитация и вниква в древните знания.

Датчанинът кимна.

— Не мога да бъда отговорен за онези руснаци, които са ви посетили — отговорих аз.

— Виждам, че сте сериозни учени, не сте като тях. Но как мога да се доверя на вас, представителите на страна, където има богати хора, невиждащи в нас нищо повече от туземна екзотика? Та те не проявяват нито грам уважение и интерес към нашето древно учение, смятайки, че като имат много пари, целият свят им принадлежи! Русия е богата страна. Непал е много бедна. Но тук, в Непал и Тибет, съществуват знания, които не можете да откриете никъде другаде. Ние уважаваме вашето образование, вашата наука, уважавайте и вие нашата религия. Един ваш сънародник се опита лично на мен да ми пробута 100 долара, след като се бяхме снимали заедно, а добрите хора просто внасят пожертвования.

— Мога само да поднеса извинения вместо тях — отвърнах аз.

— За какво са ми вашите извинения! По-добре поговорете със сънародниците си, изкажете се по телевизията. Ако нашите древни познания попаднат в ръцете на подобни хора, те могат да ги използват за зли дела. Ако същите хора намерят например човек в състояние на сомати, те ще го изложат на показ като див звяр в зоопарка. Китайските комунисти разрушиха храмове и пагоди в Тибет, убиха много ламы, издевателстваха над древните ценности. За щастие има сили, които защитават сомати. Те са огромни, никой не може да им противодейства. Вашата страна притежава голяма военна сила, но дори ядреното оръжие е безсилно пред тях. Нали и вие сте комунистическа страна, забравила Бога и издигнала лидерите си до ранга на богове!

— Ние сме бивша комунистическа страна...

— Все едно. Щом у вас има богати хора като тези, които пристигат тук, не може да ви се има доверие. Парите управляват света. Те ще купят почти без пари науката и религията и като не сторят нищо свястно, ще ги погубят.

— Но такива хора има във всяка страна...

— Има, разбира се.

— Позволете, нека да ви обясня. Понастоящем Русия е в трудно положение. След преминаването към свободния пазар науката и образованието отидоха на заден план, а учени със световноизвестни имена се превърнаха в една от най-бедните прослойки на обществото. Слабообразовани хора, които могат само да изчислят процента от своята печалба при покупко-продажбите, забогатяха и си въобразиха, че всичко им е позволено. У нас ги нарекоха „новите руснаци“. Тъкмо те сега наводниха различни страни и по тях съдят за Русия. Но не всички руснаци са от типа „нов руснак“.

— Да, но начело на държавата ви стоят точно такива хора — отсече Римпоче-лама.

— За съжаление е така. Надявам се, не задълго. Политиката е непредсказуема.

Датчанинът, който отново се бе озовал близо до мен, неизвестно защо започна да превежда моите думи на непалски и дори ме помоли да повтора нещо, което не беше разбрал.

— Науката има международен характер — продължих аз, показвайки на датчанина с целия си вид, че не се нуждая от превода му. — Ние, учените на Русия, не сме виновни, че през последните години страната ни придоби толкова неприятен имидж заради „новите руснаци“. Аз съм хирург, обиколил съм 40 страни по света, в много от тях съм бил по няколко пъти. Защо пътувам, чета лекции и демонстрирам новите си операции? Отдавна съм задоволил интереса си към географията. Би било доста по-лесно да превръщам медицинските си открития в големи пари, да ги продам на някоя богата фирма или да създам собствена клиника, където основният дял от доходите ще се излива в моя джоб. Работата е там, скъпи лама, че науката е дар от Бога. Ако Бог ти е дал способността да откриеш нещо стойностно, приеми го като Божи дар, който ще ти донесе лично удовлетворение. Но после ставаш роб на изобретенията си, защото усещаш вътрешния повик да ги разпространяваш все по-нашироко: отначало в научните среди, после — в страната, а след това — по света. Повярвайте, далеч не всеки учен мисли за печалбата или за славата. Най-често печалба няма, а славата неизбежно се размива, след като откритията станат достояние на други учени, които ги доразвиват и модернизират, докато първоначалният носител на идеята постепенно бива забравен. На пръв поглед би било по-логично човек да запази

своята уникалност по-дълго, демонстрирайки великолепните резултати от операциите, без да издава тяхната технология. Рядко обаче истинските учени постъпват така, защото повечето усещат повика от дълбините на душата си: откритото от теб не е твоя собственост, то е предназначено за всички хора, ти само си роб на своите способности, инструмент на изобретението си и негов разпространител. Та нали откритието ти е дошло от Всеобщото информационно пространство и същевременно го е допълнило. Затова, скъпи лама, държавата няма нищо общо с този процес, още по-малко нейните лоши представители — „новите руснаци“.

— Защо не заминахте за Америка? Америка изкупува умове по целия свят, в това число и от вашата страна. Тя създава условия за „правене“ на наука.

— Много добре познавам Америка, бил съм там неведнъж — помекнах аз. — И на мен са ми предлагали да ме купят. Съществуват обаче две причини. Първата е съвестта. Великият руски режисьор Тарковски създаде филма „Сталкер“, чийто основен смисъл се свежда до това, че в особената зона се проявява най-силното чувство на човека — съвестта. Хора, чиято съвест беше омърсена, там загиваха. Науката никога не се създава поединично, ти винаги имаш съратници. И аз също имам приятели, които заедно с мен изминаха труден път в науката. Никога няма да ги оставя, защото ще ме мъчи съвестта. Втората причина е, че в Америка мнозина емигрирали учени започват да „угасват“. Не мога да кажа защо точно, но ми се струва, че влиянието на американското общество, проникнато изцяло от жаждата за долари, оказва своето вредно влияние. Науката означава преди всичко духовно начало.

— Прав сте, науката е духовно явление, ето защо е сродна на религията — съгласи се Римпоче-лама.

— И ето защо, скъпи лама, аз ви задавах ред научни въпроси, на които вие отговаряхте — простете ми — със заучени слова, сякаш проповядвахте пред хлапета от улицата.

— Следващия път ще съм по-сериозен — искрено се разсмя Римпоче-лама. — Но и вие ме разберете.

— Разрешете ми да ви задам един философски въпрос — упорито продължавах аз. — Защо във вашата страна науката е

слаборазвита — нали духовното ѝ лидерство в този район от света не предизвиква съмнения?

— Ние сме бедна страна. А науката изисква големи пари.

— А защо страната ви е бедна? Нали дори на вашите ученици ще им бъде по-приятно, ако живеят в богатата страна, където няма бедни.

Умълчалият се датчанин кимна.

— При нас има много бедни и голяма раждаемост. Хората са свикнали да се хранят скромно, такива са и условията им на живот. Те трудно си представят, че би могло да се живее и по-добре. Оформила се е бедняшка психология.

— Мисля, че за бедността на вашата страна голяма роля играе и религията.

— Религията?

— Учението от будистки и индуистки вид, доколкото ми е известно, проповядва явен приоритен на духовното пред материалното. Изобщо не подлагам на съмнение водещата роля на духовното, тъй като според религията материалното начало е създадено от духовното чрез неговото постепенно уплътняване. Но твърде силното подчертаване на водещата му роля обърква вярващите във вашата страна и те започват да се отнасят към земния живот като към нещо незначително и не полагат особени усилия, за да го подобрят, Тялото е само красив инструмент на душата и раздялата с него не буди жал. Затова смятам, че трябва да се придържаме към златната среда, когато разпространяваме религиозните знания сред обществото.

— Ние не можем да отстъпим от светите писания! — възрази ламата.

— Религиозните писания, появили се на света чрез пророците, са предназначени според мен за високообразовани и културни хора. Освен това, както знаете, учението е гъвкаво и може в една или друга степен да се видоизменя съобразно условията на живот. Например започнете да проповядвате, че всеки човек паралелно с духовното си развитие трябва усилено да работи, да се образова и да създаде за себе си и своето семейство достоен бит. Доста бързо ще получите резултати, понеже вие — духовниците, имате огромна тежест и авторитет в страната си. — М-м...да...

— Според вашата религия Буда е познавал две състояния — миролюбиво и гневно. Не е възможно да се постигне всичко чрез миролюбие, понякога трябва и да се разгневиш, за да накараш хората да работят по-добре и да направят страната си богата. А тогава ще се появят условия и за развитие на науката. Ролята на науката е огромна. Какво представлява религията? Това са знанията на предишните цивилизации, получени от тях в резултат на научни изследвания. Затова развитието на науката и допълването на Всеобщото информационно пространство е свято дело. Не може непрекъснато като догма да се използват знанията от Всеобщото информационно пространство — те трябва да бъдат допълвани и коригирани съобразно условията.

— Сигурно сте прав — промълви Римпоче-лама.

— Не би трябвало до такава степен да се принизява ролята на материалното, че да затруднява развитието на науката, чиято святост не можем да отричаме — продължавах аз. — Вземете например сомати. В това състояние духът напуска тялото, но запазва връзката си с него. От своя страна, като се забави обменът на веществата до нула, то може да се запази в консервирано състояние милиони години. Питам — защо трябва да се пази тялото, щом духът има водещо значение? Отговорът е ясен — тялото е създавано в продължение на дълга еволюция и няма никакъв смисъл да бъде пренебрегвано. По-добре е да го запазим, отколкото да го създаваме наново.

— Но сега хората искат да усвоят точно духовното — прекъсна ме Римпоче-лама.

— Вижте учениците си. Погледите на повечето от тях блуждаят. Тези хора, отказали се от битието, едва ли биха въздействали успешно върху обществото, за да повишат духовното му равнище.

Най-многого, на което са способни, е личното духовно удовлетворение.

Датчанинът ме подбутна по лакътя и ме попита нещо на непалски.

— Говорете английски.

— Ние — обади се ламата — се противопоставяме на останалия свят и акцентираме върху духовното развитие.

— Сигурно сте прав. В света трябва да съществува баланс. Ще дам пример, за да илюстрирам вашите думи. Познавате ли трудовете

на Посветената Елена Блаватская?

— Да, имам нейни книги.

— От тях разбираме, че пирамидите по света са били създадени с многобройни цели, една от които обаче е запазването на хората в сомати. Тялото на египетския фараон е било изнесено от Хеопсовата пирамида и е изложено в Британския музей. Сигурни ли сме обаче дали египетският фараон не е бил жив, че всички легенди относно египетската тайна за консервиране на човешките тела са просто приказки? Може би египетският фараон се е намирал в състояние на дълбоко сомати. Но сега тялото му е изложено на показ и, разбира се, там не се съблюдават температурните условия, необходими за сомати. Сега душата на фараона едва ли ще се върне в тялото му. Защо необикновените сили не са защитили фараона?

— Мисля, че в пирамидите те не действат.

— Защо?

— Не зная.

— Да анализираме тогава различните видове религии, за да се върнем към ролята им в обществото. Струва ми се, че най-балансираната религия е католическата. В нея присъства и строгата дисциплина, и свободата на личността. Затова страните с католическа религия се оказаха най-развитите. Хайде да я сравним с мюсюлманската. Последната прелива от строги указания и ограничения, не ѝ достига свобода. Резултатът е известен — мюсюлманските страни са по-назад в развитието си. Да съпоставим католическата религия с православната. В последната има повече свобода, но и православните страни са по-назад от католическите. Сравнете будистката и индуистката религия на Индия, Непал, Бутан и околните страни — човекът се е отдал преди всичко на духовно развитие и често пренебрегва материалната страна на живота. Резултатът е известен — независимо от високото духовно развитие икономическото положение на тези страни не е за завиждане. Повстрани е японският вариант на будизма, където духовното се съчетава със строга дисциплина в материалния живот. Резултатът е, че прогресът в Япония е безспорен.

— Да, сигурно сте прав.

— Всички знаем, че Бог е един. Защо тогава не видоизмените своята религия и не я коригирате отчасти, като вземете под внимание

поне историческите аспекти за влиянието на различните религии върху обществото. На земята е имало много пророци, които са създали различни варианти на религията. Животът вече посочи кой от пророците е бил по-прав. Мисля, че е настъпило времето за контакти между представителите на различните религии, за да се опитат да формират единно учение, основаващо се на постулата, че Бог е един. Исторически също ще е справедливо — спомнете си множеството религиозни войни, които продължават и до днес.

— Проведохме интересен разговор. Благодаря — каза Римпоче-лама.

— Кога бихте ни приели, за да проведем с вас сериозен научен разговор? Вчера Валери Лобанков се е срещнал с Тенго-лама и за съжаление резултатът е отрицателен. Тенго-лама се е държал също като вас в началото. А ние сме учени...

— Следващия път ще съм по-сериозен — обеща Римпоче-лама. — Всъщност, почакайте! По-добре ще е да се срещнете със самия Бонпо-лама. Религията Бонпо е най-древната в света, а Бонпо-ла-ма притежава по-големи знания от мен. Той е велик човек. Емигрирал е в Непал от Тибет, преследван от китайските комунисти. Сега няма свой голям храм, но знанията му са колосални. Бонпо-лама вече е стар, но аз ще му телефонирам и ще му разкажа за вас.

Обещавам, че ще ви приеме и ще бъде откровен с вас. Посетете ме утре около 7 часа вечерта.

— Благодаря ви.

Римпоче-лама погледна учениците си, които коленичиха в залата и като ги заобиколи, ни изпрати.

Огледах се назад. Датчанинът продължаваше да ни следи с мрачен поглед.

ОТКРОВЕНИЯТА НА БОНПО-ЛАМА

Римпоче-лама спази обещанието си — уговори нашата визита, даде ни писмо с препоръки и каза, че Бонпо-лама е готов да проведе с нас сериозен разговор.

Бонпо-лама живееше в неголямо градче в западен Непал, до което можехме да се доберем с автомобил или самолет. Решихме да наемем кола, но Шесканд ни предупреди, че пътищата в Непал са отчайващо лоши, а и пътуването би ни отнело поне седмица заради свлачищата в планините.

Полетите пък се оказаха веднъж седмично. За да спестим време, наехме малък самолет. През целия полет самолетчето се мяташе като черупка в морето, а малко преди да кацнем, попаднахме в градоносен облак, който бе невъзможно да заобиколим в тесния пролом. След като все пак успяхме някак си да се приземим и слязохме от самолета, по бледите лица на непалските летци разбрахме през какво премердие сме преминали. Сергей Селиверстов, бивш военен летец, ни поясни, че времето в планините е непредсказуемо и сме били големи късметлии, че корпусът е устоял на силната турбуленция, а градушката не е повредила двигателите.

От хотела телефонирахме на Бонпо-лама. Той ни определи среща за сутринта на другия ден.

Когато стигнахме до покрайнините на града, поехме по стръмните стъпала от пръст и се изкачихме на висок планински склон. Там върху равна площадка се гушеше малък храм, от който ни гледаха изображенията на необикновените очи. Монаси в традиционно тъмночервени одежди ни въведоха при Бонпо-лама.

Той изглеждаше около седемдесетгодишен, също облечен в тъмночервена дреха. Заговори на приличен английски с типично източен акцент. Впечатлиха ни топлите му очи и спокойният тих глас. Ние се представихме.

В този момент през задната влязоха трима души с европейски черти — две жени и един мъж.

— Те са мои приятели — учени — поясни ламата.

— Ученици на Бонпо-лама или учени? — не разбрах аз.

— Историци — специалисти по източни религии. Повече от месец живеем тук и изучаваме историята на Бонпо — най-древната религия в света. Господин Бонпо-лама притежава огромни знания, много неща помни наизуст. За съжаление книгите му са останали в Тибет, откъдето е бил принуден да емигрира. Той е един от малцината живи представители на най-старата религия в света. Страхуваме се, че нейната история може да изчезне завинаги — каза мъжът.

— Доколкото разбирам, вие сте от САЩ?

— Да. Представители сме на университетската наука.

— А ние сме представители на офтамологията — наука за очните болести...

— Очни болести? Казаха ни, че сте международна научна експедиция, която издирва източниците за произхода на човечеството! — възкликна американецът.

— Е, стана така, че изучаването на очите ни доведе до необходимостта да продължим изследванията в исторически аспект — отвърнах аз.

— Казаха ми, че сте от Русия? — попита американецът.

— Да.

— О! Руснаците са характерни с необичайните си научни паралели. Науката в Русия е силна.

— Един такъв паралел например е, че върху стените на храма, в който се намираме сега, са изрисувани необикновени очи — казах аз.

— Звучи вълнуващо и интересно. По акцента ви разбирам, че сте работили в Америка...

— Налагало се е често да общувам с американци.

— Ще разрешите ли да присъстваме на вашата беседа с Бонпо-лама? — попита ме американецът.

Не аз бях домакинът в храма, но американците изглеждаха сериозни учени.

— Ако Бонпо-лама няма нищо против — отговорих аз.

— Не, нямам. Заповядайте, сядайте — покани ни той около голямата маса.

— Скъпи Бонпо-лама, позволете ми от време на време да разпитвам моя колега за отделни пасажии от вашето изложение, защото американският вариант на английския е по-разбираем за мен от

източния. Моят колега, за когото този език е роден, надявам се, няма да се затрудни от вашия английски — помолих аз.

— Да, да, разбира се — отговориха в един глас и двамата.

Изхождайки от опита си в предишните разговори с религиозни лидери от Изтока, този път решихме първо да зададем въпросите си и едва след това да представим същността на нашата хипотеза.

— Господин Бонпо-лама, доколкото ни е известно, вие сте емигрирал от Тибет. Кажете, съществуват ли различия между ламите в Непал и Тибет?

— Не — отвърна Бонпо-лама. — Съществува само определена йерархия: Далай-лама — Висшият лама, Панчен-лама, Ринпоче-лама и монаси. В Тибет-аз бях Панчен-лама.

— „Бонпо“ означава ли принадлежност към даден вид будистка религия?

— Да.

— Кои са най-древните будистки религии?

— Те са четири — Бонпо, Гилупе, Нингмапа и Мантра. Религията Бонпо, разпространена най-вече в западната част на Тибет, анализира както позитивната, така и негативната психична енергия. Тази религия съдържа най-голям брой тайни.

Религията Гилупе е разпространена в централната част на Тибет. Тя анализира предимно позитивната енергия. От тази религия произлиза сегашният Далай-лама.

Религията Нингмапа, разпространена в източната част на Тибет, е изключително строг вариант и съдържа най-много ограничения. Една от разновидностите в религията на индийските сигхи — Гурунана, се отличава с особена непримиримост, а духовните ѝ корени опират в тибетската религия Нингмапа.

Религията Мантра, разпространена на отделни места из Тибет, не оказва особено влияние върху другите видове религия.

— Разкажете ни по-подробно за религията Бонпо — помолих аз.

— Както казах вече, Бонпо е най-древната религия в света — започна той. — Бонпо-Буда е дошъл на земята преди 18013 години, докато последният Буда е пристигнал преди 2044 години. Религията Бонпо вярва в колелото „смърт-живот-смърт-живот“, защото всяка душа съдържа в себе си много животи. Основната цел на религията Бонпо е да се развие „третото око“ в съвременния човек.

— Толкова ли е важно?

— При хората от нашата цивилизация „третото око“ постепенно е изчезнало и е останало само като рудимент — епифизата. Нашата цивилизация с времето се е развила в материалистична посока.

Погледнете, човечеството е усвоило толкова видове физическа енергия — топлинна, ядрена, електрическа и други, покорило е Космоса, създадо е ефективни методи за лечение на човешкото тяло и т.н. Но по отношение на психичната енергия и изучаването на духовността не е стигнало по-далеч от литературните произведения, анализиращи различното поведение на хората и душевното им състояние. Съвременната наука смята религията за нещо откъснато от реалния живот и не взема под внимание религиозните методи за въздействие върху хората, макар че в тях се крие огромен потенциал, позволяващ да се намерят нови видове енергия, да се разгадаят множество тайни от физиката и химията, да се насочи човешката психична енергия в необходимата посока. А за всичко това е необходимо да се развие „третото око“.

— Разбирам ви така — казах аз. — Очевидно с помощта на „третото око“ (като орган за настройка на вълнови елементи от различен характер) може да се използва психичната енергия за въздействие върху природните явления, включително върху физически и химически процеси. В наше време тя се използва твърде рядко и често е с центробежен характер, прахосва се не по предназначение, а понякога и във вреда, като създава негативна аура, влияеща отрицателно върху хората. Смятам, че психичната енергия притежава огромна сила, особено ако произлиза от много хора. Например, ако в обществото се е натрупал отрицателен потенциал, на хората им е трудно да мислят за хубавото и доброто и приемат за естествени негативните явления. Обикновено това води до регрес. Ако обаче в обществото се натрупа положителен потенциал, то несъмнено ще прогресира.

— Напълно сте прав — каза Бонпо-лама, — психичната енергия притежава огромна сила. За съжаление при хората тя често е с центробежен характер, т.е. наподобява експлозия и предизвиква войни и катаклизми, с които изобилства цялата история. Необходимо е тя да се насочва центростремително, в полза на прогреса. Точно с помощта на „третото око“ можем да я насочваме и регулираме. Най-важното е

психичната енергия да се ориентира в положителна посока — към добронамерени мисли.

— Как стимулирате развитието на „третото око“?

— Като обучаваме хората да медитират, благодарение на което те могат да добият „чисто виждане“ и усещането за вътрешна свобода. Ние разграничаваме няколко фази в развитието на „третото око“ — при най-високата се изпада в състояние на сомати. Разбира се, изобразяването на „третото око“ върху челото е символично, всъщност то се намира дълбоко в черепа и това е епифизата.

— Какви успехи е постигнала вашата религия в развитието на „третото око“?

— За съжаление съвсем скромни. Виновни сме не само ние, духовниците. И самото човечество, развивайки се циклично, понастоящем се намира в период на върхов материален прогрес и принижена духовност. Въпреки това ние сме длъжни постоянно да се стремим и да развиваме „третото око“ и свързаната с него духовност. В противен случай ще продължава регресът ѝ.

— Искате да кажете, че съвременният човек не би могъл да постигне необходимото развитие на „третото око“, за да изпадне в дълбоко сомати?

— Засега — не. „Третото око“ исторически е регресирало. Само отделни йоги пребивават в сомати по няколко години, но не повече. Не е изключено обаче в скоро време и това да стане възможно — отговори Бонпо-лама.

— Казахте, че може би в бъдеще дълбокото сомати ще стане реалност?

— Да.

— Защо точно във вашия регион религията е толкова насочена към духовното, дори в явен ущърб на материалното?

— О! Това е много важно! Народите в нашия регион са спасители на цялото човечество. В Европа, Америка и дори в Африка доминира тенденцията да се преувеличава ролята на материалното за сметка на духовното. Повечето европейски учени например не възприемат понятията психична енергия, дух, душа и т.н. Затова, за да се постигне балансът между духовното и материалното, източните страни, особено от района на Тибет и Хималаите, са принудени да завишават ролята на духовното и да потискат значението

на материалното. По тази причина нашите страни са материално много бедни, но пък са духовно по-извисени от другите. Във всичко е необходим баланс — между доброто и злото, духовното и материалното...

— Уважаеми Бонпо-лама! Вие нарекохте народите от Хималаите и Тибет спасители на човечеството. От една страна, източните народи са нещо като заложници на материалистичните тенденции на Запада и са принудени да живеят в бедност, за да засилят ролята на духовността и да поддържат световния баланс. От друга, само при изключително високо развитие на духовното е възможно състоянието на дълбоко сомати, за да се обнови Генофондът на човечеството и да се гарантира оцеляването на земните жители. Бонпо-лама внимателно ме погледна и каза:

— Сигурно сте прав. Ролята на сомати за човечеството е огромна. Заради нея си струва да се правят жертви.

— Освен това вие казахте, че в бъдеще ролята на духовното трябва да нарасне при всички народи по земята. Означава ли това, че с развитието на технологиите, свързани с психичната енергия, страните на Изтока ще се окажат в предната редица?

— Естествено. Вижте как упорито се стараем да не се заличат древните начини за въздействие върху духовните елементи на човечеството. Мисля, че настойчивостта ни ще донесе успех в бъдеще. С помощта на насочената психична енергия ще се въздейства върху гравитацията, което ще позволи да се извърши прелом в строителството, ще се усвоят нови принципи на въздухоплаване, ще възникнат нови методи за лечение, позволяващи въздействие върху биополето на човешкото тяло, а чрез него — върху биохимичните процеси и т.н.

— Руският учен доктор Цзян разработи апарата „Биотрон“, който стимулира биополето на подрастващите растения и животни. С него той вече лекува и болни хора. Резултатите са обнадеждаващи. Подобен лечебен подход не е ли елемент от медицината на бъдещето, към която вие се стремите? — попитах аз.

— Медицината, свързана с въздействието върху човека чрез неговата душа, е медицина на бъдещето, но тя е и медицината на древността — отговори Бонпо-лама. — В книгите, разясняващи основните принципи в религията Бонпо, които за съжаление останаха

в Тибет, се намират много сведения за чудодейните лечебни методи на далечното минало. Не бива да разпиляваме древните указания за духовното развитие на човека, които дори сега, в периода на разцвет на грубо материалното, ще изиграят голяма роля.

— Напълно ви разбирам, уважаеми Бонпо-лама. Вие, имам предвид религията на Изтока, изпълнявате високоотговорната и благородна мисия да поддържате и развивате духовността в битието на човечеството. Ако не бяха усилията от страна на Изтока, консервативно настроените западни учени, които зле разбират интуитивно-логическия път в познанието и се смятат едва ли не за богове, ще доведат до деградация на духовното начало, нанасяйки непоправими щети върху развитието на науката. Несъмнено технологиите, свързани с психичната и биологичната енергия, имат бъдеще и аз съм сигурен, че в този смисъл източните страни скоро ще се озоват начело.

— При нас в Щатите — намеси се американецът — всяко изследване, посветено на духовността, се подлага на силна критика. Затова и сравнително малко учени се занимават с проблема. Ние сме от малцината.

— При развитието на духовното начало — продължих аз — може би ще се стигне до включването ни към Всеобщото информационно пространство, което сега се осъществява само при някои Посветени. Възможно е да се преодолее принципът SoHm. Тогава и нашата цивилизация ще получи знания от Всеобщото информационно пространство. Между другото, какво се знае за принципа SoHm в религията Бонпо?

— В религията Бонпо има сведения за принципа SoHm, но най-подробно той е представен в индуистката религия — отговори Бонпо-лама. — А що се отнася до ролята на духовното в човешкия живот, то е еволюционно оправдано, понеже според моята религия човекът е възникнал на Земята чрез уплътняването на духа, т.е. материята е вторична.

Подобни мисли откриваме и при Блаватская (т. 2, с. 143): „... отначало човек е еволюирал като светеца безплътна форма, върху която е била изградена физическата форма...“

— Господин Бонпо-лама! Съществуват ли в древната религия Бонпо сведения за предишни земни цивилизации? — попитах аз.

— В религията Бонпо има много сведенията за предишни цивилизации на Земята — отвърна Бонпо-лама. — Цели томове описват живота на предишните цивилизации, дошли до нас от дълбока древност. Подробно е описано също така възникването на нашата цивилизация в Тибет. Според тези книги последната от предишните цивилизации, която на Запад наричат цивилизация на атлантите, е била значително по-развита от нашата и е притежавала впечатляващи технологии, базиращи се върху овладяването на психичната енергия. За съжаление не помня подробности.

— Извинете, при вас ли са тези книги?

— Не, останаха в Тибет. Боя се, че са унищожени — с тъга отговори Бонпо-лама.

— Това е огромна загуба — добави американецът.

— Все пак кажете от кого произлиза нашата цивилизация?

— От хората на предишната — атлантите. Това си го спомням точно от книгите Бонпо.

— Ако прочетем описанията за външността на Буда в религиозните книги на Изтока, ще открием много черти, които не са характерни за съвременния човек. Не е ли Буда човек от предишна цивилизация, излязъл от сомати?

— Буда, който се е появил на Земята преди 2044 години, действително не е изглеждал като обикновен човек. Във всички религиозни книги пише, че е имал 32 особености, т.е. 32 черти, отличаващи го от съвременния човек, които обаче не са наследени от майка му, а са оформени благодарение на духовната му практика — отговори Бонпо-лама.

— Обяснете ни, моля ви.

— Това е събирателно понятие, употребявано на Изток.

— Разбирам, че на Изток под такива понятия се крият Великите тайни истини. Една от тези тайни, разбира се, е състоянието сомати като фактор за оцеляването на човечеството. Запазвайки се хиляди и милиони години в пещерите, най-качествените от древните хора са способни отново да се появяват и да възродят човечеството. Освен това, хората в сомати могат да се съживят и да действат като пророци, за да коригират развитието на съществуващата цивилизация към прогреса. Затова може да се предположи, че Буда, притежавайки необикновена външност, която между другото съвпада с нашите

представи за външността на атлантите, би могъл да е един от късните атланти, излязъл от сомати, за да пророкува в този регион на света. Знанията му за възможностите на психичната енергия са му помагали да оказва влияние върху хората. Такъв извод логически се налага, а логиката, базирана върху интуицията, е винаги вярна, както учат тук, на Изток — казах аз.

— Логиката ви е вярна — съгласи се Бонпо-лама, след като помисли известно време. — Религията Бонпо описва десетки случаи, доказващи вашата логика. Религията Бонпо се е зародила от първия Буда на Земята, който също е имал необикновена външност в сравнение със съвременния човек.

— Разкажете по-подробно за първия Буда;

— Първият Буда, т.е. Бонпо-Буда, се е наричал Тонпа Шченраб. Той се е появил на Земята преди 18 013 години в района на Тибет, в страната Шамбала. Живял е 82 години и е оставил след себе си Великото учение, от което са се ползвали всички следващи Буди — пророци. Не си спомням подробното описание на неговата външност, зная само, че не е изглеждал като обикновен човек. Учението на Бонпо-Буда ще продължи 30 000 години, т.е. остават 12 000 години, ако приемем, че 18 000 са вече отминали.

— Защо учението на Бонпо-Буда ще продължи точно 30 000 години?

— Защото това е времето, определено от Висшия разум, през което Висшето учение ще въздейства върху хората. След 30 000 години силата му отслабва. Нашата цивилизация е възникнала много отдавна и на всеки 30 000 години Великото учение се обновява. Освен това всяка човешка цивилизация не винаги върви по пътя на прогреса, понякога претърпява периоди на регрес, чак до пълно подивяване. Затова през този период от 30 000 години се появяват множество пророци, за да обновяват Великото учение и да научат хората да живеят правилно — отвърна Бонпо-лама.

Такива сведения се съдържат и при Е.П. Блаватская (т. 2, с. 544): „...нашата пета коренна раса съществувала вече около 1 000 000 години... всяка от четирите предходни субраси е живяла приблизително 210 000 години... всяка родствена раса съществува средно по около 30 000 години, значи европейската родствена раса има достатъчно хилядолетия пред себе си...“

— А какво ще се случи след 30 000 години?

— Ще настъпи тъмен период и учението на Буда ще престане да действа. Но после ще възникне нов трийсетхиляден цикъл с друго учение.

— Колко пророци са се появявали на Земята през изтеклите 18 000 години от този цикъл?

— От древната религия Бонпо е известно, че на Земята ще се появят 1002 пророци — отговори Бонпо-лама.

— Кой по ред е бил Буда, появил се преди 2044 години?

— Не мога точно да ви кажа. Но е известно, че е бил ученик на Бонпо-Буда. Следващият Буда, който ще се казва Майтрея, също ще е ученик на Бонпо-Буда.

— Зная за Майтрея. Ръорих дори има картина. Но как е възможно... нали казахте, че Бонпо-Буда се е появил на Земята преди 18 013 години и е живял 82 години. След смъртта му са изминали около 16 000 години до появяването на последния Буда. Как тогава Бонпо-Буда е бил негов учител?

— Мога да ви кажа — настойчиво заговори Бонпо-лама, — че и останалите пророци — Исус Христос, Мойсей, Мохамед и другите — също са били ученици на Бонпо-Буда. Със сигурност е известно, че всички те, преди да започнат своите пророчества, са преминали обучение в Тибет.

— При кого са учили?

— Всички те са учили в страната Шамбала, създадена от Бонпо-Буда. Според религията Бонпо страната Шамбала се нарича другояче — Олмо-Лунг-Ринг. Чрез нея се предава учението на великия Бонпо-Буда.

— Как са се учили пророците?

— Телесната смърт на Бонпо-Буда няма никакво значение. Както знаете, духът е безсмъртен. Безсмъртен е и духът на великия Бонпо-Буда, чието учение ще действа 30 000 години. Затова в духовно отношение всички пророци, пребивавали в страната Шамбала, са ученици на безсмъртния Бонпо-Буда.

— Легендите за Шамбала са широко известни в европейските страни — продумах аз. — Казаното от вас поражда ред логически умозаклучения. Например, как обученият в соматичен дух се освобождава от тялото и е способен свободно да контактува с други духове, а след

обучение в страната Шамбала и овладяването на истинската мъдрост — „празна“, се връща в тялото, за да подтикна хората по пътя на прогреса. Сега не бих искал подробно да обсъждам въпроса за Шамбала, но ще ви помоля за разрешение да се върнем към него по-късно.

— Да, разбира се.

— От вашите познания за пророците разбирам, че периодичната им поява на Земята се обяснява с необходимостта да се предотврати регреса в развитието на човечеството и подивяването на хората. Пророците са имали различна външност. Например, ако Бу-да е бил с необикновена за съвременния човек външност, то Исус Христос е изглеждал като обикновен човек. Означава ли това, че Буда е бил атлант, излязъл от сомати, а Исус Христос — древен човек от нашата цивилизация, излязъл от сомати. И двамата са имали възвишена духовност, без която, както е известно, е невъзможно да се изпадне в сомати. Очевидно са притежавали и огромни знания, необходими за пророчествата. Разбираемо е, че различните пророци са създали различни видове религии. Но нали всички те са се обучавали на едно място — в страната Шамбала, и са били ученици на Бонпо-Буда. Защо са възникнали толкова много религии? Това не винаги е целесъобразно, имайки предвид, че човешката история изобилства на религиозни войни.

— Всеки от пророците е бил не само прилежен ученик на Бонпо-Буда, но и индивид, действал съобразно своето мнение и условията на живот, сред които се е озовавал — отговори Бонпо-лама.

— Мисля, че би било целесъобразно да се създаде единна религия на цялото човечество, та нали Бог е един — казах аз. — Разбирам, че е изключително трудно, но една религия, основана върху науката, би могла на съвременния етап да въздейства по-силно върху хората. Дори в САЩ, където на религиите се отрежда достойна роля — погледнах към американците, — реално ролята на Бог се изпълнява от долара. Естествено, пазарната икономика е прогресивно явление, то кара хората да работят, но когато заради материалното благополучие се използват всякакви средства и се забравят понятия като чест, съвест и морал, обществото губи много повече. Общество, потъпкало духовността, неизбежно загива. Възможно ли е в съвременното технократично общество да се постигне искрена вяра в

съществуването на душата и Бога? Днешният човек надали ще повярва на такава приказка. Научното разяснение на всяко подобно твърдение е по-разбираемо за него. Затова, струва ми се, е настъпил моментът да се осмисли религията от позицията на сегашните научни постижения, макар че те са само капка в океана от знания на Висшия разум. Същата тази религия подсказва пътя за подобно изследване — логическо-интуитивния метод, който засега трудно се възприема от учените експериментатори, но вече се прилага в науката — теорията на относителността на Айнщайн, теорията за физическия вакуум на Шипов и др. Подобно осмисляне на религията би могло да допълни и да засили доверието към различните религиозни течения и да доведе до създаването на единна религия. Тогава експлоатирането на което и да е религиозно направление за користни цели — за удържане на властта или за религиозни войни, ще стане невъзможно.

— Абсолютно сте прав — възкликна американецът и удари по масата. — Ние също стигнахме до подобни изводи и се тревожим за бъдещето на човечеството. Но е изключително трудно да докажем на хората, че сме прави! Ако публикуваме нещо в печата, веднага се появява мастит учен, който ни обвинява заради слабата обосновка на религиозните твърдения. По цяла Америка крачи консерватизмът, рязко намаляват смелите и принципно нови изследвания. Влаганите в науката пари нямат очакваната възвращаемост. Засега американската наука се крепи, защото изкупува умове от целия свят. Но и тези учени вегетират в условията на прогресиращия консерватизъм. А заради него науката издребнява и предъвква вече известни факти.

— Колко нерви ми е скъсал този същият консерватизъм и през моята научна кариера! — възкликнах аз. — И в Русия консерваторите не са по-малко. За съжаление всевъзможни магове, вълшебници, гадатели и най-обикновени шизофреници извънредно много се интересуват от религията и окултните науки. Те се стараят и намират подкрепа в безнадеждно болните хора и спекулирайки по този начин, предоставят аргументи в полза на консерваторите. Така че сериозният учен постоянно е принуден да доказва, че не се числи към хората с ненормална психика.

— При нас са известни случаи, когато изучаващи религията учени са доказвали чрез съда, че не принадлежат към спекулантите и магьосниците — подкрепи ме американецът.

— След като ви чух — каза Бонпо-лама, — си мисля, че идеята за създаване на единна религия, основана на научния подход, е напълно основателна. Ето че вие, учени от две велики държави, много добре се разбирате и между вас няма противоречия. По същия начин единната религия в крайна сметка не би трябвало да противоречи на съществуващите религиозни течения. Бог е един.

— Приятно ми е да го чуя — каза американецът.

— Благодаря ви за подкрепата — отвърнах аз. — А сега позволете ни да продължим разговора си. Как смятате, на каква възраст е нашата цивилизация?

— Това е сложен въпрос — отвърна Бонпо-лама. — Възникнала е много отдавна, пише го в книгите Бонпо. Знам, че е възникнала по времето, когато на земята е процъфтявала предишната цивилизация. Било е преди Всемирния потоп. В резултат на него обаче са загинали почти всички хора от предишната и нашата цивилизация. После на няколко пъти отново се е зараждала, но е загивала или се е превръщала в диви племена, които не са могли да осигурят прогреса. Окончателно се е зародила преди 18 000 години.

Подобни данни намираме и при Е.П. Блаватская (т. 2, с. 495): „... Арийците (има предвид нашата цивилизация — бел. Е.М.) са съществували 200 000 години, когато първият велик остров или континент (има предвид Атлантида — бел. Е.М.) е бил потопен...“; „...Повечето от по-късните островитяни — атлантите — са загинали в промеждутъка преди 850 000 и 700 000 години...“

— Излиза, че е имало ред неуспешни опити да се възроди нашата цивилизация, загинала при Всемирния потоп. Те навярно са ставали благодарение на хората, излезли от сомати, но са били несполучливи. И едва преди 18 000 години опитът е завършил с успех и човечеството е тръгнало по пътя на прогреса, за което трябва да отдадем дължимото на мъдростта на Великия Бонпо-Буда и следващите пророци — разсъждавах аз.

— Очевидно сте прав.

— А в коя част на Земята е възникнало човечеството преди 18 000 години?

— В Тибет — уверено отговори Бонпо-лама. — Известно е и точното място, нарича се Джума-Тама и се намира в Североизточен Тибет.

— Защо именно там?

— Там има много пещери в планините. В тях живеят хора...

— Живеят?!

— Не са мъртви...

— Искате да кажете, че човек в състояние на сомати е жив?

— Да.

— Разбирам, че достъпът до тях е равносилен на светотатство.

— Разбира се. Дори нещо повече — тези пещери не могат да бъдат открити, те са тайни. За тях знаят само Особените хора, но те няма да кажат на никого. А влезият в пещерата го чака изпитание. Това е смъртно опасно — каза Бонпо-лама.

— Разбирам... Така би трябвало и да бъде.

— Така е необходимо.

— Все пак — промълвих аз, излизайки от вцепенението си — вероятно в пещерите се намират както хора от нашата цивилизация, така и атланти. Именно атланти! Кой насочва силите, които наричате смъртна опасност? Не са ли атлантите? Нали тъкмо те са владеели въздействието върху психичната енергия, с чиято помощ са изграждали древните монументи, например пирамидите. (Нарочно не продължих разговора за пещерите и състоянието сомати, отлагайки го за времето, когато щях да покажа рисунката на хипотетичния атлант.) Кой според вас е построил египетските пирамиди?

— Египетските пирамиди? — Бонпо-лама се замисли, сякаш си припомняше отделни текстове от религиозните книги. — Те са построени със силата на мозъка. Той притежава огромна мощ, която ние не умеем да използваме по предназначението ѝ.

— Казахте, че не умеем да използваме силата на мозъка си. В такъв случай кой я е използвал, хората от предишната цивилизация — атлантите?

— От древните книги е известно, че хората от предишните цивилизации чрез развитото у тях „трето око“ са превръщали психичната енергия в механична и други видове енергии. В книгите подробно е описана тази процедура, както и построяването на пирамидите с помощта на силата на мозъка, т.е. на психичната енергия. За съжаление не си спомням подробности, но като че ли хората са се скупчвали един до друг и са насочвали психичната си

енергия към огромните камъни, превръщайки ги в леки или дори безтегловни — каза Бонпо-лама.

— Следователно атлантите са построили египетските пирамиди?

— Да.

Потвърждение на казаното намираме при Е.П. Блаватская (т. 2, с. 536, 537): „...цивилизацията на атлантите дори е била по-високо развита от египетската. Точно техните изродили се потомци — народът на платоновата Атлантида, са построили първите пирамиди в тази страна и това се е случило, разбира се, още преди появата на «източните Етио-пи» (има предвид съвременният народ на Египет — бел. Е.М.), както Херодот е наричал египтяните.“

— На съвременната наука е известно, че египетските пирамиди са построени преди 4000–5000 години. Според вас каква е възрастта на пирамидите? — попитах аз.

— Те са построени много по-рано, в дълбоката древност — каза Бонпо-лама.

Уточнение намираме при Е.П. Блаватская (т. 2, с. 540,541): „... това е станало преди епохата на Великите пирамиди, когато Египет току-що се е бил издигнал над водите...колко отдавна...чували сме за 4000, най-много за 5000 години преди Р.Х... Великата пирамида е била построена преди 78 000 години.“

— Кои са били древните египтяни? Какво знаете за тях?

— Не зная много, но несъмнено са били от нашата цивилизация — отвърна Бонпо-лама.

При Е.П. Блаватская (т. 2, с. 546): „Човешката династия на древните египтяни, започнала от Менес, е притежавала всички знания на атлантите, макар в жилите и да не е текла повече кръвта на атлантите...“

— Мисля си, че древните египтяни са били от сполучливите опити за възраждане на нашата цивилизация. Без съмнение те са имали късмет, тъй като наблизко (в Атлантическия океан) се е намирал островът на Платон, населен с последните атлантите. Контактите им с атлантите са съдействали за създаването на тяхната цивилизация. Защо обаче са загинали? Защо не са дали началото на нашата земна цивилизация? Нямам представа. Възможно е тяхната цивилизация да е загинала заедно с последните атланти от острова на Платон, чиято гибел според Нострадамус и други литературни източници е настъпила

след сблъсъка с кометата Тифон. Навярно хората постепенно са подивели заради прекратяването на технологичната помощ, получавана от атлантите. Според мен древните нямат нищо общо със сегашните египтяни, населяващи района около пирамидите — казах аз.

— Възможно е, напълно е възможно...

— Според вас, използвали ли са психичната енергия както атлантите?

— Сега е трудно да се каже.

— Как мислите, възможно ли е в бъдеще да се разработят специални технологии, базирани на тази енергия, с които да се изграждат огромни монументи, подобни на великите пирамиди? — попитах аз.

— Това е принципна цел на нашата религия — уверено каза Бонпо-лама. — Стремим се да овладеем силата на мозъка, т.е. психичната енергия. Бъдещето ѝ принадлежи, в нея се крие прогресът на човечеството, тъй като духовното ще се превърне в реална сила, способна да демонстрира пред хората своята мощ.

— Как смятате, с каква цел са издигнати пирамидите?

— Тези невероятни по своя размах и инженерна мисъл древни монументи са построени, за да покажат силата на психичната енергия, мощта на човешкия дух. И досега човечеството не може да създаде нищо подобно. Силата на духа може да се усети, ако човек се докосне до великата пирамида.

— А не са ли преследвали и други цели? — вметнах аз.

— Няма да говоря за астрономическите цели — тази трактовка не ми е добре позната. Знае се обаче, че пирамидите в различните кътчета на Земята са създадени като хранилища на мъдростта.

— Обяснете по-подробно.

— Имам предвид висшата духовна мъдрост — празна.

— Момент! Източни духовници са ни разказвали, че висшата духовна мъдрост — празна, е възможна само в дълбоко сомати. Това означава ли, че пирамидите, както и пещерите, са хранилища за хора в сомати?

— Напълно е възможно.

— Влизал съм в Хеопсовата пирамида, бил съм на мястото, където се намира гробницата на Тутанкамон, която — уви! — вече е празна. Температурата там е същата като в пещерите — около +4°C,

при която се съхраняват телата, изпаднали в сомати. Може би Тутанкамон е пребивавал в сомати, а не е бил мъртъв?

— Може би — отговори Бонпо-лама.

— Тогава излиза, че и пирамидите са хранилища на Генофонда на човечеството ...

— Те са построени, за да опазят най-висшата мъдрост — пророчи Бонпо-лама.

— Висша духовна мъдрост са притежавали атлантите, доколкото разбирам. Нещо повече — както свидетелстват литературните източници, притежавали са я и ранните атланти. Оттук можем да заключим, че в пирамидите пребивават в сомати не само хора от нашата цивилизация, а и атланти. Така ли е?

— Може би. Не зная съвсем точно.

Същото посочва и Е.П. Блаватская (т. 2, с. 440): *„Адептите или «Мъдрите» хора от третата (има предвид лемурийците — бел. Е.М.) и четвъртата (т.е. атлантите — бел. Е.М.) раса са обитавали подземни жилища, обикновено под съоръжения, наподобяващи пирамиди, или под самите пирамиди. Защото подобни пирамиди са съществували по четирите краища на света.“*

— Защо обаче в пирамидите не са откривали атланти? Нали намериха мумията на Тутанкамон?

— Не съм вещ по пирамидите. Но зная за пещерите в Тибет. Много е трудно, почти невъзможно е в пещерите да се намерят най-древните хора на земята — отговори Бонпо-лама.

— Защо?

— Те са дълбоко под земята...

— Може би се намират не в пирамидата, а под нея, под земята?

— Може би...

Същото посочва и Е.П. Блаватская (т. 2, с. 547): *„... пирамидите... имат също така подземни коридори и лабиринти, построени от хора, изкусни в древните мистерии, и благодарение на това узнали за предстоящото наводнение. Те са били построени на различни места, за да не изчезне споменът за всички техни свещени ритуали.“*

— Защо е изключително трудно да се намерят в пещерите древните хора, вероятно атланти, в състояние на сомати? Камъни ли ги закриват?

— Да.

— Да предположим, че нишата в пещерата, в която се намира атлант в сомати, плътно е прикрита с каменна плоча? Как ще излезе той оттам, когато се съживи?

— За тях камъкът не е преграда.

— Очевидно имате предвид, че атлантите въздействат върху гравитацията с помощта на психичната енергия, както са изграждали и пирамидите от огромни каменни блокове.

— Камъкът за тях не е преграда...

— Сега ми става ясно — разсъждавах аз гласно — защо в пирамидите никой не е открил атланти. Те са защитени от каменни блокове, които могат да бъдат преместени само с помощта на психична енергия. Позволете да ви задам още един въпрос — кой е построил египетския сфинкс?

— Не зная. Мисля, че е станало в още по-древни времена. Не намерихме точен отговор и при Е.П. Блаватская. Тя споменава само (т. 2, с. 158): „...*Египетският сфинкс — загадката на вековете!*“

— Уважаеми Бонпо-лама! Твърде дълго ви разпитвах за египетските пирамиди. Но сега се намираме в Непал, а не в Египет. Бих искал да ви осведомя за нашите изследвания, да ви покажа някои неща и да ви разпитам по-подробно за сомати. Ако не възразявате, нека направим малка пауза — предложих аз.

По време на прекъсването нашите момчета оживено разговаряха с американците. Стоях на балкона и гледах към Хималаите. Загадката на тези планини разпалваше въображението ми. Някъде тук има пещери, в които е скрита най-голямата от всички земни тайни. На другия край на света великите пирамиди също пазят тайните си. Те са свързани помежду си чрез една цел и тя е Гено-фондът на човечеството. Тази мисъл не ми даваше покой. Тогавя осъзнах онзи ореол на святост, с който се обгражда всичко свързано с великата тайна.

След като отново седнахме, извадих рисунката на хипотетичния атлант, връчих я на Бонпо-лама и го попитах:

— Кой е той?

— Очите са ми познати — промълви Бонпо-лама, — но лицето... Да не сте влизали в пещерата?

Замълчах си.

— Или са ви разказвали, или самият вие...

— Това е резултатът от нашите изследвания.

— Какви изследвания?

Разказах подробно за офталмогеометрията, за анализа на изрисуваните по тибетските храмове очи и последвалата реконструкция на техния притежател.

— Това е много интересно — каза Бонпо-лама.

— А вие влизал ли сте в пещерата? — попитах го аз.

— Не. Но зная.

— Това очите и лицето на Буда ли са?

— Не.

— А чии са?

— На по-древен човек. Той е притежавал най-висшата мъдрост и е бил като бог — отговори Бонпо-лама.

В книгата на Е. П. Блаватская (т. 2, с. 278) намерихме следния пасаж: „...те са се раждали със способността за ясновидство, което обхващало всички скрити неща и за което не съществували нито разстояния, нито материални прегради. Накратко казано, те са били хора на четвъртата раса (т.е. атланти — бел. Е.М.), споменати в Попол Бух (епос на централно-американските индианци). Зрението им не е било ограничено и те са опознавали нещата мигновено. С други думи, те са били лемуру-атланти (лемурийците са третата раса, предшестваща атлантите — бел. Е.М.) — първите, които са имали Династия на духовните царе... Синове на Боговете...“

— Чувал ли сте за Елена Блаватская?

— Да. Тя е велика Посветена. Книгите ѝ са широко известни на Изток.

— Та Елена Блаватская описва атлантите — четвъртата раса, и лемурийците — третата раса, като подчертава, че лемуру-атлантите са били най-развитите и мъдри хора на Земята. Тя ги нарича Синове на Бога. След като анализирахме литературните данни, описващи външността на лемурийците, атлантите и лемуру-атлантите (най-вече по Е.П. Блаватская), предположихме, че обликът на човека, реконструиран по очите от тибетските храмове, принадлежи на лемуру-атлант. Ако последните атланти са загинали, както смята Е.П. Блаватская, преди около 850 000 години, то лемуру-атлантите са

живели доста по-рано — горе-долу преди 1 000 000–3 000 000 години. Нима са могли да се запазят толкова време в състояние на сомати?

— Дълбокото сомати продължава според желанието — отговори Бонпо-лама.

— Следователно и сега могат да бъдат намерени в пещерите или пирамидите лемуру-атланти?

Бонпо-лама внимателно ме погледна и не отговори.

— Тогава ми разрешете да ви попитам — не мирясвах аз. — Какъв е източникът, от където са били взети необикновените очи, нарисувани върху тибетските и непалските храмове, ето тези? — отново показах нашата рисунка. — Да не би художникът да си ги е измислил?

— Светите неща не могат да бъдат плод на обикновеното въображение — отговори той.

— В древните книги ли са изобразени тези очи?

— Не съвсем...

— Може би някои ги е видял на живо? В пещера, в състояние на сомати...

— Възможно е.

— Един индийски свами, като погледна тази рисунка, възкликна: „Сомати“! И обясни, че човекът в сомати изглежда почти така.

Бонпо-лама още веднъж внимателно разгледа нашата рисунка и пак си премълча.

— Моля ви, разкажете ни по-подробно за състоянието сомати — настоях аз.

— Доколкото разбирам, вие сте добре информирани — каза той. — Сигурно знаете, че в сомати се изпада само след пречистване на душата от негативната психична енергия. При дълбоко сомати обмяната на веществата се понижава до нула и тялото преминава в т.нар. каменно-неподвижно състояние, при което може да се съхрани хиляди и дори милиони години...

— Каква е ролята на сомати в историята на човечеството?

— Сомати е съществен момент в развитието на човечеството, защото само чрез него тялото може да се съхрани в продължение хилядолетия и в случай на нужда да се съживи, за да даде кълна на нова човешка цивилизация. Не една и две цивилизации вече са

загивали и всеки път хората, излезли от сомати, са възраждали човечеството — отговори Бонпо-лама.

— Нека да разсъждаваме на глас — предложих аз. — Във всички религии се подчертава водещата роля на духовното, че способностите и потенциалът на човека зависят преди всичко от духа, а не от тялото. Във връзка с това е логично да твърдим, че не е нужно да се съхраняват тела в консервирано състояние, в сомати. Например, ако дух от най-високо ниво се всели в примитивно човешко тяло, да кажем — в туземец, духът ще превърне ли дадения човек в гений, способен да стане прародител на нова цивилизация? Възможно ли е такова нещо?

— Не, не е възможно. Тялото и особено мозъкът също играят съществена роля. Сомати е най-древният начин за оцеляване на човечеството, даващ възможност то да бъде възродено дори когато напълно е загинало. Тялото и особено мозъкът трябва да са съвършени и да са на нивото на неговия дух — заключи Бонпо-лама.

— Вариантът — първобитен туземец с гениални способности, на практика е невъзможен. Явно духът, вселяващ се в дадено тяло, притежава в една или друга степен свобода на избора съгласно принципа за съответствие между тялото и нивото на духа. Изглежда тук особено важна роля играе степента на развитие на мозъка. Знае се, че именно мислещият мозък разгръща торзионните полета на душата и духа. Или, образно казано, недоразвитите способности на мозъка при първобитния туземец няма да отговарят на духа с висок потенциал. Затова съхраняването на тяло на представител от високоразвита цивилизация е от решаващо значение.

— Нещо повече — добави Бонпо-лама, — през дългия период на еволюцията Творецът на материалния свят е създавал човешкото тяло чрез уплътняване на духа. Необходимо е било създаденото съвършено тяло да се съхрани (в сомати!), тъй като само подобно тяло може да издържи в трудните условия при зараждането на нова цивилизация. Слаб и болен човек не може да изпадне в дълбоко сомати, тялото му е несигурно и неблагоприятно.

При Е.П. Блаватская намерихме следното по този въпрос (т.2, с.364, 366): „...Ахура Мазда...о, ти, който си творец на материалния свят, ти Пресвята...прочетете заповедта на Ахура Мазда до Нима —

Духа на Земята, символизиращ трите раси, след като му бе посочено да построи Бара — «ограденото място», Арчха или Вместилището.“

„Там, във Вара, ти ще донесеш семената на мъжете и жените, избрани от най-великите, най-добрите и най-прекрасните родове на тази Земя; там ти ще занесеш семена от всички видове животни и др. Ти ще занесеш по две от всеки вид, за да се съхранят там и да не се свършват, докато тези хора пребивават във Вара.“

— Кажете, може ли човек, излязъл от дълбоко сомати, да бъде баща или майка, т.е. да има потомство? — попитах аз.

— Да, разбира се. В Тибет са известни такива случаи — хора (йоги), пребивавали по няколко години в пещерите, след излизането от сомати са имали деца — отговори Бонпо-лама.

— Познати ли са били в древността тайните за консервиране на човешкото и животинското семе, както и начините за оплождане и отглеждане на плод „в епруветка“? Логично е, защото при зараждането на човечеството то очевидно ще се нуждае и от животни. Но да си представим например крава в състояние на сомати е доста трудно.

— Не зная — отвърна ламата. — Мога само да кажа, че предишната цивилизация е била по-развита от нашата.

— Уважаеми Бонпо-лама, споделихте, че сомати е древен начин за съхранение (спасяване) на човечеството. При Елена Блаватская намерихме сведения, че сомати, което тя нарича Вара, е било създадено, за да оцелеят трите последни човешки раси — лемурийците, атлантите и хората от нашата цивилизация. Най-древните от тях — лемурийците, а също и лемууро-атлантите, са живели преди няколко милиона години. Как мислите, възможно ли е лемурийците или лемууро-атлантите да са запазени в пещерите до наши дни, като част от Генофонда на човечеството?

— Смятам, че могат.

— Оттук следва — продължих аз, — че все някой е виждал очите, изобразени по тибетските храмове и принадлежали на много древен човек — навярно лемууро-атлант. Възможно ли е и сега реално да бъде видян древен човек в състояние на сомати? Няма ли да се задейства защитната система на Генофонда?

— За да го видиш, трябва да ти е разрешен достъп.

— Какъв достъп? Кой го разрешава?

— ... Тези, които са в сомати.

— Как? Нали тези хора са консервирани?

— Човекът в сомати е жив човек.

— Той може ли да говори?

— За да се общува с човек в сомати, не е задължително да се говори. За тази цел съществуват медитацията и духът — обясни Бонпо-лама.

— Ако правилно съм ви разбрал, духът на човека, който се освобождава по време на медитацията от „телесните окови“, може да общува с духа на човека в сомати.

— Прав сте.

— А днес има ли някой с достъп до хората в сомати?

— Има.

Искаше ми се да попитам кои са те и може ли да се срещнем с тях. Но се въздържах — пред толкова много хора Бонпо-лама едва ли щеше да отговори.

— Казахте, че човечеството е възникнало в Тибет. Хималаите и Тибет ли са центърът на Генофонда? Предимно тук ли са локализираните хора в сомати?

— Сомати е общочовешко явление. Хора в сомати има навсякъде по земното кълбо, дори в океана. Но основното местоположение са Тибет и Хималаите — отвърна Бонпо-лама.

— Защо именно тук? Защото са най-високият район на земята, който се е издигал над водата дори по време на Всемирния потоп?

— Да, Хималаите и Тибет са най-високите планини — това е една от причините, но не само ...

За локализацията на хора в сомати предимно във високите планини до известна степен свидетелстват и думите на Е.П. Блаватская (т.2, с. 556, 557): „... *никой не знае това, с изключение на великите учители на мъдростта, те пазят мълчание по този въпрос (историята на човечеството), както снежните върхове, извисяващи се над тях...*“ — А каква е другата причина?

— Според нашата религия Северният полюс е пристанище на боговете. А в дълбоката древност Хималаите и Тибет са били полюс на Земята — каза Бонпо-лама.

По този повод Е. П. Блаватская пише (т.2 с. 365): „*Съществуват несътворени и сътворени светилници. Там (вАряна-Ваеждо, където се строи Вара) звездите, луната и слънцето изгряват и залязват само*

по веднъж: (на година) и годината изглежда като един ден (и нощ). Това е явен намек за «страната на Боговете» или за днешните полярни области...според древното учение земната ос постепенно променя своя наклон спрямо еклиптиката.“

— В популярната литература съм чел, че мястото, откъдето е произлязло човечеството, е пустинята Гоби. Какво знаете за нея?

Може би там също са локализирани хора в сомати?

— Не знам за пустинята Гоби, може би. Все пак тя е в съседство с Тибет — отговори Бонпо-лама.

Е. П. Блаватская пише, че атлантите в сомати могат да пребивават и в пустинята Гоби (т.2, с.446, 276): „...останалите от бройката на безсмъртните хора (атлантите), спасили се, когато свещеният остров станал черен от грехове и загинал, намерили пристан във великата пустиня Гоби, където пребивават и досега, невидими за всички и защитени от... цели войнства Духове...“

„...Преданията гласят и рекордите на великата книга (книга на Дзян) поясняват, че доста преди Адам и любознателната му жена Ева, там, където сега се срещат солените езера и безлюдни и неплодни пустини, се е намирало обширно вътрешно море, простиращо се през Средна Азия на север до гордата хималайска верига и нейните западни склонове. Там е имало остров, несравним по красотата си в целия свят, обитаван от последните представители на расата, предшествала нашата... Този остров според преданието съществува и сега като оазис, обграден от страховитото безлюдие на пустинята Гоби, чиито пясъци не са докосвани от човешки крак, откакто хората се помнят...“

— С известна увереност — продължих аз — можем да предположим, че Хималаите, Тибет и вероятно пустинята Гоби са основните центрове за съхранение на Генофонда на човечеството. А сега, ако разрешите, нека още веднъж да се върнем към въпроса какви хора могат да влизат в него.

— Да поговорим.

— Натрупват се все повече и повече сведения, че хората от предишната цивилизация — атлантите, и дори лемуру-атлантите, вероятно и до момента пребивават в сомати, изпълнявайки ролята на Генофонд на човечеството. Защо в него не влизат само хора от нашата цивилизация (раса)? Нали съгласно принципа за приемствеността на

цивилизациите (расите) тази роля се отрежда именно на съвременните представители на човечеството?

— Хората от нашата цивилизация имат слабо развито „третото око“. Затова изпадането в дълго сомати при нас е затруднено.

Древните са имали развито „трето око“ и по-лесно са постигали това състояние.

— Точно за това — прекъснах го аз — вие се опитвате, съгласно вашата религия, да развиете „третото око“ при хората от днешната цивилизация. И ако не сполучите, в случай на самоунищожение пак атлантите и лемурийците ли ще породят новото човечество?

— Да, така е. Но причината не е само в по-голямото влияние на материалното в съвременния свят, но и в това, че човечеството по принцип сега се намира в материалистичната фаза на Божествения цикъл.

Такива сведения намираме и при Е.П. Блаватская (т. 2, с. 228, 367, 377): „...Еволюцията протича на цикли. Великият манвантарен цикъл на седемте кръга, като започва в първия кръг с минералите, растенията и животните, докарва еволюционния си труд по нисходящата дъга до мъртвата точка в средата на четвъртата раса при завършването на първата половина от четвъртия кръг... Точно при нисходящата дъга духовното постепенно се превръща в материално. По средата на основата духът и материята се уравновесяват. По възходящата дъга духът отново започва да се утвърждава...защото нашата пета раса, като коренна раса, вече е прекрачила екваториалната линия и се възкачва по духовната страна; някои от нашите субраси обаче все още се намират на сенчестата нисходяща страна...“ — Разбира се, ролята на Божествения цикъл е голяма — казах аз, — но вероятно умението на хората да изпадат в сомати зависи и от усилията на човечеството в тази насока и отчасти — от школите по медитация.

— Разбира се — възкликна Бонпо-лама. — Полагаме много усилия в това отношение. В исторически план школите по „медитация-сомати-празна“ постепенно са губели от силата си и се е стигнало до днешното положение, когато само единици могат да изпаднат в дълбоко сомати. Древните представители на нашата цивилизация са умеели по-лесно да изпаднат в дълбоко, дълго и продължително сомати, макар че според Божествения цикъл материалното е завземало все по-

обширни територии. При хората от предишната цивилизация също са се проявявали материалистични тенденции, но те свято са пазели духовните школи по медитация и сомати.

— Възможно ли е да съществува изкуствено сомати — „консервиране“ на тела чрез използване на химически вещества, след което те да бъдат съживявани?

— Смятам, че не е възможно, тъй като главното при сомати е душата.

— Хората от предишната цивилизацията — атлантите, боледували ли са?

— Религията учи, че заради грехове Бог е проклетел хората от нашата цивилизация и им е изпратил безброй болести. Представителите на предишните цивилизации са били здрави и щастливи.

По този повод при Е.П. Блаватская намираме следното (т. 2, с. 514, 515): „...Петата, нашата раса ... се е превърнала в жалко скрофулозно същество и се оказа сега на нашето земно кълбо най-богатият притежател на телесни и наследени по карма душевни болести“.

— Защо ви разпитвам за болестите? Известно е, че в сомати изпадат само хора с отлично душевно и телесно здраве. Сред представителите на нашата цивилизация е доста трудно да се намери напълно здрав човек, докато хората от предната цивилизация, според литературните източници и вашите думи, са били много поздравени. Оттук следва предположението, че ако стане чудо и ние бъдем допуснати в пещера с хора в сомати, ще видим главно представители на предишните цивилизации — атланти и лемууро-атланти. Така ли е?

— Не съвсем. В състояние на дълбоко сомати има и хора от нашата цивилизация. Нашата цивилизация също е много древна — отвърна Бонпо-лама.

— Наши хора отдавна ли са започнали да изпадат в дълбоко сомати и колко време пребивават в него?

— Висшият разум ги е насочил към сомати по време на Всемирния потоп, унищожил почти всички земни жители.

С известно усилие при Е.П. Блаватская може да се намери следното (т. 2, с. 158): „...Под покривалото на тази тайна петата раса е била насочена да установи или по-точно да възстанови

религиозните мистерии, в които древните истини биха могли да бъдат преподадени на бъдещите поколения чрез алегии и символи.“

— Всемирният потоп според Блаватская се е състоял преди 850 000 години. Нима представителите на нашата цивилизация пребивават в сомати толкова дълго време? — попитах аз.

— Защо не? — отговори Бонпо-лама.

— Насочвани ли са били в сомати древните египтяни в периода, когато кометата Тифон (преди 12 000 години) се удря в Земята?

— Не ми е известно.

— Много атланти ли са изпаднали в сомати в периода на Всемирния потоп?

— Мисля, че не е било масово явление, понеже в сомати изпадат само най-добрите, божествените хора.

При Е.П. Блаватская в главата, където описва войната между различните групи атланти, се съдържа следния пасаж (т.2, с.439): *„Едва шепа от тези избраници, чиито Божествени наставници се прибраха на свещения остров, откъдето ще дойде последният Спасител, сега удържаше едната половина на човечеството да не изстреби другата“.*

— По този начин — казах в заключение аз — можем да обобщим, че Генофондът на човечеството се състои от представители на три цивилизации (раси): лемурийци или лемууро-атланти, атланти и представители на нашата цивилизация. Тройно застраховане, така да се каже. Как смятате, може ли да бъдат намерени в пещерите?

— Това е... голяма тайна.

— Нека да поговорим за пещерите — предложих аз. — Непременно ли хората в сомати трябва да се съхраняват в пещери?

— Не само, може и във вода.

— В този район на света, където се намираме ние, можем да говорим само за пещери. Кажете, много ли са пещерите, където има хора в сомати?

— Много — отговори Бонпо-лама.

— А защо досега никой не ги е виждал?

— Виждали са ги.

— Трудно ли е да се открият тези пещери?

— Много е трудно. По принцип те са скрити, а входовете им са тайни. От друга страна, в планините има толкова пещери, а в тях —

безброй разклонения, че на практика няма как да бъдат намерени. Съществуват дори пещерни храмове, но за тях никой нищо не знае освен Особените хора.

По тази тема Е.П. Блаватская разказва следното (т.2, с. 272): „Разбира се, наемваме не за пещерите, известни на всеки европеец, независимо от тяхната дълбока древност, а върху факт, известен на всички Посветени брамини от Индия и особено на йогите, по-точно, че в тази страна няма нито един пещерен храм, който да не разполага с подземни тунели, раздалечаващи се във всички посоки, и че в тези подземни пещери на свой ред има пещери и коридори. Кой може да каже, че загиналата Атлантида не е съществувала в онези дни?“

— Какво разбирате под пещерни храмове? Пещери под будистките храмове или подземни храмове? — попитах аз.

— Подземни — отвърна Бонпо-лама. — Какво представляват?

— Това ли е Шамбала?

— Кои са Особените хора, осведомени за пещерните храмове и пещерите, където пребивават хора в сомати?

— Не винаги са религиозни служители...

— Те ли пазят тайните за месторазположението на пещерите и пещерните храмове?

— Те периодично влизат там!

— Защо?

— Пазят ги...

— Монаси в пагоди ли са?

— Може би... някои от тях. Нагодите обикновено се строят като паметници на ламы или на други изтъкнати хора — каза Бонпо-лама.

— Може ли да се запознаем с тези Особени хора?

— Може, но е безполезно. Всички те ще ви отговорят по един и същи начин: „Няма да кажа това дори и на Бог!“

— Някой опитвал ли се е да подкупи тези хора?

— Сигурно са опитвали.

— И какво?

— Безуспешно! Сънародниците ни, и преди всичко Особените хора, смятат, че земният живот, да не говорим за парите, е нищо в сравнение с Неговото величие! Те периодично Го виждат! Подвластни са Му! Те са Негови слуги! За Особените хора е светотатство да вземат пари! Това са несравними неща — парите и ... Той!

— Разбирам, разбирам ви — промълвих развълнуван. — Американецът и европейецът смятат, че с пари може да се купи всичко. Но това е абсолютно нищо в сравнение с вечността и Генофонда на човечеството! Светотатство е дори да предложиш пари!

— Да, така е — кимна Бонпо-лама. — Особените хора добре го разбират. Какво е животът на земята? Един миг!... Нима може за пари?... Това е голям грях!

— Кажете, уважаеми Бонпо-лама, дали сред Особените хора ще се намери човек, който да наруши клетвата си? Какво ще стане, ако той допусне някого в пещерата?

— Ще стане убиец.

— Убиец? На кого?

— Този, на когото покажат входа и той влезе вътре, го очаква смърт! А онзи, който му е посочил входа, го е изпратил на явна смърт!

— Разбирам, действието на необикновените сили... Само Той може да разреши достъп.

— Имайте предвид и запомнете — каза Бонпо-лама, наблюдавайки ме право в очите — Особените хора са само Негови слуги. Всичко решава Той. Той дава достъпа!

— А може ли да се влезе в контакт с него?

— И все пак — сякаш излязъл от някакво вцепенение, попитах аз, — историята е пълна със случайности. Сигурно има случаи, когато по една или друга причина „достъпът“ не е действал. Няма как да не е имало случайности! Имало ли е такива случаи?

— Имало е и то не един.

— Разкажете ...

— На тази тема съществуват много легенди — започна Бонпо-лама. — Например следната. През XI век в Индия настъпила голяма суша. Владетелят на Индия решил да отиде в свещената пещера, където се намирал Великият древен човек и помолил за помощ. В пещерата го очаквали ред опасности: змии — мистични и реални, било трудно да се диша, върху тялото и разума му оказвали въздействие някакви странни сили. (По онова време още не знаех, че скоро и мен ме очаква подобно нещо — Е.М.). Тогава владетелят на Индия изпаднал в състояние на медитация и получил възможност да общува с духа на Великия древен човек. Когато Онзи разбрал, че владетелят има

само добри намерения и иска помощ заради хората, му разрешил достъп. Пещерата била много голяма и се състояла от 12 помещения.

В едно от тези помещения владетелят на Индия намерил Великия древен човек в състояние на сомати, а душата му кръжала над него. Тялото му било съсухрено, но живо. Човекът бил в пещера от 1 600 000 години. Той открянал леко очи. Владетелят заговорил на санскрит, молейки го за помощ. Съсухреният човек го разбирал и му правел знаци с очи. Посочил му предмет, окачен на стената. Това бил мистичен кръг. Владетелят на Индия го взел и тръгнал към изхода. В друго помещение се натъкнал на още един човек в сомати — владетеля на сикхите, който бил изпаднал в това състояние през V век (известно е, че той е излязъл от сомати през XVII век и се е върнал към нормален живот). Край входа на пещерата владетелят срещнал 8 змии. Една от тях пунала капчица кръв върху мистичния кръг, капката се издигнала в небето и скоро заваляло. В тази пещера през 1637 година влязъл човек на име Девендра Поундел, който и до сега пребивава там в състояние на сомати. След него никой не е влизал в пещерата.

— Интересна легенда — казах аз. — До голяма степен тя отговаря на това, за което беседвахме с вас.

— Подобни легенди има много — каза Бонпо-лама.

— А има ли и други сведения освен легенди? Виждал ли е някой човек, изпаднал в сомати.

— Да. Например в Северен Тибет има пещера, където вече няколко века (не помня точно колко) в сомати се намира човек на име Мозе Сал Дзянг. Местните духовници от този тибетски регион периодично го виждат. Те не са Особени хора, а обикновени служители. Не е необходимо да получават право на достъп от този човек. Влизането е безопасно. Единственото условие са добрите намерения. Не бива да се снима и да се говори — светотатство е!

— Разбирам, та нали Мозе Сал Дзянг е един от представителите на Генофонда на човечеството. Това е свято нещо!

— Да.

— Все пак не бихме ли могли да го видим?

— Може! Ако религиозните служители от този тибетски район ви разрешат и ви посочат пещерата. Но... нали знаете, сега в Тибет има китайци. Не съм сигурен дали тези служители са живи. Най-вероятно са ги разстреляли. Ако китайците са узнали за човека в

сомати, сигурно са го убили или са го тикнали в затвора — мрачно отговори Бонпо-лама.

— Нима китайците не разбират, че човекът в сомати е нещо свято...

— Нали са комунисти!

— М... да. Разбирам. Самият аз съм от бивша комунистическа страна. Прадядо ми — също служител на религията, е бил разстрелян. Дядо ми като негов син е прекарал тринайсет години в сталинските затвори. Баща ми, доброволец, воювал край Сталинград, въпреки ордена и шестнайсетте шрапнела от немска мина, дълго време беше смятан за враг на народа — казах аз.

— След 1957 година, когато китайците завладяха Тибет, над 100 000 души, повечето духовни служители, са били принудени да напуснат страната. И на мен ми се наложи да замина, оставяйки храма, книгите, всичко — с горчивина каза Бонпо-лама. — Самият Да-лай-лама бе принуден да замине за Индия през 1959 година, когато беше на 23 години. Около 1 200 000 души са били физически унищожени. Манастирите са разрушени, златните статуи — откарани в Китай. Хората са били провесвани от тавана нагоре с краката. Масово са били вкарвани в затворите. Това е страшно! Та Тибет е мястото, откъдето е произлязло човечеството! Тибетците знаят — извинете, знаеха — за великото сомати и свято го пазеха! Нали тяхно предопределение е да съхраняват духовните ценности на древността, на най-дълбоката древност! Тибет е важен за цялото човечество, за неговото бъдеще!

— Нямам думи...

— Аз също. Някога тибетците са били войнствени — продължи Бонпо-лама. — Завладели са много земи. Но преди повече от 800 години при тях е дошло озарението, след което държавната политика рязко се е променила и е била насочена към религията. На мястото на войните дошли легиони от монаси. Построени били повече от 6 000 манастира. Преди да дойдат китайците, е имало около 6 000 Върховни ламы. От всяко тибетско семейство един от синовете е ставал монах, давайки обет за безбрачие. Сърцевината на тибетската религия са идеите на алтруизма и просвещението — тибетецът се е стремил да бъде максимално образован (преди всичко духовно), обръщайки минимум внимание на своите материални потребности. Около 75% от тибетския бюджет е отивал за строителство на храмове, за религиозно

образование, просвещение и естествени науки. В продължение на 800 години Тибет не е имал армия.

— Как така без армия?

— Върховните ламы на Тибет са били толкова авторитетни в света и са имали толкова много ученици от различни страни, че на никого дори не е минавала мисълта да завладява страната на учителите си. Не забравяйте, че Тибет е цитаделата на всички световни религии, дори пророците са се обучавали там. Само безбожниците комунисти се осмелиха да осквернят Тибет!

— Мога само да ви изкажа съжалението си и дано ООН и световната общественост... Макар че вече е твърде късно...

— Да, наистина...

— Китайците знаят ли за сомати?

— Мнозина образовани офицери от китайската армия са започнали да разбират за него. Старите офицери, възпитани преди революцията и изучавали основите на будизма, може би също са разбирали значението на сомати за човечеството. Превръщайки се обаче в безбожни комунисти и дори нещо повече — в проповедници на Великия дух на злото, те с настървение са унищожавали всичко божествено. От друга страна, по време на изтезанията мнозина тибетски духовници са умирали с думите: „Моята смърт е нищо! Пазете тези, които са в пещерите! Те са нужни на човечеството!“ Все пак те са вярвали в тържеството на доброто и не са допускали, че е възможно да се мисли с категориите на злото, че духът на злото е насочен към разрушаване на всичко съградено и божествено — разказваше Бонпо-лама.

— И какво, китайците са влизали в пещерите и са унищожавали хора в сомати?

— Китайците са претърсили много пещери, издирвайки хора в сомати. Мисля, че са били подтиквани от повелята на Великия дух на злото. Те са обяснявали действията си с факта, че не малко религиозни служители, владеещи йога, се криели в пещерите, като изпадали в сомати. Мой племенник ми е разказвал, че негов познат лама е изпаднал в състояние на сомати през 1960 година и е прекарал в пещерата до 1964 година. Приятелите му са знаели и неколкократно са го посещавали през тези четири години. Все пак китайските комунисти са го открили и са го тикнали в затвора. Там тялото на ламата

постепенно започнало да омеква и той се съживил. При строги тъмнични условия той прекарал от 1964 до 1987 година, след което го пуснали. Дали е жив и сега и каква е съдбата му, не зная — каза Бонпо-лама.

— Излиза, че този лама, спасявайки се от китайските комунисти, не е могъл в състояние на сомати да създаде бариера от духовни сили, блокираща достъпа до него. Същото важи и за Мозе Сал Дзянг, пребивавал в сомати няколко века. И този случай свидетелства за липсата на бариера. Означава ли това, че хората от нашата цивилизация не са способни да създават защитна бариера и, образно казано, могат да бъдат извлечени от пещерите без съпротива. Нима само хората от предишните, духовно по-развити цивилизации, са способни да се самозащитят?

— Така е, но при една уговорка — отвърна Бонпо-лама. — Всичко зависи от степента на развитие на „третото око“. Хората от предишните цивилизации са имали високо развито „трето око“, с чиято помощ могат (той произнесе „могат“ в сегашно време — бел. Е.М.) да фокусират своята психична енергия в определено пространство и насочено да въздействат чрез нея. Хората от нашата цивилизация в повечето случаи имат слабо развито „трето око“, затова не могат да фокусират психичната си енергия върху друг човек. Но някои от нашата цивилизация, особено древните ѝ представители, имат достатъчно добре развито „трето око“, благодарение на което създават напълно сигурна защитна бариера от духовни сили.

— Ако правилно ви разбирам — казах аз, — същността на защитната бариера се състои в дистанционно-хипнотичното въздействие, оказвано върху човека, влизащ в сомати-пещерата. Нека се запитаме: „Откъде душата на човека в сомати узнава за влизащия в пещерата?“. От гледна точка на съвременната физика торзионните полета на душата, т.е. полетата на усукване на душата, се разгръщат нашироко. Аналогичните полета на душата (на влизащия в пещерата) установяват контакт с човека в сомати. Нека си припомним, че добрите мисли насочват торзионните полета в една посока, а лошите — в противоположната. Така душата на човека в сомати е способна да анализира намеренията на влизащия в пещерата. Да си припомним Николай Ръорих, който казваше: „Само с добри мисли може да се влезе в страната Шамбала!“. Спомнете си също, че в състояние на дълбоко

сомати може да се влезе единствено след пълното изчистване от негативната психична енергия, т.е. от негативно насочените торзионни полета!

— Да, така е. Продължавайте — каза Бонпо-лама.

— Душата на човека в сомати, анализирайки намеренията на влизания, решава дали да го пусне или не. Струва ми се, че и обикновеното любопитство, дори без лоши мисли, също не е достатъчно за получаване на „пропуск“. Очевидно са необходими сериозни причини, като тези например, които според легендата е имал владетелят на Индия, молец за дъжд. Та нали се нарушава спокойствието на Ге-нофонда на човечеството! За да се получи „пропуск“, изглежда е необходимо да се изпадне в медитация и да се установи диалог с душата на човека в сомати. Само при това условие и при изключителна необходимост човек може да разчита на достъп.

— Прав сте — каза Бонпо-лама. — Дори Особените хора, които охраняват хората в сомати и посещават пещерата един-два пъти месечно, преди всяко влизане медитират и отправят молба за достъп.

— Кажете, Бонпо-лама, Вие не бихте ли ни разрешили достъп? Нашите намерения са чисти, целта ни не е маловажна — да изучим Генофонда на човечеството!

— Ще ви кажа — усмихна се той, — първо трябва да се научите да медитирате, но ще ви е необходимо доста време. А целта ви наистина е прекрасна. Така че, може би ще получите достъп, но не веднага.

— Разрешете да продължа мисълта си — не издържах аз. — Да предположим, че душата на човека в сомати реши да не пусне влизания в пещерата и издигне пред него защитна бариера. Какво представлява тя? Мощните полета на човека в сомати, настройвайки се на честотата на вълните, които излъчва душата на посетителя, ще започнат да пренасочват в негативна посока онези елементи от торзионните му полета, които, според мен, отговарят за чувства като страх, тревога, негодувание, за да го накарат да се откаже и да излезе. Спомнете си, че лошите мисли и болестите въздействат на душата по един и същи начин — те пренасочват торзионните полета в негативна посока. Затова влезият в пещерата, дори ако се пребори с чувството на страх и тревога, скоро ще усети болезнените симптоми, които при по-големи усилия от страна на човека в сомати биха го довели до

смърт. Мисля, че така работят защитните бариери в пещерите. Прав ли съм?

— Макар да говорим на различни в научно отношение езици, струва ми се, че сте прав — отвърна Бонпо-лама.

— Кажете, достатъчна ли е психичната енергия на човека в сомати, за да постигне всичко това?

— Разбира се! Та в сомати изпадат само хора с много силна и много чиста душевност.

— Ще добавя — казах аз, — че един човек с помощта на своята психична енергия (при дистанционна хипноза) може да приспи от 100 до 500 души. Спомням си за нашия преподавател по философия професор Петровски, който проведе в нашия курс сеанс по дистанционна хипноза и успя да приспи 300 души по време на лекция.

— Мощта на психичната енергия е огромна — каза Бонпо-лама.

— Но е известно, че духът и душата работят за сметка на функционирането на мозъка, който насочва торзионните полета. Тоест, изразходва се онази енергия, която мозъкът употребява за дейността си — глюкоза, кислород, белтъчини и прочие. Откъде черпи енергия душата на човека в сомати, нали при сомати мозъкът, както и цялото тяло, не функционират? — попитах аз.

— Позволете да отговаря на въпроса ви с въпрос — каза Бонпо-лама. — А как живее Оня Свят? На Оня Свят живеят безсмъртните души и духовете. Надявам се, не отричате този факт?

— Не, разбира се.

— За сметка на каква енергия функционират духовете и душите на Оня Свят? Отговорът е един — те черпят от космическата енергия. Душата и духът са възникнали в резултат на еволюцията на Космоса, когато от макрокосмоса се е образувал микрокосмосът — човекът.

Същото твърдение намираме и при Е. П. Блаватская (т.2, с.363): „...така и човекът на земята е микрокосмос на макрокосмоса...“

— И тъй, душите на хората в сомати се захранват с космическа енергия — промълвих аз.

— Да.

— А какъв е биологическият смисъл да се ограничава достъпът до хората в сомати? Защо съществува такава изключителна строгост дори по отношение на хора с добри намерения?

— За да не се нарушава спокойствието им. Ако то се наруши чрез въздействието на чужда душа, тялото на човека в сомати започва да се отпуска — отвърна Бонпо-лама.

— Разбирам нещата така — казах аз. — От физическа гледна точка каменно-неподвижното състояние се постига за сметка на преминаването на водата в организма в четвърто състояние. То е осъществимо само след пълното очистване на душата от негативната психична енергия, т.е. за сметка на пълното и стабилно насочване на торзионните полета в позитивна посока. Торзионните полета на чуждата душа внасят дисбаланс в душата на човека в сомати дори ако са насочени в положителна посока, да не говорим за негативно разгърнатите торзионни полета. Дисбалансът може да доведе до неустойчивост четвъртото (хипотетичното) състояние на водата в организма и до съответната загуба на каменно-неподвижното състояние на тялото. Следователно дори Особените хора би трябвало да се подбират според съвместимостта на торзионните им полета с полетата на хората в сомати. Така ли е?

— Да, далеч не всеки може да стане Особен човек — каза Бонпо-лама. — Особените хора медитират пред входа на пещерата, за да разберат дали ще ги пуснат вътре или не.

— Как мислите, може ли тълпа от яростно ненавиждащи хора да се промъкне през защитната бариера при човек от предишната цивилизация, например атлант със силна духовна енергия? Нали негативната енергия, особено на повече хора, може да победи позитивната! — попитах аз.

— Малко вероятно е, ако човекът от предишната цивилизация притежава силен дух. В този случай броят на хората не е от значение. Но ако духът на човека от предишната цивилизация не е много силен, това може да се случи. А хората от нашата цивилизация притежават по-слаба духовна сила. Така че, да се влезе при тях, не е трудно, понеже духът им не може да създаде силна защитна бариера.

— Какво ще се случи с човека от предишната цивилизация, ако обзети от омраза хора го наобиколят, пробивайки защитната бариера?

— Или ще умре под въздействието на негативната енергия, или ще се съживи — отвърна Бонпо-лама.

— Да — продължих мисълта му аз, — негативно насочените торзионни полета или напълно ще дестабилизируют състоянието сомати,

довеждайки този човек до гибел, или ще стимулират излизането му от сомати, предизвиквайки неговото съживяването.

— Случва се.

— Кажете все пак, има ли сведения за пробиви в защитните бариери?

— За съжаление, след окупирането на Тибет от Китай такива случаи има — призна с огорчение Бонпо-лама. — Например, в една от пещерите в Южен Тибет хората са видели няколко необичайно големи човешки тела, обесени пред входа на пещерата. Малко преди това в нея е влизал китайски полк.

— М...да, само във фантастичен филм можем да си представим схватката между гигантите атланти с китайците — мрачно казах аз.

— Трябва нещо да се предприеме, те унищожават Генофонда на човечеството, от който самите те са произлезли!

— И какво да се направи? Китайците са милиард и половина...

— Това е ужасно! Защо ООН...

— Имайте предвид — очите на Бонпо-лама блеснаха, — че случаите, когато китайци са загивали от защитните бариери на пещерите, са много повече. Сега те вече се страхуват да влизат! Те също искат да живеят! Времената на „културната революция“ отминаха! Древните хора са по-силни от китайците! Древните хора могат да защитят себе си и човечеството! А най-древните хора китайците никога няма да открият — тях ще ги защити камъкът!

— Ще дадете ли пример?

— В една от сомати-пещерите, също в Южен Тибет, при входа на пещерата е намерен цял китайски полк. Войниците лежали мъртви върху камъните с обезобразени от ужас лица. Телата им били непокътнати, никой нямал рани или травми. Убила ги е силата на духа на древните хора.

По този повод при Е.П. Блаватская откриваме следните слова (т.2, с.466): „...където те (става дума за атлантите — бел. Е.М.) пребивават и до сега невидими за всички и защитени от достъп до тях от цели войнства духове.“

— Сигурно не е единственият случай...

— Примери има много. Ето един от тях — продължи Бонпо-лама.

— Жителите на разположените в съседство с тази пещера села видели няколко десетки обезумели китайски войници, които тичали, викали, хващали се за главата и корема. Казват, че умрели един след друг. Всички те били влизали в пещерата.

— Казахте, че най-древните хора — лемуру-атлантите, са защитени от камъка. От нашия разговор разбрах, че телата им в сомати са прикрити с каменни плочи и това прави почти невъзможно намирането им в пещерите. Помня и вашите думи „Камъкът за тях не е преграда“. Допускам, че благодарение на психичната си енергия лемуру-атлантите са способни да въздействат върху гравитацията и да изместват тези плочи при излизането от сомати.

— Да, вече говорихме за всичко това — напомни ми Бонпо-лама.

— Ако обобщим казаното дотук — невъзмутимо продължих аз, — смятам, че съществуват три основни типа пещери, населени с хора в сомати:

1. Бариера от психична енергия.
2. Каменна бариера.
3. Таен вход към пещерата.

— Не забравяйте — вметна Бонпо-лама, — местата, където се намират пещерите, се пазят в дълбока тайна. Заслугата е на служителите на религията. За тези неща ние говорим иносказателно.

— Но китайците са разбрали! И са ги осквернили!

— Оказва се, че не е толкова лесно тайната да се опази.

За подобна опасност споменава и Е.П. Блаватская (т.2, с.158): „... *непроницаем покров на тайна беше хвърлен върху окултните и религиозни мистерии, след като и последните представители на расата на атлантите загинаха в потопа преди около 12 хиляди години, за да се избегне оскверняване-то им от недостойни хора.*“

— Все пак ми се струва — казах аз, — че е дошло времето в една или друга степен да повдигнем завесата, за да узнаят хората за Генофонда на човечеството. Естествено, без да се издава месторазположението на пещерите, да се назовават имена. Но ако хората разберат за него, тогава ще въздействат по-настойчиво върху Китай. Китайците са осквернили своите прародители. За щастие политиката на Китай се промени, възможно е правителството да осъзнае грешките си и да вземе мерки.

— Да, да. Прав сте — каза Бонпо-лама.

— Ако продължим равносметката на нашия разговор, можем да разграничим три типа пещери с хора в сомати:

1. Сомати-пещери с хора от нашата цивилизация.

2. Сомати-пещери с хора от предишни цивилизации, в които пребивават както атланти, така и лемуру-атланти.

3. „Смесени“ сомати-пещери с хора от нашата и от предишни цивилизации.

Мисля, че хората от нашата цивилизация предпочитат да попаднат в пещери с хора от предишните цивилизации. Тогава те ще бъдат надеждно защитени. Изглежда обаче това не винаги е възможно.

Смесените сомати-пещери са най-ценни за нас, тъй като ни предоставят целия арсенал от Генофонда на човечеството.

— Предложили сте подходящ термин — Генофонд на човечеството — кимна Бонпо-лама.

— В заключение, позволете ми отново да ви попитам. Какво е Шамбала?

— Ние вярваме, че Шамбала съществува. Това е духовна страна, където може да се влезе само с чиста или пречистена душа.

— Именно! — възкликнах аз. — В Шамбала се влиза само с напълно пречистена душа. В пещера с Генофонда на човечеството, както стана дума, също се влиза само с напълно пречистена душа. Ролята на Шамбала за човечеството, както свидетелстват устните предания и писмените източници, е огромна. Ролята на Генофонда е извън всякакви съмнения. В същото време — Шамбала е духовна страна. В сомати-пещерите основната роля също принадлежи на духовете (на духовното). Виждате, че се оформят няколко паралела, от които логически следва, че месторазположението на Генофонда на човечеството са пещерните храмове, пещерите и пирамидите, т.е. това е Шамбала.

Бонпо-лама се втренчи в мен. Настъпи мълчание.

— Бих искал да поговоря с вас насаме — казах аз. Изправихме се и се уединихме в задната стая. Американецът ме докосна по рамото и каза:

— Good luck.^[1]

За какво говорихме с Бонпо-лама? На този въпрос ще отговоря с думите на Особените хора, имащи достъп до сомати-пещерите: „Не ще кажа това дори и на Бог!“

На прощаване се прегърнахме с Бонпо-лама. Венер Гафаров попита тихичко:

— Ще има ли промяна? Замълчах си. Американецът ни подвикна:

— Good luck!

[1] Късмет — англ. език. ↑

КОЙ Е БИЛ БУДА?

На Изток във всяко магазинче се продават статуетки на Буда. Струват скъпо, понеже всеки чужденец, посетил будистка страна, иска да си вземе за спомен статуетката на този, на когото се покланя почти половината земно кълбо.

Наивно е да се вярва, че скулптурът точно е предал характерните черти на Буда. Всички ламы, които питахме, отговаряха, че скулпторите и художниците са добавяли по нещо от себе си — например огромните провиснали уши.

КАК Е ИЗГЛЕЖДАЛ БУДА?

Още преди експедицията знаехме от религиозните книги, че е имал необикновена външност. Но по-точното му описание намерихме чак в Непал при историка г-н Мин. Ламите също ни запознаха с древното описание на външността му, което съвпадна с това на г-н Мин.

Според тях Буда е имал 32 характерни отлики. Мисля, че на читателя ще му е интересно да узнае какви са.

1. Ръцете и краката му са били белязани от хиляди колела със спици.

2. Стъпалата на краката му са приличали на стъпалата на костенурка — били меки, плоски и дебели.

3. Пръстите на ръцете и краката му били съединени с ципа, стигаща до половината от дължината им. Ръцете и краката му приличали на патешки лапички.

4. Мускулите на ръцете и краката му били меки и еластични.

5. Тялото му имало седем закръглености и пет вдлъбнатини. Две от тях се намирали при глезените, две — при раменете и едно — зад главата.

6. Пръстите на ръцете и краката били много дълги.

7. Петите били широки.

8. Тялото му било голямо и стройно. Измервало се със седем кубове и не било изкривено.

9. Стъпалата му нямали извивка.

10. Всяко косъмче върху тялото му растяло нагоре.

11. Прасците на краката му били като на антилопа — гладки и източени.

12. Ръцете му били дълги и красиви, стигали до коленете.

13. Мъжкият му орган бил скрит като при коня — не се виждал.

14. Кожата му имала златист оттенък. Наречена е златна не заради цвета, а защото била съвсем чиста.

15. Кожата му била тънка и гладка.

16. Върху всяка част от тялото му имало само по един косъм, който растял надясно.

17. Челото му било украсено от къдрави коси, които имали шест особености: гладки, бели, послушни, можели да се навиват на три пласта, къдриците му били завити отдясно наляво, а краищата им — обърнати нагоре. Изглеждали сребристи, прическата му напомняла по форма плода амбала.

18. Горната част на тялото му била като на лъв.

19. Горната част на рамото била заоблена.

20. Гърдите му били широки. Между раменете гърдта била плоска.

21. Буда усещал вкусовете по-силно, защото езикът му не бил поразен от трите болести — газове, слуз и жлъчка... Веднъж благодетел му предложил неприятно на вкус конско месо. Той поставил парчето върху езика си и после го върнал на благодетеля. Месото придобило вкуса на най-деликатна храна.

22. Тялото му напомняло дървото Tadrota, чиито корени, ствол и клони имат еднакъв размер.

23. Имал е кръгло възвишение на главата си като букла, завито по часовниковата стрелка.

24. Имал е дълъг и красив език, с който достигал до линията на косата и до ушите. Езикът бил червен като цветето Utpala.

25. Речта му се отличавала с пет достойнства: била разбираема за всички, думите произнасял с еднаква интонация, била задълбочена и полезна, приятна и дълбоко впечатляваща, думите били произнасяни в правилен словоред, чисто и без грешки.

26. Бузите му били закръглени, контурът им напомнял ритуално огледало.

27. Зъбите му били съвсем бели.

28. Всички зъби били с еднаква дължина.

29. Между зъбите му нямало пролуки.

30. Имал четиредесет зъба.

31. Очите му били с небесносин цвят като сапфири.

32. Миглите били прави и чисти като на „жадуваща крава“.

Нека да съпоставим отличителните особености на Буда с чертите на хипотетичния атлант, реконструиран по очите, изобразени върху тибетските храмове.

Признаци	Хипотетичният атлант	Буда
Глава	голяма	кръгло възвишение на главата като букла, завита по часовниковата стрелка; челото е украсено от бели коси, способни да се разтягат
очи	големи, с необикновена извивка на горния клепач	небесносини на цвят, миглите — прави и чисти
нос	клапановиден със спирална завъртулка	обикновен на вид
бузи	малки като цялата долна част на лицето	закръглени и пълни
уста	малка, може би съединена с вертикалния разрез на носовия отвор	обикновена на вид
зъби	трудно е да се каже	40 зъба, съвсем бели, с еднаква дължина, без междузъбни пролуки
език	трудно е да се каже	дълъг, достигал е до линията на

		косите и ушите
врат	мощен, подчертани мускули в областта на тила	с вдлъбнатина в задната част на главата, което говори за развита задна група вратни мускули
гърден кош	много голям	широк като на лъв
рамена	мощни и закръглени	заоблени и пълни
ръце	дълги, с изразена задна и предна група мускули с вдлъбнатина помежду им	дълга, стигали до колената, две вдлъбнатини до раменете
длани	Лопатоподобни големи, може би с ципи	пръстите са много дълги, с ципи, стигащи до половината от дължината им
крака	развити предни и задни групи мускули с вдлъбнатина помежду им	вдлъбнатини при глезените
стъпала	с формата на перки	подобни на стъпалата на костенурка, крака — меки, плоски и пълни петите — широки, без извивка
полов орган	трудно е да се каже	скрит като при коня, не може да се види
кожа	гладка	със златист оттенък, тънка и гладка
ръст	много висок	голямо и стройно тяло, измервано със седем куба и неизкривено

Буда и човекът, чиито очи са изобразени върху тибетските храмове

От таблицата се вижда, че образът на човека, реконструиран според изображението на очите върху тибетските храмове, до голяма степен съвпада с външността на Буда. Телесните особености и на двамата говорят, че са водели полуводен начин на живот: перкообразни крака, длани с ципи, извивка на горния клепач при атланта, прикриваща роговицата при досега с водата, мощен гръден кош, необходим при по-продължително гмуркане, мощни тилни мускули, за да държат главата изправена при плуване, клапановиден нос и т.н.

Приликите са очевидни. Както обаче и разликите. Например липсата на клапановиден нос под формата на завъртулка при Буда. Освен това при него не е посочена и необикновената извика на горния клепач.

Оттук следва, че върху тибетските храмове са изобразени очите не на Буда, а на друг човек — също с необикновена външност. Кой е той? Бонпо-лама ни беше казал: „Това са очите на по-древен човек от Буда.“ Може би са очите на Бонпо-Буда — първият Буда на Земята?

Съпоставяйки отличителните черти на Буда и на реконструирания от нас човек с облика на съвременния човек, стигаме до извода, че и единият, и другият не са били представители на нашата цивилизация. Историческите източници са единодушни, че обликът на най-древните хора от нашата цивилизация незначително се е отличавал от днешната ни външност. За нас не са характерни наличието на ципи, перкообразни крака, огромни очи с необикновено извити клепачи и още по-малко — клапановиден нос със завъртулка. Никой от нас не води полуводен начин на живот и не отглежда подводни плантации. В такъв случай може би са извънземни? Но това е толкова спорен въпрос, че е безпредметно да го обсъждаме от научна гледна точка. По-логично е да предположим, че Буда и човекът, чиито очи са изобразени върху тибетските храмове, са били представители на предишни цивилизации, излезли от сомати и появили се сред хората в определен момент. Това предположение е по-обосновано, ако се вземе под внимание всичко написано в книгите, отколкото безпредметните догадки за извънземни хуманоиди.

Кои са били те? От сомати ли са излезли или са родени от жени? За да отговорим на този въпрос, решихме да проучим историята за

раждането на Буда. Сведенията за човека, чиито очи са изобразени върху тибетските храмове, бяха съвсем откъслечни.

Скоро обаче разбрахме, че въпросът за раждането на Буда също е твърде объркан. Трудно беше да се разбере коя е била майка му, кой е бащата и дали изобщо ги е имало. По този повод например г-н Мин ни беше казал следното: „Буда е роден на земята и е акумулирал в себе си много минали бракове. Бил е с висок ръст, много красив и добре е познавал древните знания, като ясно е осъзнавал, че е със земен произход.“ Историкът г-н Прадхан пък ни беше казал: „Буда се е родил от краля Тару и Мария Дева в градчето Люмбини — Непал, във водата на езерото.“

ПЛЕМЕТО ТАРУ

Събирайки информация, ние се срещнахме с ръководителя на руския културен център в Катманду Владимир Павлович Иванов. Той ни разказа, че близо от градчето Люмбини наистина живеят хора, наричащи себе си тару, и добави, че в Люмбини е започнало строителство на международен център по будизъм, в който влагат големи средства почти всички азиатски страни и будистките общности от Европа и САЩ.

Хората, които ни разказаха за племето тару, не се числяха към сериозните учени. Отначало това обстоятелство предизвикваше в нас опасения за достоверността на сведенията, но описаното от тях се оказа толкова интересно, че за известно време забравихме за препоръките да се отнасяме по-внимателно към данните, получавани от случайни лица.

Един от тях, чието име не бих назовал по понятни съображения, разказа следното. Тару живеят в джунглата на границата с Хималаите. На север от тях се намира районът Джумла, който според някои данни се смята за първоизточник на нашата цивилизация. Членовете на племето тару единствени в света имат имунитет срещу маларията и с това са известни по света. Понастоящем тару наброяват около 1 000 000 души. Смята се, че племето живее на посоченото място повече от 3 000 години. Най-учудващо се оказа описанието на тяхната външност — кръгли лица с малки брадички, малък неиздаден напред нос, силно развит гръден кош, дебел и къс врат, стъпала без извивка — плоски и широки. До известна степен в изброените признаци можеха да се различат характерните черти на Буда.

Естествено у нас изникна желанието да се видим с представители на племето тару и да се убедим сами. Може би те бяха наследници на Буда?

Владимир Иванов ни помогна да намерим в Катманду представител на племето. Какво беше нашето разочарование, когато вместо очакваните отличителни белези видяхме типичен азиатец с обикновена външност. Все пак двама от членовете на експедицията

посетиха племето тару, извършиха анатомични изследвания и окончателно се убедиха, че външността на местните хора е съвсем обикновена.

Историята с племето тару ни послужи за урок. Когато събеседник, без религиозен сан или сериозна научна титла, долови твоя интерес, той започва да говори това, което би искал да чуеш. И изведнъж на теб ти се струва, че твоите предположения намират реално потвърждение. Като че ли всичко върви по вода — каквото и да предположиш, все излиза вярно. В края обаче те очаква горчиво разочарование и съжаление заради пропиляното време. Но такъв е научният път — никога не минава без грешки.

В подобни беседи, за разлика от разговорите със свами, ламы и крупни учени, рядко ще чуеш „може би...“, „не зная...“, „не, не е така...“ Ламите и свамите са твърде авторитетни в източния свят. За тях е характерно бащинско-ироничното отношение към европейския научен интерес, примесено донякъде с уважително любопитство. Религиозното образование възпитава в тях изключително дълбоко уважение към древните знания, които те са призвани да съхраняват и развиват. Ето защо те смятат, че да си измисляш небивалици е голям грях. Всеки лама, ако не е сигурен в познанията си, спокойно ще каже „Не си спомням ...“ и ще ви препоръча друг духовник, който според него по-добре е осведомен по дадения въпрос. Учените от Индия и Непал са възпитани в същия дух, защото са дълбоко религиозни. На получените от тях сведения може да се вярва.

КОЙ Е БУДА?

Очевидно се налагаше да отхвърлим първоначалната си хипотеза за раждането на Буда. А да се смятат хората от племето тару за негови наследници — звучеше несериозно. Може би той наистина е излязъл от състояние на сомати в езерото край градчето Люмбини или от близката планина. Последният вариант изглеждаше по-вероятен, понеже в легендите за него се споменава следният факт: на по-зряла възраст той започнал да гладува, измършавял и се оттеглил в дивата гора, откъдето по-късно се появил отново сред хората — красив и преобразен. Не е изключено да се е явил съвсем друг човек, а историите за „непорочното зачатие“ да са измислица. Както вече посочихме (Бонпо-лама), през текущите 30 000 години на земята трябва да се появят 1002 Буди.

По този повод при Е.П. Блаватская намираме следното (т. 2, с. 529, 530): *„Будите са световно и общо достояние; те са историческите мъдреци... От едната група, начисляваща деветстотин и седем Буди, и петдесет и трима от другата... Тези кошове с най-древни писания върху «палмови листа» се пазят като най-голяма тайна... Онзи особен манускрипт, от който бяха извлечени следващите откъси и после преразказани на по-разбираем език, е бил преписан от каменни скрижали, принадлежали на един Буда от най-първите дни на петата раса, който е бил свидетел на потопа, когато са изчезнали под водата основните континенти на расата на атлантите.“*

Написаното от Блаватская за Будите може да се схване по различен начин. От една страна, привлича вниманието фактът, че те са назовани „исторически Мъдреци“. Работата е там, че на друго място (т. 2, с. 440) Блаватская пише: *„Адептите или мъдрите хора на третата, четвъртата и петата раси са обитавали подземни жилища...“* Понятията „исторически Мъдреци“ и „мъдри хора“ изглежда са синоними. Тогава синоним е и думата адепти. Кои са те? От беседите със свами и лами разбрахме, че адепти се наричат хората, които живеят

по стотици и хиляди години, пребивавайки в сомати и връщайки се периодично към обикновения начин на живот.

Оттук следва, че последният Буда а изглежда и други Буди — бидейки адепт, се е появил на Земята, като е излязъл от Генофонда на човечеството. Думите на Е. П. Блаватская: „...Будите са световно и общо достойние; те са историческите мъдреци... От едната група, начисляваща деветстотин и седем Буди и петдесет и трима от другата...“, потвърждават горното твърдение.

Необикновената външност на Буда може да бъде обяснена с факта, че е бил адепт-атлант или адепт-лемуриец (да се спомним думите на Е.П. Блаватская: „Адептите или мъдрите хора на третата, четвъртата и петата раси...“). Огромните познания на последния Буда, на които никой не го е учил по време на обикновения му земен живот, са обясними единствено с факта, че е владеел знанията на атлантите и лемурийците. Косвено свидетелство е и споменаването от Блаватская за „каменните скрижали“ и за Буда от времето на Потопа. В края на краищата тя директно и недвусмислено посочва, че Буда е бил представител на четвъртата раса, т.е. атлант (т. 2, с. 280, 281): „...чертите и типовете характерни, приписвани на великаните от четвъртата раса...тези Буди, макар и често обезобразени от символично представените дълги провиснали уши...“

От друга страна, съгласен съм, че думите на Е. П. Блаватская може да се интерпретират по съвсем друг начин. Тогава ще ни обвинят в слаба логика и в нагаждане на фактите. Но всички източни духовници знаят за адептите и дори, както твърдят, се срещат с тях! Фактът за съществуването на феномена сомати едва ли е оспорим на Изток. Буда е имал подчертано характерна външност, приспособена за полуводен начин за живот. Притежавал е огромни познания и т.н. Все пак съществуват достатъчно данни, свидетелстващи, че гореописаната логика може да се представи като хипотеза.

Но ако вземем за база тази хипотеза, ще трябва да добавим към нея и хипотезата за съществуването на Генофонда на човечеството. А съществува ли той наистина? Нима паралелно с нас има подземен и подводен свят на хора от различни цивилизации в сомати? Нима Буда и другите пророци са идвали оттам?!

Какъв е нашият отговор на въпроса — какви са били последният Буда и човекът, чиито очи са изобразени върху тибетските храмове?

Анализът на тяхната външност ни позволява да твърдим, че последният Буда заема средно положение между съвременния човек и човека, изобразен върху тибетските храмове. Забелязва се също така известна променливост по отношение на прехода от полуводен към наземен начин на живот: замяната на клапаповидния нос (като дихателния орган при делфините) с обикновен и изчезването на ципите. Освен това и Е. П. Блаватская пише, че в „подземните жилища“ се намират адепти от третата (лемурийци), четвъртата (атланти) и петата (нашата цивилизация) раси.

Имайки предвид всичко казано дотук, можем да допуснем, че последният Буда е бил атлант, а човекът, чиито очи са изобразени върху тибетските храмове — лемуриец или лемууро-атлант.

КОИ СА ЛЕМУРИЙЦИТЕ И АТЛАНТИТЕ?

ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИ МЕТОДИ

При подобен род изследвания не може да се очаква, че ще се получат безспорни и точни данни. Налагаше се да обобщаваме сведенията, почерпени от различни източници.

Най-опасна според нас е научно-популярната литература, която изобилства от противоречия и измислици, макар че някои книги са прецизни и сериозни. Такива са например книгите на Лобсанг Рампа „Третото око“, „Докторът от Лхаса“, „Пещерите на древните“ и др. Авторът, след като овладява медитация при своя наставник, започнал да изпада в сомати и известно време прекарал в една от пещерите в Тибет. Доверие буди и книгата на Джон Хислър „Беседите с Бхагаван Шри Сатя Саи Баба“, изградена под формата на беседи с великия Саи, когото в някои региони на Индия смятат не само за Посветен, но и за възплъщение на Бога на земята. Интересна е и книгата на Рудолф Щайнер „Из летописите на света“, описваща тайната „Хроника на Аканш“, съставени в древността от Посветените. Взехме под внимание и сведенията, получени от тези книги.

Анализът на източната религиозна литература се оказа сложен не само защото е написана на трудно достъпни за нас езици (сан-скрит, непали и т.н.), но и заради особената алегоричност, характерна за източния стил. В древните източници намерихме различни сведения за живота на хората от предишните цивилизации, които не се отличаваха кой знае колко помежду си. Тези сведения в общи линии съвпадаха с фактите, изложени в трудовете на великите Посветени като Е. П. Блаватская и Нострадамус. Лами, гуру и свами са знаели за предишните цивилизации, но са избягвали да разказват за тях, защото или слабо са си спомняли този раздел от религиозната наука, или са го криели като голяма тайна.

От трудовете на Посветените най-достъпни за нас бяха книгите на Нострадамус и Блаватская. Разбира се, пророчествата на

французина са изложени под формата на четиристишия, чийто превод от старо френски на руски можеше да доведе до неверни заключения. „Тайната доктрина“ на Е. П. Блаватская пък е огромен по обем и фактология труд. Логиката в тази книга ми се стори някак си нечовешка — всичко е изложено в строфи, а началото на дадена мисъл можеш да намериш в края на книгата, средата ѝ — в началото, а края ѝ — в средата. При първия прочит безкрайно много се дразнех, но после осъзнах, че тук господства логика от изключително висок ранг — може би логиката на Висшия разум, която моят човешки мозък схващаше само частично и то от време на време. След като се отчаях да систематизирам изложените в книгата факти, принудих се да приложа стар студентски трик. Мнозина студенти са способни, напрегнато изучавайки материала, да го запомнят за кратко, а след това го забравят. Отново прочетох книгата, като запомних доста пасажки, а после ги съпоставих мислено и започнах да си водя бележки, като въвеждах цялата информация в руслото на човешката логика и хронология. Тези бележки вече включих в логическите си умозаклучения.

Може ли да се вярва на Посветените? Трудно е да се каже „да“, но също толкова трудно е да се каже „не“. Все пак всеки разумен човек вярва в Бог, поне когато настъпи смъртният му час. Ако не отричаме съществуването на Бог, т.е. на Висшия разум, не би трябвало да отричаме и сведенията на Посветените, защото религиозните знания принципно съвпадат с текстовете на Посветените. Разликата е там, че религията, предназначена в ранния си период за полуграмотни хора, им се поднася в приемлива за тях приказна форма, докато сведенията на Посветените носят характера на историко-научни знания. Можем да предположим, че Висшият разум на отделни етапи от развитието на човечеството „посвещава“ отделни човешки индивиди в по-сложните аспекти на Единното всемирно знание, като задълбочава първоначалните религиозни знания и противодейства на догматизма на закостенелите религиозни служители.

От гледна точка на съвременната физика механизъмът, чрез който Посветените получават знания, би трябвало да е следният. За тези хора — Посветените, престава да действа принципът SoHm. С помощта на психичната си енергия те вече могат да се настроят на честотата на Всеобщото информационно пространство. Всеки Посветен, описвайки

източника на знанията си, отбелязва, че сякаш му ги е диктувал „глас“. Засега ни е трудно да си представим друг източник за получаване на тези учудващи и сравнително еднакви за всички Посветени знания. Религиозните знания и знанията на Посветените идват от един източник — Всеобщото информационно пространство.

Мнозина са способни чрез медитация да изпаднат в транс, по време на който „виждат“ миналото и настоящето. Вероятно за тях се отварят само тесни канали за информация и затова сведенията им са объркани. Информационният канал на Великите Посветени очевидно е несравнимо по-широк, затова знанията им са доста по-подробни и имат своята „нечовешка“ логика, както вече отбелязах.

Надявам се, читателите да ми простят, че се позовавам най-вече на Елена Блаватская. Всъщност всички Посветени говорят почти едно и също. Само че руското издание на Блаватская ми е по-разбираемо в езиково отношение.

В заключение — всички посочени данни и изследвания сме съпоставили с анатомо-физиологическия анализ на външността на хората от предишните цивилизации, за да отговорим поне до известна степен на въпроса какви са били лемурийците и атлантите.

ОБЩИ СВЕДЕНИЯ ЗА ПРЕДИШНИТЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ

Елена Блаватская пише по този повод (т. 2, с. 169): „... _Историята на първичните раси е заровена в гроба на времето не за Посветените, а единствено за невежествената наука.“ _

Според посочените източници никой не оспорва произхода на човека чрез уплътняването на духа. Формулирано на езика на съвременната физика, вълновият вариант на живота — духът, Онзи свят, постепенно се е материализирал и е придобил човешко тяло. Процесът на материализация на духа, на съгъстяване на психичната енергия напомня за приказката, в която при разтварянето на вълшебната покривка храната се появила от нищото. Разбира се, в това не може да се вярва.

От друга, страна, дори от уроците по физика знаем, че $2\text{ г} = 1$ електрон, т.е. вълновият елемент е способен да се трансформира в материален. Жителят на гр. Уфа — Марат Фатхлисламов, на два пъти е

посещавал Великия аватар Сатя Саи Баба в Индия и се е убедил със собствените си очи как той материализира мисълта, създавайки като че ли от нищото прахообразни вещества, ориз и други предмети. Марат донесе и няколко видеофилма, в които се демонстрира процесът на материализация.

Естествено, материализирането, извършвано от Великия аватар, може да е добре изпълнен фокус. Твърде убедително е обаче всичко, което прави! А и броят на хората, които му вярват, е смайващо голям — всекидневно го посещават около 10 000 души, а на тържеството по повод неговата 70-годишнина се събрали 1 000 000 души от цял свят. Трудно е да си представим чак такова количество простаци и будали.

Трябва да отбележим, че хипотезата за материализирането на психичната енергия има също толкова шансове да бъде доказана, колкото и възприетата в наше време хипотеза за възникването на живота чрез появата на органични молекули и тяхното постепенно усложняване.

Според религията и знанията на Посветените на земята е имало 5 раси (или цивилизации). Както вече отбелязах, представителите на първата раса, наричани самородените, били ангелопо-добни същества с ръст 50–60 метра, с едно око (онова, което сега наричаме трето) и се размножавали чрез делене. Представителите на втората раса, наричани родените по-късно или безсмъртните, били вече по-плътни, но все още призракоподобни същества с височина около 40 м и с едно око (също от типа на третото) и се размножавали чрез пъпкуване и спори. Третата раса, наричана двояките, андрогини или лемурийци, съществувала най-продължително и проявила най-голяма вътрешна изменчивост. В рамките на тази раса станала подялбата на половете, появили се костите, тялото се уплътнило и от четириръки и двулики същества с ръст около 20 метра те се превърнали в двуръки, с едно лице и пониски на ръст. Изключително развитие постигнали най-късните лемурийци — лемууро-атлантите. Представителите на четвъртата раса, наричани атланти, били с две ръце и едно лице, 6-8-метрови на ръст и имали плътно тяло. Представителите на петата раса, т.е. нашата цивилизация (наричана арийци), отначало били по-високи на ръст, но постепенно се смалили до днешните размери.

Смята се, че на Земята ще се изредят една след друга само 7 раси. Всяка от тях е имала и ще има по 7 субраси.

КОГА Е ВЪЗНИКНАЛ ЖИВОТЪТ НА ЗЕМЯТА?

Във всички посочени източници се отбелязва, че животът и човекът са възникнали преди милиони години.

Е. П. Блаватская (т. 2, с.261): *„Читателят може да попита защо изобщо говорим за дракони? Защото знанието за съществуването на подобни животни е доказателство за огромната древност на човешката раса.“*

В „Хрониката на Акаши“ пише: *„паралелно с човека са съществували животни, които са били на същата степен на развитие, както и той. Според съвременните понятия биха ги причислили към влечугите.“* (Р. Щайнер „Из летописите на света“, 1992, с. 66)

Блаватская в „Тайната доктрина“ (т. 2) дава достатъчно данни за продължителността на последните земни цивилизации: *„Лемурия е загинала около 700 000 години до началото на това, което сега наричаме Третичен Период“* (с. 392), *„...наводнението, заляло последните части от Атлантида, е станало преди 850 000 години...“* (с. 416), *„...след загиването на последните представители (има предвид атлантите от острова на Платон, оживели след Всемирния потоп) на расата на атлантите преди около 12 000 години...“* (с. 158), *„...и че арийците (нашата цивилизация) са съществували вече 200 000 години, когато първият велик остров или континент (на атлантите) е бил потопен“* (с. 495).

Очевидно възникването на човека чрез уплътняване на духа е отнело на природата милиони години еволюционен труд. Във връзка с това отново ще цитирам Е. П. Блаватская (т. 2, с. 392): *„Преди появата на високо разумната и интелектуалната раса на по-късните лемурийци е изминал период от няколко милиона години от времето на първата раса, която нямала разум; както и другият период между най-ранната цивилизация на атлантите и историческия период...“* И тъй, животът на Земята се е появил преди милиони години, а човешките раси (цивилизации) са се раждали една след друга, като постепенно са се усложнявали. В същото време историята е била изпъстрена с глобални катастрофи, които са унищожавали цели

цивилизации. Затова е било напълно логично да се създаде Гено-фонд, подsigуряващ човечеството в случай на глобални катастрофи.

МАТЕРИАЛИЗЪМ ИЛИ ИДЕАЛИЗЪМ?

Кое е първично — идеята или материята? Този вечен спор в религията и трудовете на Посветените се накланя по посока на идеализма. Има ли доказателства? Трудно е да се намерят преки доказателства, понеже всичко е погребано назад във времето. Но вече никой не оспорва паралелното съществуване на финия и физическия свят и факта, че мисълта, т.е. психичната енергия има и материални измерения. От друга страна, постепенното усложняване на органичните молекули след появата на примитивни форми на живот и последвалия им прогрес също не може да се изключи. Има ли доказателства? Някои лабораторни експерименти дават смътна представа за процесите, но истината също е погребана назад във времето.

Материалният вариант на живота е някак си по-осезаем и по-разбираем, затова изпитваме и по-голямо доверие към него. Вълновият вариант ни изглежда като нещо мистично и приказно, понеже при съвременното ни ниво го разбираме лошо и сме склонни да възкликваме „О, чудо!“ или тотално да отричаме всичко. Все пак навярно вълновата и материалната страна на живота са свързани, също както са свързани финият и физическият свят.

Когато е трудно да се открият преки доказателства, ви остава да вярвате в правотата на божественото учение, ако не сте атеист. Ако се съпостави развитието на науката и религията, можем да открийм слепната тенденция: науката не може да отхвърли божественото учение и намира все повече и повече доказателства за неговата правота. Трябва да осъзнаем, че сме само малка частица от Висшия разум и не е наша работа да бъдем съдници. Както е известно, най-големият грях е да смяташ себе си за Бог. Консервативният учен извършва огромен грях, абсолютизирайки достигнатото от него като истина от последна инстанция и напълно отричайки новите научни кълнове, чието „шумолене“ вече се разнася из научните кръгове.

ЛЕМУРИЙЦИТЕ

От посочените източници става ясно, че земните континенти са били различни преди няколко милиона години. Главният континент на Лемурия е бил разположен в района на Австралия, която изглежда е остатък от него. По този повод в „Тайната доктрина“ четем: „...*Jukes* пише: *от времето на Оолитния (Юрския) период в Австралия са настъпили по-малко промени, отколкото на други места.*“ (т. 2, с. 248); „*По онези времена Земята е била не толкова плътна и потечна.*“ (Р. Щайнер, „Из летописите на света“, с. 48).

Лемурийците са се разделяли на ранни и късни (лемууро-атланти).

Ранните лемурийци са били с огромен ръст (около 20 метра), с по четири ръце и две лица. Отначало телата им са били изградени от меки вещества, пластични и гъвкави. Точно при тях за първи път в процеса на еволюцията са се появили кости, които укрепили конструкцията на тялото и ги направили по-приспособими към земния живот, макар че увеличили теглото им. Според една от хипотезите (Лобсанг Рампа, „Докторът от Лхаса“, с. 231) по това време Земята се е въртяла по друга орбита и гравитацията е била значително по-слаба. Животните са съществували в множество разновидности и са били поедри. Може би това са легендарните динозаври? Този факт не може да се изключи, още повече ако се вземе предвид горе-долу паралелното съществуване в един и същи период на огромните влечуги и лемурийската цивилизация.

Ранните лемурийци почти не са притежавали памет, речта им напомняла нещо като пеене, общували си най-вече чрез „четене на мисли“, а основното си внимание са концентрирали върху развитието на волевите моменти в живота. Като производни на втората раса („родените По-късно“, „безкостните“), ранните лемурийци отначало също са били хермафродити, но после се извършило разделянето на половете — появили се мъжете и жените.

По този повод Е. П. Блаватская пише (т. 2, с. 249): „*Третата раса на човечеството е най-тайнствената...Тайната как точно е станало зараждането на единия или другия пол не може да бъде напълно обяснена. Ясно е обаче, че отделните единици на третата раса са започнали да се разделят още в своите обвивки или яйца...*“

Също тя посочва (с. 211), че те са се размножавали по начин, подобен на пъпкуването — както и повечето растения, червеи, охлюви и т.н. В „Хрониката на Акаши“ разделянето на половете се обяснява така: индивидите с доминиращ женски елемент са били душевно по-развити и са изпитвали любов към индивидите с доминиращ мъжки елемент (Р. Щайнер, „Из световните летописи“, с. 46, 47).

Както вече отбелязах, ранните лемурийци са били четириръки и двулики. След разделянето на половете двете задни ръце постепенно атрофирали поради това, че „третото око“, разположено в задната част на главата, започнало да се скрива навътре в черепа. То е било прототип на циклопското око на първата и втората раса и е „виждало“ във вълновия диапазон на финия свят, т.е. в света на психичната енергия (свърхвисоките честоти). Доколкото разбирам, то е „виждало“ горе-долу така, както „виждат“ съвременните йоги, изпадайки в транс или сомати. Двете задни ръце са обслужвали това „трето око“.

Според мен двете предни очи са се появили при ранните лемурийци, защото са започнали все повече да се „потопят в материята“, което изисквало зрение за физическия свят. Постепенно неговата роля се е увеличила в сравнение със зрението в ефирния свят.

По този повод Е. П. Блаватская пише (т. 2, с. 374): *„Третото око... отначало е било единствен зрителен орган. Двете предни физически очи са се развили едва по-късно — както при животното, така и при човека — като орган на физическото зрение, който в началото на третата раса е бил в същото положение както при някои слепи гръбначни. Двете предни ръце са обслужвали двете предни очи.“* И тъй, ранният лемуриец е изглеждал доста особено — огромен на ръст, четирирък и двулик. Може би паметта на човечеството, пренесена през милионите години, е запазила този необикновен облик в изображенията и идолите на индийските езотерични богове. Ранните лемурийци изглежда наистина са били свършени в това отношение, понеже са виждали и са действали както във физическия, така и във финия свят.

Късните лемурийци вече са били двуръки и еднолики. Задните им ръце атрофирали, а задното „трето око“ се скрило дълбоко в черепа, но не престанало да функционира, тъй като костната преграда на черепа не важи за психичната енергия. Духовният елемент в живота на късните лемурийци все още е бил от голямо значение, принципът

SoHm не е бил в сила и те са поддържали връзка с Всеобщото информационно пространство чрез „третото око“. Те са били високоразумна и интелектуална раса.

Но най-интересното за късните лемурийци е твърдението на Блаватская (т. 2, с. 247, 247, 410), че и в наше време съществуват преки потомци на лемурийците, които не са минали през пещта на генетичните промени в четвъртата (атлантите) и петата (нашата цивилизация) раси. По-конкретно тя пише: *„Можете да различите остатъчни елементи от този велик навремето народ (Лемурията на третата раса) в някои пло-скоглави аборигени в Австралия“, „... австралийските туземци — съществуващи по едно и също време с архаичната флора и фауна — трябва да причислим към дълбоката древност. Цялото обкръжение на тази тайнствена раса, за произхода на която етнологията мълчи, свидетелства за истинността на езотеричната гледна точка“, „...оцелелите от онези късни лемурийци, които се спасили от гибелта, погълнала тяхната раса, когато главният континент бил погълнат от водите, са станали родоначалници на част от сегашните туземни племена ... Австралия сега е една от най-древните страни над водите...“*

В „Хрониката на Акаши“ също има подобни сведения: *„Те (лемурийците) са се изродили, а потомците им продължават и днес да населяват някои области на Земята като диви народи“* (Р. Щайнер „Из летописите на света“, с. 22).

Във връзка с това изследването на Австралия, която според тези източници е част от древния континент Лемурия, представлява за нас голям интерес. Възможно е аборигените да са запазили от анатомичните особености на лемурийците.

ЛЕМУРО-АТЛАНТИТЕ

От всички източници става ясно, че лемууро-атлантите съществено са се отличавали от своите предци — ранните лемурийци, и от потомците си — атлантите. Те са били по-съвършени и от едните, и от другите. Един руски Посветен, разказвайки за късните лемурийци, твърдеше, че в сравнение с тях атлантите и хората от наша-та цивилизация са като неразумни деца. В „Хрониката на Акаши“ пише,

че в началния период на атлантическата цивилизация имало вождове, които били възплъщение на Бога на земята и чиито души са свързани с Висшия разум (Р. Щайнер „Из летописите на света“, с. 46, 56).

Интересът към лемууро-атлантите се поддържа още и от факта, че според някои версии те и сега са основните представители на загадъчната страна Шамбала. Съвременните хора виждат техните летателни апарати като тайнствени летящи чинии.

Какви са били лемууро-атлантите? Най-подробното описание на живота и гибелта на лемууро-атлантите намерихме при Е. П. Блаватская („Тайната доктрина“, т. 2, с. 278, 340, 342, 395, 397, 427, 429, 447, 530, 537) и Лобсанг Рампа („Докторът от Лхаса“, с. 230–232). В тези източници пише, че лемууро-атлантите са се раждали със способността за ясновидство, обхващащо всичко скрито. Зрението им е било неограничено и те са разпознавали нещата мигновено. За тях не съществували нито разстояния, нито материални прегради. Познавали са из основи тайните на природата и първоначалната мъдрост. Наричали ги Синове на Боговете.

Лемууро-атлантите не изповядвали религия, защото не познавали догмите и нямали убеждения, основани върху вярата. При тях напълно се разтворило „третото (менталното) око“, поради което са усещали своето единство с вечно съществуващото, вечно непостижимото и невидимото всичко — Единното Всемирно Божество. Това е бил „Златният век“ на онези древни времена, когато боговете ходели по Земята и свободно общували с простосмъртните. Когато той приключил, боговете се оттеглили, т.е. станали невидими, а по-късните поколения започнали да се прекланят пред техните царства — стихииите.

Лемууро-атлантите са строили огромни градове, използвайки мрамор, лава, черен камък, метали и редки почви. Те изсичали от камъни своите собствени изображения — по-свой размер и подобие, и им се кланяли. Древните останки на гигантските съоръжения са били съградени от тях. Огромни монолити с тегло до 500 тона били използвани в строителството. Съществува предположението, че „висящите камъни“ в долината Солзбъри — Англия, и египетският сфинкс са техни творби.

Цивилизацията на лемууро-атлантите е била най-развитата на земното кълбо. Имали са летателни апарати, с които напускали Земята.

По този повод Сатя Саи Баба казва (Джон Хислър, „Беседи с Бхагаван Шри Сатя Саи Баба“, с. 165), че тези летателни апарати са се задвижвали със силата на мантрите, т.е. чрез специални заклинания или, казано с други думи, използвана е психична енергия.

Лобсанг Рампа описва хора с гигантски ръст, живели заедно с ранните атланти. Той отбелязва, че те са били по-едри от атлантите, макар последните да са били два пъти по-високи от съвременните хора. Лобсанг Рампа нарича тези гиганти суперинтелектуалци. По това време климатът е бил по-топъл, флората — по-обилна, а Земята се е въртяла по друга орбита и е имала планета близник. Гравитацията е била много по-слаба.

Пак при него намерихме сведения за конфликтите между различните групи лемуру-атланти. Те завършили с война, довела до ужасяваща експлозия, която променила орбитата на Земята. По-късно хората забелязали, че планетата близник започнала да се приближава към Земята. И тогава моретата излезли от бреговете си, а ветровете задухали с невиджана сила. Расата на лемуру-атлантите забравила за препирните и набързо се издигнала в небето със своите летателни апарати. Те предпочели да напуснат Земята завинаги.

На Земята продължили ужасните катаклизми. Приближаващата се планета ставала все по-голяма и скоро между нея и Земята прескочила огромна искра. Небето се покрило с черни облаци, настъпил непоносим студ. Много от хората (атлантите) загинали. После Слънцето започнало да се отдалечава, да изгрява от Изток и да залязва на Запад. Земята преминала в друга орбита и придобила нов спътник — Луната. Впоследствие хората открили върху земната повърхност голяма яма (може би това е древният Попигайски кратер), образувала се по време на сблъсъка между планетите.

И тъй, съществуват много сведения за това, че цивилизацията на лемуру-атлантите е била най-развитата земна цивилизация.

Напълно ли са загинали те? Някои данни свидетелстват, че те и досега може би се намират в състояние на сомати в Генофонда на човечеството. Според други — лемуру-атлантите са в основата на загадъчната Шамбала, след като са се научили в процеса на еволюцията да преминават от физическо във фино състояние и обратно. Описвайки страната Шамбала, Николай Ръорих нееднократно

посочва, че нейните хора са способни да изчезват или да стават невидими.

Да вярваме ли на всичко това? Не зная. Мисля обаче, че преминаването от физическия към финия свят и обратно е напълно възможно.

АТЛАНТИТЕ

Както пише Лобсанг Рампа („Докторът от Лхаса“, с. 235–237), след катастрофата, предизвикана от сблъсъка между планетите, останалите живи атланти започнали да се приспособяват към променените условия на Земята, но вече в отсъствието на суперинтелектуалците, които биха могли да помогнат за оцеляването им. Като спомен за тях възникнала религията. Жреците се опитвали, използвайки религията, да подчиняват хората на своята власт. Мамутите и бронтозаврите изчезнали, тъй като не се приспособили към новия климат. Небето, което преди било червено, станало небесносиньо. Понякога валил сняг, ветровете били станали осезаемо по-студени, появили се приливите и отливите. Хората постепенно ставали все по-ниски.

Жреците на атлантите разбирали, че без знанията на лемуру-атлантите обществото трудно ще прогресира. Започнали да събират старинните им писания, опитвали се да ги дешифрират. Били предприети разкопки за откриването на други източници на древните знания. Овладяването им довело до прогрес.

Били построени големи градове, учените постоянно изобретявали все по-нови средства за покоряване на природата. Хората построили летателни апарати и започнали да се издигат във въздуха със самолети без крила. Те летели безшумно и можели да „застиват“ във въздуха, защото хората разбрали тайната на гравитацията и се научили да използват антигравитацията. Управлявали например във въздуха огромен камък с помощта на устройство, голямо колкото длан. Превозването на стоки ставало предимно по въздуха, наземен транспорт използвали при малки разстояния, превозването по вода било рядкост.

Е. П. Блаватская (т. 2, с. 533) също пише, че атлантите са притежавали летателни апарати. Тя посочва: „...Именно от четвъртата раса са получили... най-ценните науки за скритите свойства на скъпоценните и другите камъни, както и химията...“

В „Хрониката на Акаши“ (Р. Щайнер, „Из летописите на света“, с. 20) е отбелязано, че атлантите властвали над това, което се нарича жизнена сила. Например в пшениченото зърно е концентрирана сила, благодарение на която прераства кълнът. Атлантите имали приспособления, с чиято помощ тази или подобна жизнена сила се превръщала в механична, прилагана при летателните и другите апарати.

Освен че въздействали върху гравитацията и използвали жизнената сила, атлантите употребявали психичната енергия с помощта на „третото око“. Нострадамус посочва, че при строителството на пирамиди и други подобни монументи атлантите пренасяли камъните с „поглед“ (изглежда са се настройвали с помощта на „третото око“ на вълновите елементи на камъка и по този начин са противодействали на гравитацията). Е. П. Блаватская (т. 2, с. 375) отбелязва, че в процеса на еволюцията им „третото око“ започнало да губи своята функция, но те предприели мерки, за да стимулират „вътрешното си зрение“. След като овладели необичайните за нас сили (антигравитацията, жизнената сила и психичната енергия), атлантите създали високоразвита цивилизация, останки от която намираме и днес.

Е. П. Блаватская (т. 2, с. 538) пише следното: „...пирамидите на Египет, Карнак и хилядите развалини... на монументалния Начкон-Ватв Камбоджа... развалините в Паленке и Уксмала в Централна Америка... (светът) на неизбледяващите бои в Луксор — тирският пурпур, яркият вермийон и заслепяващото синьо, които украсяват стените..., са толкова свежи, както в първия ден на полагането им... неразрушимият цимент на пирамидите и древните акведукти... сабята-дамаския, която може да бъде сгъната в ножницата, без да се пречупи... несравнимите нюанси на витражите... тайната на стъклото, поддаващо се на обработка...“

Лобсанг Рампа („Докторът от Лхаса“, с. 237) пише, че са общували помежду си чрез телепатията, която изпълнявала ролята на „универсален език“. Постепенно започнала да се развива речевата

функция, появили се различни езици, хората все по-трудно се разбирали един друг. Било измислено писмото.

В „Хрониката на Акаши“ (с. 18, 19) се отбелязва, че атлантите са се отличавали от съвременните хора с прекрасно развита памет и с не по-малка предразположеност към логиката. При тях се ползвали с авторитет предимно възрастните хора заради дългогодишния си опит.

По време на атлантическата цивилизация географията на континентите е била по-различна. В същата „Хроника на Акаши“ (с. 17) се казва, че атлантическият континент се е разпростирал на мястото на Атлантическия океан между Европа и Америка. Е. П. Блаватская (т. 2, с. 279, 280) разграничава два основни континента: единият в Тихия океан, вторият — в Атлантическия. Както отбелязва тя, Мадагаскар, Цейлон, Суматра, Ява, Борнео и островите на Полинезия са части от огромния тихоокеански континент Атлантида. За размерите му може да се съди по Сандвичевите острови, Нова Зеландия и остров Пасха, които са били „трите върха на потъналия континент“. Туземците от тези острови никога не са се познавали и въпреки това твърдят, че островите им преди са били част от огромен континент. Но най-интересното беше, че местните жители говореха на един език и имаха еднакви обичаи.

Вторият континент Атлантида се е разпростирал в Атлантическия океан и негови части са Азорските и Канарските острови. На мястото на съвременния азиатски континент е имало само големи острови.

Съществуват сведения, че атлантите са били от различни нации и подраси. Например в „Хрониката на Акаши“ (с. 23–29) се разграничават 7 подраси. Първата подраса (рмоагали) се е отличавала с високоразвита памет и магична сила на словото. Втората подраса (тлавиатли) придобила честолюбие и запазвала в паметта си своите подвизи и деяния. Третата подраса (толтеки) е предавала постиженията и талантите си на своите потомци, във връзка с което са се появили клановете и вождизмът. Четвъртата подраса (пратуранци) изпитвала по-силни користни желания и стремежи. Петата подраса (прасемити) се характеризирала с развити аналитични способности. Шестата подраса развила мисловната си сила, поради което се появила жаждата за нововъведения и промени. Седмата подраса (монголи) развила още

по-интензивно мисловната сила, но стигнала до убеждението, че най-умно е най-древното.

Е. П. Блаватская (т. 2, с. 278, 280, 281, 493, 532, 533) отделя две подраси на атлантите — девите и перите, отбелязвайки, че девите са били силни гиганти, и разграничава атлантите от хората, чийто облик напомнял Буда, от хората, приличащи на статуите от остров Пасха. Според нея първите били Синове на Боговете, а вторите — на зловни магьосници. Освен това атлантите били жълти, черни, кафяви и червени. Жълтите са прародители на китайците, монголите и туранците, черните — на африканските негри, а червените — на евреите.

Тя пише и за греха на атлантите, които злоупотребили с новите технологии. Светилището, предназначено за Бога, било превърнато в езически молитвен дом — място за всякакви духовни беззакония. В резултат започнали безкрайни войни между различните групи атланти.

Лобсанг Рампа (с. 238, 239) обяснява, че причина за възникването на войните е била появата на различни езици сред атлантите. Същият автор пише, че атлантите са изобретявали все нови и нови видове оръжия. Появило се лъчево оръжие, което предизвиквало мутации. Бактериологичното причинило ужасна епидемия от инфекциозни болести. Скоро създали и оръжие, чиято употреба довела до появата на невидими дотогава облаци в стратосферата. Земята се разтресла и като че ли се олюляла около своята ос. Потопи, пожари, смъртоносни лъчи убивали хората с милиони. Някои се спасили в херметизирани кораби, които плували по повърхността на водата, други се издигнали във въздуха с летателни апарати.

Е. П. Блаватская (т. 2, с. 278, 439, 466, 534) така обяснява войната между атлантите. Черните атланти, които били управлявани от низшите материални духове на Земята и съставлявали две трети от човечеството, воювали срещу жълтите атланти, останали верни на боговете и представляващи една трета от човечеството. Двете групи атланти се различавали една от друга не само физически, но и духовно. Те били отлично осведомени за първоначалната мъдрост и тайните на природата, взаимно антагонистични в своята борба. Тя описва как вождът на жълтоликите, виждайки греховете на черноликите, изпратил своите въздушни кораби (вимана) с благочестиви хора при братята

управници с думите (с. 379): „Нека всеки жълтолик изпрати сън (хипнотичен) на всеки чернолик. Нека дори те (магьосниците) избегнат болки и страдания. Нека всеки човек, верен на слънчевите Богове, завърже (парализира) всеки човек, верен на лунните богове, за да не избегне никой своята участ... Когато черноликите се събудили и си спомнили за своите вимана, за да се спасят от надигащите се води, те видели, че онези били изчезнали.“

И тъй, цивилизацията на атлантите, оцеляла след гибелта на лемурийската цивилизация, овладяла древните знания на лемуро-атлантите и ги развила, но постепенно между отделните групи атланти се натрупвал антагонизъм, който довел до война. Безкрайните войни и все по-новите оръжия неизбежно предизвикали гибелта на Атлантида.

ГИБЕЛТА НА АТЛАНТИДА. ВСЕМИРНИЯТ ПОТОП

Информация по тези въпроси успяхме да намерим главно в монументалния труд на Е. П. Блаватская (т. 2, с. 158, 179, 276, 278, 279, 284, 364, 365, 378, 379, 392, 393, 416, 438, 439, 458, 466, 495, 501, 509, 514, 535, 536, 537, 541, 546). Известни допълнения успяхме да направим и в посочените вече книги на Р. Щайнер (с. 17) и Лобсанг Рампа (с. 239, 240).

Безкрайните войни и невиджданото по своята мощ оръжие в крайна сметка повлияли върху стабилността на земната ос. Преместването ѝ предизвикало глобални промени в земните недра, които били съпътствани от изчезването на Атлантида и появата на нови континенти. Последната фатална война, избухнала между жълтите и черните атланти, предизвикала гибелта на последните, които в момента на потъване на континентите били под хипнотично въздействие (телепатично оръжие). Жълтите успели да се спасят с летателните си апарати (вимана), като кацнали на „Земята на огъня и метала“, под която се разбират днешните Хималаи, Тибет и Гоби. Двата главни континента на Атлантида потънали.

Всемирният потоп бил предизвикан от това, че „полюсите сменили местата си“. От книгата на Е. Блаватская се разбира, че „Земята на огъня и метала“ била полярната област (Северният полюс). Оттук следва, че по времето на Атлантида самият полюс се е намирал

в района на Хималаите, Тибет и пустинята Гоби. В резултат на разместването на земната ос Северният полюс се преместил на сегашното си място.

„По време на Всемирния потоп цялата Земя била една огромна водна пустиня, само върховете на Хималаите и Тибет заедно с високото плато (Гоби) стърчали от водата. На мястото на пустинята Гоби се плискало голямо вътрешно море, там имало остров, който по своята несравнима красота нямал съперници в целия свят и бил обитаван от последните оцелели представители на раса, предшествала нашата. Този остров според преданието съществува и досега като оазис, обкръжен от страшното безлюдие на пустинята Гоби.“

Лобсанг Рампа пише, че при атлантите съществувало племе, което се ползвало навремето с особената благосклонност на суперинтелектуалците (лемуро-атлантите). То обитавало великолепен бряг на едно от моретата. След Всемирния потоп територията му се издигнала над морското ниво и била обкръжена от високи планини (може да се предположи, че това е Гоби — бел. Е. М.). Жреците на племето били предсказали потопа. Те предварително отразили историята, картата на света и на звездното небе, а също така и тогавашните научни представи, върху златни плочи. Заедно с образци на инструменти, книги и други предмети те били скрити в каменни пещери на няколко отдалечени едно от друго места, за да ги намерят хората от бъдещето и да опознаят своето минало.

В резултат на издигането на територията климатът силно се променил, мнозина от жителите умрели от преохлаждане и разреждения въздух. А оживелите станали родоначалници на съвременните издръжливи тибетци. Точно по тези места дълбоко в планинските пещери са скрити плочите, съхраняващи Знанието. В пещерите имали право да влизат малцина от новите жреци. Другите свидетелства за изчезналата цивилизация се намират в един изоставен, от никого неохраняван град, сред просторите на планинския масив Тянь-Шан.

Данни за това, че в пещерите на Тибет и Гоби е скрито великото Знание, намираме и при Е. Блаватская. Тя обаче не разказва за златните плочи и книгите, а недвусмислено намеква за хора в сомати, намиращи се в тази област на земното кълбо: *„...Малцината от безсмъртните хора, спасили се, когато загинал свещеният остров, намерили*

пристан във великата пустиня Гоби, където пребивават и досега, невидими за всички и защитени от достъп до тях от цели войнства духове“ (с. 466); „... в Ауряна — Ваеджо, където се строи Бара... годината изглежда като един ден и една нощ... това е ясен намек за полярните области“ (с. 365); „...там, във Бара, ще донесеш семената на мъжете и жените, семената на всякакъв род домашни животни... за да се съхранят там и да не се изчерпват, докато тези хора пребивават във Бара...“ (с. 364).

От всичко казано следва, че по време на Всемирния потоп, предизвикан от изместването на земната ос и полюсите, част от атлантите са се спасили, като се преместили в района на Хималаите, Тибет и Гоби. По времето на Атлантида районът е бил полярна област, но изглежда с други климатични условия от сегашния Северен полюс. Издигането на планините и на платото (Гоби и Тибет) са променили условията на живот. Една част от оцелелите атланти станали родоначалници на съвременните тибетци, други се укрили в планинските пещери и изпаднали в състояние на сомати, запазвайки за хилядолетията и себе си, и своите знания. Там се съхраняват и златните плочи, книгите и инструментите, свидетелстващи за знанията на атлантическата цивилизация.

Авторите отбелязват, че са се спасили само „благочестивите“, т.е. хората, способни да се освободят от негативната енергия — важно условие за изпадане в дълбоко сомати. Спасили са се също така и част от атлантите, пътували в херметизирани кораби, както и онези, които били издигнати над морското равнище заедно със земята, върху която живеели. Другите загинали под водата, възможно е над главите им да са се съединили планините.

Кога е загинала Атлантида? Подобни сведения намерихме само при Е. Блаватская. На няколко места тя отбелязва, че Всемирният потоп и гибелта на главните континенти на Атлантида са станали преди 850 000 години. По време на Всемирния потоп атлантите загинали веднага. Оцелелите изчезнали в периода отпреди 850 000, — 700 000 години. По нататък обаче Блаватская си противоречи: на едно място отбелязва, че преди 850 000 години е имало половин дузина потопа и последният от тях е станал преди 100 000 години, на друго — че в периода преди 850 000 — 11 000 години вече е нямало потопа. Тя специално отбелязва, че Всемирният потоп, унищожил основните

континенти на Атлантида преди 850 000 години, е библейският потоп, останал в паметта на хората. Малките „потопи“ нямат нищо общо с него.

При това положение какво се е случило преди 11 000 години? При Нострадамус, Е. Блаватская и в „Хрониката на Акаши“ се отбелязва, че освен Хималаите, Тибет и Гоби след Всемирния потоп отпреди 850 000 години е останал незалят още един участък от сушата (в съвременния Атлантически океан), описан от Платон и наречен в източниците „островът на Платон“. Там останали живи атланти, които не разпилели своите знания и технологии. Те живеели на своя остров, оказвайки влияние върху развитието на хората от нашата зараждаща се цивилизация, появила се върху издигналите се от океана континенти. Е. Блаватская приписва построяването на великите египетски пирамиди на атлантите от „острова на Платон“ и назовава времето — преди 78 000 години, когато *„Египет току-що се бил появил от водите“*. Отбелязва положителното влияние на атлантите върху древните египтяни: *„Династията на древните египтяни притежавала всички знания на атлантите, макар в жилите им да не течала кръвта на атлантите.“*

Преди 11 000 години атлантите от „острова на Платон“ видели на небосклона нова звезда. Тя се уголемила и скоро, както описва Нострадамус, започнала да бълва нетърпима жар. Това била кометата Тифон (по Нострадамус), която паднала в района на Атлантическия океан. В резултат „островът на Платон“ потънал, а последните атланти на земното кълбо загинали. Кометата пробила земната кора и в океана се изляла магма. В атмосферата се издигнало голямо количество пара и прах и над Земята за дълги години се спуснала тъма. Зародилата се по онова време наша цивилизация отново попаднала в трудни условия за оцеляване.

Китайските източници също описват Атлантида и посочват, че е пропаднала на дъното на океана, а спасилият се „китайски Ной“ продължил човешкия род.

За причините, довели до гибелта на Атлантида, съществуват две мнения. Първото — на Е. Блаватская, гласи, че е геологически катаклизъм. Второто („Хрониката на Акаши“, Лобсанг Рампа, Нострадамус, отново Блаватская на друго място в книгата си)

свидетелства за греха на атлантите, които злоупотребявали със знанието и новите технологии.

Разсъждавайки за гибелта на Атлантида, нямаме право да изключим периодично повтарящите се геологически катаклизми. Но не можем да пренебрегнем и ролята на греха, колкото старомодна и религиозна да ни се струва тази мисъл. От получените по време на експедицията сведения става ясно, че атлантите са били включени към Всеобщото информационно пространство (Бога) и оттам са черпели знания. Използването им за военни цели наистина е било голям грях. И само Бог знае какво влияние оказва финият свят (светът на психичната енергия) върху физическия — може би негативната енергия води до геологически катаклизми. Не можем да не се съгласим обаче, че грехът на атлантите е довел до тежката карма за нашата цивилизация, изолирана от знанията на Всеобщото информационно пространство и принудена да се реализира сама. Само малцина Посветени имат правото да влизат в системата от знания на Висшия разум.

Ако съберем откъслечните и разнообразни сведения за взаимоотношенията между атлантите и хората на нашата цивилизация, посочени от Е. П. Блаватская (т. 2, с. 178, 278, 384, 387, 439, 440, 441, 495, 509, 532, 533, 536), в „Хрониката на Акаши“ (с. 31, 33, 34, 37, 38, 41, 46, 56) и Лобсанг Рампа (с. 240), се получава изключително интересна картина.

Хората от нашата цивилизация са се появили в недрата на атлантическата почти 200 000 години преди потопа (станал преди 850 000 години), т.е. повече отпреди 1 000 000 години. По онова време атлантите започнали да раждат деца с необикновена за тях външност — точно те били първите хора от петата раса (нашата цивилизация). Отначало това се е смятало за анахронизъм. Но такива деца се появявали все повече. Те били по-ниски на ръст от атлантите, в сравнение със съвременния човек обаче били по-високи и едри.

В периода на съвместния живот с атлантите преди Всемирния потоп за хората от нашата цивилизация, както и за атлантите, не важал принципът SoHm, т.е. те също са били включени към Всеобщото информационно пространство. Последното послание SoHm започнало да действа доста по-късно — след Всемирния потоп. След него са се спасили малък брой атланти, сред които имало жълти, кафяви, червени и черни. Оцелели са също и хора от петата раса (нашата цивилизация).

И атлантите, и хората от нашата цивилизация били спасени от Вайсвата Ману (или Ной), който бил атлант, както твърди Е. Блаватская (т. 2, с. 278).

Има сведения, че хората от нашата цивилизация дори и след Всемирния потоп не преставали да воюват с оцелелите атланти. Изглежда тези войни са останали в паметта ни като древни легенди и сказания, разказващи за смели рицари, побеждавали великани (деви и пери) и същества, надарени с магьосническа сила („третото око“?). Въпреки това атлантите и хората от нашата цивилизация се размножавали не само отделно едни от други, но се и смесвали помежду си. И това се проточило до времето, когато потънал „островът на Платон“ (преди 11 000 години). По-старата раса (атлантите) губела все повече от отличителните си признаци и придобивала чертите на по-младата и нова раса. Египетската цивилизация, която най-дълго и мирно съществувала съвместно с атлантите от „острова на Платон“ и се е смесвала с тях, придобила много от тайните знания и технологии на атлантите.

При смесването жълтите атланти станали родоначалници на китайците, монголците, туранците; черните — на негрите; червените — на евреите; кафявите — вероятно на европейците. Отбелязват се два източника за произхода на човечеството — Тибет и Африка. Струва ми се обаче, че африканският първоизточник на нашата цивилизация е загинал преди 11 000 години заедно с „острова на Платон“ и доминиращ се е оказал тибетският източник, което се потвърждава от офталмогеометричните изследвания.

Най-интересно е следното: всички автори отбелязват, че оцелелите след Всемирния потоп хора от четвъртата и петата раса били управлявани от „божествени царе“. Кой са те? Ако си спомним, че същите автори наричаха лемуро-атлантите Синове на Боговете, можем да предположим, че след Всемирния потоп точно лемуро-атлантите са управлявали хората от четвъртата и петата раса. Те са ги обучавали как да развиват своите знания, загубени след потопа. Душите на „божествените царе“ били свързани с Висшия разум.

От къде са се появили на Земята обаче лемуро-атлантите, загинали по време на предишната глобална катастрофа 1 000 000 години преди Всемирния потоп? Така по пътя на логиката стигаме до извода за съществуването на Генофонда на човечеството, включващ

хора от различни цивилизации, откъдето те могат да излизат при необходимост.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Лемурия и Атлантида, съществували на Земята една след друга, са били високоразвити цивилизации. Но развитието на всяка от тях неизбежно довеждало до конфликти и войни, които предизвиквали гибелта им. Земята преживяла две глобални катастрофи. Първата унищожила лемурийците, втората — атлантите.

Всяка цивилизация се е зараждала в недрата на предишната. Нейните древни знания и технологии не се предавали обаче на следващата. Оцелелите след глобалните катастрофи хора, поставени в сурови условия на живот, губели своите знания и технологии и възниквала опасността да подивеят напълно. И само знанията, запазени в дълбоките пещери, както и „божествени царя“, появили се неизвестно откъде, им помагали да се развиват и да вървят по пътя на прогреса.

Може би наистина съществува Генофонд на човечеството, включващ представители на различни цивилизации в състояние на сомати, чиято задача е да запазва живота на планетата и в случай на глобални катастрофи да управлява оцелелите, както и да дава нови кълнове човешки живот? Нашата цивилизация също може да бъде сполетява от глобална катастрофа. Дали Генофондът съществува все още? Какво има там, в сомати-пещерите?

В СОМАТИ-ПЕЩЕРАТА

В двете предишни „глави“ се отклонихме от хронологичния ход на нашата експедиция, за да обобщим различните сведения за Буда и представителите на предишните цивилизации. Ще напомня само, че след продължителната беседа с Бонпо-лама двамата с него се усамотихме в друга стая и проведохме разговор очи в очи.

„НЕ ЩЕ КАЖА ТОВА ДОРИ И НА БОГ!“

За какво си говорихме с Бонпо-лама?

Читателят сигурно ще се досети за естественото ми желание да се срещна с Особените хора, които посещават сомати-пещерите, за да проверим, макар и в някаква степен, сведенията, които бяхме получили. Ще кажа само, че разговорът ни с Бонпо-лама доведе до дълга поредица от допълнителни срещи, в резултат на които все пак успяхме да уточним района, където се намира една от сомати-пещерите, а също и имената на двамата охраняващи я. Къде се намира тя и как се казват Особените хора? На този въпрос ще отговоря с техните думи: „Не ще кажа това дори и на Бог!“ Надявам се, читателят ще ме разбере — твърде свято е това място и твърде много зли сили има по света.

Какво искахме да намерим в сомати-пещерата?

Подготвяйки се за похода към сомати-пещерата, разбирахме добре, че едва ли ще имаме късмета безпрепятствено да влезем в нея и да видим хора от нашата и предишните цивилизации, изпаднали в сомати. Сведенията за психоенергийната бариера едва ли бяха измислица. Ами ако все пак влезем, как ли ще почувстваме въздействието ѝ? Какво ще е то? Няма ли да загинем?

Скептиците са склонни да смятат, че знаят всичко и че тайните на природата вече са разкрити. Трудно се говори за неизвестни видове енергии, особено от психичен характер. Но подобни скептици са съществували и в началото на ХХ век, когато още не е била известна

ядрената енергия, макар да са били регистрирани случаи на тайнствена смърт в райони с уранови залежи. Подобен вариант вероятно съществуваше и тук.

Как ще реагират Особените хора на нашата поява? Бяха ни предупредили, че може би препоръчителните писма, в които ставаше дума за сериозността на нашия научен подход, няма да помогнат и те ще отговорят: „Не ще кажа това дори и на Бог!“. Оставаше ни да се надяваме, че рисунката на хипотетичния атлант може би ще ни помогне и Особените хора ще ни сметнат за пазители на соматипещери в Европа и в крайна сметка ще успеем да обсъдим с тях външността на хората в соматически съгласно принципа: „Нашият изглежда така, а как изглежда вашият?“. Може би Особените хора ще се заинтересуват от нашия подход за реконструиране външността на хората от предишните цивилизации и ще внесат известни корекции в него? Казано с други думи, надяхахме се не на пряк разказ, а на беседа по косвените признаци, по време на която те биха могли да ни споделят информация, без да разкриват директно великата тайна.

ТИБЕТСКОТО СЕЛЦЕ

През планинските хребети ние се добрахме до тибетско селце, разположено на 3000 метра височина. Групата ни се справи с дългия маршрут, все пак с В. Лобанков сме майстори по спортен туризъм, а и останалите също са опитни туристи.

В селцето имаше малки каменни къщички, близо до които се намираща пагода. Хората тук живееха натясно — стаичките се съединяваха помежду си на различни нива със стръмни стълби, стените обикновено бяха без мазилка или тапети. Живееха бедно. Нощем беше студено.

Не отседнахме в нечий дом, а разпънахме палатките си недалеч от селцето. На всички жители им бе много интересно да ни наблюдават. Децата с часове седяха наоколо и мълчаливо ни зяпаха. Те срамежливо взимаха предлаганите им бонбони и веднага бягаха. Никой не говореше английски и ни се налагаше да общуваме само чрез нашия преводач Кирам. Отначало започнахме да ги разпитваме дали в околността има пещери. Всички отговаряха, че са много. След това ги

попитахме дали има сомати-пещери и... усмихнатите и разговорливи до този момент жители на селцето веднага млъкваха, сякаш тайната за тях се пазеше не само от Особените хора, но и от цялото население.

В това селце ние открихме двамата Особени хора.

ОСОБЕНИТЕ ХОРА

Първият от тях беше на 60 години, вторият — на 95. И двамата изглеждаха по-млади. Стана ясно, че сега само по-младият посещава сомати-пещерата, вторият, поради преклонната си възраст, беше престанал да ходи в нея преди няколко години. И двамата бяха семейни и живееха в същите къщички като останалите жители.

В продължение на три дни беседвахме с тях на различни теми. Щом засягахме въпроса за сомати-пещерата, те веднага млъкваха. На по-настойчивите ни въпроси кратко отговаряха: „Това е тайна.“ Струваше ни се, че пътешествието до това далечно селце е напълно неуспешно. Двамата Особени хора разбираха, че не сме дошли от празно любопитство — да видим как живеят и да си побъбрим за това-онова. Те ясно съзнаваха, че предмет на нашия интерес е охраняваната от тях сомати-пещера. Не само ние бяхме безкрайно заинтригувани от Особените хора, те също изпитваха любопитство към нас. И това тяхно любопитство към белите хора, пристигнали от далечна Русия и знаещи за сомати, постепенно се засилваше. „Интересно, при тях в Русия също ли има сомати-пещери?“, „Откъде са научили за нашата сомати-пещера?“ — вероятно си мислеха те. Обетът обаче на великата тайна не им позволяваше не само да разказват каквото и да било, но и да задават въпроси.

Оставаше последният вариант — да им покажем рисунката на хипотетичния атлант и да ги попитаме виждали ли са такова лице в пещерата. Едва след още два дни напрежението в отношенията ни като че ли изчезна и се появи взаимно доверие. Събрах кураж и помолих по-младия да се срещне с мен на другия ден и да си поговорим още веднъж за сомати-пещерата. За щастие, той се съгласи и ние си определихме час.

На срещата отидохме тримата: аз, Валентина Яковлева и преводачът Кирам.

КАКВО КАЗА ПО-МЛАДИЯТ ОСОБЕН ЧОВЕК?

Седнахме един срещу друг и, усмихвайки се, го попитах:

— На 60 години сте, а изглеждате много млад. Кажете, дали това не се дължи на влиянието на сомати-пещерата?

По-младият Особен човек също се усмихна и отговори:

— И досега запазвам добра сексуална активност, имам пет деца. В пещерата има множество необикновени сили: за някого те са вредни и дори смъртоносни, за друг — полезни.

— Откога я охранявате?

— Минаха доста години, откакто събранието на ламите утвърди кандидатурата ми, след като бях успял да премина изпитателната медитация — отвърна по-младият Особен човек.

— Какво значи — да се премине изпитателната медитация?

— Да се получи достъп до сомати-пещерата в състояние на медитация...

— А кой дава този достъп?

— Той!

— Кой е „той“?

— Той е този, който се намира в сомати-пещерата!

— „Той“ човек ли е?

— Да, човек в състояние на сомати.

— Каква е външността му — обикновена или необикновена?

Мълчание.

— Поединично или заедно с по-възрастния Особен човек посещавате сомати-пещерата? — леко се отклоних от темата аз.

— Поединично. Сега аз съм неин единствен пазител. По-възрастният Особен човек е твърде стар, за да ходи там. След смъртта му събранието на ламите ще утвърди нова кандидатура, ако премине изпитателната медитация, разбира се.

— Колко често я посещавате?

— Веднъж месечно.

— Колко дълго престоявате вътре?

— Средно по три часа.

— В кой ден от месеца влизате?

— Влизането в сомати-пещерата е разрешено само при пълнолуние, а също и на 11-ия и 12-ия ден след пълнолуние. Аз ходя по време на пълнолуние. Влизането е разрешено не във всички пещерни зали, а само в някои...

— А в другите пещерни зали също ли се намират хора в сомати?
— не издържах и попитах аз.

— Тайна — отговори по-младият Особен човек.

— В пещерата, доколкото разбирам, е пълна тъмница. С фенерче ли ходите там?

— Да. Но е разрешено да се използват само слаби фенерчета и то не навсякъде.

— Преди влизане в пещерата молите ли се?

— Изпадам в медитация седмица преди посещението. А когато вляза в пещерното преддверие, свързано със сомати-залата чрез тесен проход, започвам да се моля и засилвам медитацията си. Едва след това имам право да се приближа към тялото.

— Как изглежда то? Мълчание.

— В пещерното преддверие, където се молите и засилвате медитацията си, усещате ли въздействието на необикновените сили?

— Да — отвърна по-младият Особен човек, — точно на това място започват да действат необикновените сили. Молитвите и засилването на медитацията са необходими, за да се приспособя към въздействието им. Ако не успееш, усещаш, че не бива да влизаш навътре.

— Защо?

— Можеш да загинеш.

— А как разбирате, че не сте успели да се приспособите към въздействието на необикновените сили?

— Появява се главоболие и ... не ти се иска много-много да влизаш в пещерата.

— Не ти се иска?

— Иска ти се да се махнеш от пещерата. Появява се възмущение от факта, че не си могъл да се приспособиш. Смъртна опасност е, ако влезеш в пещерата неподготвен — разпалено каза по-младият Особен човек.

— Колко чести са несполуките при приспособяването към въздействието на необикновените сили?

— Отначало бяха чести. Но ако опитът да вляза в пещерата по пълнолуние не сполучваше, го повтарях след 11 или 12 дни. Постепенно неуспешните опити намаляваха и сега влизам в сомати-пещерата почти всеки път.

— Може ли обикновен човек да влезе в сомати-пещерата?

— Опасно е. Смъртоносно. Пътят е много лош. Има много змии.

— Известно е, че температурата там е +4°C — твърде ниска за змиите.

— В тази пещера живее богът на змиите.

— ?...

— Това са мистични змии. В пещерата цари пълна тишина и те влияят на посетителя.

— Какво?

— Не ти се иска да навлизаш в пещерата. Боли те главата. Ако пренебрегнеш болката, ще умреш.

— Опишете ни по-подробно сомати-пещерата — помолих го аз.

— Първата зала, в която започваш да усещаш действието на необикновените сили, е доста голяма. В нея няма хора в състояние на сомати. Най-опасното място е тесният и висок проход, който съединява първата зала със следващите. В него сякаш се концентрират необикновените сили. Зад него следват сомати-залите, до някои от които аз имам достъп.

— Какво сте виждали в сомати-залите?

— Тайна.

— В коя от залите се намира човекът в сомати?

— Тайна.

— Влизайки в сомати-залата, разговаряте ли с човека, изпаднал в сомати?

— Имам право само да гледам, но не и да разговарям. Човекът в сомати може да разговаря, но аз — не.

— За какво говори човекът в сомати?

— Тайна.

— Говорейки, човекът в сомати отваря ли си устата? — Малко я отваря. Но той говори рядко.

— Как изглежда тялото на човека в сомати?

— Почти като нормално тяло, може би е малко по-жълтеникаво.

— Човекът в сомати облечен ли е в дрехи, или не?

— Облечен е. Но може и да е без дрехи.

— Как да ви разбирам? Мълчание.

— Виждали ли сте у човека в сомати „трето око“?

— Той няма „трето око“. Никога не съм го виждал.

— Колко голямо е тялото на човека в сомати?

— Тайна.

— В какво положение лежи човекът в сомати?

— Той седи — отговори по-младият Особен човек.

— Седи ли?

— Да, седи в позата на Буда.

— Допира ли се до стената?

— Не.

— Докосвали ли сте човека в сомати?

— Да.

— Какво е тялото му?

— Студено и плътно.

— А защо имате достъп само до определени сомати-зали? Какво има в останалите?

— Не ще кажа това дори и на Бог!

— Какви са очите на човека в сомати? Мълчание.

— Какъв е носът му?

— Тайна.

Тогавя извадих рисунката на хипотетичния атлант и я протегнах към него. Той внимателно я погледна, на няколко пъти я приближи до очите си и я остави настрана.

— Какво можете да кажете? — попитах аз.

По-младият Особен човек набързо повтори два пъти някаква фраза.

— Какво каза? — попитахме Кирам.

— Произнесе два пъти някаква религиозна фраза. Не мога да я разбера. Но много се развълнува — отвърна преводачът Кирам.

По-нататъшният разговор нямаше успех. По-младият Особен човек мълчеше или отвръщаше: „Тайна!“. Благодарихме му, взехме си рисунката и отидохме при палатките. В лагера дълго обсъждахме станалото.

— Ако му предложим пари — каза Сергей Селиверстов, — ще е светотатство. Вижте колко бедно живеят, но има неща, които не се

купуват с пари. Духът не се нуждае от тях.

— Това, което може да бъде купено с пари, не е нещо свято — каза Валентина.

— Ето, умря Рокфелер — пламенно продължи Сергей — и какво остана от него? В ковчега си беше облечен в костюм, който сигурно струва 500 долара. И този костюм е равносметката на постигнатото от него в живота. Едва ли е обогатил духа си, тъй като целият му живот е бил посветен само на едно — да печели пари. В СССР бог беше Ленин и хората му се покланяха. В САЩ реален бог е доларът и Рокфелер цял живот се е кланял на своя псевдобог. Хората по света изучават наследството на Ръорих, но никой не изучава наследството на Рокфелер. А виж, браво на Лужков! Като възстанови храма на Христос Спасителя, увековечи името си.

— Всъщност по-младият Особен човек не ни разкри тайната — каза Валери Лобанков, — макар че потвърди наличието на психо-енергийната бариера и на човек в сомати.

— Мисля, че там се намира атлант — намеси се Венер Гафаров. — Нали казвате, че по-младият Особен човек е реагирал на рисунката. Според мен, именно сомати-пещерите са Шамбала, която е „академия за майстори“, където те отиват, за да се захранят с духовна енергия.

Но... оставаха множество „но“. На следващия ден ние с Валери Лобанков тръгнахме на среща с по-възрастния Особен човек. Бяхме абсолютно убедени, че разговорът трябва да се води не директно, а внимателно, с косвени въпроси.

КАКВО КАЗА ПО-ВЪЗРАСТНИЯТ ОСОБЕН ЧОВЕК?

95-те години на по-възрастния Особен човек все пак му личаха — на едното му око се забелязваше катаракта, но второто виждаше добре, тялото му беше слабо, движенията — явно затруднени поради болки в ставите. Но той беше напълно с ума си, от време на време се шегуваше, говореше бързо и с младежки плам.

С Валери и преводача Кирам се настанихме на столовете в една малка стаичка. Аз отворих чантата си, извадих рисунката с хипотетичния атлант и мълчаливо я протегнах към по-възрастния Особен човек. Той внимателно я разгледа, като наклони глава заради

болното си око. Ние с Валери го наблюдавахме. Лицето му обаче изобщо не трепна.

По-възрастният Особен човек остави рисунката и каза:

— Нищо няма да ви кажа за сомати-пещерата. Това е голяма тайна.

— Обяснете ни, моля ви, какво е сомати — започнах аз.

— Не мога да ви кажа. Не ще кажа това дори и на Бог! И другият Особен човек също няма да ви каже.

С Валери се спогледахме — още от самото началото претърпяхме пълен провал. Тогава аз се приближих до него, деликатно взех рисунката, поднесох я към очите му и настойчиво казах:

— Ние вече много години търсим в пещерите човек в сомати с такава външност. Той има малък нос, огромни очи, малки уши, висок ръст и широк гръден кош. Виждали ли сте такъв човек във вашата сомати-пещера?

Особен човек ме прониза с единственото си зрящо око, после извърна глава и на висок глас заяви:

— Такъв не съм виждал.

— Може би не сте виждали такъв човек в онези зали на сомати-пещерата, до които имате достъп. Да не би да се намира в другите пещерни зали — продължих аз все така настойчиво.

— Тайна.

— Все пак съм убеден, че в пещерите има хора в сомати с такава външност — отново посочих рисунката.

— В онези пещерни зали, до които аз имам достъп, хора с такава външност няма. Има подобни...

Ние с Лобанков се спогледахме. Валери прошепна:

— Те там са много!

— Ако в залите, до които имате достъп, се намират хора в сомати като на тази рисунка... — аз специално направих пауза.

— Не всички са като него — сърдито каза по-възрастният Особен човек.

— А в другите зали на пещерата — продължих аз — има ли хора в сомати точно като този човек на рисунката.

— И те не са точно такива. Но това е тайна — отвърна по-възрастният Особен човек. След това взе рисунката и внезапно каза: — Много съм развълнуван, че я виждам! Откъде я имате?

Направих многозначителна пауза.

— Бих искал да ви попитам — отговорих на въпроса му с въпрос, — виждали ли сте в пещерата хора в сомати с „трето око“?

— Не, те нямат „трето око“. То е символ.

— Във вашата пещера има ли хора в сомати с ей-такива големи, необикновени очи, с типичните за тях извивки на клепачите?

Показах му ги на рисунката.

— Някои хора имат големи, необикновени очи, други — обикновени — отговори по-възрастният Особен човек.

— Виждали ли сте в своята пещера хора с такъв малък, спирало-клапановиден нос?

— Не, формата на носа им е друга. На едни носът е малък, на други — голям като на обикновените хора.

— А в другите зали на пещерата, до които нямате достъп, може ли да има хора с такъв малък спирало-клапановиден нос?

— Тайна.

Лобанков се наклони към мен и прошепна:

— „Тайна“ звучи като „да“.

— Кажете, ушите на хората в пещерата големи ли са или са малки като на рисунката? — продължих да разпитвам.

— На едни ушите им са много големи, на други — като при обикновените хора. Но такива малки уши като на рисунката не съм виждал — отвърна по-възрастният Особен човек.

Ние с Лобанков още веднъж се спогледахме. Изглежда бяхме сбъркахме с тия уши на рисунката.

— А устата им прилича ли на тази на рисунката? По-възрастният Особен човек се вгледа в нея и отвърна:

— Не, не е такава. Устата им е като на обикновените хора. Но... може да имат и съвсем друга уста.

— Каква?

— Тайна.

С Лобанков отново се спогледахме. Може би там, в залите на пещерата, до които той няма достъп, се намират хора в сомати с малък спирало-клапановиден нос и необикновена уста? При възстановката на облика на атланта изпитвахме трудности тъкмо с тези части на лицето. Изглежда бяхме сгрешили. Кой знае, може би в тези пещерни зали, в които не влизат дори Особените хора, са изпаднали в сомати

загадъчните лемуру-атланти, а в достъпните зали са атлантите и хората от нашата цивилизация. Може би този Особен човек е виждал в съседната пещерна зала лемуру-атлант? В края на краищата неговият разказ ни даваше основание да мислим така.

— Хората в пещерата голям гръден кош ли имат или обикновен?
— попитах аз.

— Някои имат голям гръден кош, други — обикновен — отвърна по-възрастният Особен човек.

— А какви са на ръст?

— Не мога да кажа, те са седнали.

— И все пак хората в пещерата големи ли са или малки?

— Едни са големи, другите са като обикновени хора.

— Черепът им голям ли е, или е като при обикновените хора?

— Черепите им са с различна форма. Някои имат много голям череп, други — голям и удължен като кула, трети са обикновени. Всички са с дълги коси.

С Лобанков отново се спогледахме. Изглежда в пещерата се намираха хора от различни цивилизации.

Внезапно по-възрастният Особен човек взе рисунката и сам, без да дочака въпроса ни, каза:

— Ако хората в пещерата имат такова лице като на рисунката, то тялото им е голямо и дебело. Ако имат обикновен тип лице, тялото им е по-слабо.

По-възрастният Особен човек косвено признаваше, че в пещерата се намират хора с външност, подобна на нашия хипотетичен атлант. Разбира се, с определени корекции.

— А вие виждали ли сте у хората в пещерата ципи между пръстите на ръцете или краката? — излизайки от вцепенението си, попитах аз.

— Не, не съм виждал. Пръстите на ръцете и краката им са обикновени, но с много дълги нокти.

— А разтваряли ли сте пръстите на ръцете или краката, за да видите ципите?

— Не, не съм. Лобанков прошепна:

— Погледни свитите си пръсти — не би могъл да видиш ципите. Беше дошло времето на контролните въпроси — в науката е необходим двоен или троен контрол, т.е. предстоеше ми още на два пъти да

поставя най-важните от зададените въпроси. И да проверя дали по-възрастният Особен човек повтаря едно и също. Ако фантазираше, рано или късно щеше да сбърка и да каже нещо друго.

— Кажете — като че ли нищо не се бе случило, започнах аз, — все пак виждали ли сте „трето око“ у хората в пещерата?

— Казах ви вече — то е само символ — отвърна по-възрастният Особен човек.

— А може би само хората с голям череп имат „трето око“?

— Ако си го поставят — подсмихна се той.

— А какви са очите на хората в пещерата?

— У едни са големи, у други — обикновени като при всички хора.

— Как изглеждат големите очи на хората в пещерата?

— Не мога да ги опиша точно. Те не са като на обикновените хора.

— Обръщали ли сте внимание на необикновената извивка на горните клепачи?

— Не, не съм се вглеждал. В състояние на сомати очите са полузатворени. Мога само да кажа, че големите очи изглеждат необикновено.

Лобанков прошепна:

— Май казва истината. Необикновената извивка на горните клепачи може да забележи само офталмолог.

— Виждали ли сте в пещерата хора с много малък нос? — продължавах аз с контролните въпроси.

— Вече ви казах, че при едни той е малък, при други — голям като на обикновените хора — отвърна по-възрастният Особен човек. — Не е като на вашата рисунка.

— А в другите зали на пещерата, до които нямате достъп, има ли хора с такива носове?

Посочих рисунката.

— Тайна.

Настъпи мълчание. Усещаше се, че по-възрастният Особен човек не си фантазира — повторните му отговори почти напълно съвпадаха с първите. Внезапно той взе в ръце нашата рисунката и отново каза:

— Много съм развълнуван от вида на това лице!

— Какви са главите на хората в пещерата? — не преставах да задавам аз контролните си въпроси.

— Такива, каквито ви казах и преди: при едни главите са големи, при други — кулообразни, при трети — обикновени.

— Какви са размерите на телата при различните хора в пещерата?

— Нали ви казах вече — като че ли се разсърди по-възрастният Особен човек.

Разбрах, че не върви да задавам повече контролни въпроси. Лобанков за пореден път ми прошепна:

— По всичко личи, че не си фантазира. Казва истината! Реших да насоча разговора към друга посока, след което отново да се върна към третата серия контролни въпроси.

— Как мислите, голяма ли е ролята на сомати за запазване на човечеството върху земното кълбо?

— Ако медитацията е преминала успешно, може да се изпадне в сомати, ако е неуспешна — не може. За ролята на сомати не искам да говоря. Това е тайна.

— Съвременният човек може ли да изпадне в дълго сомати?

— Съвременният човек не може, защото за това е нужна сила от Бога. Древните хора са изпадали в сомати и са прекарвали в това състояние дълго време.

— Могат ли да се намерят в пещерите древни хора?

— Тайна.

„Звучи като «да»“, помислихме с Лобанков.

— Мисля, че хората с голям череп, необикновени очи, малък нос, големи уши, едро тяло и развит гръден кош са най-древните хора. Така ли е? — попитах аз.

— Тайна.

— Могат ли да се намерят във вашата пещера хора в сомати с такава външност? — за кой ли път посочих аз рисунката на хипотетичния атлант.

— Тайна.

— Може ли да се съхраняват в пещерите хора от предишни цивилизации в състояние на сомати?

— Възможно е.

— Колко дълго може да пребивава в пещерата човек, изпаднал в състояние на сомати?

— Зависи от силата на духа. Човек в сомати може да остане в пещерата и хиляда години, и милиони години, и дори повече. Но аз съм живял само 95 лета, затова ми е трудно да кажа.

— Колко години изпълнявате мисията на Особен човек, охраняващ сомати-пещера? — продължих да задавам въпроси.

— Твърде много ...

— Колко по-точно?

— Твърде много години.

— За всички тези години нито веднъж ли не сте виждали човек да излиза от състояние на сомати?

— Не, не ми се е случвало.

— А спомняте ли си някой да е изпаднал в сомати в охраняваната от вас пещера?

— Не, макар някои хора да са пожелавали да изпаднат в сомати в моята пещера.

— А защо не са успели?

— Не можах да преминам изпитателната медитация. Вече ви казах, че съвременните хора нямат достатъчна сила на духа. Древните са имали силен дух.

— Тоест — продължих аз — те не са успели да влязат в пещерата?

— Да, не можах да влязат в пещерата, макар че добре владееха медитацията, а и бяха изпадали вече в сомати — отвърна по-възрастният Особен човек.

— Не са могли да прекратят психоенергийната бариера! — тихо ми прошепна Лобанков.

— Кой не ги е пуснал в пещерата?

— Той!

— Кой е Той?

— Тайна.

Отново се спогледахме с Валери. Най-вероятно само лемуру-атлант, като представител на най-високо развитата цивилизация на Земята, би могъл да притежава такава психична енергия.

— Как мислите, може ли да се изпада многократно в състояние на сомати?

— Не съм виждал подобно нещо.

— И все пак, как мислите, възможно ли е да се изпада многократно в сомати?

— Казват, че има такива хора. Но за това по-добре са осведомени ламите. Аз не съм виждал.

— След като излезе от сомати, човек може ли да живее нормално?

— Не знам, не съм виждал.

— И все пак вие как мислите?

— Не съм виждал подобно нещо, затова не мога да твърдя със сигурност. Попитайте ламите — те са длъжни да знаят.

— А може ли да излезе от сомати човек, който не прилича на обикновените хора?

— Не съм виждал.

— Излиза, че хората с необикновена външност са седели неподвижно през целия този период, докато вие сте охранявали пещерата?

— Да. Но неподвижно седят не само хората с необикновена външност, а и хората с обикновена — отвърна по-възрастният Особен човек.

— Нито веднъж ли не са помръднали?

— Не.

— В пещерата разговаряли ли сте с хората в сомати?

— Тайна.

— Как мислите, биха ли могли хората с необикновена външност, ако излязат от състояние на сомати, да живеят на земята като обикновени хора?

— Биха могли, но по друг начин.

— Как?

— По-добре знаят ламите.

— Известно е, че Буда е имал необикновена външност. Възможно ли е Буда също да е излязъл от сомати в някоя от пещерите?

— Не ми е известно.

— Необикновените хора в пещерата приличат ли на Буда?

— Някои приличат, други — не.

На нас с Валери Лобанков тази информация ни беше особено приятна, тя потвърждаваше смелите ни предположения за смесените

сомати-пещери с цялата гама представители на различните земни цивилизации.

— Как мислите, какво кара хората да прекъсват състоянието си на сомати? — попитах аз.

— Питайте ламите — за кой ли път отвърна по-възрастният Особен човек.

— Говори само за това, в което е сигурен — тихо изкоментира Лобанков.

— С каква цел хората изпадат в сомати и прекарват пещерите хиляди, а дори и милиони години?

— Мисля, че повечето изпадат в сомати, за да видят бъдещето и да се съхранят за него.

По-възрастният Особен човек говореше за хората в сомати, както лекарят говори за пациентите си и не го смяташе за нещо необичайно. Интересно, разбираше ли той, че залогът е много по-голям, че става дума за Генофонда на човечеството?

— Кажете — попитах го аз, — каква е ролята на сомати-пещерите? Смятате ли, че по този начин се съхранява Генофондът на човечеството, т.е. онзи фонд от хора, който може да го възроди в случай на глобална катастрофа?

— Аз само охранявам сомати-пещерата и не е моя работа да съдя за това.

— Все пак сте посветили живота си на сомати-пещерата. Сигурно сте се замисляли какво охранявате?

— Понеже сомати-пещерите са добре защитени, според мен ролята им за хората трябва да е много голяма. Но това по-добре го знаят ламите. То е голяма тайна.

— А защо в сомати-пещерите пребивават не само обикновени хора, но и необикновени, които не приличат на нас? — не преставах аз.

— Необикновените хора са много древни. Сомати може да продължава дълго — отговори по-възрастният Особен човек.

— Кой защитава сомати-пещерите?

— Духът.

— Чий дух?

— Неговият.

— Кой е Той?

— Тайна.

— Какво правите в сомати-пещерата, посещавайки я всеки месец за по три часа?

— Оглеждам дали всичко там е наред.

— Какво по-точно? Гледате дали не е паднал камък, дали телата в сомати са в правилно положение?

— Не само.

— Какво друго? Мълчание.

— В каква поза седят хората в сомати?

— Хората винаги седят в позата на Буда — отвърна по-възрастният Особен човек.

— Тоест с подгънати под себе си крака. А къде са ръцете им? — започнах да уточнявам аз.

— Ръцете им са върху коленете.

— Казахте, че очите им са полузатворени. А какво е положението на очните им ябълки?

— Обърнати са нагоре, така че се вижда само бялото на очите им.

— Като на спящ човек — прошепнах аз на Лобанков, — при починалия очните ябълки гледат направо. Ето ти доказателство, че хората в сомати са живи... На какво седят хората в състояние на сомати?

— Обикновено си постилат тигрова кожа.

— Защо пък тигрова кожа?

— Не зная.

— Докосвали ли сте хора в сомати?

— Разбира се.

— Какво можете да кажете за усещанията си?

— Тялото е плътно и студено.

— Хората в сомати живи ли са?

— Разбира се.

— Познавате ли хора, които през вашия живот са изпадали в сомати? Не ви питам за вашата пещера — за нея вече ме осведомихте. Какво ще кажете за други места?

— Преди много години през миналия век един човек от Непал на име Сурадж Баджра, когото познавах, замина за Тибет и там изпадна в състояние на сомати. Той и сега се намира в пещера — каза по-възрастният Особен човек.

— Този човек на име Сураджд Бадждра успял ли е да премине изпитателната медитация при влизането в сомати-пещерата?

— Не зная. Изпаднал е в сомати не в моята пещера. Може би го е сторил в обикновена, където не е необходима изпитателна медитация. Или пък е притежавал много висока сила на духа, като древните хора, и е успял да я премине.

— От думите ви излиза, че някои сомати-пещери са защитени от духове, а други — не. Кажете, именно тези ли сомати-пещери, къде-то са най-древните хора с необикновена външност, са защитени от духове?

— Тайна.

— Има ли по света и други сомати-пещери?

— Да, такива пещери има в Непал, Тибет, Китай, Индия. Дойде времето на третата контролна серия въпроси, макар с Лобанков да бяхме убедени, че по-възрастният Особен човек говори истината.

— А какви са очите на хората в пещерата? — все пак попитах аз.

— Вече ви казах, че при едни са големи и необикновени, при други — обикновени, като на всички хора — сърдито отговори той.

— А какви са черепите им?

— Вече ви казах, че при едни са големи, при други — кулообразни, при трети — обикновени.

— А какъв е носът на хората в пещерата?

— Такъв, както ви казах и преди — прекъсна ме той.

— А какви са ушите им?

По-възрастният Особен човек ме изгледа, сякаш бях невръстно дете, което не разбира от дума. Лобанков прошепна:

— Стига! Ще вземе да се разсърди!

— Кажете — стигнах до най-важния въпрос — може ли да влезем в сомати-пещерата?

Настъпи мълчание. По-възрастният Особен човек очевидно не очакваше подобен въпрос.

— Няма да преминете изпитателната медитация — каза той. — Никой не успя да я премине, освен мен и по-младия Особен човек.

— И все пак?

— Това е извънредно опасно.

— Намеренията ни са добри...

— Няма значение.

— Все пак може ли да опитаме?

Усещаше се, че по-възрастният Особен човек ни симпатизираше.

— Ще помисля, елате утре — отвърна той.

Сърдечно се сбогувахме, подарихме му рисунката с нашия хипотетичен атлант и си тръгнахме.

Навън Лобанков не се стърпя:

— Провървя ни! Браво на него! Та ние получихме уникални сведения от човек, който през целия си живот е имал достъп до хората в сомати. И което е най-интересно — там те са много, при това от различни цивилизации. Това е Генофондът на човечеството! Дали ще ни пуснат вътре?

На следващия ден отидохме с Лобанков при по-възрастния Особен човек и пак го помолихме да ни разреши поне да надзърнем в сомати-пещерата. Уверихме го, че вече знаем от ламите за забраната да се използва фото- и видеоапаратура.

— Още веднъж искам да ви кажа, че влизането дори в първата зала на сомати-пещерата е изключително опасно — промълви по-възрастният Особен човек.

— Разбираме — веднага отвърнах аз.

— Поговорих си с по-младия (Особен човек — бел. Е.М.). Решихме да разрешим на един от вас да влезе в първата зала на пещерата. А навътре и без друго няма да влезете, защото няма да преминете изпитателната медитация. Никой не е успял да я преодолее!

— Благодаря ви.

— Имайте предвид обаче, че ако се почувствате зле, веднага трябва да се върнете обратно. Иначе ще загинете. Ясно ли е?

— А фенерче може ли да вземем? — Може, но слабо.

Ще ни пуснат ли в сомати-пещерата?

На връщане към лагера разсъждавахме защо все пак решиха да допуснат един от нас в първата зала на сомати-пещерата.

— Сигурно им е по-лесно да ни пуснат там и да ни демонстрират, че пещерата е непроходима, отколкото да ни пазят. Ами ако научим къде се намира и отидем там на своя глава и загинем? — рече Лобанков.

— Може би се страхуват, че ще отидем цялата група — предположих аз. — От една страна, всички можем да загинем, което ще им докара множество неприятности, а от друга страна, нашите

обединени торзионни полета могат да подействат дестабилизиращо върху сомати-състоянието на хората в пещерата. Нали помниш разказа за китайските комунисти, които се промъкнали в една от сомати-пещерите.

— Напълно е възможно — продължи Лобанков — те да ни приемат за Особени хора, охраняващи сомати-пещера в Русия, и сега искат да видят ще успее ли руският Особен човек да проникне в тибетска сомати-пещера. Тоест действа принципът: я да видим, чуждоземци, дали ще се справите?

— Може би.

Вечерта решихме аз да вляза в сомати-пещерата.

На другия ден ние четиримата — по-младият Особен човек, аз, Лобанков и преводачът Кирам, напуснахме селището. Два-три километра вървахме по междуселската планинска пътека, виеща се покрай стръмната клисура. После по-младият Особен човек свърна към незабележима пътечка, по която се изкачихме. Като минахме едно възвишение с каменисти сипеи, навлязохме в царството на скалите. По-младият Особен човек, лавирайки между канарите, ни заведе до неголяма пещерна вдлъбнатина в скалата.

— Това ли е сомати-пещерата? — попитах го аз.

— Да — отвърна той.

Спомних си думите на ламите, че сомати-пещерите са скрити. И наистина, сред околните скали на безлюдния планински склон можеха да се открият десетки пещерни вдлъбнатини. А колко ли бяха те в околните планини, чиято панорама се разкриваше пред очите ни!

В СОМАТИ-ПЕЩЕРАТА

Седнахме, поехме си дъх и аз започнах да се приготвям за сомати-пещерата. Беше пладне. За съжаление не беше пълнолуние, когато Особените хора влизат в нея.

Облякох якето си, взех скиорската си шапчица и за всеки случай — алпинистко въже. Проверих дали свети фенерчето.

Тесният проход, в който влязох, след няколко метра се разшири. Върнах се обратно, подадох глава от пролуката и помолих по-младия Особен човек за разрешение да ме снимат. Той, който категорично

беше забранил да се снима входът на сомати-пещерата, сега ни позволи. Веднъж — не повече.

Тримата останаха навън, а аз навлязох навътре. След разширението на прохода се проточи тесен тунел, широк два-три метра. След като изминах 25–30 метра в пълна тъмнина, в най-тясното място се натъкнах на желязна врата, заключена с катинар. Спрях в недоумение.

Изведнъж отзад чух стъпки. Сърцето ми подскочи. Светнах с фенерчето и видях по-младия Особен човек. Той се приближи мълчаливо до мен (не можехме да говорим без преводач), отключи катинара и все така мълчаливо се отдалечи назад.

Огледах вратата с фенерчето. Беше направена от петшестмилиметрово желязо и боядисана с червена, кафява и жълта боя. Шарките на боята рисуваха три геометрични фигури, които смътно напомняха за очи. Вратата беше монтирана в скалата и циментирана.

Наведох се и минах през нея. Кой знае защо си помислих: дали някой няма да я заключи зад мен?

Преминавайки още няколко метра, се озовах в просторна зала. Стана ми студено. Сложих си скиорската шапчица. След 15–20 метра се спрях и се вслушах в своите усещания. Не чувствах никакво въздействие. Изключих фенерчето и постоях няколко минути в тъмното — абсолютна тъмнина, каквато цари само в пещерите. И тишина. Още веднъж се вслушах в усещанията си — всичко беше нормално и само ритмичното биене на сърцето ми напомняше, че съм жив. Не изпитвах страх — очевидно си казваше думата многогодишният ми спортен и хирургически опит да се концентрирам в сложни ситуации.

Включих фенерчето и продължих нататък. Скоро на срещуположната страна на залата видях още един проход, широк около два метра. „Сигурно това е тунелът, в който започва психоенергийната бариера на сомати-пещерата“, мина ми през ума.

Внимателно анализирайки усещанията си, аз се приближих към него. Всичко беше нормално. Но метър-два преди началото на тунела изпитах леко чувство на тревога. Първо си помислих, че все пак се страхувам и се помъчих да потисна това чувство. При влизането в тунела неочаквано ме обхвана безпричинен страх, който след няколко крачки също толкова неочаквано изчезна, замени го чувството на

необяснимо и силно негодувание. След още няколко стъпки се появи главоболието.

Мога да кажа за себе си, че не съм от страхливите и не ми се случва да първи път да бродя из планини и да влизам в пещери. Ясно усещах, че страхът и негодуванието ми бяха някак си внушени, т.е. причината не беше в мен.

След още няколко крачки чувството на негодувание се засили, главоболието — също. Преодолявайки тези усещания, изминах още десетина метра. Болката в главата ми стана нетърпима. Спрях, изключих фенерчето и в пълния мрак се постарях да се съсредоточа, опитвайки се да се освободя от неспиращото главоболие. Припомних си как по време на поход из Саянските планини на 200 км от най-близкото населено място бях скъсал менискус и ставни връзки в коляното. И тогава периодично спирах, съсредоточавах се и напънах волята си, за да се преборя с нетърпимата болка.

В Саяните волевото усилие ми помогна, но тук, в пещерата, не даде никакви резултати. Главоболието прииждаше на пулсиращи вълни с определена периодичност, струваше ми се, че главата ми след миг ще се пръсне. Но най-трудното за понасяне се оказа чувството на необяснимо негодувание. Дълбоко в душата си разбирах, че то ми е внушено. Не ми беше ясно защо негодувам. Имах усещането, че душата ми негодува и иска да се върне обратно. Скоро разбрах: негодувам от факта, че вървя натам — все по-надълбоко в тайнствената соматична пещера. Внушеното въздействие засягаше точно онези струни на душата ми, които отговаряха за чувството, противоположно на удовлетворението, т.е. негодуванието.

Светнах фенерчето и с последните остатъци от волята си направих още няколко крачки напред. Усетих внезапна слабост, главата страшно ме болеше, а негодуващата душа не ми даваше мира. Разбрах, че по-нататък не бива да продължавам, иначе ще умра. Насочих светлината на фенерчето напред. Кой знае защо ръката ми изтръпна. Пот заливаше очите ми въпреки студа в пещерата.

Лъчът на фенерчето бледо освети края на тунела и голямата пещерна зала зад него. Превъзможвайки болката и пълната си душевна обърканост, се загледах напред. Как ми липсваше светлината! „Ето защо Особените хора ме посъветваха да си взема слабо фенерче!“, помислих си аз.

В мъждивата светлина видях някакви камъни и няколко тъмни възвишения над пода. Какво е това? Дали не са фигурите на изпадналите в сомати? Да, като че ли са човешки фигури. В бледата светлина от фенерчето те ми се сториха грамадни.

Повече нищо не мога да кажа. Обърнах се и, придвижвайки с мъка краката си, тръгнах обратно. При излизането от тунела в първата зала се спънах и паднах на контузеното си преди години коляно.

Стоях в средата на първата зала с гръб към тунела, който ме беше измъчил с тайнствената си сила. Постепенно осъзнах, че съм жив. Мислите ми се проявиха, главоболието и негодуванието изчезнаха. Разбихах, че ако още малко бях продължил, щях да умра. Перспективата да загина в сомати-пещерата изобщо не ме блазнаше.

Лемурийци, атланти! Те са живи, живи от милиони години! Те се съхраняват заради човечеството на Земята! Кой съм аз в сравнение с тях? Малка песъчинка със своето научно любопитство!

Припомних си усещанията, изпитани вътре в тунела, който водеше към пещерната сомати-зала. Колко силен беше Той! Кой е този загадъчен Той? Лемууро-атлант? Помня, че един от Посветените беше казал, че Шамбала не се нуждае от охрана, че е много по-силна от хората, населяващи повърхността на Земята. Едва сега, след като усетих мощта на психичната енергия, започвах да я разбирам.

„Никога не ще да мога да Го преодоля, ако не получа Неговото разрешение!“ — мина ми през главата. Частица съмнение все пак оставаше. Дали не преувеличавам психоенергийното въздействие? Дали не ми се беше сторило всичко това в пещерната тишина? Обърнах се и отново тръгнах в тунела, който водеше към сомати-залата.

Събитията се повториха със същата последователност. На същото място в началото на тунела усетих тревога. Спрях и се вслушах в това чувство — то явно ми бе внушено, понеже тревогата вече не можеше да е свързана с неизвестността. После се появи страхът, който скоро премина в известното ми вече негодувание, нападна ме и пулсиращото главоболие. Всички те се усилиха, колкото по-напред отивах, и горе-долу на същото място станаха непоносими, прималях ми. Нямах сили дори да си вдигна ръката с фенерчето. Върнах се обратно.

Отново стоях наред първата зала, изключил фенерчето и заслушан в своите усещания. Те постепенно затихваха, но последиците

от прималяването бяха доста по-осезаеми. Вече не се съмнявах, че всички те не са в резултат от стресовото състояние, а са причинени от психоенергийната бариера.

Убеден, че в науката най-достоверен е тройният контрол, събрах сетни сили и отново тръгнах по тунела, който водеше към соматизалата. След като преминах познатите „зони“ на тревожност и страх и стигнах до „зоната“ на негодуванието и главоболието, не можех повече да мръдна от мястото, където тези усещания бяха най-силни. Нямах физическа сила.

Обърнах се и поех назад. С облекчение видях в светлината на фенерчето спасителната първа зала на пещерата, влязох в нея и започнах да търся противоположната стена. Приближих се към тъмно петно, но то се оказа само вдлъбнатина в стената. Следващото тъмно петно в стената беше истинският проход. Ето я вратата! Минах през нея и стигнах до изхода на пещерата. Измъчваше ме слабост. Спомних си думите на Елена Блаватская: „Тези пещери са защитени от цели войнства духове...“

Дневната светлина прободеше очите ми. Валери Лобанков притича към мен и ме сграбчи за ръцете:

— Жив ли си, стари приятелю?

— I am alive (жив съм) — неизвестно защо на английски отвърнах аз.

ЗАВЕСАТА НА ТАЙНАТА САМО СЕ ПРИПОВДИГНА

В лагера край селцето ме измъчваха слабост и главоболие. Венер Гафаров ми измери пулса и налягането, преслуша ми сърцето. Пулсът беше леко ускорен, налягането — нормално, сърцето работеше добре. След два дни слабостта отмина и аз бях бодър както преди. Главата обаче продължи да ме боли още няколко дни. По-късно, вече в Русия, ми направиха подробен медицински преглед — всичко беше в рамките на нормалното.

На тръгване си стегнахме раниците, метнахме ги на раменете и отидохме в селцето, за да се сбогуваме с Особените хора. На прощаване те ни отправиха странни погледи, в които сякаш се четеше съжаление, че си тръгвахме пришълците, проявили толкова голям

интерес към онова, на което те бяха посветили своя живот. Но като че ли проблясваше и облекчението, че повече няма да ги разпитваме за тайната, която те пазеха.

В мен се бореха противоречиви чувства. От една страна, радост от срещата с Особените хора, от разговорите с тях, от видяното в сомати-пещерата, от това, че бях влязъл вътре и дори бях усетил въздействието на знаменитата психоенергийна бариера. От друга страна, усещах огорчение от факта, че до хората в сомати ми оставаха броени метри, а не съумях да стигна до тях, да ги огледам и да ги изследвам. Психоенергийната бариера беше нещо тайнствено и могъщо. Сомати-пещерата само беше приповдигнала завесата на своята тайна, но не я беше отворила напълно. Дали някой някога ще разкрие изцяло тази велика тайна на човечеството? Не зная.

От похода до сомати-пещерата и разговорите с Особените хора направихме следните научни изводи:

1. Сомати-пещерите реално съществуват.
2. В сомати-пещерите пребивават хора с различна външност (изглежда са от различни цивилизации) в състояние на сомати.
3. Сомати-пещерите са защитени от психоенергийна бариера, която стимулира чувствата на страх, тревога, негодувание и предизвиква главоболие и слабост. За неподготвени хора тя е непреодолима.
4. Получени са данни за облика на различни хора, изпаднали в състояние на сомати. Те могат да бъдат използвани за коригиране и възпроизвеждане на външността на хора от предишни цивилизации.

Колко ми се искаше освен тези сухи научни изводи да получим и крайния резултат — със собствените си очи да видим хора от предишни цивилизации и директно да докажем съществуването на Генофонда на човечеството! Възможностите на съвременния човек обаче са ограничени и неговото научно любопитство не струва кой знае колко в сравнение с великата роля на Генофонда на човечеството. Значи не е дошло още времето да се разкрие великата тайна. Нека си спомним думите на по-възрастния Особен човек, че съвременните хора не могат да изпаднат в дълго сомати, защото духът им е слаб. Изглежда затова никой от тях не е могъл да влезе в тази сомати-пещера и да се присъедини към Генофонда на човечеството. Сигурно ще дойде и такъв момент и вероятно тогава тайната ще бъде разгадала.

На съвременното ниво на науката ние едва-едва започнахме да разбираме, че освен физическия свят съществува и фин — светът на психичната енергия. Все още не осъзнаваме нейната сила и роля. Смятам, че психоенергийната бариера на сомати-пещерите засега е непреодолима.

Валери Лобанков — специалист по физика на полетата, е на мнение, че бариерата въздейства чрез пренасочване на торзионните полета на човешката душа в негативна посока. Ще напомня, че лошите мисли и болестите пренасочват торзионните полета в негативна посока, а добрите мисли и здравето — в позитивна. Според него тези усещания, които бях изпитал в сомати-пещерата, можеха да бъдат обяснени с негативното пренасочване на онези части от душевните торзионни полета, които отговарят за тревогата, страха и негодуванието. Тоест въздействието на психоенергийната бариера протича на нивото на финия свят, а главоболието и слабостта като физически явления са само следствие от това въздействие. Той е склонен да смята, че мисловният процес се осъществява главно на нивото на торзионните полета от менталното тяло на душата, а мозъкът е онзи компютър, който превръща психо-енергетичните моменти в мисловния процес в реални нервни импулси, ръководейки физическото тяло на човека.

Раницата тежеше на раменете ми. С всяка крачка тайнствената сомати-пещера оставаше все по-далеч. Под тежестта на раницата човек по-ясно мисли за възвишени неща. Особените хора все пак ни бяха разказали нещичко за външността на хората от предишните цивилизации, които виждат наяве в тази пещера. Сега вече можехме да уточним и да коригираме научните си данни, свързани с реконструирането на облика на лемуру-атлантите и атлантите. Как изглеждаха те?

ВЪНШНОСТТА НА ХОРАТА ОТ ПРЕДХОДНИТЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ

ЛИТЕРАТУРНИ ИЗТОЧНИЦИ

Разбира се, читателят вече е запознат, макар и частично, с външността на хората от предишните цивилизации и има известна представа как са изглеждали лемурийците и атлантите. От тези описания, базираци се върху литературни данни, могат да се получат обаче предимно общи сведения, отнасящи се за ръста, телосложението и специфичните характеристики на тялото, като наличието на четири ръце и трето око на тила при ранните лемурийци. Никой не се е опитвал поне хипотетично да възпроизведе облика на хората от предишните цивилизации. И това е напълно обяснимо. Знанията, които притежават великите Посветени и които са получили изглежда от Всеобщото информационно пространство, носят все пак доста общ характер и детайлизирането на дребни признаци като формата на очите, носа, размера на черепа и т.н. едва ли е възможно. За уточняването на тези външни признаци е необходимо пряко наблюдение на хората от предишните цивилизации, което е възможно при появата им на земята като пророци (например Буда) или при посещение на сомати-пещери.

От литературата знаем, че късните лемурийци (лемуро-атлантите) са стигали на ръст до 7–8 и повече метра, атлантите също са били високи — до 3–5 метра, а ръстът на хората от нашата цивилизация не превишава 2 метра (Д. Хислър, „Беседи с Бхагаван Шри Сатя Саи Баба“, с. 164; Е. П. Блаватская, т. 2, с. 425, 426). Няма никакви сведения обаче, по-които бихме могли да нарисуваме хипотетичния портрет на тези хора.

Отделно има две съобщения. Първото от тях е на Лобсанг Рампа („Третото око“, 1992, с. 192), който описва пребиваването си в сомати-пещера, където за известно време е изпадал в сомати като един от най-големите съвременни йоги. Лобсанг Рампа пише: „Пред мен лежаха

три голи тела. Двама мъже и една жена. Телата бяха огромни! Нейният ръст беше повече от три метра, а на по-едрия от мъжете — не по-малко от пет метра. Имаха големи глави, на тила леко издължени в конус, ъловати челюсти, малка уста и тънки устни, дълъг и остър нос, дълбоко поставени очи. Не приличаха на мъртви — изглеждаха така, сякаш спяха.“

Кого описва Лобсанг Рампа? Струва ми се, че описва атланти, изпаднали в състояние на сомати. Можем ли да приемем сериозно това описание? Не съм напълно убеден. Но като взимам под внимание, че до голяма степен то съвпада с разказите на Особените хора, изглежда можем да му се доверим.

Другото съобщение е на Е. П. Блаватская, (т. 2, с. 280, 281), която пише: „...оцелелите на остров Пасха фигури са най-поразяващите въображението и красноречиви паметници на първобитните великани...достатъчно е да се огледат главите на тези гигантски статуи, запазили се цели, за да разпознаем от пръв поглед чертите и типове характер, приписвани на великаните от четвъртата раса...“

По-нататък тя пише за статуите на Буда: „...При тези Буди, макар и често обезобразени от символичните дълги провиснали уши, се очертава очевидна разлика в сравнение със статуите на остров Пасха. Те може би са от една раса...“

Това описание на Е. П. Блаватская е интересно поради факта, че тук недвусмислено се прокарва паралел между външността на Буда и великаните от остров Пасха с външността на хората от четвъртата раса — атлантите. И тъй като външността на Буда и на статуите от острова се различават, можем да приемем, че като него са били едни атланти (сигурно жълтите), а великаните са други (сигурно черните атланти).

Всички подобни литературни данни бяха взети под внимание от нас, докато изграждахме облика на хората от предишните цивилизации.

МЕТОДИКА ЗА РЕКОНСТРУИРАНЕ НА ВЪНШНОСТТА НА ХОРАТА ОТ ПРЕДХОДНИТЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ

За да възпроизведем хипотетичната външност на хората от предишните цивилизации, се постарахме да използваме комплексни изследвания:

1. Реконструиране облика на човека, чиито очи са изобразени върху тибетските храмове. От една страна, този реконструиран облик вече ни беше помогнал в експедиционните изследвания, понеже можехме да го показваме и да го обсъждаме. От друга, еднотипното изображение на необикновените очи върху всички тибетски и непалски храмове явно не беше случайност — изглежда бяха изобразени очите на прародителя на нашата цивилизация, за какъвто на Изток смятат Бонпо-Буда (или Рама).

2. Показанията на Особените хора, които със собствените си очи са виждали необикновените хора в сомати-пещерите.

3. Описанието на външността на Буда, направено от хора, виждали го със собствените си очи (виж „главата“ „Кой е бил Буда?“). Необикновената външност на Буда, а също така и мнението на Е. П. Блаватская за съпоставимостта на външността му с тази на хората от четвъртата раса, ни карат да мислим, че тук е описан обликът на атлант.

4. Литературните сведения за външността на хората от предишните цивилизации, изложени по-горе.

Прилагайки комплексно тези подходи, се постарахме да отхвърлим противоречивите моменти и да използваме само онези, които логически се съчетаваха при многоплановия анализ.

Известно е, че на Земята са съществували пет цивилизации (раси). Опитвайки се да ги възпроизведем, се сблъскахме с определени трудности при хората от I, II раса и ранните лемурийци поради липса на достатъчно сведения, освен откъслечните при Е. П. Блаватская и Р. Щайнер. Ето защо наблегнахме върху външността на късните лемурийци (лемуро-атлантите) и атлантите.

ВЪНШНОСТТА НА ЛЕМУРО-АТЛАНТИТЕ

Когато реконструирахме външността на човека, чиито очи са изобразени върху тибетските храмове и получихме неговия необичаен облик с огромни очи, голям череп, „трето око“ и клапановиден нос,

пред нас съвсем естествено възникна въпросът — кой е той? Решихме, че така са изглеждали атлантите — хората от предишната цивилизация. Почти през цялото време на експедицията мислехме, че е така, макар да беше груба грешка. Честно казано, по време на експедицията у нас възникнаха някои съмнения. Ламите и Особените хора приемаха човека на рисунката за този, когото те наричаха Той, макар че знаеха за атлантите и ясно разбираха значението на думата атлант.

Един виден московски духовник (той помоли да не споменавам името му) окончателно разсея съмненията ни едва след експедицията. Когато му показах рисунката и я представих като хипотетично изображение на атлант, той ме прекъсна и каза:

— Това не е атлант!

— Какъв е тогава според вас? — попитах аз.

— Лемуриец! — отвърна игуменът.

— Защо мислите така?

— Знам го.

— Откъде имате такива знания? — учудено попитах аз.

— Нямам знания, а ведение — отговори той.

— Какво значи „ведение“?

— От думата водят. Тоест мен като че ли ме развеждат из знанията.

— Вие Посветен ли сте?

— Да.

Лесно се говореше с този човек в черно расо. Едва започвах и той веднага продължаваше мисълта ми. Имах усещането, че сякаш е участвал в нашата експедиция. Бях поразен. Но за него ще разкажа по-подробно в последната част на книгата, в „главата“ за Шамбала. Що се отнася до външността на хората от предишните цивилизации, в разговора с игумена тази тема получи следното продължение:

— Защо смятате, че е лемуриец, а не е атлант? — попитах го аз, като държах в ръка нашата рисунка.

— Атлантите са изглеждали другояче. Приличали са повече на съвременния човек. Сега те съставят основата на Генофонда на човечеството. А този — посочи рисунката ни игуменът — е лемуриец! Какво са атлантите пред лемурийците! Лемурийците са били доста по-

развити в сравнение с другите цивилизации! Те представляват основата на страните Шамбала и Агарти.

— Ламите и Особените хора в разговорите за сомати-пещерите постоянно наричаха някого Той. Как смятате — попитах аз, — да не би загадъчният Той да е лемуриец?

— Да.

— Известно е, че е имало ранни (четириръки и триоки) и късни лемурийци. Последните Блаватская нарича лемууро-атланти. Той късен или ранен лемуриец е?

— Късен, това е лемууро-атлант.

— При лемурийците „третото око“ на челото ли е било разположено или е само символ?

— При лемурийците то е било много развито, но се е намирало дълбоко в черепа. А това на челото е само символ — отвърна игуменът.

Тук ще прекъсна диалога, за да споделя собствените си разсъждения за външността на хората от предишните цивилизации. Ще се постарая да обоснова защо обликът на човека, реконструиран по очите, изобразени върху тибетските храмове, е хипотетичен портрет не на атлант, а на късен лемуриец (лемууро-атлант).

Първо, в литературата съществуват преки свидетелства, че Буда е бил атлант (Е.П. Блаватская, т. 2, с. 281), а външността му не съвпада с облика на нашата рисунка.

Второ, в описанието на външността на Буда има достатъчно признаци, свидетелстващи за приспособеността на организма му към полуводен начин на живот: подобни на плавници крака, ципи между пръстите, голям гръден кош и т.н. Ако го сравним обаче с облика, реконструиран по очите от тибетските храмове, в последния забелязваме още по-голяма приспособеност към полуводния начин на живот. Отчасти за това говорят клапановидният нос (характерен за водните животни) и особеният тип очи. Възниква впечатлението, че еволюцията на човека е вървяла по пътя на постепенния преход от полуводен начин на живот към сухоземен. Оттук следва, че обликът на човека, най-добре приспособен към полуводния начин на живот, е по-древен, т.е. той се числи към лемурийците, а не към атлантите.

Трето, върху тибетските храмове най-вероятно са изобразени очите на прародителя на нашата цивилизация. А такъв, доколкото получените сведения ни позволяват да съдим, е Бонпо-Буда (или Рама),

спомогнал за възраждането на петата раса преди 18 013 години. Блаватская пише (т. 2, стр. 439), че петата цивилизация при зараждането си се е управлявала от „божествени царе“, които тя, а също и други автори, смятат за късни лемурийци (лемуро-атланти). Според нас лемуро-атлантите — най-високоразвитата цивилизация (суперинтелектуалци), запазили се в състояние на сомати, са управлявали възраждането на петата раса. Затова очите на тези „божествени хора“ са станали символи върху тибетските храмове.

Убедителни ли са тези доказателства или не — ще отсъдя не аз, а читателят. Въпреки това смятам, че обликът на човека, реконструиран по очите, изобразени върху тибетските храмове, принадлежи на лемуро-атлант.

Освен това нашата рисунка претърпя някои изменения след показанията на Особените хора и научния анализ на Венер Гафаров. Те се отнасяха до характеристиките на „третото око“, ушите и отвора на устата. Бяхме принудени да махнем от рисунката „третото око“, изобразено на челото, защото показанията на ламите и на Особените хора свидетелстваха, че то е само символ, показващ голямата роля на „третото око“ в живота на хората от предишните цивилизации. Както стана ясно, „третото око“ се намира вътре в черепа на онова място, където сега е анатомичното образуване, наречено епифиза.

Увеличихме размера на ушите, тъй като Особените хора ни казаха, че при необикновените хора в пещерата те са по-големи.

Що се касае до отвора на устата, нашият специалист по стоматология и челюстно-лицева хирургия Венер Гафаров направи анализ на вертикалното съединяване на костите от лицевата част на черепа в процеса на ембриогенезата. Известно е, че ембрионалното (вътреутробното) развитие на детето повтаря основните етапи от развитието на човека на Земята. При това костите от лицевата част на черепа се формират поотделно от двете страни (отдясно и отляво) и едва тогава се събират в центъра, образувайки костния скелет на лицето. Останали кости на тялото завършват напълно своето развитие към 20-ата година от живота на човека, докато костите от лицевата част на черепа — едва към 25-ата година. С по-бавното развитие на лицевите кости учените стоматолози свързват многобройните аномалии в развитието на устната кухина като „заешка устна“, „вълча уста“, а също и факта, че почти 100% от хората имат кариес и

пародонтоза. Дефектите в развитието на лицевите кости на черепа, например „заешката устна“ (цепнатина в горната устна) или „вълчата уста“ (цепнатина по горното небце), се образуват в резултат от задържането в развитието (в ранния етап на ембриогенезата), когато двете половини на лицевите черепни кости все още не са се сраснали и са разделени от цепнатина. Оттук, приемайки, че ембрионалното развитие повтаря еволюцията на човека на Земята, можем да направим извода, че древните хора са имали лица, които не са били напълно сраснали.

Кой от древните хора е могъл да има централна цепнатина на лицето? Имайки предвид, че цепнатината между лицевите кости на черепа е един от най-ранните признаци и че костите в процеса на еволюцията най-напред се появяват при лемурийците (Е. П. Блаватская, т. 2, стр. 208), можем да предположим, че цепнатина на горната устна и на горното небце са имали лемурийците. Нашата хипотеза се потвърждава и от факта, че в тибетските храмове заедно с необикновените очи са изобразени спираловиден нос, чийто разрез се спуска надолу (в областта на горната устна) към отвора на устата.

Вертикалната цепнатина, съединяваща устния и носовия отвор, е изпълнявала важна функция. Отстрани на вертикалната цепнатина, където при съвременния човек се разполагат горночелюстните синуси, при лемурийците са се намирали малки хриле, които са спомагали кръвта да се обогатява с кислород и са съдействали за по-продължителното пребиваване под водата. Засмукваната от устата вода е преминавала през тези хриле и е излизила през вертикалната цепнатина. Изглежда лемурийци-те са имали също така голям гръден кош за съхраняване на въздух в белите дробове при пребиваването им под водата. По такъв начин при лемурийците са се съчетавали, образно казано, „рибешкият“ и „бозайническия“ елемент. А горночелюстните синуси у съвременните хора Венер Гафаров смята за рудименти на хрил-ните образувания при лемурийците.

Наличието на хриле отстрани на вертикалната цепнатина, съединяваща устата и носа, по законите на анатомията довеждат до това, че гръклянът не е могъл да изпълнява ролята на звуковъзпроизвеждащ апарат. В този случай функцията на звуковъзпроизвеждането е трябвало да се пренесе в областта на носа. Помнете ли от първата част на книгата индийският свами Ананта

Крипта, който, позовавайки се на древни религиозни източници, ни беше казал, че най-древните хора (изглежда лемурийците) са говорили с носа си, при което звуковъзпроизвеждането обхващало не само диапазона на обикновения глас, а и ултразвуковите, и инфрачервените вълни.

Защо клапа̀новидният звуковъзпроизвеждащ нос на лемурийците еволюционно е бил заменен от обикновения нос, който е бил присъщ, както смятаме, на атлантите, а също и на хората от нашата цивилизация? Разсъждавайки на тази тема, ние с Венер Гафаров стигнахме до заключението, че мекият клапа̀новиден нос на лемурийците лесно е получавал травми, което е нарушавало едновременно функциите и на дишането, и на речта. Рискът да се нарушат толкова важни функции изглежда е подтикнал еволюционното формиране на обикновен, защитен от костни и хрущялни тъкани нос, дори в ущърб на известна загуба на способността за продължително престояване под вода във връзка с редуцията на хрилете. Така звуковъзпроизвеждащият апарат се е пренесъл в гръкляна, а кухините на мястото на хрилете (горночелюстните синуси) са започнали да изпълняват ролята на резонатор на звука, докато вертикалната цепнатина между носа и устата постепенно е зараснала.

И така, според нас късните лемурийци (лемуро-атланти) са имали следните характеристики:

- ръст 7–8 метра и повече;
- голям череп;
- големи, с необикновен вид очи, с двойна извивка на горния клепач;
- спираловиден клапа̀ноподобен нос без корен;
- вертикална цепнатина между носа и устата, отстрани на която са били разположени хриле;
- малка, хоризонтално разположена уста;
- малки размери на долната челюст;
- сравнително големи уши;
- мощен врат;
- голям гръден кош;
- сравнително дълги ръце;
- плавникоподобни стъпала на краката;

— ципи между пръстите на ръцете и краката, достигащи до средата на пръстите;

— жълтеникав цвят на кожата.

Сигурно в нещо сме прави, а в друго сме сгрешили. Но изследването на външността на хората от предишните цивилизации, поради оскъдността на фактическия материал, дори при най-строга логика не може да бъде абсолютно точно.

ВЪНШНОСТТА НА АТЛАНТИТЕ

В това свое изследване за база сме взели външните особености на Буда в съчетание с данните, почерпени от литературни източници. Опитавме се логически да осмислим предположението за това, че атлантите са били еволюционно-преходна форма от полуводния към сухоземния начин на живот. За да не затрудняваме читателя с излишно детайлизиран анализ на различните параметри, ще си позволим да посочим накратко основните външни характеристики на атлантите, които според нас са имали:

— ръст 3–5 метра;

— голям череп с кръгла или кулоподобна форма;

— големи, необикновени очи, но двойната извивка на горния клепач е по-слабо изразена, отколкото при лемурийците;

— прав обикновен нос;

— вертикалната цепнатина между носа и устата липсва;

— малка, хоризонтално разположена уста;

— размерите на долната челюст са по-малки от тези на човека от нашата цивилизация;

— сравнително големи уши;

— мощен врат;

— широк гръден кош;

— сравнително дълги ръце, стигащи до коленете;

— плавникоподобни стъпала на краката, но тази характерна черта е застъпена в по-малка степен, отколкото при лемурийците;

— ципи между пръстите на ръцете и краката, стигащи до средата на пръстите;

— скрит полов орган у мъжете;

— цветът на кожата е или жълт, или червен, или кафяв, или черен.

В резултат на нашите изследвания можем да направим извода, че при атлантите и лемурийците има явни признаци, свидетелстващи за полуводен начин на живот: плавникоподобни крака, ципи между пръстите, голям гръден кош, двойна извивка на горния клепач. В същото време при атлантите, за разлика от лемурийците, са се появили вече повече признаци, характерни за сухоземния начин на живот: клапановидният нос е заменен с обикновен прав нос, изчезнала е вертикалната цепнатина между устата и носа с хрилете. В тази връзка сигурно е станало изместването на звуковъзпроизвеждащия апарат от носа към гръкляна. Очевидно е също, че атлантите са могли да прекарват по-малко време под водата, отколкото лемурийците (изчезнали са хрилете).

Характерните за атлантите и лемурийците големи размери на черепа свидетелстват както за степента на развитие на мозъка, така и за ролята на „третото око“, разположено в кухините на черепа. Оттук следва, че атлантите и лемурийците са били хора с висок интелект, често използващи силата на „третото око“ за разрешаването на различни житейски ситуации.

ВЪНШНОСТТА НА ХОРАТА ОТ НАШАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ

Разбира се, ние знаем как изглеждаме. След като изучихме литературата по темата, добихме впечатлението, че ранните хора от петата раса (нашата цивилизация), живели в периода, когато е загинала Атлантида, т.е. преди около 850 000 години, са били доста по-високи на ръст и са достигали 3–4 метра. След това те постепенно са се смалили и според мен през X-XVIII век са били най-ниски. Сега се наблюдава увеличение на ръста — акселерация.

Посочените колебания в ръста имат своите определени паралели с монетарния цикъл, по който до неотдавна се подценяваше ролята на духовното и се преувеличаваше ролята на материалното. Сега критичната точка е премината и се обръща по-голямо внимание на духовното. Всичко това навежда на мисълта, че съществува паралел между развитието на материалното начало при човека и ръста му в

еволюционен план. Ненапразно лемурийците и атлантите, които са имали по-високо духовно начало и са умеели да използват психичната енергия, са били и доста по-високи на ръст от нас.

Съдейки по външността на човека от нашата цивилизация, еволюционно е настъпил преход от полуводния начин на живот (лемурийци, атланти) към чисто сухоземен. Отчасти за това свидетелстват стъпалата на краката, приспособени повече за ходене, отколкото за плуване, липсата на ципи между пръстите, видът на очите и т.н. Не е изключено площта на континентите във времената на Лемурия и Атлантида да е била по-малка, затова хората от предишните цивилизации в по-голяма степен да са използвали за живот океана.

За съвременния човек е характерна и съществената загуба на „третото око“. Известно е, че то се е запазило като рудимент — епифизата. Очевидно по-добре развитото „трето око“ при атлантите и особено при лемурийците е имало по-голям обем, което е повлияло и на размерите на черепа. Увеличаването изглежда се е дължало и на по-високите интелектуални способности на лемурийците и атлантите.

Защо при хората от нашата цивилизация „третото око“, толкова необходимо като орган, позволяващ да се овладява психичната енергия, постепенно е деградирало? Още по-странно е, че би трябвало да е обратното — да се наблюдава засилване на ролята на „третото око“ и неговото развитие, което би отговаряло на еволюционния смисъл на прехода от една цивилизация към друга. Та нали с помощта на „третото око“ е било възможно да се въздейства на гравитацията, да се осъществява телепатичното пренасяне на мисли и т.н. Причината за деградацията на „третото око“ според нас е последното послание SoHm. То, както читателят вече знае, е прекъснало постоянния контакт между човешкия дух и Всеобщото информационно пространство. При предишните цивилизации „третото око“ е изпълнявало функцията на настройка към честотите на Всеобщото информационно пространство (Онзи свят). Изглежда тя е била основната функция на „третото око“ и прекъсването ѝ заради последното послание SoHm е довело до постепенната му деградация. И само отделни хора от нашата цивилизация са способни да преодолеят „барьерата“ на SoHm.

Тези хора са Посветените. Те притежават знанията на Отвъдното, които са били на разположение на всички лемурийци и атланти без изключение. Откъснати от Висшето духовно начало, хората от нашата

цивилизация са се осъществявали предимно във физическия свят, което от своя страна се е отразило върху външния им вид.

ЧОВЕКЪТ, ЧИЙТО ЖИВОТ ПРОДЪЛЖАВА 300 ГОДИНИ

След срещата ни с Особените хора спряхме за три дни в Катманду. Докато внасях ред в бележките от експедиционния дневник, Валери Лобанков заедно с останалите участници в екипа проведе две допълнителни срещи, които се оказаха изключително интересни.

КАКВО ПИШЕ ВЪВ ВЕДИТЕ?

Участникът в експедицията Шесканд Ариел организира среща с г-н Шиварая Ачарид Кавнданияна, професор от Непалския университет, преподавател по санскрит, един от най-големите познавачи на Ведите.

Какво представляват Ведите? Това е най-фундаменталният правен труд, сходен в основните си черти с религията, но по-подробен. Написан е от неизвестен автор. Приема се, че вече мъртвият санскрит е езикът, на който са говорили атлантите. Ведите следват някаква странна логика, която не съвпада с нашата. Текстът е тежък за възприемане. Затова краткото изложение на основната му същност, дадено от проф. Шиварая, е много ценно.

Проф. Шиварая разказал на Лобанков, че в дълбоката древност всички хора от предишната цивилизация (атлантите) са загинали по време на Всемирния потоп. Високо в Хималаите оцелял един човек на име Ману, който умее да медитира и да изпада в сомати. Когато нивото на водата започнало да спада, той излязъл от сомати. Ману не бил Бог, но притежавал голяма енергия. Той разбирал езика на рибите и от тях научил, че върху другата непотопена планина го чака човек на име Сид. Последният представлявал генетична „есенция“ (напълно възможно е точно него да е описвала Е. П. Блаватская, отбелязвайки създаването на „заграденото място Вара“, където освен човека имало семена от животни, растения и т.н.) и включвал в себе си: човек, семена на животни, растения и т.н. Ману и Сид възродили човешката

цивилизация. Ману създал също и множество Буди, които помогнали на човечеството да се възстанови.

Тази част от Ведите, разказана от проф. Шиварая, може да се възприеме като доказателство за съществуването на Генофонда на човечеството (заедно с генофонд на животни и растения), който спомогнал животът на Земята след Всемирния потоп да възникне отново. А Будите, излизайки от сомати, помагали на възраждащото се човечество в развитието му по пътя на прогреса.

Лобанков най-подробно разпитал професора за състоянието сомати. За този феномен има пълна информация във Ведите. Човек може да изпада в сомати, като изолира съзнанието си от физическите обекти, когато съзнанието му е в чист вид (в самото себе си). При това обмяната на веществата спада до нула и енергообменът спира. Кратко сомати може да се практикува навсякъде, само не и край огън. Най-подходящи за сомати са светите места — Sadbala, които се намират в планините на границата с вечните снегове. В продължително сомати е най-добре да се изпада в пещера. В сомати човек може да пребивава без ограничения във времето.

— Какво е Шамбала? — попитал Лобанков.

— Система от пещери с хора в сомати. Така се разбира от Ведите — отговорил професорът.

— Шамбала съществува ли реално на Земята?

— Да, съществува.

— А може ли да се посети конкретна сомати-пещера, за да се докаже съществуването на древни хора в състояние на сомати — попитал Лобанков.

— Никога не ще можете да пипнете с пръст или да снимате хора в сомати, защото не бива, а и те са защитени. Това е като в математиката. Когато решаваме дадено уравнение, получаваме доказателство, което няма как да опипаме като нещо реално — отговорил проф. Шиварая.

Странно сравнение — „като в математиката“! От една страна — хората в сомати съществуват реално във физическия свят, от друга — няма как да стигнем до тях и да ги изследваме. Изглежда ролята на сомати за опазването на живота върху Земята е твърде важна.

ГУРУ НОШАРИ НАТ

Точно от него Лобанков и Яковлева са узнали за човека, преживял повече от 300 години.

Гуру Ношари Нат поддържа един от най-известните ашрами (школи по медитация) в Непал, където дълбоко го уважават. Всекидневно го посещават повече от сто души. Той е и лидер на духовното общество за изучаване на древните езици санскрит, пра-рит, пали и непали.

Гуру Ношари Нат е пътешествал из Непал и Западен Тибет. По време на едно от пътуванията си през 1992 година в планините на Западен Тибет се натъква на снежния човек и прави рисунка, за да покаже как изглежда Йети. Лобанков и Яковлева я видели и разказаха, че на нея е изобразено космато човекоподобно същество — огромно на ръст, прегърбено, с дълги ръце и къси крака.

През същата 1992 година гуру Ношари Нат среща в Западен Тибет човека, живял на земята повече от 300 години. Името му е Кунга Джорджи Лама. Обикновено през август в деня на пълнолунието той влиза в една пещера и изпада в състояние на сомати. След шест месеца се връща при хората и живее при тях около месец. През това време се храни само с краве мляко и с листа от растението сома. После пак се усамотява в пещерата и изпада в сомати за шест месеца.

Когато гуру Ношари Нат посетил района на тази пещера, местният лама му разказал за човека, живял повече от 300 години. Тогава той помолил да му разрешат да влезе там и да види Кунга Джорджи Лама в състояние на сомати. Изпитвайки уважение към религиозния сан и високото духовно ниво на гуру Ношари Нат, западнотибетският лама го завел до пещерата. След като влязъл вътре, гуруто провел с Кунга Джорджи Лама кратък разговор и се убедил, че наученото за тристагодишния му живот е истина.

Като представили най-важните моменти от изследванията ни, Лобанков и Яковлева задали на гуруто няколко конкретни въпроса:

— Вярно ли е, че хората, пребиваващи в състояние на дълго сомати, могат в случай на глобална катастрофа да излязат от него и да продължат човечеството?

— Да — отговорил гуруто.

— Много ли са сомати-пещерите в Хималаите и Тибет?

— Да, много.

— Може ли да видим хора в състояние на сомати?

— Може. Нали аз видях Кунга Джорджи Лама.

— Можем ли заедно с вас да отидем в пещерата, където той е изпаднал в сомати? — попитал Лобанков.

— Може — отговорил гуруто. — Но престоят ви в пещерата при Кунга Джорджи Лама ще е опасен за него. Вие не сте подготвени и не владеете медитацията!

— Защо посещението ни да е опасно за него? Нима нашата биоенергия ще дестабилизира състоянието му?

— Да.

— Независимо от това — настоявал Лобанков, — може би по някое време той може да бъде посетен?

Гуруто помислил и отговорил:

— В пещерата, където се намира Кунга Джорджи Лама, е по-добре да се влиза между 10 и 11 часа вечер по всяко време на годината и месеца, но най-добре е през април или октомври.

Лобанков и Яковлева настоявали гуру Ношари Нат да им помогне, за да организират експедиция за среща с Кунга Джорджи Лама. Гуруто обещал, но заявил, че трябва още веднъж да се срещнат след 3–4 месеца, за да уточни всички подробности.

Ще се срещнем ли с човека, живял повече от 300 години?

Четири месеца след края на експедицията Лобанков специално замина за Непал, за да се срещне отново с гуру Ношари Нат и да обсъди въпроса за предстоящата експедиция.

Защо се стремяхме да се срещнем с човека, чийто живот продължавал повече от 300 години? Като осмислихме резултатите, получени от експедицията (от похода до сомати-пещерата, беседите с ламите, Особените хора и т.н.), разбрахме, че едва ли ще имаме шанса реално да зърнем и да изследваме хора от предишните цивилизации, изпаднали в сомати — пещерите бяха защитени от психоенергийна бариера. При това положение щеше да е интересно да видим и по възможност да изследваме човек от нашата цивилизация, нали в тези пещери не би трябвало да има подобна бариера. Ето защо такава среща ни се струваше напълно осъществима. Гуру Ношари Нат казал на Лобанков, че бил получил нови сведения. Кунга Джорджи Лама променил плановете си и щял да излезе от сомати само за два дни по пълнолуние през юли 1997 г., а после пак щял да се върне в пещерата. Ние бихме могли да се срещнем с него през тези два дни. Самият гуру

също планирал да отиде при него. Среца по друго време щяла да е проблематична за нас. Добавил още, че ще трябва да се преоблечем в одежди на ламы и да вземем няколко урока по медитация и ламски обреди. Накрая подчертал, че пътешествието ще е опасно, понеже пещерата се намирала в района на Кайлас.

ЗАГАДЪЧНАТА ПЛАНИНА КАЙЛАС

Стана ясно, че близо до планината Кайлас се намира долината на скелетите, цялата покрита с кости. Както беше разказвал и Марат Фатхлисламов от гр. Уфа, който на два пъти беше беседвал със Сатя Саи Баба и притежаваше широки познания в областта на религиозните и окултните науки, районът на Кайлас е място, където хората отиват, за да умрат. През планината минавал енергиен стълб, съединяващ Земята с Вселената. Смята се, че ако човек умре там, духът му по-леко ще се възнесе към отвъдното.

После открихме още сведения за наличието на необикновена енергия. Според някои автори там е входът към Шамбала. Най-неприятна обаче беше не информацията за необикновената енергия, а за многобройните случаи на загинали хора. Почти по същото време учените от Санкт-Петербург съобщиха, че петима руски алпинисти, изкачили се на Кайлас, починали един след друг от неизвестно заболяване година-година и половина след експедицията.

Научихме, че в района на планината е загинала и група от 200 души, тръгнали на поклонение. Те замръзнали там, като преди това се разпръснали в различни посоки. Съществуваха и други обезпокояващи факти.

Дали са истина или не — не зная. Обадих се на неколцина индийски учени и ги попитах. Отговориха, че в района на Кайлас наистина често са регистрирани смъртни случаи, но те ги обясняваха с недостига на кислород и ниските температури. Подобно мнение предизвиква обаче съмнение — подножието на Кайлас е високо едва 2000 метра, а участниците в поклонението едва ли без съществен повод са хукнали в различни посоки и са загинали поединично — дотогава целият им живот е протичал в планината. Не можем да изключим възможността да са попаднали под инфрачервено излъчване,

което предизвиква безпричинен страх, паника и дори спиране на сърцето. Ние, европейците, сме склонни да смятаме, че знаем всичко, което става по света. В началото на XX век обаче също са били регистрирани случаи на бавна и загадъчна смърт при хора, посетили определени места. Тогава никой не е подозирал, че там е имало уранови залежи, че смъртта им е причинена от лъчева болест. По същия начин и сега, в края на XX век, няма гаранция, че познаваме всички енергийни източници. Не е изключено в този район да се намира енергийна зона, все още неизвестна на съвременната наука, която понякога е фатална за хората.

Но защо точно тук е изпаднал в сомати Кунга Джорджи Лама? Може би енергийната зона изпълнява ролята на онази бариера, която не позволява хората в свещено сомати да бъдат обезпокоява ни?

В туризма и алпинизма много неща зависят от ръководителя. Той отговаря не само за спазването на маршрута, но и за живота на участниците. Така и аз като ръководител отговарям за живота на всеки участник. Струва ми се, че все още не бяхме добре осведомени за планината Кайлас, че трябваше да съберем повече информация.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
СВЕТЪТ Е ПО-СЛОЖЕН, ОТКОЛКОТО СИ
ПРЕДСТАВЯМЕ
(ФИЛОСОФСКИ РАЗМИСЛИ)

ВЯРВАМ ЛИ В ТОВА, КОЕТО СЪМ НАПИСАЛ?

В предишните части на книгата изложих основно фактическия материал от научните изследвания на човешките очи, както и от разговорите с ламы, гуру, свами и учени от Изтока.

Когато анализът приключи и бяха направени изводите, неволно започнах да се съмнявам в получените сведения — твърде необичайни, те изобщо не се побираха в съзнанието ми. Ако се има предвид изложеното по-горе, трябваше да се признае съществуването на Генофонда на човечеството, зависимостта на нашата цивилизация от последното послание SoHm, наличието на особена форма на живот във финия (Онзи) свят т.н. Напълно основателно пред мен възникна въпросът вярвам ли в това, което съм написал.

ВЪЗГЛЕД НА УЧЕН МАТЕРИАЛИСТ

През двадесетгодишната си кариера се изградих като типичен учен материалист. Започнал изследванията си още в студентския кръжок към катедрата по анатомия на медицинския институт, постепенно усвоих редица дисциплини (анатомия, хистология, хистохимия, биохимия), които по-късно, когато станах хирург офталмолог, бяха много полезни в научните ми изследвания. Нашата група създаде трансплантационния материал алоплант, стимулиращ регенерацията на собствените тъкани на човека (кръвоносни съдове, епител, роговица, кожа и др.). Преди нас никой не бе успял да го постигне. Възможността да се „отглеждат“ човешки тъкани откри принципно нови перспективи пред хирургията, като позволи да се оказва помощ на безнадежден дотогава контингент от болни. Към нашите изследвания беше проявен интерес в над 35 страни, а новите операции с алоплант започнаха да се разпространяват по света. Това направление в медицината, създадено на базата на изключително материалистични подходи в науката, въпреки всичко имаше два трудно обясними момента.

Първият беше феноменът на незабавното положително въздействие на трансплантанта, особено при очните операции. Помня възрастна италианка, която оперирах с алоплант във връзка с пигментен ретинит (кокоша слепота). Пациентката, която в продължение на пет години едва различавала светлината от тъмнината, три-четири часа след операцията започна да брои пръстите на ръцете ми от три метра разстояние. Това не можеше да се обясни с регенерация на тъканите, защото за подобно нещо са необходими най-малко един-два месеца. Единственото що-годе подходящо обяснение можеше да бъде биополевото въздействие на трансплантанта. Очевидно присаждането на алоплант предизвикваше реакция на клетките, чието биополе влияеше положително върху ретината на окото. Оскъдните ни знания за биополето обаче не даваха възможност да се анализира този феномен.

Вторият трудно обясним момент бяха резултатите при операции с алоплант на рак на клепачите. Този вид рак след различни методи на лечение дава до тридесет и повече процента рецидиви на тумори, с разпространение на заболяването по лицето и метастази в мозъка. Най-често настъпва смърт. След като започнахме операциите с алоплант, опасявахме се, че той ще стимулира нарастването на тумора. Нямахме обаче друг изход, тъй като трябваше с нещо да се закрие значимият тъканен дефект, получаващ се след отстраняването на тумора. Бяхме оперирали вече 183 пациенти, когато проверихме резултатите за срок от над осем години. Те се оказаха неочаквани — рецидивите на рака бяха намалели от 30% на 1,2%.

Как да се обясни явното положително въздействие? Неправомерно би било да предположим, че по време на операцията сме отстранявали рака напълно, до последната клетчица, тъй като в много случаи той даваше метастази в костта и пълното му премахване беше технически невъзможно. Тогава защо раковите клетки не се увеличаваха отново?

Някакви обяснения биха могли да се намерят от гледна точка на това, че увеличаването на нормалните клетки на пациент, стимулиран с алоплант, въздейства конкурентно върху разрастването на рака, като го „побеждава“. Открихме отделни доказателства в експериментални изследвания, но не можахме изцяло да осъзнаем причините за деградацията на раковите клетки. Напълно неразбираемо беше, че

загиваха не само раковите клетки, които са в контакт с регенериращи нормални клетки, но и раковите клетки, разположени сравнително далеч от регенериращата се тъкан на пациента. Натрапваше се изводът, че растящите нормални клетки притежават силно биополе, действащо убийствено върху патологичните ракови клетки.

По принцип в науката е известен ефектът на положителното въздействие на биополето на нарастващите клетки при лечението на различни болести. Доктор Цзян от Хабаровск създаде апарата „Биотрон“, с който облъчва пациенти с биополето на растения в процес на растеж. Видях една от неговите пациентки и констатирах, че лечението е било напълно ефикасно за нея. Може да се предположи, че растящите клетки имат несравнимо по-силно положително биополе в сравнение с обикновените клетки на организма. Че биополето на растящите нормални клетки на човека, стимулирани с алоплант, е в състояние да въздейства върху организма по-силно, отколкото биополето на чуждите за него клетки на растения.

Възникна изкушението да се използва биополе на растящи клетки на човек за лечение на метастазиращи форми на рака. Как обаче да се достави тази „информация“ до всяка метастазираща ракова клетка? В процеса на нашите изследвания се появиха много варианти, но... както винаги става в науката, от идеята до прякото ѝ клинично осъществяване има голяма дистанция. Установихме, че катастрофално не ни достигат знания за човешкото биополе, че и в научната литература почти няма подобни сведения.

Нима трябва да се обръщаме към всевъзможни магове, вълшебници, магьосници и екстрасенси? За съжаление, сред нас има твърде много шарлатани.

Съвременната европейска наука едва започва да осъзнава необходимостта от изучаването на човешкото биополе. В същото време в страните от Изтока (Индия, Непал, Тибет и др.) биополевите методи от древни времена се използват за лечение. За европейската медицина понятия като „енергийни стълбове на организма“ са абстрактни и неразбираеми, а за тибетската — свещена хилядолетна традиция.

Ученият може да тръгне по два пътя: от една страна, подробно да изучи тибетската медицина и да стане неин ревностен привърженик, а от друга, да обърне внимание само на принципните моменти в нея, а основният си изследователски плам да насочи към общите моменти

във функционирането на психичната енергия, душата и духа, за да може от общи позиции да се приближи към решаването на конкретен проблем.

В моя научен път винаги съм ползвал втория подход, т.е. от общото към частното. Затова, след като целта ни беше решаването на конкретни медицински проблеми — преди всичко на рака, волюневолю пристъпихме към психоенергетиката и свързаните с нея проблеми за произхода на човека и мирозданието. Освен това, както бе посочено вече, друго наше научно направление — офталмогеометрията, също доведе до необходимостта по-подробно да се изучат изворите за произхода на човечеството.

Така двата подхода ни доведоха до експедиционните изследвания в Индия, Непал и Тибет. Преди експедицията изобщо не се бях замислял, че по волята на съдбата ще навлезем в областта на окултните науки и от научна гледна точка ще анализираме религиозните данни.

Когато по време на експедицията получихме сведения за Генофонда на човечеството и последното послание SoHm, аз се изплаших. Свикнал да работя в областта изключително на материалистичната наука, още повече всекидневно правейки хирургични операции, при които няма място за пространни размишления, неволно почувствах, че съм на път да се приобщя към хората, изповядващи всевъзможни окултни и езотерични науки. Никога не съм се отнасял сериозно към такива люде, но се оказах принуден да анализирам онова, за което объркано говорят те. Свикнал съм през целия си живот да доказвам правотата на научните си изводи пред учени, чийто консерватизъм не предизвикваше никакво съмнение, като дори си мислех, че консерватизмът е нещо добро, тъй като в спора се ражда истината.

Той ще повярва в закона на Нютон, когато ябълката падне на главата му.

След публикуването на основните резултати от експедицията във вестник „Аргументи и факти“ получихме много писма. Бяха ни писали и солидни учени. Колкото и да е странно, повечето от тях с доверие се отнесоха към данните от експедицията. А и на няколкото пресконференции, по време на които демонстрирахме видеоматериали, по-голямата част от изказалите се учени доброжелателно и положително оцениха резултатите. Те се оказаха в състояние да

възприемат нещо, което трудно се побира в главата — например съществуването на живи представители от предишни цивилизации в състояние на сомати. И то при положение, че не можахме да представим преки доказателства, а оперирахме с логически построения и косвени факти. Хората вярваха на логиката и вътрешно разбираха, че човек е само малка частица от вселенския живот, а не господар на природата, че не му е подвластно да бъде в пряк контакт с Генофонда на човечеството, чието създаване като система, пазеща живота на Земята, е определено преди всичко от греховността на самия човек.

Това се оказа неочаквано за мен, тъй като си мислех, че ще се сблъскам с пълно неразбиране и отрицание, с разгромяващи статии и обвинения, че ми хлопа дъската. Само булевардното вестниче „Воскресная“, което се купува заради телевизионната програма, периодично публикуваше за нашата експедиция статии, злобно предъвкващи неабсолютната доказаност на някои наши данни. Дори ме обвиниха, че съм откраднал хипотетичния лемуру-атлант от художника, нарисувал го всъщност по мой ескиз. Умея да рисувам, но съзнавах, че професионалист ще го направи по-добре. С този художник — В. Куприянов, дълго се смяхме над това как са искали да ни скарат. Причината за озлоблението се изясни по-късно: вестникът е искал от самото начало да има изключителното право върху материалите от нашата експедиция, а ние ги дадохме на най-популярния руски вестник „Аргументи и факти“.

Оттам много руски вестници, а и различни други издания в света подхванаха темата. И в нито едно от тях нямаше охулване, критиката по-скоро имаше конструктивен характер. Най-често пишеше, че психоенергийната бариера в пещерите може да се обясни с вредните изпарения, че изследванията за произхода на човека ще навредят на репутацията ми на учен хирург и т.н.

Защо все пак консерваторите в науката отминаха толкова удобната мишена, каквито бяха нашите изследвания в Тибет? Причина-та е, че проучванията ни върху произхода на човечеството не засягаха лично когото и да било от учените, опровергавайки негови данни. Ученият се превръща в консерватор, когато от успехи в научната кариера се гаавозамайва и смята постигнатото за абсолютна истина (а както се знае, такава няма). Той посреща на нож всички

опити, допълващи или опровергаващи неговите данни, защото изглежда, че в такъв случай животът му е минал напразно, а на него много му се иска да остане вечен хегемон в науката. На подобен консерватор не му идва наум, че науката е динамичен процес в безкрайното информационно пространство на знанията, а неговите изследвания също биха били полезни, ако са дали тласък на нови търсения.

Друг тип учен консерватор е Тома Неверни, който ще повярва в закона на Нютон само ако ябълката падне на главата му. Той е в състояние да възприеме само пряко доказателство, като например измъкнат от сомати-пещера и оживял пред всички атлант. Но и в този случай ще бъде обхванат от куп съмнения — атлант ли е този и т.н. Такъв тип учен консерватор не е способен да владее научната логика и не може да организира косвените сведения в стройна верига, да разбере, че добрата хипотеза е наполовина свършена работа, тъй като му дава възможност да провежда целенасочени търсения, изпреварващи времето си. Например, няма кой знае колко много преки доказателства за теорията на относителността на Айнщайн, но тя отдавна е в основите на усвояването на Космоса. По същия начин хипотезата за съществуването на Генофонда на човечеството може да стимулира целенасочени изследвания за полевите въздействия върху обмяната на веществата, за разработване на нови методи за консервация на органи, за изясняване ролята на водата в човешкия организъм, за използване на психичната енергия в различни отрасли и т.н. Колкото до Тома Неверни в науката, най-добре е просто да не бъде забелязван и да не се хабят сили да му се доказва това, което той биологично не е в състояние да възприеме.

На последния, трети тип учен консерватор, консерватизмът е продиктуван от финансовата страна на въпроса. На такива учени постоянно се натъквахме, докато внедрявахме алопланта в различни страни по света. Например на болни с диабетично поражение на очите добре се отразяват операциите с този препарат и внедряването им е много важно за тях. Но... тогава ще загубят част от приходите си фирмите, които произвеждат слабо ефективните очни капки, лазери и какво ли още не. Мастити учени консултанти, получаващи пари от тези фирми за научно обосноваване на продукцията им, моментално ще започнат с пяна на уста да доказват неефективността и вредността на

алопланта, тъй като разбират, че внедряването му ще ги удари по джоба. За щастие, хипотезата за Генофонда на човечеството има повече вселенски характер и затова е извън полезрението на комерсиализираните учени. Ще мине обаче известно време и на основата на тази хипотеза ще бъдат създадени нови апарати и способности за лечение, които ще отхвърлят старите. Точно тогава на убийствена критика ще бъдат подложени не само тези способности, но и породилата ги хипотеза.

Ако контактите ми с учени консерватори за мен беше обичайно явление, общуването с хората, занимаващи се с магьосничество, вълшебство и знахарство, бе нещо ново.

МАГОВЕ, ВЪЛШЕБНИЦИ, ВЕЩИЦИ, МАГЪОСНИЦИ И ЕКСТРАСЕНСИ

Дейците с такава насоченост проявиха голям интерес към нашите изследвания. Честно казано, не ми беше приятно, тъй като за учения е някак си несолидно да разсъждава върху тема като магьосничеството. А съвременните магьосници май се зарадваха, смятайки, че изследванията ни потвърждават свръхчовешките им възможности. Тях слабо ги интересуваха научните подходи към проблема за Генофонда на човечеството, по-важни бяха сведенията за ролята на „третото око“, за насоченото действие на психичната енергия. Те сякаш получиха научна обосновка на способностите си да разгонват облаци, да предсказват съдбата, да лекуват болести и т.н.

Аз, разбира се, не отричам, че някои хора наистина притежават по-силни психоенергийни способности в сравнение с останалите. Цялата беда обаче е, че сред маговете и магьосниците се срещат твърде много шарлатани. В нашата страна, включително и на правителствено равнище, са се навъдили толкова много мошеници, че шарлатаните магьосници изглеждат като детска играчка. Вредата от тях в сравнение например с мошениците от компания МММ е значително по-малка, но повярвайте, не е приятно, когато научната ти хипотеза се използва за обосноваване на шарлатанство.

В Русия се появи куп „народни лекари“, които се конкурират в борбата за платежоспособния пациент. Понякога способите ѝ

надхвърлят пределите на човешката етика. Например познавам двама „народни целители“, които се приближават до човек и му казват, че е болен от рак, доказвайки, че го усещат екстрасенсно. Излъганият пациент, ако е и мнителен, започва да търси у себе си смъртоносната болест и в края на краищата се обръща към тези „целители“, които срещу съответната сума му „излекуват“ рака. Това може да бъде наречено единствено престъпление. Но в период на вседозволеност и беззаконие подобно нещо върви.

На друг „целител“ — уж специалист по лечение на очи, му предложих да дойде в нашия институт и да демонстрира способа си под пълен офталмологичен контрол. Той моментално отказа.

Шарлатанството на това поприще е само половин беда. Полошото според мен е, че някои от знахарите и магьосниците са със силно отрицателен психоенергиен потенциал. Очите им са някак си тежки, ненормални. Те могат да увредят здравето. Като потвърждение бих привел пример със сътрудничка на нашия институт. По време на конференция с участието на магове и магьосници тя неочаквано изпитва изключителна слабост, която преминава едва след два дена. Екстрасенс определя, че при нея е „пробита“ една от чакрите.

Все пак не всичко е толкова печално. Някои от тях могат да допринесат реална полза за здравето поради положителната си психична енергия. И такива случаи не са малко.

Как да се различи шарлатанинът от истинския целител? За съжаление, засега такива начини няма. За целта трябва да се развива науката за духовния елемент у човека и преди всичко да се подходи от научна гледна точка към данните от религията и източната медицина. Няма никакви съмнения за огромното влияние на психичната енергия върху човешкото тяло — нали състоянието сомати се постига чрез медитация.

След като заговорихме за всевъзможните вариации на човешкия психоенергиен потенциал, не бива да се заобикалят и хората с ненормална психика.

ШИЗОФРЕНИЦИ, ШИЗОИДИ И КОНТАКТЬОРИ

Не мога да кажа, че материалите от експедицията породиха по-специално внимание към нас от страна на хората с шизоидна и шизофренична психика. Получихме обаче и немалко подобни писма, а няколко души, нетърпеливи да споделят „изключително дълбоките“ си мисли, пристигнаха от далечни градове, за да се срещнат с мен.

Под шизофрения в медицината се разбира психично заболяване, при което болният най-често е с два възлови симптома — мания за величие и илюзии за преследване. То има прогресиращ характер и обикновено завършва с шизофренично слабоумие. Но някои хора, които са с психични „странности“ (мрачност, затвореност, неадекватни съждения и т.н.), през целия си живот не се реализират като „пълноценни“ шизофреници и остават на този стадий. Те се наричат шизоиди.

За шизофрениците и шизоидите са характерни разводнеността на съжденията и високопарното изтъкване на собствените съждения като световно откритие. Един човек, специално пристигнал отдалеч, сподели своето „грандиозно откритие“, че Бог е един (макар и да е общоизвестно!) и помоли да съобщим на Организацията на обединените нации. Друг ме умоляваше да не пиша повече за проблемите на мирозданието, тъй като това толкова го възбуждало, че се побърквал (макар че очевидно „побъркването“ вече бе факт).

На всички подобни, с които все пак ми се налагаше да общувам, задавах въпроса откъде черпят знанията си. Това ги изненадваше и те не можеха да ми отговорят. Всички искаха само едно — да им вярват беззаветно. Но... така не става.

Сред шизофрениците и шизоидите се срещаха немалко „контактъори“. Един от тях беше сънувал космически кораб, пилотиран от хора, приличащи на нашия хипотетичен лемууро-атлант. Друг имал видение, че след контакт с Висшия разум са го пратили в пещера, където е бил в контакт с хора от различни цивилизации в състояние на сомати. Трети също бе имал телепатичен контакт с древни хора в пещери и т.н.

Понякога шизоидите правят впечатление на умни хора, но постепенно се изяснява, че не са способни за научен анализ, логически построения и грижливо събиране на факти. Ръководят се от някакви дълбоки чувства, които възникват у тях при сблъсък с нещо необичайно, като искрено вярват в правомерността на чувствата си. От

материалистична гледна точка шизофрениците и шизоидите са болезнено и ненормално явление. Може би пък ние, обикновените хора, не ги разбираме? Може би те са духовно по-издигнати?

В съответствие с религиозните данни човечеството вече е преминало крайната точка в развитието на материалното начало и е започнало да се изкачва към духовното развитие. Всяка еволюция обаче има несполуки и грапавини. Мисля, че шизофрениците и шизоидите са такива „несполуки“ в еволюционното развитие. При тях наистина съществува духовно начало, но то не носи полза, а по-скоро ущърб. Тези „жертви на еволюцията“ са способни да чувстват нещо дълбочинно-духовно, но не осъзнават смисъла и значението му.

В еволюционен план шизофрениците са съпоставими със страдащите от прогресиращо късогледство. Сега в света върви еволюционен процес на пренастройване на човешкото око предимно за гледане наблизо, което е по-целесъобразно в съвременните условия, тъй като наблизо късогледият вижда по-добре. При някои обаче късогледството има прогресиращ характер, т.е. всяка година се добавят нови и нови диоптри. Това вече е болест, която трябва да се лекува. Те вероятно също са своего рода „жертви на еволюцията“.

Възможно е някога хората от нашата цивилизация също да достигнат такова равнище на духовно развитие, каквото са имали атлантите и лемурийците, но сега по-често се сблъскваме с еволюционни жертви във вид на шизоиди и шизофреници. И само отделни индивиди по изключение имат високи духовни способности.

ДУХОВНО ИЗДИГНАТИ ХОРА

Последното послание SoHm, както вече отбелязах, прекъсва връзката на нашата цивилизация с Всеобщото информационно пространство (Онзи свят) и заставя хората да се самореализират. Само единици обаче имат способността да се настройват на неговата честота и да получават знания оттам. Както, е известно, тези хора се наричат Посветени. Има немало примери за такива хора: в Изтока, Е. Блаватская, Л. Толстой (както смята Саи Баба), Н. Ръорих, А. Бейли и др.

Закономерно е да се запитаме — може ли да се вярва на Посветените? За нас това е от особено значение, тъй като заключенията ни до голяма степен са базирани върху данните, получени от тях. Затова въпросът вярвам ли в това, което съм написал, в значителна степен е съпоставим с въпроса вярвам ли в данните на Посветените.

Да обсъдим например Елена Блаватская, на която често се позовавах. Откъде има такива огромни знания? Този въпрос интересуваше не само мен. А. Степанов от Самара ми изпрати писмо, в което имаше сведения за заседанието на Лондонското дружество за психични изследвания. Оказва се, че в началото на XIX век негов член с фамилия Ходгсън е бил изпратен в Русия, за да изучи „феномена Блаватская“. Направеният извод е следният: „Елена Блаватская е най-образованата, остроумна и интересна измамница в света“.

Разбира се, лондонските научни дружества, включително и посоченото, са твърде представителни. Но колкото по-представително е едно научно дружество, толкова по-голяма е съблазънта на членовете му да абсолютизират знанията си и да застават на позициите на най-закоравелия консерватизъм. Ходгсън също не е чужд на тази съблазън, обвинявайки Блаватская в измама, тъй като нейните знания излизат извън рамките на неговите представи на кон с капаци. Той, разбира се, не може да допусне, че Блаватская е сто пъти по-умна от него. Не се досеща и да направи паралел между нейните данни и религията, че в много страни от Изтока имат същите представи за мирозданието и антропогенезиса. Изминал е почти век от онова време, но кой знае нещо за Ходгсън? Почти никой. А за Блаватская са чували всички.

Руснаците са склонни да преувеличават ролята на изявените чуждестранни дружества. Преди и аз прекланях глава пред Запада. По-късно обаче като учен хирург обиколих половината свят и видях, че в лондонската или нюйоркската самоувереност далеч не е истината. По време на моите лекции в Ню Йорк например деликатно намеквах за липсата на принципно нови разработки в нюйоркската школа по офталмология. Разбираемо е, че е обидно да се чуе, но затова пък самовлюбените учени го запомнят и се впускат в бурни дискусии. А дискусиите са нещо хубаво. Така че самоувереността трябва да се тушира. Защото иначе се стига до истинска спекулация с представителността. Например всеки, който ежегодно плаща по 100

долара, може да бъде член на Нюйоркската академия на науките (т.е. академик) и да получи удостоверение. Никой дори и не се замисля, че тази „академия“ всъщност представлява кантора за удостоверения и събиране на пари.

При обективно разглеждане на „феномена Блаватская“ прави впечатление източникът на огромните ѝ знания. Онова, за което пише в двата тома на книгата си, не е възможно да се измисли и изфантазира, още повече, че се е позовавала многократно на древни източници. Ако съпоставим написаното от Блаватская с различните религии, основният смисъл на знанията е един и същ.

Оттук и изводът, че в света съществува единен източник на знания, който не е известен на европейската материалистична наука, но от който независимо едни от други черпят знанията си хора от различни страни и поколения. От гледна точка на вероятностния подход съществуването на такъв общ източник на знания изглежда по-правдив, отколкото допускането, че хора от различни страни и поколения, независимо едни от други, еднакво и невероятно сложно и по един и същи начин са фантазирали. Такъв източник на знания очевидно е Всеобщото информационно пространство (Онзи свят). Затова като учен не мога да отхвърля и да не взема под внимание това, за което пишат Посветените и което утвърждава религията.

В процеса на еволюционното нарастване на духовното начало у човека броят на тези Посветени вероятно ще се увеличава и е възможно в близко бъдеще всички хора да ползват знанията на Всеобщото информационно пространство, т.е. да преодолеят принципа SoHm. Логично е също в процеса на духовната еволюция да се появяват хора, които могат само частично да се настройват на честотите на това пространство и поради това да владеят само някои знания, получени оттам. Познавам неколцина такива. Запознати са добре с ролята на духовния елемент у човека, имат знания за соматопещерите, за механизма на психоенергийната им бариера, за адептите и т.н. Те обаче не могат точно да отговорят какъв е източникът на знанията им.

Мисля, че духовно издигнатите хора съществуват и ние, учените, можем да вземем под внимание казаното от тях. Би трябвало обаче да се опираме само на знания, които се повтарят във времето и в различни

страни и се свързват в стройна логическа верига. Трябва да съществува златна среда.

ЗЛАТНАТА СРЕДА

Убеден съм, че златната среда има място в процеса на научния анализ. Сведенията от експедицията трудно се побират в главата на възпитания в чисто материалистични позиции човек, но не можем и да ги отхвърлим само заради това основание. Логиката е царица на науките и нямаме право да нарушаваме логическите принципи в угода на общоприетите представи. От друга страна, нямаме право да включваме в логическия анализ недостоверни и несериозни факти. Трябва да се намира златната среда.

Религията, която се оказва извън науката, сега повече въздейства върху поведението и стила на човешкия живот (сравнете например поведението на мюсюлманина и християнина), отколкото да попълва знанията. Надявам се, че стъпка по стъпка ще върви научното обосноваване на религията и постепенно от атрибут на чистата вяра тя ще се превърне в научна религия и ще попълва знанието. Но за това са необходими време и изследвания, подобни на нашите.

При такива изследвания, когато ученият борави не с конкретни факти, а с разнородни сведения от различни източници, много е трудно да се намери златната среда — на какво може и на какво не може да се вярва. Въпреки това направихме опит и изградихме няколко хипотези (за Генофонда на човечеството, за Шамбала и Агартти, за историята на човечеството на Земята, за подивяването като регресивен еволюционен фактор и за устройството на Онзи свят). Вярвам в научната логика и затова в основни линии вярвам и в правдивостта на тези хипотези. В бъдеще в тях нещо ще бъде отхвърлено, нещо ще се промени, но съм убеден, че много от това, за което ще стане дума по-нататък, все пак е реално.

ГЕНОФОНДЪТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

И така, въз основа на получените по време на експедицията данни стигнахме до предположението, че на Земята съществува Генофонд на човечеството, в който са съхранени хора от различни цивилизации в състояние на сомати. Те са били подложени на консервация за хиляди и милиони години, но могат да излязат от това състояние и в случай на глобална катастрофа да възродят земния живот, а при регрес на човешкото общество да насочат развитието му по пътя на прогреса, използвайки древните знания.

ЗНАЧЕНИЕ НА ГЕНОФОНДА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Ако се опираме на сведенията от религията и Посветените, човекът на Земята е възникнал чрез уплътняване на духа. Хората от първата раса са били все още ангелоподобни. Те постепенно са се уплътнявали и са достигнали достатъчна плътност при третата раса (лемурийците), още по-голяма — при четвъртата (атлантите), и най-голяма — при петата (нашата цивилизация). Създаването на човешкото тяло във физическия свят (чрез уплътняване на духа) е резултат от огромната и продължителна еволюционна дейност на природата.

Човечеството не е застраховано срещу геоложки и космически катаклизми, както и от социални противоречия, които при достатъчно развитие на науката и техниката могат да доведат до глобална катастрофа и самоунищожаване. В случай на пълно унищожаване на човечеството отново ще бъде необходима огромна еволюционна дейност на природата за ново създаване на човека чрез уплътняване на духа. Затова по-логично е да се изгради предпазваща система — Генофонд на човечеството, отколкото да се повтаря огромната еволюционна дейност на природата.

По литературни данни прецеденти за възможна гибел на човечеството започват да се появяват още на етапа на лемурийската цивилизация. Дали Генофондът е бил създаден точно тогава? Преки

указания за това не открихме нито в религиозните, нито в литературните източници. Налице е обаче впечатлението, че първичният Генофонд в създаден именно по онова време, защото има натрупани немалко сведения, че в съвременния му вариант присъстват и лемурийци. Тези хора с огромен ръст, в съответствие със съобщеното от Посветените, се намират не само в пещерите в състояние на сомати, но и съставят основата на загадъчната страна Шамбала. Но за това по-късно.

По време на атлантите Генофондът се е попълвал с атланти, а хората от нашата цивилизация са могли да го попълват предимно на ранните етапи от развитието си, тъй като действието на последното послание SoHm е довело до деградация на „третото око“, необходимо за изпадането в дълбоко сомати.

Оттук следва, че Генофондът на човечеството, запазвайки представители на трите последни раси (лемурийци, атланти и хора от нашата цивилизация), е най-древният феномен на Земята, обхващащ няколко милиона години. Очевидно сомати е толкова съвършено творение на природата, че позволява хората да се съхранят продължително време. Нито един от източните духовници, които ни разказваха за сомати, не спомена, че има ограничение във времето.

В литературата също се срещат преки указания за създаването на Генофонда. Според Блаватская това е направено по заповед на Ахурамазда — твореца на материалния свят. Той наредил на Има — духа на Земята, символизиращ трите раси, да създаде Вара („ограденото място“ или „вместилището“, или Арчха). Вара тя нарича местата за сомати, т.е. местата на Генофонда на човечеството. Тя сочи, че Ахурамазда заповядал във Вара да се занесе „семето“ на мъже и жени, избрани от родовете на най-великите и най-добрите, както и „семето“ на всякакъв род добитък, за да се съхранят, докато хората пристигнат във Вара.

Изразът „Генофонд на човечеството“ („Gene Pool of Humanity“) беше предложен от нас. Никога и никъде не сме чували подобен израз. Независимо от това всички разпитани ламы, гуру, свами и хора, които биха могли да се смятат за Посветени, чудесно разбираха какво точно наричаме Генофонд на човечеството. Създаваше се впечатлението, че те просто знаят за него, но не използват същия израз. На прекия

въпрос дали съществува Генофонд, в повечето случаи те отговаряха утвърдително.

В потвърждение на казаното ще приведа част от моя разговор с вече споменатия руски духовник, нарекъл източника на огромните си познания „знанието“.

— Скъпи настоятелю, стигнахме до извода, че на Земята съществува Генофонд на човечеството. Какво мислите по този повод? — попитах аз.

— Да, Генофондът на човечеството съществува. Това е обективна реалност и необходимост — отвърна настоятелят.

— Откъде знаете за него?

— Имам си „знанието“.

— Разказвали ли сте на някого за него?

— Не.

— Защо?

— Защо им е на хората да знаят? То е много свято, а те не са съзрели да разберат ролята му.

— А тя каква е? — попитах.

— Да съхрани живота човешки на Земята — отвърна настоятелят.

— Какъв е съставът на Генофонда на човечеството?

— Основата му е от лемурийци. Има и много атланти, но ролята им, макар че са повече, е значително по-малка от тази на лемурийците. Ако Генофондът бъде изискан, именно лемурийците ще спасят човечеството, защото те са най-високоразвитите хора на Земята.

— А хората от нашата цивилизация?

— Те също частично влизат, но ролята им не е голяма. Нашата цивилизация е сляпо разклонение, несполука на антропогонезиса. Хората са бездуховни, зли, не са за Генофонда на човечеството.

— С други думи, в Генофонда такива не вземат. Смея да предположа, че само древните представители от нашата цивилизация са могли да влязат в него, тъй като на ранния етап духовността все още не е била изгубена. Нали главното условие за изпадане в състояние на дълбоко сомати е пречистването на душата от отрицателна психична енергия, в частност, чрез състраданието. Трудно е да си представим например „новия руснак“, който би пречистил душата си чрез състрадание поне към онези старци, от чиито джобове ежедневно

измъква пари чрез убийствените цени на основните видове продукти — казах аз.

— Нашата цивилизация — проговори настоятелят — е несполучлив експеримент. Човекът не е успял да устои пред користта, завистта, алчността и ненавистта дори в условията на самореализация, когато е отделен от древните знания. Цивилизацията ни трябва да загине като несполучлива...

— Да, над света и особено над Русия е надвиснала негативна аура. Като че ли с наслада се обявяват криминални случаи, в много филми се насажда култ към насилието, измамата и развратът станаха норма на живот. Ламите ми казаха, че негативната аура може да доведе до космически и геоложки катаклизми на Земята. Така ли е?

— Примери има много. Да вземем земетресението в Армения по време на арменско-азербайджанския конфликт. Негативната аура над Земята ще доведе или до унищожителен катаклизъм, или просто някой ще натисне ядрения спусък. Нашата цивилизация скоро ще загине, несполучлива е ...

— И тогава... ще бъде изискан Генофондът на човечеството — промълвих аз.

— Да... когато условията на Земята станат годни за живот.

Но значението на Генофонда не се свежда само до осигуряване живота на Земята, но и до използването му за насочване на човечеството по пътя на прогреса чрез пророците. Кой може да каже, че ролята на Буда, Исус, Мохамед и Мойсей е незначителна? Всеки от пророците е оказал толкова голямо влияние върху хората, че човечеството дори се е разделило според принципа на въздействието им. На практика у мен не останаха съмнения, че пророците са били хора, дошли от Генофонда на човечеството. Както отбелязахме вече, Буда, чиято външност е необичайна и е сходна с хипотетичните представи за атлантите, се е появил на Земята преди 2044 години, докато основните континенти на Атлантида са потънали преди 850 000 години. Бонпо-Буда (Рама), чиято външност е още по-необичайна и съответства на хипотетичната представа за късните лемурийци, се е появил на Земята преди 18 013 години, докато Лемурия е загинала преди няколко милиона години. Съществуват сведения, че Исус Христос се е родил в пещера, а след това дълго се е обучавал в Тибет и т.н.

Очевидно пророците са били от различни цивилизации: лемуру-атланти (Бонпо-Буда), атланти (Буда) и хора от нашата цивилизация (Исус Христос, Мохамед, Мойсей). А и вероятно не знаем всички хора, които са излезли от Генофонда на човечеството, тъй като далеч не всеки от тях е могъл да окаже толкова явно въздействие върху развитието му, както отбелязаните пророци. В литературата все пак се срещат сведения за „несъстояли“ се пророци. Например в книгата на Ахмед ибн Фадлан за пътешествието му по Волга през 921–922 г. (Ковалевски, П. Книгата на Ахмед ибн Фадлан. 1956, с. 138–139) е описан необичаен човек с огромен ръст, появил се кой знае откъде в царството на българите: *„...ето че той е дванадесет лакътя (над пет метра — бел. Е.М.), главата му е като най-големия сред котлите, носът му е над четвъртина (около 18 сантиметра — бел. прев.), а пръстите — всеки над четвъртина... той беше дошъл по вода... случваше се, погледне го някое момче и умре, бременна го погледне и изхвърли плода си, а понякога той стиска човека с двете си ръце, докато го убие... ние го убихме...“*

В Генофонда на човечеството очевидно се намират много хора от различни цивилизации (както вече писахме, сомати-пещерите са многобройни). Въпреки че в Генофонда са били подбирани най-добрите (с чисти души, напълно здрави), очевидно не всеки от тях е могъл да се справи с възложената му велика мисия — твърде трудна е била тя и твърде непривични са били условията на Земята при повторното появяване във физическия живот (липсва обичайният климат, обичайните апарати, обичайното обкръжение и т.н.). Затова не всички са могли да издържат и да преодолеят съпротивата на користните и честолюбиви хора, заради чието насочване по пътя на прогреса те отново са се появили на Земята.

Ясно е, че да станеш представител на Генофонда е най-великата човешка мисия, тъй като предварително се обричаш на лишения и условия, трудни за оцеляване. Струва си само да си представиш собственото си появяване след хиляди или милиони години в необичаен климат и в обществото на полудиви племена, когато си самотен и единственото ти оръжие са твоите знания и умения за психичната енергия. Представете си атлант, излязъл от Генофонда, в периода на нашата цивилизация — строежът на очите му не е приспособен за условията на синьото небе, ципите се травмират на

каменистата почва, храната е твърда и невкусна, около него има само некрасиви и ниски хора. Вероятно атлантът ще тъгува за родното си червено небе, за меката и влажна земя, за топлите морета, в които е създавал подводните си плантации, за обичайното обкръжение от високи и красиви хора и т.н.

Защо в едни случаи пророците са били лемууро-атланти, в други — атланти, в трети — представители на нашата цивилизация? Сложно е да се отговори на този въпрос. Само Висшият разум знае. Без съмнение обаче са се отчитали ред фактори: кой от тях е бил по-приспособен към съществуващите условия на Земята, кой може да окаже най-силно въздействие върху хората, чии знания са най-подходящи за дадения период и т.н. Избор има, тъй като Гено-фондът съдържа представители на трите коренни раси — лемурийци, атланти и хора от нашата цивилизация, които по много неща се различават. Вариативността в промените на Земята е непредсказуема, затова трябва да има вариативност и в избора на най-приспособените за продължаване или коригиране живота на планетата.

Представител на която и да е цивилизация да се появи на Земята като пророк, целта му винаги е една — да въздейства върху хората с помощта на древните знания и да ги обучи на тези знания. Казват, че в 2000 г. Кали Юга (11 000 години) се сменя със Сатия Юга и ще настъпи „Златен век“, когато пред хората ще започнат да се откриват древните знания. Каква е тяхната същност? След като се анализират сведенията за лемурийците и атлантите, може да се каже, че основната същност на древните знания е овладяването на психичната енергия. Човешката душа като продукт на финия свят има огромни нереализирани възможности. С определена степен на увереност може да се твърди, че древните хора в по-голяма степен са владеели енергията на финия свят, т.е. психичната енергия. Тя не е само телепатични и хипнотични ефекти, но и нови методи на лечение на болести, въздействие върху гравитацията (пренасяне на тежести), нови принципи във въздухоплаването и т.н.

Същината на овладяването на психичната енергия обаче има и принципен нюанс — изисква светла душа и чисти мисли. Такава е основната закономерност във финия свят.

В потвърждение на това ще приведа пример от книгата на В. Мегре (Анастасия, 1997, с. 17–43), в която авторът описва

изключително красивата сибирска девойка Анастасия, живееща самотна в гората. Тя владее телепатични и хипнотични ефекти, разбира езика на животните, в студено време може да се справя и без дрехи, вижда в миналото и бъдещето. На въпроса за необичайните ѝ способности тя отговаря, че всеки човек ги има, но за реализацията им е необходима чистота на помислите, а психичната му сила зависи от светлите чувства.

„Светли чувства“ и „чиста душа“ на пръв поглед изглеждат като нещо романтично. Нека обаче да си спомним, че за изпадане в дълбоко сомати също е необходимо „пречистване на душата“, т.е. избавяне от негативно усуканите торзионни полета. Резултатът е невероятен — човешкото тяло придобива способността да се запазва живо хиляди и милиони години.

Ясно е, че излезлите от Генофонда на човечеството пророци са имали чиста душа и до съвършенство са владеели психичната енергия (в противен случай не биха могли да изпаднат в състояние на сомати). Демонстрирайки на слабообразованите и полудиви хора силата на психичната енергия, те са се старали да им предадат древните знания преди всичко от психоенергиен тип, защото това е пътят на хармоничния прогрес. Явно така са се появили религиите. Разбира се, Библията, Коранът или Талмудът са написани за непросветения човек в приказно-алегорична форма, но голяма част от съдържанието им сега вече може да се обясни от гледна точка на психоенергийните подходи.

В края на нашите разсъждения за значението на Генофонда можем да обобщим, че той изпълнява двойка роля: на звено, гарантиращо продължаването на живота на Земята; и на извор, съхраняващ знанията на различните земни цивилизации, от които периодично излизат представители на една или друга цивилизация с цел пророчество.

Като се има предвид двойката роля на Генофонда, трябва да се отбележи, че големият брой на хората в сомати вероятно е продиктуван преди всичко заради опазването на живота — на Земята, тъй като за възпроизводството на човечеството според генетичните закони трябва да има достатъчно много разнополови хора. Но анализът на достъпната ни литература показва, че в историята на различните цивилизации на планетата още не е имало прецедент на пълна гибел на хората, живеещи на земната повърхност. Затова Генофондът на

човечеството все още нито веднъж не е бил използван за възпроизводство на цялото човечество. Засега той се използва само като източник за появяване на пророци, за коригиране на развитието и може би за частично възпроизводство.

Кой знае, може би ще дойде време, когато пълното възпроизводство на човечеството на Земята ще бъде възможно само за сметка на Генофонда.

СТРУКТУРА НА ГЕНОФОНДА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Според нашите представи Генофондът на човечеството е цяла подземна и подводна страна с хора от различни цивилизации в състояние на сомати. Те са свързани помежду си чрез Всеобщото информационно пространство и са под непосредствения контрол на Висшия разум.

Има много свидетелства, че по време на сомати душата напуска тялото и влиза в пряк контакт с Всеобщото информационно пространство (Онзи свят) — за това разказваха всички ламы, гуру и свами. Душата запазва връзката си с тялото в състояние на сомати чрез т.нар. сребърна нишка. Оттук следва, че в Генофонда на човечеството сякаш са обединени две форми на живот — във финия свят (душата) и във физическия свят (тялото).

Почти всички сведения сочат, че Генофондът е разположен под земята — в пещери и пирамиди. Нещо повече, всички ламы, гуру и Особени хора твърдят, че сомати-пещерите са предимно в Тибет и Хималаите. Защо точно там? Отговор намираме у Елена Блаватская, която отбелязва, че областта Вара (Генофондът на човечеството — бел. Е.М.) е създадена в полярните области на земното кълбо, че преди Всемирния потоп районът на Хималаите и Тибет е бил северният полюс на Земята, чието положение се е изменило след промяната в наклона на земната ос. Генофондът на човечеството явно обхваща и други части на земното кълбо. За това сме натрупали достатъчно косвени сведения, които може би някога ще проверим.

Както ни стана известно, необходимо условие за сомати е температурата да бъде плюс 4°C. Тя е характерна за пещери,

помещения в пирамиди и дълбоки водни слоеве. Затова може да се предположи, че в подобни места са разположени хората в сомати.

По отношение на пирамидите съществуват косвени свидетелства за възможното им предназначение за сомати. Например Блаватская отбелязва, че в помещения под пирамидите се намират хора от третата, четвъртата и петата раса.

По отношение обаче на дълбоките водни слоеве подобни сведения не успяхме да открием, макар че, имайки предвид полуводния начин на живот на лемурийците и атлантите, можем да допуснем с основание и водно сомати.

Както вече отбелязахме, Генофондът на човечеството очевидно съдържа представители на трите последни раси на Земята — лемурийци, атланти и хора от нашата цивилизация. Блаватская заявява, че хора от третата, четвъртата и петата раса се намират в подземни жилища. Някои смятат, че главен компонент на Генофонда са атлантите, а хората от нашата цивилизация са по-малко.

Това положение е напълно оправдано. По монетарния цикъл атлантите са били на доста високо духовно равнище и са могли сравнително лесно да изпаднат в състояние на дълбоко сомати. Безкрайните войни, които са водели помежду си, навярно са стимулирали попълването на Генофонда — като предвестници на глобалната катастрофа.

Според мен все пак не бива хората от нашата цивилизация поради бездуховността им да се смятат като непригодни за Генофонда на човечеството. Сред тях има немало Посветени и духовни люде. А част от земното кълбо, включваща Индия, Непал и Тибет, може да се смята за духовния център на нашата цивилизация, тъй като там е развит култът към духовната реализация на човека (училища по медитация, сомати, йога и други). Духовното развитие, култивирано в тези страни, дори в ущърб на материалното богатство, не позволява да се забравят основите на психоенергийната реализация на човека в условията на действащото последно поела-ние SoHm и, очевидно, ще бъде основата за попълване на Генофонда с хора от нашата цивилизация.

Лемурийците, според нас, играят възлова роля в него, преди всичко поради факта, че те са най-високоразвити и в условията на съживяване на планетата могат по-целенасочено и разумно да

възстановят живота. Способността им да дематериализират и материализират физическото тяло може да им позволи при особено лоши условия за живот на земната повърхност да се прехвърлят в „подземни жилища“ и пак да се връщат обратно.

ПСИХОЕНЕРГИЙНАТА БАРИЕРА НА СОМАТИ-ПЕЩЕРИТЕ

Казаното от ламите — „Камъкът за тях не е преграда“, очевидно се отнася за лемурийците, тъй като те са в състояние (поради дематериализацията) да преминават през каменни прегради, т.е. лемурийската част от Генофонда би трябвало да е най-скрита и да се намира зад каменни плочи. Те явно осъществяват връзката с Шамбала — каменно-неподвижните лемурийци в състояние на сомати чрез телепатична връзка контактуват с техногенната подземна цивилизация на лемурийците от Шамбала. За това по-подробно ще стане дума по-нататък.

Именно лемурийците са лидерите в Генофонда на човечеството и като че ли го ръководят. Произнасяното от ламите „Той“ вероятно се отнася за тях, само те могат да позволят или не достъпа до сомати-пещерите. Мисля, че са най-ценната негова част, тъй като са продукт на най-развитата цивилизация (хиляди пъти по-развита от нашата). Затова ще бъдат изисквани само в краен случай, когато усилията на атлантите или на хората от нашата цивилизация се окажат неефективни и недостатъчни, както се е случило например с появяването на Бонпо-Буда преди 18013 години.

Телата на лемурийците в Генофонда на човечеството носят характерните белези за полуводния начин на живот. Следователно тяхното включване може да бъде целесъобразно, когато на планетата преобладава водната повърхност.

И атлантите са приспособени към същите условия. Телата им са сходни с тези на лемурийците, но са по-приспособени и за земен живот. Но по-ниското им равнище на развитие явно ще направи усилията им за възраждане на човечеството по-неефективни и може да се наложи помощта на лемурийците, както това се е случило например със Синовете на Боговете в зората на атлантическата цивилизация след гибелта на Лемурия. В това отношение може да се припомни

насочващата роля на Бонпо-Буда (лемуриец) при възраждането на арийската (нашата) цивилизация след многобройните несполучливи опити на атлантически и арийски пророци.

Анализът на последните векове показва, че духовното равнище на арийците не се е повишило и това обяснява по-слабото им присъствие в Генофонда на човечеството. Ламите ни дадоха сведения само за няколко души, изпаднали в дълбоко сомати през последните няколко века (Мозе Сал Дзянг и др.). Арийците обаче са приспособени и затова могат да бъдат предпочетени за пророци при изключително земен начин на живот (пустини и т.н.), както и при по-сух климат на Земята.

Така стигаме до заключението, че в структурата на Генофонда на човечеството влизат късни лемурийци (лемуро-атланти), атланти и арийци (хора от нашата цивилизация). Както вече стана дума, той е разположен в пещери, пирамиди и може би в дълбоки водни слоеве. Засега по-конкретно можем да говорим за сомати-пещерите. Според нас те са три вида: 1. с хора само от предишни цивилизации — лемурийски, атлантски и смесени лемуро-атлантски; 2. с хора само от нашата цивилизация (арийски); 3. смесени (лемуро-атланти-арийски).

Склонни сме да допуснем, че последният тип пещери преобладава, тъй като позволява най-гъвкаво да се манипулират представителите на Генофонда на човечеството в съответствие с условията на живот на Земята.

Пещерите от втория тип (арийски) едва ли са надеждни и дълготрайни заради липсата на сериозна психоенергийна бариера. Както научихме от ламите, арийците се стараят да изпаднат в дълбоко сомати именно в пещери с лемурийци и атланти, като преодоляват бариерата, създавана от тях. Без нея подземният свят на Генофонда би бил достъпен за любопитни, а появата на външни лица е нежелателна не само поради възможни зли намерения или неумерено любопитство, но и защото торзионните полета на тези хора могат да дестабилизируют състоянието сомати.

Според нас механизмът на психоенергийната бариера е един от възможните варианти на дистанционната хипноза. Възниква обаче въпросът как все пак човек в състояние на сомати (при спрелцобменни процеси в главния мозък) предизвиква толкова силно психично въздействие. Мисля, че би трябвало да се отговори с въпрос — нима

животът във финия свят (Онзи свят) може да мине без енергиен потенциал? Разбира се, че не. За съжаление, засега енергията на финия свят не е изучена добре от учените. Тя обаче непрекъснато се проявява във всекидневния ни бит — феномените от тибетската медицина, екстрасензорни въздействия, енергийни вампири или донори, негативна или позитивна аура и т.н. Нещо повече, всички описания, свързани с предишните цивилизации, свидетелстват, че те са експлоатирали предимно енергията на финия свят (въздухоплаване чрез мантри, пренасяне на тежести чрез „третото око“ и т.н.), чиято мощ, както каза споменатият вече църковен настоятел, е над физическия свят. Оттук следва, че въздействието на психоенергийната бариера е енергия от финия свят.

Марат Фатхлисламов от Уфа, който се занимава с подобни проблеми, сподели пред нас мнението на йогите по този въпрос, които в състояние на транс виждат в района на сомати-пещерите т.нар. асури. Асурите са защитни субстанции на финия свят, които имат формата на попова лъжичка с опашчица. При появата на външен човек те се активизират и изсмукват енергията му, предизвиквайки усещания за страх, тревога, негодувание, главоболие и слабост. Специални хора чрез медитация са способни да влязат в контакт с асурите. Затова във всички източници на източните религии (например при Лобсанг Рампа) изрично се споменава, че никой освен Посветените не може да види хората в състояние на сомати. И причината е в енергията на душите и финия свят.

Да приемем, че психоенергийната бариера в пещерите е за сметка на енергията на финия свят. Все пак някой обаче трябва да я създава? Кой е този „някой“? Съществуват два варианта — или е за сметка на енергията на душите на хората, или се създава от Шамбала.

При първия вариант нека да си спомним механизма на дълбоко сомати, описан по-горе при разговорите с ламите и свами. Духът на човек в такова състояние, както е известно, се намира на Онзи свят и е свързан с тялото чрез т.нар. сребърна нишка. Да допуснем, че енергията на вълновата форма на живот на Онзи свят посредством тази „сребърна нишка“ може да слиза на Земята и да оказва влияние в района на пещерите. С други думи, духът на човека в сомати чрез канал, наричан „сребърна нишка“, наблюдава тялото си и околното пространство и оказва енергийно въздействие върху нежеланите

пришелци. Неслучайно Блаватская пише, че сомати-пещерите са „защитени от цели войнства духове...“ Очевидно е имала предвид, че хората в дълбоко сомати могат да издигат защитна бариера за сметка на своите духове.

Духът на човек в сомати е на Онзи свят, т.е. в друго пространствено-времево измерение, в което и живее вълновата форма на живот на Онзи свят. „Сребърната нишка“ е особеност на човека в състояние на сомати и го отличава от умрелия. С нейна помощ духът може да намери тялото си, подложено на консервация, да влезе в него и да го върне към живот на Земята. Но природата е създала човека така, че всеки жизнен елемент, независимо дали е физически орган или вълнова структура, никога не изпълнява само една функция — функциите като правило са две. Следователно „сребърната нишка“ също има двойна функция — връзка между духа и тялото и защита на тялото чрез енергията на Онзи свят.

Колкото до ролята на Шамбала за психоенергийните бариери в пещерите, тя също не бива да се подценява. Шамбала като особена форма на живот, експлоатираща предимно феномена „материализация-дематериализация“ на слезлите под земята лемурийци, е призвана да съхранява не само статуса им на най-великата цивилизация на Земята, но и да охранява най-свещените елементи на земния живот. А най-свещеният елемент е Генофондът като хранилище на трите основни земни цивилизации и като залог за вечността на миналото, настоящето и бъдещето. Затова подземното царство Шамбала явно държи под бдителен контрол Генофонда, защитен от бурите и войните на земната повърхност.

Хората от Шамбала, чието основно местожителство е същата Земя, а не Онзи свят, са способни да коригират енергийния потенциал на духовете на хората в сомати, а чрез тях и психоенергийната бариера на пещерите. Не е изключено и Шамбала да взема енергийно участие в създаването или укрепването на психоенергийните бариери.

С какви енергии и с какви информационни източници Шамбала участва в защитата на сомати-пещерите? На това подробно ще се спрем в следващата „глава“, посветена на загадъчните Шамбала и Агартти.

Както вече посочихме, механизмът на психоенергийната бариера е създаден на принципа на постепенното увеличаване на

отрицателното въздействие върху организма на пришелеца. Смъртта е крайният етап. Отначало възниква усещането за страх, което трябва най-безболезнено да го пропъди. Второто усещане е негодуванието, което сякаш заповядва на човека да напусне святата пещера. И едва след това се появяват физическите феномени: главоболие, слабост и накрая — смърт. Целият механизъм на психоенергийната бариера като че ли предупреждава: не върви към смъртта си, защото навлизаш в светая светих на Генофонда на човечеството, където любопитството ти не струва кой знае колко.

Психоенергийната бариера на сомати-пещерите по своята същност е рожба на добрите сили, като четирикратно предупреждава, че не бива да се влиза в тях. И само като крайна мярка любопитният пришелец намира смъртта си, тъй като празното любопитство е несравнимо с ролята на Генофонда.

„Той“, за когото говорят специалните хора, и само „Той“ може да задоволи това любопитство. Трудно ми е да кажа кой е „Той“. Мисля, че е човек от Шамбала. Но за него също ще стане дума в следващата „глава“.

ЗАГАДЪЧНИТЕ АДЕПТИ

В литературата и източните религии често се споменават т.нар. адепти. Кой са те? Отначало, докато анализирахме източниците, дълго не можех да разбера точно това: едни автори ги наричаха одухотворени дълголетници на Истока, други — хора в състояние на дълбоко сомати. Едва впоследствие схванах, че адепти се наричат способните да изпаднат в състояние на сомати, като в случая се обединяват два вида сомати: когато тялото преминава в каменно-неподвижно състояние и душата общува с Онзи свят, без да губи връзка с тялото (т.е. обичайното дълбоко сомати); когато душата общува с Онзи свят, но тялото остава в обичайното си състояние, като продължава да функционира във физическия свят (т.нар. сахаджа сомати).

Първият вид сомати може да продължава хиляди и милиони години. Вторият вид, според данните, които получихме, продължава стотици и хиляди години. С други думи, хората в състояние на втория вид сомати са отшелниците, живеещи 300, 400, 1000 и 2000 години.

Ако човек изпада в сомати от първия вид, би могло да се повярва в безкрайно дългия живот на каменно-неподвижното му тяло. Но доста по-трудно е да се повярва, че човек в сомати от втория вид, който в бита кой знае колко не се отличава от обикновените хора, може да живее стотици и хиляди години, запазвайки младостта си.

Независимо от това има немалко свидетелства за съществуването на хора във втория вид сомати. Л. Печуров от Москва, бил в Непал близо три години, в писмо описва няколко отшелници, които по думите на местните жители живеят 100, 200, 300 и повече години. Авторът на писмото бил поразен, че при тях липсват топли дрехи въпреки планинския студ. Специално е запомнил една жена адепт, която изглеждала на не повече от 35 години. Тя живеела в параклис и по-голямата част от времето си прекарвала в позата на Буда върху тигрова кожа. Хранела се рядко с вегетарианска храна, като задължително употребявала растението сома. Според местните жители била на повече от 300 години.

Като пример за адепт явно може да се смята и знаменитият Бабаджа, за когото в Индия казват, че е на 1700 години, а на външен вид не изглежда на повече от 31__години.

Сред адептите са известни преминавания от втория вид сомати в първия и обратно. Например, описаният в третата част на тази книга човек, преживял 300 години, отначало е бил предимно на повърхността и само понякога е влизал в пещерата за сомати, но по-късно прекарвал по-голямата част от времето в сомати.

Най-вероятно адептите също се отнасят към своеобразната съставна част на Генофонда. Напълно възможно е те да излизат от него, да живеят известно време сред хората, а след това пак да влизат в пещерите.

Каква е ролята на адептите? Те едва ли могат да се нарекат пророци, тъй като влиянието им върху човечеството не е толкова голямо. Сред тях са описани само хора от нашата цивилизация. Предполагам, че адептите играят свързваща роля между Генофонда и живеещите на земната повърхност.

КРАТКО ОТСТЪПЛЕНИЕ — ЗА АДЕПТИТЕ, ДЪЛГОЛЕТИЕТО И РАКОВИТЕ ЗАБОЛЯВАНИЯ

Фактът, че първият и вторият вид сомати съществуват паралелно и са взаимозаменяеми, говори за близостта на механизмите на дълголетие в единия и в другия случай. Очевидно играе роля не само спирането на обмяната на веществата с преминаване на тялото в каменно-неподвижно състояние, но и особеното състояние на човешкото биополе, при което се забавят процесите на стареене. В науката обаче е установено, че клетките на човешкия организъм имат строго определен жизнен цикъл. Затова е трудно да си представим, че той многократно се увеличава. Какво е все пак обяснението?

Вече отбелязахме, че нашият трансплантационен материал стимулира регенерацията на човешките тъкани, а биополето на растящите клетки потиска патологичната регенерация (рака) и нормализира функциите на болните клетки. Мисля, че подобен механизъм е в основата на дълголетие при адептите. За сметка на медитацията адептът постига такова състояние на своето биополе, което потиска патологичната регенерация (рака), нормализира функциите на болните клетки и стимулира регенерацията на нормалните клетки в организма. С други думи, тайната на дълголетие не е в увеличаването на жизнения цикъл на клетките, а в замяната на изживяващите времето си клетки с нови и в избягването на преминаването им в ракови.

Известно е, че една от основните причини за смъртта на възрастните хора е ракът, т.е. патологичното израждане на изживяващите цикъла си клетки. Ако чрез биополето се избегне това израждане и се стимулира регенерацията на нормални клетки, може да се постигне почти безкрайно обновяване на човешкия организъм, което означава запазване на младостта и здравето за стотици и хиляди години.

Известно е обаче, че високодиференцираните клетки (на мозъка, ретината, сърдечния мускул и др.) нямат способността за регенерация и функционират в организма само в рамките на своя жизнен цикъл. Дали наистина е така? Изследванията от последните години показват, че дори толкова високодиференцирани клетки като тези на ретината проявяват способност за регенерация под въздействието на т.нар. фактор за нарастване на фибробластите. Той се създава от регенериращите (растящите) клетки! Оттук следва, че ако се задейства процесът на регенерация на някакви клетки за сметка на химически

агенти (фактора за нарастване), може да се предизвика регенерация и на други клетки, включително и на високодиференцирани. Ако е възможна регенерацията на високодиференцираните клетки в организма, възможен е и процесът на обновяване на клетките в човешкия организъм. А това е път към дълголетие и вечната младост.

Как да се задейства системата за постоянно обновяване на клетките в организма? Адептите го постигат чрез медитативно въздействие върху своето биополе. Може ли да бъде постигнато от обикновени хора? Вероятно науката скоро ще стигне до това. Засега определени перспективи се очертават при въвеждането на алоплант в акупунктурните точки на организма. Стимулирането на регенерацията на нормалните клетки трябва да въздейства положително върху човешкото биополе и да предизвика обновяване на клетките. Перспективно е и облъчването на организма с биополе на млади растящи организми или растения. Вече се осъществяват експерименти в тази насока.

ПЕЩЕРИ И ПИРАМИДИ

Кои пещери са годни за сомати? Свами Дарам сочи, че те трябва да са разположени високо в планините, на границите на вечния сняг, където въздухът е много чист. Бонпо лама казва, че те трябва да са скрити от чужди погледи.

В света има много пещери. Някои от тях обаче са особено привлекателни за сомати. Марат Фатхлисламов разказва, че в Индия, в района на град Бадринат, съществува цяла „пещерна страна на йогите“. Недалеч от нея се намира „следата на Вишну“ — отпечатък от огромно плоско човешко стъпало. Посветеният Лобсанг Рампа пише, че сомати-пещерите са предимно в Тибет, Хималаите, Египет, Южна Америка и на едно специално място в Сибир. Той отбелязва също, че много храмове са построени над такива пещери.

Съществуват немалко сведения, че и пирамидите са място за локализиране на Генофонда. За това говорят индийските свами и тибетските лами. Елена Блаватская пише, че адепти от третата, четвъртата и петата раса се намират в подземни жилища под

пирамидоподобни градежи. Чрез ултразвукови изследвания е установено, че под пирамидите наистина има празнини. Дали те не очертават именно разположението на Генофонда на човечеството? Тази хипотеза не може да се изключи. Най-малкото тя е за предпочитане пред битуващите обяснения за ролята на пирамидите като астрономически съоръжения или гробници на фараоните. Монументалността например на Хеопсовата пирамида поражда, а строителството на подобно съоръжение от 50-тонни блокове не е подвластно на съвременната техника. Монументалността му сякаш предопределя величествеността на целите, а кое може да бъде по-величествено от Генофонда на човечеството!

По данни на Блаватская египетските пирамиди са построени преди 75 000–80 000 години, а не преди 4000–5000 години (според данните от радиовъглеродния анализ). Ако се вярва на Блаватская, най-вероятно те са били създадени от атлантите от острова на Платон (Нострадамус описва строителството им чрез насоченото въздействие върху гравитацията с помощта на „третото око“). Както е известно, атлантите от острова на Платон са имали тесни контакти с египетската цивилизация. След гибелта им (кометата Тифон) мистериите и окултните науки (по Блаватская) потънали в дълбока тайна. Може ли това да се интерпретира като засекретяване на Генофонда, предизвикано от критичното състояние в резултат на космическата катастрофа? Тази версия също не бива да се изключва. Наличието в пирамидите на египетски фараони, сравнително леснодостъпни за околните, може би е един от елементите на засекретяването, отвличащ вниманието от основната тайна, разположена под нея.

Може би атлантите от острова на Платон, проследявайки движението на планетите и кометите, са предполагали, че ще загинат от космически катаклизъм. И затова предварително са построили монументалните съоръжения (пирамидите) с подземни храмове, в които да слизат представители на тяхната цивилизация и да изпаднат в състояние на сомати. Оттук следва, че под пирамидите (египетски и вероятно мексикански) може би се намират атланти в състояние на сомати от острова на Платон (последните атланти на Земята, спасили се от Всемирния потоп).

Предположението обаче има слабо място — входовете към подземните храмове са херметично затворени и са дълбоко под земята.

Как атлантите ще излязат оттам? Отговорът се крие в думите на ламите: „Камъкът за тях не е преграда!“. И наистина психоенергийното въздействие върху гравитацията (спомнете си за строителството на пирамидите по Нострадамус) по удивителен за нас начин може да отвори изходи към земната повърхност.

Бил ли е египетският фараон мъртъв? Може би се е намирал в състояние на сомати? Подобен вариант не е за изключване, тъй като след изваждането ѝ от гробницата мумията на египетския фараон започва да се разрушава. Ако се е намирал в сомати, промяната на температурния режим (смяната на плюс 4°C със стайна температура) би могла да доведе до дестабилизиране на състоянието му и до гибелта на тялото.

Не са за изключване и опити на древните египтяни по изкуствен начин да постигнат сомати-състоянието. Те са знаели за него от атлантите, знаели са и за ролята на пирамидите. Но постигането на дълбоко сомати вероятно ги е затруднявало. Опитвайки се да стигнат до него (чрез химически вещества и т.н.), те може би са вярвали, че фараоните ще оживеят. Затова до тях са оставяли предмети от всекидневието и скъпоценности. Естествено, не можем да отричаме и популярното предположение, че се е извършвало балсамиране на телата, чиято тайна между другото и досега не е разкрита.

Кое от предположенията е вярно? Трудно е да се отговори. Необходимо е допълнително да се проучат пирамидите и мумиите на фараоните от гледна точка на явлението сомати. Въпреки това обаче очевидна е необходимостта от грижливо отношение към пирамидите и другите подобни монументи от древността. Германският учен Рудолф Хантенбринк вкарва в един от тесните проходи на Хеопсовата пирамида минитанкета, снабдена с видеосистема. Тя стига до каменна врата, зад която той предполага, че съществува живот. Готви се да оборудва танкетата с боен лазер, за да прореже отвор във вратата и да влезе вътре. Ами ако зад нея има човек от предишна цивилизация в състояние на сомати? Психоенергийната бариера едва ли ще подейства върху бойния лазер, но със сигурност състоянието му ще бъде дестабилизирано.

Любопитството ни не може да има толкова висока цена! Древният човек е изпаднал в сомати и е прекарал хиляди или милиони години не за да задоволява нашето любопитство. Научното

любопитство е двигател на прогреса, но ученият не е Бог, за да нахлува с груба ръка в божествено творение. Нали древният човек е представител на Генофонда на човечеството.

СОМАТИ И ВРЕМЕТО

Пришанти Нилаям (Сатия Саи и Нара Нираяна Ашрам, 1993, с. 17) описва изпадането в сомати в пещера и излизането от него. И отбелязва, че 18 дена, прекарани в сомати, са изглеждали като 48 минути. С просто аритметично действие може да се пресметне колко бързо тече времето в сомати. Излиза, че това става 717 пъти по-бързо в сравнение с обичайния му ход. Възможно ли е точно този да е ходът на времето, по което живее Онзи свят?

КАКВО ИЗПИТВА ЧОВЕК В СОМАТИ?

Отговор на този въпрос доста подробно дава Лобсанг Рампа („Третото око“, 1992, с. 192–194), който като Посветен е изпадал в състояние на сомати. Авторът описва как ламите са го въвели в пещера, разположена под храм, и са го повели по тайните ѝ коридори. Показали му три огромни човешки тела (двама мъже и една жена) — жената над три метра, а мъжете около пет. Външността им била необичайна. Не би могло да се приемат за мъртви, а по-скоро за заспали. *„Виж, сине — казал един от ламите, — те са живели на нашата земя (Тибет — бел. Е.М.), когато тук още не е имало планина, когато море е миело брега и други звезди са светели в небесата.“*

По-нататък Лобсанг Рампа описва как изпада в сомати: *„Започнах да правя респираторни движения, както ме учеха в продължение на няколко години. Тишината и мракът ме потискаха. Беше истинска гробна тишина. Неочаквано тялото ми се изпъна, мускулите ми се напрегнаха. Изтръпналите ми крайници започнаха да студенеят. Имах усещането, че умирам на дълбочина сто метра от земната повърхност. Ужасен удар разтърси тялото ми отвътре и започнах да се задушавам. Дочух страшен шум и трясък.“*

Постепенно всичко започна да потъва в странна синя светлина. Разбрах, че се намирам над собственото си тяло. Издигах се като стълб дим. От дълбините на тялото ми се точеше нишка синьо сребро, вибрираше като жива и танцуваше с ярък блясък.

Гледах неподвижното си тяло, лежащо недалеч от телата на гигантите. Постепенно дочух шум на море и плисък на заливащи брега вълни. Чух гласове и видях весела група почернели хора. Гиганти! Всички до един бяха гиганти!

След известно време образите, които виждах, се замъглиха и изчезнаха. Неприятно усещане ме обзе и ми стана толкова студено, че си спомних, че лежа върху каменна плоча. Мозъкът ми трескаво заработи. Когато се изправих, усетих колко са изтръпнали крайниците ми. Клатех се от слабост. Едва не губех съзнание от глад. Ламата ми каза, че съм лежал на тази плоча в продължение на три денонощия...“ Мисля, че коментарите са излишни.

ГЕНОФОНДЪТ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО — ДЕМОНСТРАЦИЯ ЗА ВЕЧНОСТТА НА ЗЕМНИЯ ЖИВОТ

Обобщавайки данните и разсъжденията ни за Генофонда на човечеството, бих искал да припомня баналната истина, че светът, в който живеем, е невероятно сложен. Дори и не се замисляме, че целият земен живот е гениално обмислен и създаден като завършена и стройна система с подсигуриращи звена, запас от издръжливост и залог за постъпателно развитие. И че това е дело на Висшия разум!

Отначало в главите ни не се побираше хипотезата, че под земята съществува Генофонд на човечеството — звучеше невероятно. По-късно, когато натрупахме известни сведения и започнахме да ги съпоставяме, съществуването и функционирането му станаха толкова естествени за нас, че дори си позволихме да анализираме „сполучилите“ или „несполучилите“ пророци, излезли оттам, а не просто сляпо да им се кланяме. От това уважението ни към пророците и техните завети не стана по-малко. Дори още по-остро усетихме наличието на Бога, създал Генофонда на човечеството като извор на знания и гарант за вечността на земния живот.

На Земята обаче има още едно звено на живота, което е тясно свързано с Генофонда на човечеството и чиято тайна са се опитвали да разгадаят много човешки поколения. Това е Шамбала.

ШАМБАЛА И АГАРТИ

Понятието Шамбала е известно на повечето хора, без обаче да разбират какво точно представлява то. Докато Агартти на практика не е известно и само специалисти по древна история на Тибет знаят, че загадъчната „страна Агартти“ съществува на Земята наред със „страната Шамбала“.

ВЕЧНАТА ЗАГАДКА ШАМБАЛА

Дори не помня кога за първи път чух за Шамбала — вероятно през студентските си години, в разговори с млади туристи, били в Алтай. По-късно, когато и аз посетих Алтай, на скалите край туристическите пътеки видях надписи „Шамбала“, а срещях и самотници с отнесен вид или пък цели групи, които търсеха страната Шамбала. Нито един от тях не ми отговори нищо свястно. Всички повтаряха, че вървят по следите на великия руски учен Николай Рьорих, който също е търсел тази страна. Помня също, че един от тях ми прошепна: *„Казват, че по предсказания ще открият страната Шамбала в края на нашия век (в края на ХХ век — бел. прев.). Навярно предсказанието е вярно — ние не я намерихме“*.

На мен, увлечения по спортен туризъм, тези изследователи на Шамбала ми бяха с нещо неприятни. Те вървяха на групи, не спазваха дисциплина, не познаваха похватите за преминаване на превали, молеха за захар или сол и т.н. По онова време не можех изобщо да си представя, че ще стана изследовател на Шамбала.

За Николай Рьорих, разбира се, знаех отдавна и с моя дух на пътешественик го уважавах безкрайно. С благородна завист му завиждах за сложните експедиции в екзотични райони, като Тибет и Хималаите, и се гордеех, че е наш сънародник. Като роден в затворена комунистическа страна виждах във въображението си пътешествията в чужбина като нещо приказно и неизпълнимо, а Рьорих сякаш придобиваше ореола на човек идол.

Няколко пъти се захващах с книгите му, но ги отмествах, тъй като нищо не разбирах. Разсъжденията за чистата душа и Шамбала не се възприемаха от моя мозък, а описанията на спортните елементи при пътешествията из тибетските планини, които ми бяха толкова по душа, в книгите му заемаха незначително място.

Когато се захванах с офталмогеометрията, естествено, не мислех, че тази суха математическа наука някога ще ме отведе отново до Николай Ръорих и Шамбала. „Средностатистическите очи“ на тибетската раса раздвижиха в паметта ми похода към Алтай и онези момчета с отнесен вид, търсеци Шамбала. Пак взех книгите на Ръорих и започнах да ги чета. Отново нищо не разбрах: разсъждения за чистата душа, акцентирание върху положителните помисли (обич, съвест), отричане на отрицателните помисли (скъперничество, егоизъм и др.), легенди за висши същества, които могат да се появяват и изчезват, намеци за подземен живот и т.н. Дълбоко в себе си съзнавах, че Ръорих е гениален и затова вярвах на написаното от него. Усещах, че притежава някакви други знания, в чиито рамки алегоричните му и витиевати фрази ставаха разбираеми, че става дума за най-голямата тайна на човечеството, която не е разрешено да ни бъде разкрита, а само да бъде приповдигната, за да разберем ролята на основните душевни помисли, на които се опира светът.

Едва по време на експедицията в Индия, Непал и Тибет, когато трябваше да вникна в психологията на ламии и свами, разбрах, че техните знания са ключът към Ръорих. След експедицията високопарните фрази на Ръорих станаха по-материални и разбираеми. Например, че само с чиста душа (т.е. без отрицателна психична енергия) може да се достигне соматична, беше фундаменталната основа за вникване в ред други неща — вечния живот, наличието на предпазна система за живота на Земята и т.н. Започнах да осъзнавам, че в почти неведомия за мен свят на психичната енергия има собствени закони и принципи, че до нас, обикновените хора, стига само шепотът на тези закони, че, познавайки ги, могат да се изяснят много загадки и дори (до известна степен!) загадката Шамбала.

Когато анализирах литературата от гледна точка на вече новите ми, следекспедиционните позиции, бях удивен, че тайната на Шамбала е била интензивно изследвана и по-рано и... тези изследвания

опосредствано са били една от причините за най-голямата човешка трагедия — Втората световна война.

ХИТЛЕР И ШАМБАЛА

В литературата могат да се намерят немалко сведения, че древната мистика на Изтока е оказала фатално влияние върху формирането на Адолф Хитлер. Според редица историци (в частност Л. Повел и Ж. Берже от Франция) в Германия след Първата световна война започват да се разпространяват различни течения и да се създават общности, в чиято основа са древните тибетски легенди за хора от предишни цивилизации и за Шамбала.

Бившият председател на данцингския сенат Раушнинг пише: *„Всъщност всеки немец с единия крак е в Атлантида. Там той търси по-добра участ и по-добро наследство“*. През 1933 г. в Берлин е създадена тайна организация „Дружество за врил“. Врил! Смята се, че врил е някаква грандиозна енергия, с която е наситена Вселената и която е мяра за божествеността на човека. Овладелият врил ще стане властелин на своето тяло, повелител на другите хора и на целия свят. Членовете на дружеството вярват, че врил е владян от свръххора — гиганти, които понастоящем са притаени в дълбоки пещери и спят под златна обвивка в тези хималайски тайници, но скоро ще се появят, за да ръководят човечеството. Светът ще се промени, когато неговите господари излязат изпод земята. Ако те не са подготвени и с тях не е сключен съюз, всички ще се окажат роби, тор, над който ще разцъфти „Новото време“.

„Дружество за врил“ оказва голямо влияние върху миросгледа на Хитлер. Но още повече му влияе германският учен Ханс Хорбигер със своята теория за космическия лед (съкратено „Вел“). Според Хорбигер предшественици на нашето време са били хора богове, хора гиганти, приказни по размах и мощ цивилизации и така е било стотици хиляди, ако не и милиони години. Гигантите имали роби. Цивилизацията им загинала в резултат на потоп. Някога и нашите хора, преминали през колосални катастрофи и мутации, ще станат също толкова могъщи като предците си. Всичко в Космоса е подчинено на цикличния закон, съществува строга периодичност за спасението и

наказанието на рода човешки. Хорбигер смята, че за да се спаси човечеството, властта трябва да се даде на най-силните и калените, а такава според него е арийската раса, чиито предци са станали силни в ледовете и снеговете.

Преди да дойде на власт, Хитлер често общува с един тибетски лама, живеещ в Берлин. Наричат го „човека със златни ръкавици“, а Посветените — „пазител на ключовете от кралство Агарті“.

Агарті на немски звучи като Азгард. Със загадъчното кралство Агарті е свързана мощната духовна организация „Дружество на Фуле“. Основано е от германските учени Екард и Хаусхофер, които също оказали влияние върху психиката на Хитлер. Основите на тази организация са в древната легенда, свидетелстваща, че преди 30–40 века в района на пустинята Гоби е процъфтявала високоразвита цивилизация. По време на катастрофа почти всички загиват. Останалите живи отиват в хималайските пещери и се разделят на две части. Едните наричат центъра си Агарті (скрито място на доброто), отдават се на съзерцание и не се намесват в земните дела. Другите основават страната Шамбала (център на могъщество и насилие, управляващ народите и стихииите), която е хранилище на неведомите сили, достъпни само за посветените в тайната.

Друга част от хората на тази високоразвита цивилизация се преместват в Северна Европа и Кавказ. Точно те са основният корен на арийската раса. Затова именно тя може да сключи съюз с Агарті и Шамбала и да овладее могъщите древни сили. За целта обаче трябва да се завоюват Източна Европа, Кавказ, Памир, Тибет и Гоби. Тибет и Гоби са район сърце. Който го владее, владее цялата планета, владее силата на Шамбала.

По заповед на Хитлер в Германия е основан специален институт „Аненербе“, организират се експедиции до Тибет в търсене на Шамбала и Агарті.

От всички тези идеи Хитлер формулира теорията на магическия социализъм. Според нея на всеки 700 години хората се изкачват на нова степен, като преди това се трансформират. Трансформацията се извършва в борба, а неин предвестник е явлението Синове на Боговете. Когато се появят гиганти магове, се осъществява преразглеждане на творението — настъпват дълбоки мутации сред хората, за да се

създаде новата прогресивна раса на мястото на изчезващата стара. Тази раса трябва да познава силата на Шамбала.

Оттук Хитлер прави страшния извод: има истинска раса (арийска), призвана да опознае следващия цикъл. Другите хора са низши раси, които само външно приличат на хора. Затова изстребването на отделни раси (цигани, евреи, негри и др.) не може да бъде престъпление срещу човечеството. След поражението на хитлеристките войски при Волга Гьобелс пише: „*Разберете! Самата идея, самото разбиране за Вселената търпи поражение...*“ От 1943 г. Хитлер продължава безсмислената самоубийствена война. Защо? Нацистките вождове чакат потопа, предсказан от Хорбигер. Хитлер чака съда на боговете, чака появата на човека маг. Ще се извърши онова, което не е могло да бъде постигнато с човешки сили! За да предизвика мъстта на небесата, Хитлер заповядва да се наводни берлинското метро, в което загиват 300 000 германци.

На един от международните конгреси гледах американски видеофилм, в който имаше свидетелства за хитлеристките научни разработки на летателни апарати, приличащи на летящи чинии. Две жени контактюрки (югославянка и немкиня) предават на Хитлер чертежи и описания на принципа на действие на летателните апарати на предишни цивилизации. От филма става ясно, че германските учени наистина успяват да създадат такива апарати, които дори са могли да летят. Но времето не стига, за да се доведе всичко докрай — войната е загубена.

От краткия преглед на магическия социализъм на Хитлер и неговите сподвижници могат да се направят два извода.

Първо, те не се замислят над простия философски постулат, че доброто е съзидание, а злото — разрушение. Още във времената на предишните цивилизации са създадени Генофондът на човечеството, Шамбала и Агартти — в случай на глобални катастрофи. Те са свързани с изключително добри намерения — да се запази човечеството на Земята и да се насочва развитието му по пътя на прогреса. В религията и литературата не се споменава, че хората, излизащи (по наша хипотеза) от Генофонда на човечеството, са имали зли намерения, като унищожаване на едни нации в името на други и т.н. Всички те, независимо дали са Бонпо-Буда, Гаутама Буда, Исус или други, са действали само по пътя на убежденията и наставленията, а не чрез

насилие. Силата на Шамбала никога няма да се разкрие за злото, предназначена е само за добро. И няма сили в света, които да овладеят силите на Шамбала, защото тя е по-силна от нас. А Бог никога няма да бъде съюзник на злото, защото е олицетворение на доброто.

Второ, случаят с Хитлер (всъщност и случаят със Сталин) говори за опасността, ако на власт дойдат хора от шизоиден тип. Тези „жертви на еволюцията“ имат мания за величие и са склонни към самонаслаждение от тайнствените природни явления. Те нямат логичен тип мислене, не са способни на точен анализ на отделните факти, склонни са към хипертрофиране на всеки факт, особено ако е с тайнствено-мистичен характер. Шизоидите на власт са опасни. Придобилият власт шизоид е в състояние да се заобиколи с подобно обкръжение, което да поведе обществото по ненормален път на развитие. Този път обаче непременно ще има печален край.

ХИПОТЕЗА ЗА ШАМБАЛА И АГАРТИ

Според мен в основата на съществуването на Шамбала и Агартти са два природни, феномена: материализацията и дематериализацията и Генофондът на човечеството.

Материализацията на мисълта или дематериализацията на веществото на пръв поглед изглежда приказно и фантастично. Все едно да повярваш във вълшебната покривка, върху която, едва си помислил, и се появяват различни ястия? Нима може да се вярва, че Саи Баба материализира пръстени, паста за зъби, ориз и други предмети, само защото си е помислил за тях?

Нека да се откъснем от битовата представа, че „чудеса творят“ само фокусниците. Хайде да погледнем на темата от философска гледна точка. Днес вече никой не оспорва, че освен физически има и фин свят. Между тези два свята, които съществуват паралелно, очевидно има взаимни преминавания. Нали вълновата енергия преминава в материя и обратно — например известното от училищната физика: $2 \text{ гама} = 1 \text{ електрон}$.

Финият свят, т.е. този на психичната енергия (на свръхвисоки-те честоти), трябва да има взаимопреминавания и взаимовръзки с физическия свят също като преминаването на вълновата енергия в

материя и обратно. С други думи, трябва да съществува материализация на мисълта и дематериализация на веществото в мисъл. Съвременните физици постоянно подчертават, че мисълта е материална и това явно е вярно. Оттук следва, че легендите и приказките, дошли от дълбоката древност, имат реална основа. Както си му е редът, човек не е склонен към безпочвени фантазии — легендите и приказките са му подсказвани от шепота на кармата, т.е. на предишните животи.

Освен това практически във всички източни издания, посветени на йогите и медитацията, се казва, че висшата форма на медитация е постигането на такова равнище на духовното развитие, при което човек е способен да се дематериализира и пак да се материализира. Наистина сред днешните йоги засега такъв няма. Но очевидно ги е имало преди.

В източната литература съществуват данни, че някои древни хора са могли мигновено да се преместват в пространството. Възможно е и да е фантазия. Но също е възможно, дематериализирайки и материализирайки се, човек да се оказва на мястото, за което си е помислил. А мисълта протича мигновено.

Ръорих, когато описва легендата за Шамбала, отбелязва, че в района на входа към нея могат да се видят хора, които кой знае откъде се появяват на недостъпните околни скали и също толкова загадъчно изчезват. В този случай също бихме могли да разсъждаваме за способността на тези загадъчни хора да се дематериализират и материализират.

Освен дематериализацията и материализацията друг природен феномен, който е в основата на съществуването на Шамбала и Агарти, е, както предположихме, Генофондът на човечеството. Ще разгледаме взаимоотношенията между двата феномена в светлината на хипотезата за Шамбала и Агарти.

Ако се вземе като основа съществуването на феномена „дематериализация-материализация“, необходимостта от Генофонда става спорна. Защо да се съхраняват човешки тела в състояние на сомати хиляди и милиони години, когато те могат да се материализират от финия свят? Религиозната концепция обаче за създаването на човешкото тяло чрез уплътняване на духа сочи, че процесът на материализация на духа е бил извънредно сложен и е била

необходима огромна еволюционна дейност на природата. След създаването на физическото тяло с всички принципи на функциониране на генетичния апарат за възпроизводство на човека (раждане на дете), очевидно в информационните пространства на Онзи свят се е натрупала достатъчно информация за строежа на човешкото тяло, появил се е някакъв „информационен код“ на човешкия организъм, така че на негова основа да стане възможно да се прехвърля човек от физическия свят във финия и обратно, т.е. да се дематериализира и материализира.

Не знаем принципите на функциониране на Онзи свят (Всеобщото информационно пространство), но дори и така е логично да се мисли, че удивителните по информационния си капацитет торзионни полета на Онзи свят все пак едва ли ще могат много дълго безпогрешно да съхраняват „информационния код“ на физическото човешко тяло (информация за строежа на всяка клетчица, всяка молекула и т.н.). Затова запазването на този „информационен код“ в дематериализирано състояние не може да трае безкрайно дълго и от време на време трябва да се извършва материализация на човешкото тяло за постоянно коригиране на „информационния код“ на Онзи свят.

Оттук вече се определя и необходимостта от съществуването на Генофонда на човечеството във физическия свят, който е в състояние да съхрани физическата основа на „информационния код“ на човека дори при глобална катастрофа и гибел на всички хора на Земята. Генофондът (с хора от различни цивилизации в състояние на сомати) е важно условие за взаимното съществуване на двете форми на живот — във финия и във физическия свят. Хората в сомати са пряко свързани с Онзи свят (върху тях не действа принципът SoHm) и затова в случай на „оживяване“ те трябва да са по-способни за дематериализация и материализация на телата си в сравнение с обикновените хора, обременени от принципа SoHm. Генофондът обединява духовно най-издигнатите хора на всички земни цивилизации, което също определя голямата им способност за дематериализация и материализация на телата.

Дематериализацията на тялото на човека води, както вече отбелязахме, до огромно информационно пренапрягане на духа (живеещ на Земята, както е известно, заедно с тялото), тъй като той, образно казано, се запълва с допълнителна информация за всички

структури на физическото тяло. Затова дематериализацията едва ли е осъществима без включването на други, в това число и на висши структури на Онзи свят. От това следва, че феноменът „дематериализация-материализация“ на човешкото тяло трябва да е под значително по-голям контрол от страна на Висшия разум (центъра за управление на Онзи свят), отколкото обичайния процес за влизане на духа в тялото на детето при раждането му^[1].

Защо все пак е необходим този феномен? Нали човекът в сомати така и така чрез душата си е свързан с Онзи свят и Висшия разум. Натрапва се само един отговор — необходим е за водене на подземен живот.

Спомнете си израза на тибетските лами: „Камъкът за тях не е преграда!“. Отначало мислех, че това се отнася за способността на хората от предишните цивилизации да въздействат върху гравитацията чрез насочена психична енергия. По-късно все повече започнах да се убеждавам, че тази фраза по-скоро се отнася за феномена „дематериализация-материализация“, за който камъкът, почвата или скалите не могат да бъдат препятствие. Оттук следва изводът, че той е създаден от природата, за да има възможност за подземен живот.

Какво е подземният живот? След това изследване може да се каже, че е преди всичко Генофондът на човечеството. Навярно под земята има много празнини и пространства, които нямат връзка с повърхността. Вероятно много входове на пещери с годините са били засипани от свлачища. Пещерните храмове под пирамидите (по Блаватская) нямат изходи на повърхността. Как тогава хората в сомати ще излязат? Отговорът е само един — чрез дематериализация с последваща материализация на човешкото тяло на земната повърхност. Тоест те сякаш ще изникнат на празно място.

Явно Генофондът на човечеството включва не само хора от различни цивилизации в сомати, намиращи се в пещери с изходи на повърхността, но и хора в сомати, които са в пещери без изходи. Може да се предполага, че при геоложки катаклизми (приплъзване на тектонични плочи и др.) феноменът „дематериализация-материализация“ пренася хората в сомати в друга, по-безопасна пещера. Възможността за материализация на мисълта съдейства и за „ремонтиране“ на увредени части от телата на хората в сомати и осигурява високо равнище на съхраняването им.

В литературата (както и в разговорите с ламы и свами) присъстват сведения за съществуването на подземна техногенна човешка цивилизация. Отначало тази идея ми изглеждаше като абсолютна приказка. Но в светлината на гореизложеното започнах да се отнасям по-сериозно към нея. Мислите ми се въртяха около това, че наистина дематериализацията на човешкото тяло може да стане способ за проникване под земята и обратно. Ако я приемем за възможна, стават разбираеми сведенията на Ръорих за хората, които неочаквано се появяват на недостъпни скали и неизвестно как изчезват. Стават разбираеми и думите на Посветения Висарион, на ламы, гуру, свами и йоги, че под земята съществува техногенна цивилизация, основана на базата на древни знания, с апаратура и машини, създадени на различни научни принципи.

Нетърпеливият читател, объркан от разсъжденията за дематериализация и материализация на човешкото тяло, отдавна вече чака отговор на въпроса какво всъщност са Шамбала и Агартти. А отговорът произтича от двата варианта на взаимоотношения между финия и физическия свят, за които вече стана дума:

Първи вариант. Духът като информационен концентрат на психична енергия влита в детето, родено според принципите за възпроизводство на човешкото тяло във физическия свят (генетичен апарат и т.н.), живее заедно с него, а след смъртта отлита пак във финия свят с последващо връщане в ново физическо тяло.

Втори вариант. Силният дух, който се намира във финия свят (стотици, хиляди и милиони години), запазва връзка с физическото тяло в състояние на сомати от първия или втория вид (каменно-неподвижно тяло или активни адепти). В този случай духът е способен да прехвърли сомати от първия вид в сомати от втория вид, т.е. да промени каменно-неподвижното състояние на тялото във функционално активно и обратно, и дори да предизвика дематериализация на физическото тяло и отново материализация.

Първият вариант на взаимоотношения между финия и физическия свят е характерен за обичайния земен живот, т.е. за простосмъртните.

Вторият вариант се отнася за подземния (или и подводния) живот, когато практически се постига безсмъртието на човека. По този вариант според нас живеят Шамбала и Агартти.

Всъщност Шамбала и Агартти са система от паралелен живот на Земята, имаща предимно подземен (подводен?) характер с практическо безсмъртие на хората там (каменно-неподвижно сомати или активни адепти), способност за дематериализация и материализация на тялото, както и за преминаване от функционално пасивно състояние на тялото към функционално активно и обратно.

Все пак какви хора населяват Шамбала и Агартти? В старанието си да отговорим на този въпрос от логическа гледна точка ще съпоставим втория вариант на живот на Земята с описания за живота на лемурийците и атлантите. От съпоставянето е очевидно, че жизнените принципи на предишните цивилизации — атланти и особено късните лемурийци (лемуро-атланти), до голяма степен са сходни с втория вариант на живот на Земята. Те също са имали пряк достъп до Всеобщото информационно пространство (Онзи свят), лекували са телата си с помощта на вътрешна енергия, технологиите им са били основани на енергията на финия свят (психична енергия) и т.н. Достигнали ли са лемурийците и атлантите безсмъртието и способността да се дематериализират и материализират? Трудно е да се отговори, но все пак някакви указания по този повод в литературата съществуват. По-вероятно е само отделни индивиди да са достигнали до подобни състояния^[2].

Преди всичко бие на очи, че животът и технологиите на хората от предишните цивилизации са основани на това, че духът им е бил по-силен. Вторият вариант на живот на Земята (Шамбала и Агартти) също е основан на възможностите на силния дух.

От това съпоставяне се налага изводът, че Шамбала и Агартти са населявани с хора от предишни цивилизации — лемурийци и атланти. Кои от тях играят основополагаща роля? Мисля, че тя принадлежи на лемурийците — като представители на най-развитата цивилизация на Земята.

Цивилизацията на атлантите получава развитие едва когато са им разкрити източниците на древните знания, идващи от лемурийската цивилизация. Освен това в момента на нейната гибел (космически катаклизъм) лемурийците, както става ясно от литературата, не загиват напълно. Възможно е най-развитите от тях, използвайки феномена „дематериализация-материализация“, да са отишли под земята,

спасявайки се от катастрофата. Там навярно са организирали страните Шамбала и Агарти.

При всички автори има указания за Синове на Боговете, които се появяват на Земята неизвестно откъде и ръководят развитието на човечеството в принципно важните етапи от историята. Такива сведения има както в описанията на развитието на нашата цивилизация (Бонпо-Буда и др.), така и в описанията на цивилизацията на атлантите. Следователно от Шамбала и Агарти периодично излизат лемурийци, за да повлияят върху развитието на цивилизацията на повърхността.

Има ли атланти в Шамбала и Агарти? Както е известно, тяхната цивилизация е била по-слабо развита в сравнение с лемурийската. Независимо от това духовото равнище на атлантите е било достатъчно високо и им е позволявало да изпаднат в състояние на дълбоко сомати. Според нас те също влизат в системата на подземния живот, но са предимно в пасивно каменно-неподвижно състояние на сомати. Те в по-малка степен са пригодени към феномена „дематериализация-материализация“, а състоянието им (пасивно сомати, активно сомати, дематериализация и т.н.) до голяма степен се контролира от лемурийците. Нека да си спомним, че ламите и Особените хора постоянно напомняха за някакъв загадъчен „Той“, който позволява достъпа в сомати-пещерите. Възможно е загадъчният „Той“ да е лемуриец от Шамбала или Агарти, призван да контролира тази част от Генофонда.

Влизат ли хора от нашата цивилизация в състава на Шамбала и Агарти? Вероятно все пак да, но само в каменно-неподвижно състояние и подвластни на лемурийците. В потвърждение могат да се приведат сведенията, че пророците — например Исус Христос, са били на обучение в Тибет, в страната Шамбала. Предположенията са, че пророците, които излизат от сомати-пещерите, получават допълнителни знания в техногенната подземна цивилизация на Шамбала и Агарти.

Нашите хипотетични представи за Шамбала и Агарти до голяма степен съвпадат с данните на някои хора, които могат да бъдат причислени към Посветените. Например вече споменатият настоятел на един от руските манастири каза, че Шамбала и Агарти включват хора от различни цивилизации, обединени в единен подземен свят.

Начело са лемурийците, чието равнище на развитие надвишава това на атлантите и на хората от нашата цивилизация. Атлантите са деца в сравнение с лемурийците, да не говорим за хората от нашата цивилизация. Точно лемурийците до съвършенство владеят енергията на финия свят. Преди няколко милиона години те са достигнали толкова високо равнище на развитие, че по време на страшната катастрофа успяват да спасят цивилизацията си и отиват под земята, където живеят и досега. Имат невероятни апарати и механизми. Те съставят основата на Генофонда и го охраняват. Много отдавна под земята се разделят на две страни — Шамбала и Агартти, като Агартти е по-добрата страна в сравнение с Шамбала.

Марат Фатхлисламов от Уфа, който се занимава с окултни науки, казва, че през последните 30 000 години от Висшия разум е постъпила команда за преминаване на лемурийци от Генофонда на човечеството в страните Шамбала и Агартти. Там, под земята, те са във физическо или във фино състояние. Лемурийците работят, имат свои технологии, например летящи чинии. Част от тях са в състояние на сомати в Генофонда. Чакаат часа „X“, когато ще настъпи вторият „Златен век“ — векът на истината, когато на хората ще се разкриват древните знания. По времето на века на истината атлантите по-често ще излизат от сомати, ще се появяват на повърхността и ще учат хората от нашата цивилизация на други принципи на живот. В Генофонда на човечеството има и нейни представители.

Какви технологии владеят лемурийците в Шамбала и Агартти? Те би трябвало да се основават на друг енергиен принцип, който за нас е неразбираем. Най-вероятно използват енергията на финия свят. Технологиите на Шамбала и Агартти според нас се проявяват чрез известните на всички неидентифицирани летящи обекти (НЛО) — летящите чинии.

Съществуването на подобни обекти не би трябвало да се поставя под съмнение — сведенията са твърде много. Известно е, че тези летателни апарати се придвижват безшумно, развиват невероятна скорост, рязко променят посоката на полета си, увисват над земята, кацат, спускат се под водата и са в състояние да се появяват и изчезват неочаквано. Описани са различни видове НЛО — от кораби с огромни размери до малки летящи чинии. Хората са срещали хуманоиди — човекоподобни същества с огромен ръст или пък джуджета.

Ще съпоставим описанието на древните летателни апарати (вимиана) на лемурийците и атлантите с описанията на НЛО. Според стигналите до нас сведения от литературните източници виманата също са били с дискообразна форма, могли са да увисват над суша и вода, рязко да изменят посоката на полета и т.н. Тоест между съвременните НЛО и древните вимана съществува близка аналогия. Следва хипотетичното заключение, че НЛО са създадени и се създават в съвременния период в Шамбала и Агарти по древната технология на лемурийците. Тяхната цивилизация очевидно не е изгубила древните технологии за строеж на летателни апарати.

Защо все пак никой от днешните хора не е могъл детайлно да проучи НЛО? Защо всеки път в последния момент загадъчно изчезват? Явно те също се дематериализират и материализират. В противен случай е трудно се обясни неочакваното им изчезване, както и това, че на земната повърхност не са открити признаци за базиране на летящи чинии. Може да се допусне, че строителството и базирането на НЛО се осъществяват под земята в Шамбала и Агарти, а излизането на повърхността и влизането под земята стават чрез дематериализация.

Смята се, че НЛО са летателни апарати на пришелци от Космоса. Но не е без основание и нашето предположение, че те са техногенно постижение на Шамбала и Агарти.

Ако се вземе като основа хипотезата за подземна цивилизация на лемурийците, нормално е да си зададем въпроса как се изхранват, тъй като под земята няма как да се произвеждат хранителни продукти. При нашето равнище е трудно да се разсъждава на тази тема. Въпреки това можем да предположим, че лемурийците получават продукти чрез материализация на мисълта. Потвърждение за подобно предположение са съвременните сведения за материализация на ориз и други хранителни продукти — Сатия Саи Баба и други.

Има някои сведения за входа към Шамбала. Марат Фатхлисламов например смята, че се намира някъде в индийските Хималаи и е защитен от бариера във вид на светецско кълбо. Висарион пише, че в района на входа (в Хималаите) действа мощен източник на не-известна енергия. Може би действително съществува такъв вход, но явно не играе решаваща роля, тъй като способността за дематериализация и материализация в огромна степен го обезсмисля.

Много е писано и за т.нар. господар на Шамбала. В ислямските източници той де нарича Имам Махди, в Библията се говори за връщането на Христа, будистите очакват Буда Майтрея. Предполага се, че „господарят на Шамбала“ ще бъде с огромен ръст, а идването му ще бъде свързано с появата на Антихриста, който ще се роди в Европа и сам ще се нарича бог. „Господарят на Шамбала“ ще проповядва всеобща любов и ще противостои на Антихриста.

Трудно е да се каже какво ще се случи. Но ако „господарят на Шамбала“ се появи на Земята, най-вероятно това ще е някой от лемурийците от Шамбала или Агартти. Или атлант (или човек от нашата цивилизация) от Генофонда на човечеството.

Обобщавайки хипотезата за Шамбала и Агартти, можем да кажем следното. Те са система от паралелен подземен (подводен?) живот на Земята на хора от различни цивилизации (лемурийци, атланти и представители на нашата цивилизация), основан на други принципи на взаимоотношения между физическия и финия свят — преди всичко на способностите за дематериализация и материализация. Там животът и смъртта са нещо единно, хората от различните цивилизации са заедно, а времето тече по-различно. Шамбала и Агартти са създадени във връзка с глобалната катастрофа на Земята в периода на лемурийската цивилизация, а по-нататък започват да изпълняват ролята на осигуряващо звено в земния живот. Те са надеждно скрити под повърхността и не са подложени на въздействието на космически или геоложки катастрофи. Животът там е много пъти по-добре защитен, отколкото на земната повърхност.

Шамбала и Агартти имат две основни съставни части: Гено-фонд на човечеството и техногенна подземна цивилизация на лемурийците, която охранява Генофонда. Използвайки способността си да се дематериализират и материализират, лемурийците от Шамбала периодично се появяват в подземните хранилища на Генофонда, за да контролират състоянието на хората в сома-ти. Те имат подробна информация за живота отвън, обучават пророците (излезли от сомати), както е било с Исус Христос и останалите. Летателните им апарати постоянно проучват живота на земната повърхност в техногенен, биологичен и политически аспект. Тези познания се анализират и се предават на пророците на повърхността.

Предполагам, че загадъчният „Той“, който допуска в соматипещерите Особените хора, е представител на техногенната цивилизация на лемурийците. Вълнението им, предизвикано от нашата рисунка с хипотетичния лемуриец, може да се обясни с възможността в определени случаи лемурийците, материализирайки се, неочаквано да се появяват в пещерите. Представете си вълнението на Особените хора, когато сред телата в сомати, с чийто вид вече са свикнали, изневиделица израства жив човек с огромен ръст.

Според нас техногенните лемурийци от Шамбала също периодично изпадат в пасивно каменно-неподвижно състояние на сомати, попълвайки Генофонда на човечеството, а от него периодично излизат други, за да попълнят техногенната подземна цивилизация. Тоест между Генофонда на човечеството и техногенната цивилизация на лемурийците съществуват взаимовръзка и взаимопреминаване.

Нашето мнение е, че техногенната цивилизация на лемурийците се е отделила като активна част от Генофонда на човечеството по следните причини: по-действена охрана на Генофонда; запазване и развитие на тази цивилизация (на високото технологично равнище, постигнато още на повърхността); активно изучаване на живота на повърхността за коригиране действията на пророците и за други въздействия върху човечеството.

И така, Генофондът на човечеството и подземната техногенна цивилизация на лемурийците представляват единна система на паралелен живот на Земята. Точно това са Шамбала и Агартти.

По какво се различават те? Могат да се направят две предположения:

1. По географски признак. В литературата има доста указания, че мястото на Шамбала е в Тибет, Хималаите и близките до тях райони. Къде е Агартти? Около египетските пирамиди и намиращите се наблизко региони (Арабският полуостров, Африка и др.)? Във връзка с това може да се говори за съществуването на две подземни страни — Шамбала и Агартти, всяка от които включва част от Генофонда на човечеството и техногенната цивилизация на лемурийците, но се отличават по място на разположение.

2. Ако се вземат под внимание сведенията на „Дружеството на Фуле“ (Екард и Хаусхофер), че хора от високоразвита цивилизация в Гоби, след като се влезли в хималайски пещери, са се разделили на два

клона — Шамбала и Агартти, първият от които е център на могъщество и неведоми сили, а вторият — скрито място на доброто и съзерцанието, можем да допуснем, че Шамбала е техногенната цивилизация на лемурийците, а Агартти — Генофондът на човечеството. В този случай страната „Шамбала плюс Агартти“ (т.е. техногенната цивилизация на лемурийците плюс Генофонда на човечеството) очевидно има подземен център в Тибет и Хималаите и се разпростира по цялото земно кълбо.

Кое от двете предположения е вярно? Трудно е да се каже. Същността обаче не е в това кое и как да се нарича, а в това, че системата на подземния паралелен живот на Земята явно все пак съществува. И в основата на този паралелен живот е Генофондът на човечеството.

ТЕ СА ПО-СИЛНИ ОТ НАС

Отново ще повторя, че в разговор с вече споменатия настоятел на един от руските манастири развих мисълта, че ние, хората, трябва да защитаваме Генофонда на човечеството и Шамбала от посегателства. Настоятелят ме прекъсна и каза:

— Те не трябва да се защитават. По-силни са от нас. Много по-силни...

Тогавя все още не бях анализирал ситуацията с дематериализацията и материализацията на човешкото тяло и затова не осъзнавах много неща. Възразих му, но той изрече:

— Не разбирате какво е енергията на финия свят. С поглед може да се повдигне огромен камък, мигновено да се премести в пространството, да се предизвика общ хипнотичен сън и т.н.

След тези думи започнах да се съмнявам — защо все пак Шамбала, след като е по-силна от нас, не завладее земната повърхност, която е по-пригодна за живот в сравнение с подземните празнини и пещери? Защо хората от нашата цивилизация не се заменят с по-развитите лемурийци? Но тогава психиката ми още беше подложена на силното влияние на битовите човешки представи, още не можех да се абстрахирам до такава степен, че да мисля по различен начин и по пътя на научната логика да навляза и да анализирам тайнственото и

непознатото. Думите на настоятеля за силата на Шамбала предизвикаха във въображението ми фантастични картини на война между лемурийците и нашата цивилизация.

Нека да дадем воля на фантазията си и да си представим, че в някаква страна — например в Русия, в някакъв град — например в Москва, в центъра на града — например на Червения площад, изпълнен докрай с народ — например във връзка с отбелязването на Деня на Конституцията, неочаквано изниква човек със 7-10-метров ръст (материализация) и необичайна външност. Всички ще изпаднат в шок. Гигантът ще обходи с очи хората и ще се съсредоточи например върху мавзолея на Ленин. Погледът му ще започне да натезава и хората, усетили необичайната му сила, ще видят, че от мавзолея най-напред отлита парче от стената, а след това целият се срива като картонена кула. Гигантът (пак с поглед) ще повдигне парче от мраморната стена във въздуха, ще си поиграе с този многотонен отломък и ще отмести погледа си, в резултат на което той с грохот ще падне на Червения площад, смазвайки хората.

После гигантът ще улови погледите на хората, втречени в него, а от неговия взор те ще изпитат непонятна слабост и моментално ще се строполят заспали по земята. Някой от охраната на Кремъл ще вдигне пистолета си, за да стреля по гиганта, но той мигновено (четене на мисли) ще го погледне и нещастникът ще излети заедно с парче от стената, до която се е намирал. Повиканият полк, само като види гиганта, ще бъде деморализиран, а после и отхвърлен от неznайна сила заедно с цялата му бронирана техника. Бронетранспортъори и танкове, вдигнати като перушинки във въздуха, ще падат върху сградите и ще ги рушат. Летци от вертолетен полк, които приближават мястото на събитията, ще видят, че навигационните прибори са излезли от строя, сякаш вертолетът е попаднал в зона на изключително силна магнитна аномалия. После ще изпитат необясними чувства на тревога и негодувание, които ще се сменят с главоболие и изключителна слабост. Вертолетите ще започнат да падат върху сградите и да се взривяват.

Исполинът ще продължава да стои в средата на площада, наблюдавайки спокойно събитията. Ако някой от лежащите е в състояние да вдигне глава, ще види, че той прави няколко крачки, тялото му се напруга и... изчезва. И само разрушенията, пожарите и лежащите на земята хора ще напомнят за неговото пришествие.

Гиганти ще се появяват ту в един, ту в друг град на земното кълбо, всявайки паника и ужас сред хората. Ще се прилагат сеанси на масова хипноза, в такова състояние ще изпада населението на цели страни. Всички опити на военните да поразят гигантите ще бъдат безполезни: неочакваното им появяване и изчезване няма да даде възможност да се организира отбраната на градовете, а опитите да бъдат атакувани с оръжие ще бъдат обречени на неуспех. Военните ще бъдат деморализирани от факта, че мислите им мигновено се четат, силата на оръжието се помита от неведома сила, а при организиране на масирано нападение обектът загадъчно изчезва.

Над градовете и особено над военните обекти ще започнат да се появяват летящи обекти, напомнящи чинии. Тези апарати на гигантите, увисвайки над земята, ще влияят върху приборите и апаратите, използващи електрическа енергия. Ще спират двигателите на автомобили, влакове, кораби и самолети, ще гасне светлината по домовете, ще престанат да работят медицински прибори и компютри, ще спрат електроцентрали, ще се наруши отоплението на сградите и т.н. Системите за насочване и управление на ракетите ще останат без ток и ще излязат от строя. Атомните електроцентрали, лишени от управление, ще започнат да се взривяват и да заразяват Земята с радиоактивни отпадъци.

Опитите да се свалят летателните апарати на гигантите с ракети ще бъдат несполучливи, тъй като ракетите ще попаднат в силно енергийно поле и ще се отклонят или ще бъдат свалени чрез насочен енергиен лъч. Способността на летателните апарати рязко да променят с огромна скорост посоката на полета ще направи невъзможно по тях да се води прицелен огън. Възможността им неочаквано да изчезват и да се появяват (дематериализация и материализация) ще определи фактора изненада, който е важен при бойните действия. Това че не могат да се открият местата им на базиране (подземна локализация), ще бъде още един от губещите фактори в борбата с тях.

Броят на летателните апарати ще нараства и скоро цялата енергийна система на нашата цивилизация ще бъде разрушена. Ядреният потенциал ще бъде неутрализиран. Ще престанат да се движат влакове и — да летят самолети, ще стане трудно да се лекуват болните, да се водят научни изследвания, ще спре промишлеността, в селското стопанство ще настъпи упадък, домовете ще се осветяват със

свещи, а отоплението ще бъде с дърва. Ще настъпят глад и болести. Хората ще се оттеглят в горите и ще започнат да водят примитивен начин на живот. Те ще измират с милиони. Постепенно оцелелите ще подивеят, а след няколко поколения човечеството ще се превърне в група немногобройни полудиви племена.

Нашата цивилизация ще бъде унищожена. Постиженията ни, основани върху знанията за физическия свят, не могат да съперничат на лемурийците, опиращи се на законите за финия свят. Енергията на Онзи свят е по-силна. Лемурийците ще разрушат нашата цивилизация, без дори да понесат загуби! Те са много по-силни от нас!

Възможно ли е нападение на лемурийците от Шамбала над нашата цивилизация? Глобално погледнато, не е изключено, тъй като по природните закони по-силният побеждава по-слабия. Да анализираме обаче въпроса от историческа гледна точка.

Цивилизацията на лемурийците възниква и се развива преди милиони години на основата на знанията от Всеобщото информационно пространство, тъй като по онова време не съществува принципът SoHm. Тоест за развитието си лемурийците използват знанията на Онзи свят — формата на живот във финия свят. Затова преди всичко те са усвоили енергията на Онзи свят. Тяхната цивилизация има най-дългия период без войни на Земята и затова се развива до най-висока степен. Независимо от това все пак възникват противоречия, които прерастват във война, по време на която се прилага енергията на финия свят. Допуснат е изключително голям грях — божествените знания на Онзи свят са използвани не в името на създанието, а на разрушението.

Съзнавайки предвещанията за глобална катастрофа, духовно най-издигнатите от лемурийците отиват в пещери, изпадат в състояние на дълбоко сомати и организират Генофонда на човечеството. Най-добрите сред тях, които владеят феномена „дематериализация-материализация“ на човешкото тяло, организират подземната техногенна цивилизация на лемурийците, за да се запазят и да развиват техническите постижения на цивилизацията, както и да охраняват създадения Генофонд. Те овладяват самообновяването на клетките на организма и затова на практика стават безсмъртни. Така са създадени Шамбала и Агартти.

След глобалната катастрофа и гибелта на Лемурия лемурийците от Шамбала и Агартти оказват влияние върху развитието на атлантическата цивилизация (появяването на Синовеите на Боговете). Когато духовното равнище на атлантите става достатъчно високо, а някои от тях вече попълват и Генофонда на човечеството, лемурийците от Шамбала и Агартти започват да им разкриват древните знания на Лемурия. На тяхна база цивилизацията им бързо прогресира, но не се преборва със съблазънта да разрешава противоречията си по военен път. Още веднъж е допуснат грях и божествените знания на Онзи свят са използвани в името на злото, което довежда и тази цивилизация до глобална катастрофа.

Висшият разум отчита двойния грях и въвежда за петата раса (нашата цивилизация) принципа SoHm, следствие от което е блокирането на достъпа до знанията на Онзи свят. Лемурийците от Шамбала и Агартти, като използват пророците, излизащи от Генофонда на човечеството, са се старали и се стараят да насочат развитието на нашата цивилизация по пътя на прогреса. Но ние, за разлика от атлантите, поради принципа SoHm, не можем самостоятелно да стигнем до Всеобщото информационно пространство и да използваме знанията на Онзи свят. Изцяло сме зависими от Шамбала и Агартти. Колкото знания ни предадат, толкова и имаме. Цивилизацията ни дори е по-зависима от тях в сравнение с атлантите. Оттук и изводът, че нашата цивилизация (както и атлантите) е рожба на Шамбала и Агартти.

А кой воюва със собственото си дете? Никой.

МОЖЕ ЛИ ДА СЕ НАМЕРИ ШАМБАЛА?

Когато се приготвихме за хималайската експедиция, мнозина ни питаха дали не сме тръгнали да търсим Шамбала. По време на самата експедиция стигнахме до извода за съществуването на Генофонда и помислихме, че точно той е Шамбала. Но след цялостния анализ и допълнителните сведения разбрахме, че е само част (макар и основна) от Шамбала и Агартти, че те включват и техногенната подземна цивилизация на лемурийците като активна съставка на Генофонда на

човечеството, че Шамбала и Агартти са цяла система от подземен живот.

Мисля, че не е възможно да се намери Шамбала, тя е над нас и до нас, живее паралелно с нас, невидима и загадъчна, и ни изучава. Не е възможно да посетим Шамбала (да им отидем на гости), защото това не е необходимо за лемурийците — и без това за тях сме като разтворена книга. След като се откажем от своята надменност, трябва да осъзнаем, че равнището на умственото ни развитие е по-ниско от Шамбала — с толкова, с колкото ние се различаваме от първобитния човек, въоръжен с каменна брадва.

Религията предсказва, че някога ще настъпи „Златният век“, или векът на истината, когато ще започнат да ни се разкриват древните знания на Лемурия, свято съхранявани в Шамбала и Агартти. Навярно обаче Шамбала и Агартти ще отчетат, че дори тези знания не са предпазили атлантите да не използват чудодейните технологии на лемурийците за злини и суета, довели до гибел цивилизацията им.

Дали ще настъпи „Златният век“? Всичко зависи от нас самите. Ако успеем да разберем простия божествен постулат: „Трябва да се живее с чиста душа“, ако тази психология се вкорени у хората и се превърне в основа на съществуването им, може да се очаква, че някой от нас (а може би мнозина) ще бъде допуснат в Шамбала, където с очите си ще види удивителния свят на бъдещето, където ще му бъдат предадени невероятни знания, способни коренно да променят света. Още веднъж повтарям, че Шамбала ни изучава и знае всичко за нас. Затова има един-единствен път да се доберем до нейните чудодейни технологии — да заслужим доверието с всеобхватни чисти помисли. Мисля, че психоенергийната бариера, която изпитах върху себе си в сомати-пещерата, е насочена от Шамбала. Не успях да видя Шамбала, но я усетих, почувствах силата ѝ.

Наивно е да си въобразяваш, че ако имаш чисти помисли, ще бъдеш допуснат в Шамбала. Тя борави с общочовешки категории. В нашия огромен свят, в бурята от страсти и човешки възжелания един човек не решава нищо. Не трябва кой знае какво въображение, за да си представим, че ако някои знания на Шамбала попаднат в ръцете на един човек и се реализират в нова технология, веднага ще започнат шпионаж, уговорки на военните... и тази технология ще се превърне в ново страшно оръжие. Шамбала, като отчита печалния опит на

Атлантида, ще пази свято своите тайни, докато на земната повърхност възтържествува масовата психология на добрите помисли и чистота на душите.

Дали ще го постигнем? Не знам. Засега Шамбала пази живота на Земята: техногенната подземна цивилизация на лемурийците свято охранява човечеството, защото не ни вярва, защото сред нас все още има твърде малко чисти души.

Засега ни е разрешено по пътя на логиката и научното мислене да осъзнаем какво е Шамбала. Но дори и това ще донесе плодове, ще знаем, че не сме сами на Земята, че паралелно с нас върви друг живот, че добрите помисли и чистотата на душите ще доведат до прогрес и разцвет. Трябва да се помни, че хората от Шамбала живеят с рафинирано чиста душа. Невижданата ѝ сила е кристално чистата човешка душа.

Не е възможно Шамбала да се открие като археологическа находка. Тя е над това.

[1] От Висшия разум е определен основният път на взаимоотношения между финия и физическия свят в антропогенезиса — във физическото тяло на детето влита духът ↑

[2] В това няма нищо свръхестествено, след като дори в недрата на нашата по-слабо развита цивилизация се срещат адепти, а има и сведения за възможността за материализация на мисълта (Саи Баба). ↑

ИСТОРИЯ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО НА ЗЕМЯТА

В предишните глави периодично се спирах на този въпрос и се позовавах на различни източници: религията, данните на Посветените (Е. Блаватская, Л. Рампа и др.), сведенията, получени от ламы и свами и т.н. Затова читателят вероятно вече е добил определени представи за възникването и развитието на човечеството на Земята и не може да не е забелязал, че тези представи коренно се различават от историята, преподавана в училищата. От всички източници, които анализирахме, е очевидно, че човекът е създаден чрез уплътняване на духа, че на Земята е имало пет раси (ние сме петата), че следващата раса се появява в недрата на предишната и постепенно я заменя.

Целта на тази глава не е да се анализира вечният спор между материализма и идеализма по въпроса за възникването на човечеството. Съвременната наука вече достигна равнището на научното осъзнаване на религията и на разбирането, че Дарвиновата теория за произхода на човека от маймуната е твърде примитивна, но религията все пак е само алегорично отражение на знанията на древните цивилизации.

В тази глава бих искал да проведа кратък (без позовавания) хронологичен обзор на възникването и развитието на човечеството на Земята, като започна от проблемите на мирозданието и стигна до ден-днешен. Очевидно в нещо ще греша, в нещо ще бъда прав, но такава е съдбата на историческите изследвания, базираци се на сбор от откъслечни факти.

МИРОЗДАНИЕ И АНТРОПОГЕНЕЗИС

Древните са считали, че материята е възникнала от пустотата. Така смята и гениалният руски физик Геннадий Шипов, който изведе уравнение (това не се удава на А. Айнщайн), характеризиращо физическия вакуум, т.е. Абсолютното нищо, или Абсолюта. На същото

мнение е и участникът в нашата експедиция, специалистът по физика на полето, кандидатът на техническите науки Валери Лобанков.

С Лобанков дълго разсъждавахме на темата. Искам в концентриран вид да ви представя тези разсъждения.

Какво е Абсолютът? Той не е просто Нищо, а е пустота, напълнена с Нещо, Засега не е известно на науката с какво. Според Г. Шипов атомът и антиатомът винаги възникват от Абсолюта. Образуват се, сблъскват се и се самоунищожават Така Абсолютът поддържа равновесието и съществуването си. Веднъж обаче на много милиарди години настъпва момент, когато образувалите се атоми и антиатоми в пространството се разминават. Така от Абсолюта възниква физическа материя.

Пак от Абсолюта се появяват торзионните (усуканите) и анти-торзионните (усуканите различно) полета на свръхвисоките честоти, които също взаимно се унищожават и поддържат Абсолюта. До момента, когато унищожавачите се взаимно торзионни полета се разминат. Така от Абсолюта възниква финият свят.

Според хипотезата на Шипов между торзионните полета на финия свят и съзнанието съществува пряка връзка, тъй като торзионните полета са материалните носители на душата и духа. Оттук следва, че от Абсолюта възникват два свята — физически и фин.

Физическият свят постепенно се усложнява. Появяват се звезди, планети, галактики и т.н.

Финият свят, състоящ се от различни торзионни полета, също се усложнява. Трудно е да се каже по какъв път върви усложняването и усъвършенстването му. Но може да се предположи, че полетата на усукване на пространство-време (торзионните полета) стават все по-информационно запълнени, т.е. включват все повече и повече информация. Може би се появяват все по-многослойни торзионни полета (ако се подходи от геометрична гледна точка), а може би усложняването им е от друг характер. Постепенно в хода на еволюцията във финия свят се появява духът — концентрат на психична енергия под формата на торзионни полета, който може вечно (безсмъртно) да съхранява голям обем информация.

Множество духове създават помежду си информационни връзки и Всеобщо информационно пространство, т.е. Онзи свят, център за управление, който ние наричаме Бог.

По този начин възниква животът във финия свят. По същото време, когато в него върви процес на усъвършенстване, съхраняване и пренасяне на информация, паралелно съществуващият физически свят остава мъртъв и безличен.

Известно е, че новопоявилният се живот се старее да се разпространи, като завладява нови сфери на обитаване. Усвояването на живота във физическия свят би могло да стане чрез уплътняването на жизнената материя на торзионните полета на финия свят до равнището, присъщо на физическия свят. Така започва уплътняването на духа, резултат от който е създаването на човешкото тяло във физическия свят.

Във възникването на каквато и да е форма на живот основополагаща роля играят запазването и пренасянето на информация от поколение към поколение. При човека във физическия свят този процес се осъществява с помощта на генетичния апарат, а вероятно и чрез водата в тъканите. Струва ми се, че генетичният апарат (и водата?) възниква като резултат от уплътняването на информационно най-наситените части на духа, когато торзионните му полета успяват да организират атомите в молекули ДНК, способни да съхраняват и предават информация за строежа на човешкото тяло от поколение към поколение.

Можем да си представим невероятната сложност на духа, успял в процеса на уплътняването да създаде генетичен апарат, когато в една-единствена яйцеклетка и в един-единствен сперматозоид се съдържа информация за строежа на целия човешки организъм, включително за всяка негова молекула и клетка. Можем да си представим колко съвършена е формата на живот във финия свят (Онзи свят) и колко по-древна е еволюционно, за да бъдат създадени с неговата енергия генетичният апарат и цялото човешко тяло. Неслучайно древните казват, че човекът е микрокосмос на макрокосмоса.

Наред със създаването на човека посредством усилията на финия свят (Онзи свят) се създават и по-прости форми на живот във физическия свят — животни, насекоми, растения и т.н. Но принципът на създаването на растителния и животинския свят е един и същ — чрез уплътняване на по-прости форми на торзионните полета на Онзи свят.

Може ли човек във физическия свят да живее без Онзи свят? Духът, създал генетичния апарат и с негова помощ задействал процеса на възпроизводство на човека (раждането на дете), запазва главните мисловни функции за себе си. Както става ясно от религията, след раждането на човека в него влита духът, който и определя основните мисловни способности на човека. Тоест ние мислим главно с помощта на духа, живеещ във финия свят, използвайки енергията на този свят. Човешкият мозък, който ползва енергията на физическия свят (храната), е способен да усуква торзионните полета на финия свят, като така помага на духа в процеса на мисленето. Освен това мозъкът генерира допълнителни торзионни полета, като формира душата (биополето) във вид на астрално, ефирно, ментално и други „тела“, помагачи на човешкия организъм в процеса на функционирането му. След смъртта на човешкото тяло се разрушават и много съставни части на душата (астрално тяло, ментално тяло и др.), а духът отлита на Онзи свят и продължава да живее във финия свят, за да влети някога отново в друго физическо тяло. Така човекът, създаден във физическия свят чрез „усилията“ на финия свят, представлява комбинация от форми на живот във физическия и финия свят.

На всички е добре известно понятието „карма“, т.е. „следи“, оставащи в духа от минали животи. Преминавайки през земния етап на живот във физическия свят, духът може да се усъвършенства, но и да деградира. Добрите мисли, научните постижения и изобретения усъвършенстват духа, а злите мисли, тщеславието и безделието съдействат за деградирането му. Човек се отличава от животните по това, че мисловният му апарат е призван да усъвършенства духа (да влага в него повече съзидателна информация) и така да подобрява формата на живот във финия свят. С други думи, човекът, физическата рожба на финия свят, е призван чрез физическия свят да спомага за прогреса във финия свят. Точно затова е и създаден.

Без съмнение, равнището на живот във финия свят (Онзи свят) е значително по-високо в сравнение с живота във физическия свят. Потвърждение е дори и само това, че духът е безсмъртен. Ако човешкото тяло би могло да живее не 70–80, а 1000–2000 години и повече, биха възникнали повече възможности за усъвършенстването на духа посредством физическия свят, тъй като процесът на напускане на едно тяло и преминаването в друго е свързан с продължителен слабо

активен мисловен период (детство, старост). Затова развитието във физическия свят явно върви и ще върви по пътя на увеличаване продължителността на човешкия живот. И наистина, преди няколко века средната продължителност е била 30–40, а сега е 70–80 години.

Как да се постигне увеличаване продължителността на живота? Отговорът може да ви се стори странен — чрез култ към доброто, любовта и знанията. Между другото всички религии пропагандират точно това. На пръв поглед безкрайните разговори за любов и доброта нямат принципна значимост, но в това е заложен велик смисъл. Онзи свят е организиран така, че добрите мисли и знания съдействат за развитието на торзионните полета на финия свят, а злите мисли и празнодумието водят към деградиране. Честата смяна на живота и смъртта е необходима, за да се смени по-бързо този егоистичен и тщеславен човек с друг, като надеждата е, че след „наказването“ на духа на Онзи свят следващото превъплъщение ще бъде по-сполучливо и човекът ще бъде по-добър. Затова явно имат основания сказанията за ад и рай.

Очевидно е, че преди няколко века в масовите общочовешки отношения злото е било повече (безкрайни войни, изгаряния на кладбища и др.), отколкото сега (войните са по-малко и т.н.). Това закономерно се отразява върху средната продължителност на живота, която се е повишила. Игрят роля обаче не отделни добри индивиди, а масовата психология на доброто или злото — такива за законите на Онзи свят. Чрез бързата смяна на живота и смъртта с последващо „наказване на злия дух“ той се защитава от разрушителното влияние на отрицателната психична енергия. Създава се впечатлението, че в света върви процес на увеличаване на „масовото добро“, във връзка с което нараства и средната продължителност на живота. Онзи свят внимателно реагира на баланса към по-добро и увеличава тази продължителност.

Мисля, че най-развитата цивилизация на Земята — лемурийската, която е с дълъг период на развитие, върви по пътя на прогреса преди всичко защото в недра ѝ преобладават доброто и знанията. Затова според мен средната продължителност на живота при лемурийците достига 1000, 2000 и повече години. „Масовата чистота и доброта“ на лемурийците позволяват на Онзи свят да увеличи

продължителността на живота им, което е целесъобразно, тъй като по-дългият живот по-добре може да усъвършенства духът.

Както вече знаем, пълното освобождаване от отрицателната психична енергия е главното условие за изпадане в дълбоко соматично, при което човек практически става безсмъртен. При пасивното соматично (каменно-неподвижното състояние) не се извършва интензивно усъвършенстване на духа, тъй като тялото не е активно. При активното соматично (адепти, живеещи 200, 300, 1000 и повече години, при които според нас се обновяват клетките на организма) очевидно става по-интензивно усъвършенстване на духа, но все пак вероятно в по-малка степен, отколкото при лемурийците.

Нашето мнение е, че връх на атропогенезиса са техногенните лемурийци в Шамбала и Агартти, почти достигнали до безсмъртието преди всичко поради чистотата на помислите си и високата активност на добиване на знания. Те, водейки активен живот на най-високо равнище във физическия свят, дават огромен принос за усъвършенстването на духа и изобщо на целия Отвъден свят. Неслучайно Шамбала и Агартти са организирани от най-добрите представители на лемурийската цивилизация — най-високоразвитата на Земята. Сякаш Висшият разум е предвидил, че следващите цивилизации няма да достигнат равнището на лемурийците и затова е спомогнал за създаването на паралелен подземен живот, за да съхрани и развие постиженията на лемурийската цивилизация.

Според мен идеал и цел на атропогенезиса е цялото човечество на Земята да постигне равнището на Шамбала.

Ще си позволя накратко да се спра на хронологията на развитието на човечеството на нашата планета. Могат да се обособят няколко периода — на ангело- и призракоподобните хора, на лемурийците, на атлантите и на хората от нашата цивилизация.

ПЕРИОДЪТ НА АНГЕЛО- И ПРИЗРАКОПОДОБНИТЕ ХОРА

Преди милиони години вследствие на уплътняването на духа на Земята се появяват ангелоподобни създания с ръст около 60 метра. Тези хора са толкова непътни, че свободно преминават през стени и други препятствия. Природата (растения, животни) също не е плътна.

При тях обаче вече е формиран неплътен генетичен апарат, който им позволява да се възпроизвеждат чрез пъпкуване и делене.

Ангелоподобните хора все още живеят по законите на финия свят и са свързани пряко с Онзи свят. Още им е трудно да променят и да вършат каквото и да било в значително по-плътния физически свят. Затова в малка степен се усъвършенства духът, което е пряко свързано с активността на човека. Периодът на ангелопо-добните може да се нарече младенчески за човечеството, когато Онзи свят и духът поддържат появилите се на Земята хора, като в замяна практически нищо не получават.

В процеса на еволюцията се осъществява постепенно уплътняване и намаляване размерите на физическото тяло на човека и от ангелоподобни (първата раса) хората се превръщат в призракоподобни (втората раса). Те имат едно „циклопично“ око, виждащо във финия свят, размножават се чрез пъпкуване и делене, преминават през стени, но вече са в състояние и да извършват известни дейности във физическия свят, като за това все още използват само енергията на финия свят (въздействие върху гравитацията за пренасяне на тежести и др.). Началото на активната дейност на призракоподобните хора във физическия свят започва да дава първите плодове по отношение на усъвършенстването на духа на Онзи свят. Човечеството от младенчески си период преминава в детския^[1].

ЦИВИЛИЗАЦИЯТА НА ЛЕМУРИЙЦИТЕ

След още по-голямото уплътняване на телата на призракоподобните хора се появяват ранните лемурийци, с ръст около 20 метра, с четири ръце и две лица. Двете ръце отпред обслужват двете очи, виждащи във физическия свят, а двете ръце отзад — окото, виждащо във финия свят. Ранните лемурийци вече не могат да преминават през стени, но с помощта на четирите си ръце са в състояние да действат активно във физическия свят. Те пълноценно използват енергията на финия свят (влияние върху гравитацията, психовъздействие върху животни и т.н.), но вече и енергията на физическия свят (мускулна сила, огън, вода и др.). Генетичният апарат при тях достига такова съвършенство, че се разделят на мъже и жени, а

децата започват да се раждат. Създава се впечатлението, че ранните лемуриици живеят по времето на динозаврите.

Процесът на уплътняване на тялото продължава, във връзка с което късните лемуриици (лемуро-атлантите) са по-ниски (около 10 метра). Третото задно око се скрива в черепната кутия, но запазва функциите си на орган за настройване на вълните на Онзи свят. Двете задни ръце, обслужващи третото око, изчезват. Късните лемуриици водят полуводен начин на живот, като малки хриле им помагат да дишат под водата. Те изграждат огромни градове, достигат изключително високо равнище в техниката (летателни апарати, усвояване на Космоса и т.н.), създават първокласна наука, лекуват телата си с вътрешна енергия. Продължителността на живота им достига 1000–2000 и повече години.

Късните лемуриици използват всестранно енергията на физическия свят, но технологиите им се базират преди всичко върху законите на финия свят. Всеки лемуриец има връзка с Онзи свят, ползва знания оттам, а дейността му (наука, добри деяния) попълва Отвъдното с нови знания. Те могат сравнително лесно да изпадат в състояние на сомати. Най-напредничавите от късните лемуриици успяват да постигнат дематериализация и материализация. Те усвояват левитацията (преодоляване на гравитацията и издигане на собственото тяло над повърхността) и мигновеното пренасяне в пространството. Постигнати са дори дематериализация и материализация на летателни и други апарати.

Има с какво да се гордее Онзи свят, създал човека. В периода на лемурийската цивилизация той не само усвоява физическия свят и утвърждава физическата форма на живот, но с изследванията и добрите си деяния обогатява с нова информация торзионните полета на Всеобщото информационно пространство. Постигната е целта за създаването на високо жизнено равнище във физическия свят, което да спомага за усъвършенстването и прогреса на живота във финия свят.

Лемурийският период е най-дългият и прогресивен в човешката история. В продължение на милиони години тържествува култът към доброто и знанията, които водят към прогрес и заради които Онзи свят създава човечеството.

Въпреки всичко в недрата на тази цивилизация култът към знанията постепенно се измества от култа към властта, поради което се

нарушава великият култ към доброто и се появява злото. Стига се до производство на оръжие, лемурийците се разделят на групи и си отправят взаимни заплахи. Над Земята надвисва негативна психична аура. От лемурийците във Всеобщото информационно пространство вече постъпват не само знания и положителна психична енергия от добри съзидателни дейния, но и отрицателна психична енергия, която действа разрушително върху торзионните полета на Онзи свят. „Базата от данни“ за живота на Земята, създадена за целия период на еволюция на човека и затворена в торзионните полета на Онзи свят, започва да се разрушава.

Защо все пак култът към знанията при лемурийците се сменя от култа към властта? Трудно е да се каже. Можем само да предполагаме, че те, достигнали невиджани висоти и до съвършенство познаващи законите на физическия и финия свят, започват да се изживяват като пълновластни господари на природата. С други думи, извършват огромен грях — чувстват се богове, като забравят, че Бог и управляваният от него Отвъден свят са ги създали. А тъй като от всички лемурийци „Бог“ може да бъде само един, започва борба за власт.

Най-развитите сред лемурийците (владеещите дематериализацията и материализацията, левитацията и пренасянето в пространството) разбират, че Бог няма дълго да допуска разрушителното въздействие на отрицателната психична енергия, която „изтрива базата от данни“ за живота на Земята в торзионните полета на Онзи свят. Те са наясно, че финият и физическият свят възникват от едно начало — Абсолюта, че финият свят прогресира преди физическия и затова може да окаже голямо влияние върху Абсолюта, чийто резултат ще бъде промяна в положението на космическите обекти (планети, астероиди и др.) с последваща глобална катастрофа на Земята.

След като схващат неизбежността на катастрофата, мнозина от лемурийците отиват в пещери, изпадат в състояние на сомати и организират Генофонда на човечеството. Най-развитите сред тях, като използват феномена „дематериализация-материализация“, също слизат под земята и организират Шамбала и Агарти, за да съхранят и развият технологиите на лемурийската цивилизация и да пазят Генофонда на човечеството.

Космическата катастрофа не се забавя, в резултат на което хората на земната повърхност загиват. Такава е цената на смяната на култа към знанията с този към властта. Висшият разум не може да допусне пълното разрушаване на „базата от данни“ за живота на Земята в торзионните полета на Онзи свят. И само Шамбала и Агартти остават като демонстрация на великата лемурийска цивилизация и досега продължават да попълват със знания Онзи свят.

Още преди катастрофата започват да се раждат хора с по-нисък ръст и по-различна външност. Броят им постепенно нараства. Това са първите представители на следващата раса — атлантите. Част от тях оцеляват на земната повърхност^[2] след катастрофата.

ЦИВИЛИЗАЦИЯТА НА АТЛАНТИТЕ

Атлантите по време на лемурийската цивилизация във всичко се опират на знанията и технологиите на „по-големите братя“, които смятат за Синове на Боговете. На тях им е трудно да си представят самостоятелен живот.

След гибелта на лемурийската цивилизация те попадат в трудни условия за оцеляване: непривично се променят условията на живот, липсват и „по-големите братя“. От оцелелите след катастрофата атланти малцина преминават към натурален полудив начин на съществуване. Атлантите, както и лемуриите имат добре развито „трето око“, чрез което могат да се настройват на вълните на Всеобщото информационно пространство и да получават знания. Но лемурийската цивилизация не бърза да разкрива пред тях знанията, „записани“ в торзионните полета на Онзи свят. Затова полудивият етап на Атлантида продължава твърде дълго.

Защо все пак атлантите не са могли да се възползват от знанията на Всеобщото информационно пространство? Съществуват две предположения. Първото е, че мозъкът им е по-слабо развит, отколкото на лемуриите. Затова, дори и включили се към полето на знания, не могат да разберат за какво става дума. Продължителният еволюционен навик за всичко да разчитат на лемуриите не им дава възможност сами да анализират знанията и да ги използват за прогрес в живота. Второто предположение е, че Висшият разум прекъсва връзката на

атлантите с Всеобщото информационно пространство (Онзи свят), т.е. въвежда принципа SoHm — реализирай се сам. По-скоро обаче той е въведен още по време на лемурийската цивилизация, когато процъфтяват конфликти и култ към властта, за да се предпазят информационните пространства на Онзи свят от разрушителната отрицателна психична енергия, идваща от Земята. А в началния период на атлантическата цивилизация предпазващият принцип SoHm не е премахнат, защото не съществува увереност, че атлантите ще бъдат източник на положителна психична енергия. Само Шамбала и Агартти, опиращи се на култа към знанията и добрите помисли, остават извън действието на принципа SoHm, блокиращ достъпа до знанията на Онзи свят.

Кое от двете предположения е вярно? Мисля, че е второто, тъй като Висшият разум е трябвало да реагира на отрицателната психична енергия, постъпваща в информационните структури на Онзи свят. Очевидно блокиращият принцип SoHm е не само индивидуален атрибут на нашата цивилизация, но и универсално „оръжие“ на Висшия разум, за да не се разрушават информационните пространства на Онзи свят. В условията на принципа SoHm човечеството остава „само със себе си“, т.е. без знанията на Онзи свят. Той пази преди всичко знанията, получени (и записани в торзионните полета) в прогресивния период на цивилизацията на лемуриите. И само за Шамбала и Агартти те винаги са достъпни.

В религията съществува понятието „Златен век“, когато пред хората ще се открият древните знания. С други думи, това е времето, когато за човечеството ще отпадне блокиращият принцип SoHm и хората ще получат достъп до древните знания на лемуриите.

Цивилизацията на атлантите, която е в условията на „реализирай се сам“, се развива твърде бавно. Хората усвояват някои физически видове енергия (мускулна сила, огън, вода), строят къщи, добиват храната си предимно от морето, водят основно полуводен начин на живот. Шамбала и Агартти, които незабележимо наблюдават атлантите, започват да пускат от Генофонда на човечеството лемурийци в качеството им на пророци. „Синовете на боговете се върнаха!“ — навярно са викали атлантите, в чиято памет все още са запазени легендите за могъщите великани от лемурийския период. Но пророците не бързат да им предават своите технологии и знания, а

пропагандират любов и доброта като основа за прогреса на човечеството.

Постепенно с техни усилия добротата и любовта възтържествуват. Започва прогрес. Усвоени са и други видове физическа енергия, градовете стават по-добри и приветливи, популацията се увеличава. Енергията на финия свят обаче все още не е подвластна на атлантите. Шамбала и Агартти, отбелязвайки този прогрес, информират центъра за управление на Всеобщото информационно пространство за възможността да се премахне принципът SoHm, за да се съдейства (чрез овладяване силите на финия свят) за още по-голям напредък. Със знанието на Онзи свят това действително е сторено и за атлантите настъпва „Златен век“. Усвоени са телепатията, психовъздействието върху гравитацията, силата на мантрите (заклинанията) и други видове енергия на финия свят. Градовете започват да се строят, като тежестите се пренасят с поглед, лечението става чрез вътрешна енергия, въздухоплаването се осъществява чрез силата на мантрите. Създадени са огромни градове, над земята се реят летателни апарати — вимана, под водата са създадени прекрасни плантации, огромни монументи (достигнали и до нас) свидетелстват за могъществото на тогавашната цивилизация. Светът живее в червено-пурпурни тонове.

През този период култът към доброто и любовта е основно правило. Култът към знанията обаче не получава пълното си утвърждаване, тъй като атлантите с помощта на „третото око“ се настройват на вълните на Всеобщото информационно пространство и лесно получават по телепатичен път знанията на предишната цивилизация — на лемурийците. Децата на атлантите не учат в училища и институти, а с развитието на мозъка им знанията сами влизат в него.

Знанията на лемурийската цивилизация, записани в торзионните полета на Онзи свят, са толкова необятни, че атлантите не изпитват необходимост интензивно да развиват някаква наука, тъй като и без друго ползват само малка част от лемурийските познания. Настъпва „научна празнота“.

Известно е, че науката е страхотен къртовски труд, упорство на личността за преодоляване на научните трудности и закостенялостта на колегите, самопожертвователност заради знанията, чистота на

помислите и духовно възвисяване. Точно така лемурийците постигат невиджани висоти в науката и създават култ към знанията, стимулиращ изследванията. При тях няма готови знания, които биха могли да вземат по телепатичен път от Онзи свят. Обратно, атлантите разполагат с готовия пакет от знания, създаден някога от лемурийците.

„Научната празнота“ на атлантите не може да утвърди култа към знанията, толкова необходим за информационните полета на Онзи свят. В живота на човечеството най-трудно е добиването на нови знания и това е призиванието на най-способните и прогресивни хора. При атлантите знания може да получи всеки настроил се на вълните на Всеобщото информационно пространство. Затова те попадат при късогледни тщеславни хора, които не устояват на съблазънта да властват.

Така вместо култът към знанията идва култът към властта. Култът към доброто не може да противостои на отрицателните властолюбиви стремежи. Човешките стремежи са изключително мощна сила, те не могат да се спрат, по-добре е да се насочат по друг път — например към знанията. Ако атлантите са имали култ към знанията, всички човешки стремежи щяха да са насочени към безбрежната и вечна област на познанието, а не към властолюбивите апетити.

Човекът (независимо дали е лемуриец, атлант или съвременник) е организиран така, че винаги да се стреми към нещо. Той е създаден като саморазвиваща се субстанция. Затова стремежите му трябва да се насочват нанякъде. Накъде? Отговорът е прост — към знания и добрини. Култът към доброто плюс култът към знанията е главната ос в прогреса на човечеството. В противен случай ще дойде култът към властта, заедно с него и злото, а след това и гибелта.

Появилият се култ към властта при атлантите прогресира. Те се разделят на враждуващи групи. Знанията на Онзи свят, получени навремето от лемурийците, се използват за създаване на оръжия. Започват безкрайни войни. В торзионните полета на Онзи свят постъпва огромна отрицателна психична енергия.

Предвиждайки настъпването на глобалната катастрофа, най-напредничавите сред атлантите отиват в пещери и изпадат в състояние на сомати, като попълват Генофонда на човечеството. Изпадането в

сомати при атлантите изглежда е имало сравнително масов характер и затова дори и сега основната част на Генофонда е от тях.

Шамбала и Агартти не могат да попречат на глобалната катастрофа, тъй като силата на пророците лемурийци не е достатъчна, а Шамбала не може да приложи военни средства поради утвърдените в нея култове към доброто и знанията.

Съмнявам се, че атлантите са попълнили подземната техногенна цивилизация на лемуриите. По-вероятно е те да не са достигнали равнището на феномена „дематериализация-материализация“ на човешкото тяло, толкова необходимо за живот в Шамбала и Агартти.

Катастрофата се разразява преди 850 000 години. Оста на Земята измества положението си, полюсите се разместват, настъпва Всемирен потоп. Отново е въведен блокиращият принцип SoHm.

Цивилизацията на атлантите не загива моментално. Част от тях (жълти атланти) с въздушните си кораби (вимана) успяват да отлетят в района на Хималаите, Тибет и пустинята Гоби — най-високите области на Земята, които преди Всемирния потоп са били северен полюс. Те се настаняват по бреговете и островите на вътрешното море, разположено на мястото на пустинята Гоби, и преживяват още няколко десетки хиляди години. Но изолацията, малката численост и главно липсата на „вълшебната пръчица“, т.е. знанията от Всеобщото информационно пространство, водят до деградация на обществото, подивяване и гибел. Превърналата се в навик „научна празнота“ не позволява на атлантите да оцелеят.

Друга част от атлантите (черните атланти) остават по високите участъци на африканския континент. Твърде бързо обаче поради споменатите причини с тях се случва същото. Според една хипотеза те дават своята лепта за формирането на съвременните негри.

Трета част от атлантите оцеляват на т.нар. остров на Платон, който се намира в Атлантическия океан^[3]. Тази група се оказва най-прогресиращата, успява да запази знанията си въпреки невъзможността да контактува с Всеобщото информационно пространство, организира научни изследвания, съхранява технологиите и подтиква хората да се усъвършенстват в духовно отношение без пряката поддръжка на Онзи свят.

Атлантите от острова на Платон успяват да се утвърдят в новите условия и да преживеят през дългия период от случилото се преди 850

000 години допреди 11 000 години. През това време водата, заляла Земята след Всемирния потоп, постепенно отстъпва, открива се нова суша, на която се разселват хората от петата раса (нашата цивилизация).

Тези нови хора изглеждат на атлантите дребни (само 2–3 метра), агресивни и глупави. С някои от тях воюват, а с други контактуват и са в приятелски връзки. Те обучават древните египтяни на много от технологиите си и заедно с тях построяват пирамидите, използвайки за пренасяне на тежестите (каменните блокове) пси-хоенергийното въздействие върху гравитацията. Пирамидите са изградени пред 75 000–80 000 години. След приключване на строителството част от атлантите, а и някои египтяни слизат в подземните жилища под пирамидите, изпадат в състояние на дълбоко сомати и попълват Генофонда на човечеството.

Преди 11 000 години обаче астрономите на атлантите от острова на Платон предсказват, че върху Земята ще се стовари кометата Тифон. Тя действително пада в Атлантическия океан. Последната обител на атлантите загива, като изчезва в океанските гълбини. Цивилизацията им престава да съществува. Тя е с по-малък период в сравнение с лемурийската и не достига дори и малка част от нейното равнище. „Научната празнота“ погубва атлантите.

Периодът на арийците (хората от нашата цивилизация)

Кой знае защо е прието арийци да се наричат германците. Това не е правилно, тъй като всички древни източници определят хората от нашата цивилизация като арийци.

Арийците се появяват в недрата на атлантическата цивилизация приблизително преди един милион години. В средата на атлантите започват да се раждат хора с по-нисък ръст, без ципи, с големи носове и стъпала. Те са по-приспособени към земния начин на живот, поради което имат някои предимства пред атлантите. Тези необичайни на вид хора са активни и работоспособни, но в духовно отношение и особено в уменията да оказват психоенергийно въздействие са много по-слаби от тях. Все пак обаче равнището на духовното им развитие е доста по-високо от това на съвременния човек. Първите арийци се научават от прародителите си атланти да владеят някои видове енергия на финия свят, могат да изпадат в състояние на сомати и да предизвикват телепатични и телекинетични ефекти. Те са гиганти в сравнение с

днешните хора и достигат два-три метра височина, но за атлантите са доста дребни.

В крайния етап от цивилизацията на атлантите, когато първите арийци вече са налице, блокиращият принцип SoHm още не действа. Затова и те като атлантите ползват знанията на Онзи свят. Децата на първите арийци също не ходят на училище, тъй като знанията им постъпват от Всеобщото информационно пространство. „Третото око“ на първите арийци е по-добре развито в сравнение със съвременния човек, но е с по-ограничени функционални способности, отколкото при атлантите. Те са и по-материализирани и свързани със сушата.

Началният период в живота на първите арийци съвпада с раздорите, войните и култа към властта при атлантите. От тях приемат култа към властта, който се съхранява и досега в нашата арийска цивилизация. Заедно с атлантите първите арийци участват във войните. Те са по-издръжливи и непретенциозни.

Арийците също осъзнават приближаването на глобалната катастрофа, но култът към властта е по-силен. Малко преди нея мнозина отиват в пещери, изпадат в дълбоко сомати и попълват Генофонда на човечеството. Мисля, че арийската част от него се състои предимно от тези първи арийци (преди Всемирния потоп), които преди изпадането в сомати живеят без блокиращия принцип SoHm и затова владеят основните знания на Онзи свят, както и някои психоенергийни ефекти (оживяване, избавяне от болести и т.н.). Пророците с обичайната за нас външност (Исус Христос, Мохамед, Мойсей и др.) според мен са първите арийци, изпаднали в сомати още преди Всемирния потоп. Струва ми се, че те са знаели за Шамбала и Агартти и са почитали лемурийците — Синовеите на Боговете.

В навечерието на глобалната катастрофа много от тях изпадат в състояние на сомати не толкова за да попълнят Генофонда на човечеството, а по-скоро за да оцелеят. По време на Всемирния потоп (преди 850 000 години) повечето от първите арийци загиват (също като атлантите). Малцина оцеляват на останалите незалети участъци. Настъпват тежки времена: жилищата, технологиите и апаратите са загубени. Най-тежкото обаче е, че поради въведения блокиращ принцип SoHm хората са отрязани от знанията на Онзи свят. Започват да подивяват, настъпва постепенния преход към по-примитивен начин на живот.

В тези условия арийците водят постоянни войни с останалите атланти. Те се оказват по-приспособени към суровите условия и на много участъци от сушата изтласкват атлантите. Бързо овладяват освобождаващите се от водата участъци и изграждат свои градове и села. Атлантите пък живеят в изолирани колонии и тъй като са малобройни и поради родствените бракове постепенно се израждат.

Обществото на арийците не осъществява прогрес стотици хиляди години. За това има обективни причини: сушата след Всемирния потоп представлява отделни каменисти острови, а изолираността и родствените бракове способстват за деградацията и влошаването на наследствените параметри. Има отделни сведения, че в този период от Генофонда се появяват немалко пророци, но дейността им очевидно не води до успех — дегенеративните процеси при арийците се оказват по-силни. Ръстът им намалява и става около метър и половина, те все повече и повече се превръщат в диви племена.

Създава се впечатлението, че преди 100 000–200 000 години живеят три основни групи арийци — в районите на Тибет, Южна Африка и Средиземно море. Но първите две групи деградират и подивяват и само средиземноморската група бавно тръгва по пътя на прогреса и в крайна сметка се формира древноегипетската цивилизация, за което явно съдействат не само пророците, но и тесните контакти с атлантите от острова на Платон. Египетската цивилизация достига високо равнище на развитие. Очевидно строителството на пирамидите ѝ принадлежи, но съвместно с атлантите от острова на Платон. Кога и защо загива тя? Трудно ми е да кажа. Може да се предположи, че древните египтяни не са преживели последиците от катастрофата след сблъсъка на Земята с кометата Тифон (преди 11 000 години) и гибелта на атлантите, чиито знания и умения са ползвали.

Преди 18013 години в Тибет и Хималаите се появява нов пророк. Едни го наричат Ману, други — Рама, а трети — Бонпо-Буда. Той е с огромен ръст и необичайна външност. Мисля, че именно неговите очи са изобразени на всички тибетски храмове. Както вече отбелязахме, при анализа на тези очи направихме извода, че те са принадлежали на лемуриец.

Впечатлението ми е, че през целия период на арийската раса, като се започне от времето на Всемирния потоп (преди 850 000

години), като пророци от Генофонда на човечеството са излизали само атланти и ранни арийци. Сред тях не е имало лемурийци. Дейността им не води до сериозни успехи, арийската раса все повече и повече деградира. Около периода преди 18 000 години човечеството се състои предимно от диви и полудиви племена, перспективите за развитие рязко намаляват. Само египетската цивилизация изпъква на този фон, но и при нея се проявяват сериозни признаци на регрес.

Шамбала и Агартти най-после решават да използват като пророк лемуриец. Така преди 18013 години на Земята се появява Бонпо-Буда (Рама, Ману). Той започва да действа в района на Тибет, като подбира най-добрите мъже и жени сред арийците, изолира ги от полудивите племена, започва да ги учи как да живеят и съдейства за размножаването и разселването им по земното кълбо. Точно тези хора според нас са имали и имат „средностатистическите очи“ (тибетската раса). Точно те се разпространяват, като изтласкват полудивите племена. Проследихме миграцията им по офталмогео-метричната схема, а съхранилите се полудиви племена, невмества-щи се в тази схема, са си останали на същото равнище. Именно тези хора, осветени от пророка лемуриец, осъществяват постепенен прогрес.

Като по-развити, те печелят конкурентната борба за територии срещу полудивите племена и на повечето места успяват да заменят полудивите арийци. Някъде се смесват с тях (Африка, Индонезия, Австралия), но другаде успяват да съхранят чистотата на расата, тръгнала от Тибет (Европа, Азия), като външността им се променя в зависимост от условията на обитаване. Полудиви изолирани племена се запазват на някои острови от Тихоокеанския регион, джунглите на Амазонка и в Африка. Трябва също да се отбележи, че по данни от офталмогеометричната схема някои групи арийци, потеглили от Тибет, все пак са подивели (Южна Америка, островите на Полинезия).

Независимо от смесването с полудивите племена и отделни случаи на регионално подивяване, арийците, тръгнали от Тибет, успяват да осъществят постепенен прогрес за нашата цивилизация. Пророкът лемуриец преустановява деградацията път на развитие на арийската раса и затова винаги остава в паметта на хората, а очите му красят всеки тибетски храм като символ на прогреса.

Арийската раса обаче я очаква сериозно изпитание. След падането на кометата Тифон в Атлантическия океан (преди 11 000

години) Земята е обвита в мъгла, предизвикана от изхвърлянето на огромни маси прах в атмосферата. Някои автори пишат, че тъмнината продължава 1000–2000 години, други назовават значително по-къс срок. Трудно ми е да кажа какви са били условията за живот след катастрофата, но може да се предполага, че са били твърде сурови. В условията на оцеляване предимство имат арийците, излезли от Тибет, тъй като са по-напредничави и способни да строят къщи, да ги отопляват, да шият дрехи, да отглеждат домашни животни, да се занимават със селско стопанство. Много полудиви и диви племена не оцеляват и сякаш очистват Земята и човечеството от регресивното настъпление на дивашината, макар че някои от тях не само оцеляват, но и остават и досега на същото равнище.

След катастрофата, свързана с падането на кометата Тифон, условията на живот на Земята постепенно се нормализират. Но прогресът в развитието на обществото постоянно е възпиран, тъй като разцъфтява култът към властта, а култовете към доброто и знанията отстъпват на заден план. Безкрайните войни водят дори до това, че се създава идеал за човека като воин защитник или воин завоевател.

Трябва веднага да се каже, че блокиращият принцип SoHm, който не позволява да се ползват знанията на Онзи свят, не спомага за развитието на култа към знанията. В резултат хората започват да забравят религията и само „шепотът на кармата“ им подсказва за тяхната духовност. Затова се развиват езичеството, вярата в идоли и т.н. На човечеството явно не му достигат божествени знания.

Шамбала и Агарти не остават безучастни в тази ситуация. Преди 2000 години се появяват група пророци (Буда, Исус Христос, Мохамед, Мойсей, Озоастър и др.), които започват да насаждат на човечеството елементи от знанията на Онзи свят. Успехите са налице — създадени са религиите: будистка, индуистка, християнска, мюсюлманска, юдейска и т.н. Култовете към доброто и знанията се засилват, но не могат да се преборят с култа към властта. Междусобните войни се сменят от религиозни. Започва преразпределяне на териториите по религиозен принцип. Човечеството отново се отклонява от истинската линия на развитие и причината е в култът към властта. Дори и дума не може да става пред арийската цивилизация да се разкриват древните знания на лемурийците.

През XVIII-XIX век обаче в някои части на света (главно в Европа) се появява необичаен култ към знанията, който се основава на изучаването на физическия свят (технически прогрес, дарвинизъм и т.н.), без опити да се осмислят божествените знания. Прогресът тръгва с бързи темпове, независимо от блокиращия принцип SoHm. Арийците сякаш показват, че може да съществува технически прогрес и без знанията на Онзи свят. Но подобен култ към знанията крие последици, тъй като те се придобиват преди всичко в угода на властта. Назрява катастрофа, която не закъснява и се изразява в две световни войни.

След Втората световна война човечеството е под влиянието на разрушителната сила на оръжието, създадено на основата на новите знания. То започва да се замисля над това, че култът към знанията и култът към властта са несъвместими. Броят на войните на планетата намалява.

При все това трябва да се признае, че различните религии, създадени преди около 2000 години, вече са спирачка, тъй като създават прецедент на войни за сфери на религиозно влияние. Досега процъфтяващият култ към властта прави опасно наличието на различни религиозни течения. Хората дори не се замислят, че коренът на религиите е един и същ. Настъпва времето те да се обединят и да се създаде Единна религия. Дали този процес ще мине без войни и катаклизми? Не мога да кажа.

Годината 1999 е край на Кали Юга и начало на Сатия Юга^[4]. Много пророчества свидетелстват за края на света. Нострадамус, Вира Брахмандра и някои други дори писаха, че на 11 август 1999 г. ще има безпрецедентно пълно слънчево затъмнение. Светът ще потъне в тъмнина. Ще последват катастрофални явления, най-страшното от които ще бъде падането на комета или метеорит (кометата „Обущар“). Тя ще се стовари в Атлантическия океан. Огромни вълни ще залееят източното крайбрежие на САЩ и много райони в Европа. Ще има земетресения, урагани и торнадо. Предсказват, че ще загинат две трети от човечеството и едва една трета ще оцелее. Ще дойдат нови пророци (управляващият Шамбала и др.), които ще обединят религиите и ще създадат Единна религия на основата на доброто и любовта. Ще се появят и лъжепророци, изпратени от Антихриста. Постепенно ще настъпва „векът на истината“ и пред човечеството ще се разкриват древните знания.

Някои хора обаче, например Сатия Саи Баба, казват, че са доволни от развитието на човечеството, че няма да настъпи краят на света, а ще се върви непрекъснато към обединяването на всички религии и създаването на Единна религия.

ЩЕ НАСТЪПИ ЛИ КРАЯТ НА СВЕТА?

Трудно е да се отговори еднозначно. Хората, които предсказват бъдещето, очевидно се опират на знанията на Всеобщото информационно пространство, където имат способността да влизат. Струва ми се обаче, че бъдещето не е определено като неизбежна верига от предстоящи събития, тъй като би противоречало на основния принцип пресъздаването на човека като саморазвиващо се начало. Мнението ми е, че бъдещето във Всеобщото информационно пространство е представено като положителна и отрицателна прогноза за развитието на човечеството.

Коя от тях ще се окаже вярна? До голяма степен зависи от нас самите. Трябва да помним, че доброто и знанията ще спомагат за положителната прогноза, докато злото и властолубието могат до доведат до глобални катаклизми, включително и до края на света, или да създадат условия за регресивния фактор на еволюция, водещ до подивяване.

[1] Възможно е някои форми на живот от призракоподобен характер да не са еволюирали към уплътняване и да са се запазили в такъв вид и досега. С това може да се обясни феноменът привидения, духове и т.н. ↑

[2] Възможно е да са изпаднали в състояние на сомати, за да изчакат в пещерите пагубните последици от катастрофата. ↑

[3] Прототип на легендарната Атлантида. ↑

[4] Юга — източно епохално летоброене. ↑

ПОДИВЯВАНЕТО КАТО РЕГРЕСИВЕН ЕВОЛЮЦИОНЕН ФАКТОР

В предишната „глава“ често се натъквахме на факти, когато цели народи се превръщат в полудиви и диви племена. Очевидно подивяването е регресивен еволюционен фактор, чиято роля не бива да се подценява.

Преди няколко години пристигнах в Индонезия по покана на главния офталмолог на страната. Събраха се около стотина индонезийски лекари, пред които прочетох цикъл лекции и демонстрирах нашите нови операции. Индонезийските лекари ми харесаха — усмихнати, пъргави, интересувани се от всичко ново, те създаваха впечатлението на високо цивилизовани и образовани хора. Въпреки това нещо ме подбутваше да попитам за човекоядството, което, както знаем още от училище, е било разпространено в тази страна.

— Кажете ми, тук ядат ли хора? — не се сдържах аз и попитах в личен разговор главния офталмолог.

— Какво говорите — отвърна той, — вече сме цивилизована страна и времената на човекоядството са в миналото.

— Нима толкова бързо се справихте с обичаите на дивите племена? — настоявах аз.

— Ами, по принцип — сконфузи се главният офталмолог — в Индонезия има около тринадесет хиляди острова и на част от тях и досега съществува човекоядство. Затова пък имаме специална канибалска полиция. Ако на някой остров изядат човек, тя веднага излита и наказва диваците.

— Стараете ли се да образувате полудивите племена, да ги учите на по-цивилизован начин на живот?

— Разбира се, че се стараем — беше отговорът. — Съществува специална държавна програма. Но ми се струва, че е безполезно. Диваците не възприемат знанията, те са като животни, живеят с инстинктите си. Може би преди много години са били по-цивилизовани, но безвъзвратно и окончателно са подивели. Съмнявам

се, че може да им се насажда цивилизация, по-скоро ще бъдат изтласкани от цивилизованите хора и постепенно ще загинат.

— Разбрах от вашите думи, че ако хората са преминали към примитивен начин на живот и са подивели, не е възможно да бъдат върнати към цивилизовани форми — казах аз.

— Мисля, че е така — промълви главният офталмолог. — Бил съм при такива племена, полагах усилия да им лекувам очите. Те обаче нищо не схващат, мозъкът им е недоразвит.

Замълчах. От историята на човечеството знаех, че на мястото на индонезийските острови някога е съществувал основният континент Атлантида, на който е преуспявала велика цивилизация. Нима всички знания са били забравени? Нима процесът на подивяване не е могъл да бъде спрял? Нима подивяването е невъзвратимо?

Маймуната от човека или човекът от маймуната?

От училищната програма всички знаем, че човек е произлязъл от маймуната. А Рудолф Щайнер, след като е анализирал „Хрониката на Акаши“ (с. 67,68), смята, че маймуната е произлязла от човека.

Авторът пише следното: *„По-нататъшното развитие става възможно само защото част от човешките същества са достигнали по-висока степен за сметка на другите. Най-напред се налага да се пожертват онези, които са лишени от дух. Смесването с тях с цел размножаване би смъкнало по-развитите хора до тяхната степен. Затова всички, които могат да възприемат духа, са отделени от тях. Вследствие на това те потъват все по-надолу и надолу до степенята на животните. Така, наред с човека, се създават човекообразни животни. Може да се каже, че човекът по пътя си оставя зад себе си част от своите братя, за да се издигне самият той по-високо. Такива хора от предишна епоха, преминали обратно развитие, са маймуните. Както човек някога е бил по-несвършен отсега, така и маймуните някога си били по-свършени в сравнение със сега.“*

Ако се вярва на Рудолф Щайнер, маймуните са произлезли от човека, а съвременните диваци от Индонезия, Амазонка и Африка са в стадий на постепенно преминаване в маймуноподобни същества. Предполагам, че и снежният човек е един от клоновете на подивелите.

Дали наистина е така? Трудно е да се твърди каквото и да било. Но хипотезата за произхода на маймуната от човека не е по-малко убедителна, отколкото на човека от маймуната, тъй като в природата

освен прогресивния еволюционен процес съществува и регресивен, чието наименование по отношение на човека е подивяване.

ПОДИВЯВАНЕТО В ЧОВЕШКАТА ИСТОРИЯ

При проучването на източните литературни източници установих, че масовото подивяване е свързано с периоди на глобални катастрофи. В такова състояние са изпадали както атланти, така и арийци. Само лемуриците избягват масовото подивяване (макар че частично не би могло да се изключи), тъй като най-добрата част от тях, владеещи феномена „дематериализация-материализация“, се скриват под земята и организират Шамбала и Агартти. Там те достигат най-високата степен на развитие. В литературата не съм срещал сведения за подивяване на лемурийци.

Атлантите са изпадали в процес на масово подивяване два пъти. Зародили се още в недрата на лемурийската цивилизация, те, оцелели частично след глобалната катастрофа, се лишават от ръководната роля на лемуриците и започват постепенно да се смъкват към примитивния начин на живот. Както пише Лобсанг Рампа („Лекарят от Лхаса“, с. 236), подивелите племена са измествани от по-напредничави и така продължава до откриването на старинните писания на лемуриците. На базата на тези древни знания се осъществява прогресът на атлантическата цивилизация.

Повторното им масово подивяване е след Всемирния потоп преди 850 000 години. Лобсанг Рампа в същото произведение (с. 239) пише по този повод, че хората забравят своята култура и се връщат към стадия на подивяването; правят си дрехи от животински кожи, хранят се с плодове и носят тояги с каменни накрайници. И така, останалите живи атланти след Всемирния потоп в повечето случаи постепенно подивяват, изтласкани са от арийци-те и загиват. Само атлантите от острова на Платон успяват да избегнат подивяването и да запазят цивилизацията си допреди 11 000 години, когато загиват в резултат на космически катаклизъм.

Арийците, зародили се в недрата на атлантическата цивилизация и частично оцелели след Всемирния потоп, също са подложени на процес на масово подивяване. За това свидетелстват много

литературни източници — Елена Блаватская, Лобсанг Рампа и други. Подивяването сред арийците е толкова дълбоко и мащабно, че едва в сравнително неотдавнашен исторически период (преди 18 000 години) пророците успяват да прекъснат регресивния ход на еволюцията. Може да се предположи, че преди 11 000 години, след като на Земята пада кометата Тифон, е имало взрив на масово подивяване, свързано с променените условия на живот. Не всички подивели хора на планетата обаче са загинали, все още в редица региони те са се запазили.

КОИ СА ДИВАЦИТЕ?

Днес диви и полудиви племена се срещат в Индонезия, Нова Гвинея, Австралия, Виетнам, Чили, Бразилия, Перу, Боливия, Еквадор, Сибир и в много страни в Африка. Проучвайки литературата, установихме, че сред съвременните диваци има потомци на трите основни раси на Земята: лемурийци, атланти и арийци.

Най-учудващото е, че сред тях могат да се открият потомци на далечните и величествени лемурийци. Елена Блаватская (т. 2, с. 286) пише, че плоскоглавите аборигени в Австралия са преки потомци на лемурийците. Поредицата от обзори на източната религиозна литература (Pillai, 1956; Zvelebil, 1973 и др.) показва, че тамилите (Шри Панка) също са потомци на лемурийците.

Може ли да се вярва, че досега са се запазили потомци на лемурийците, живели преди милиони години? Сложно е да се отговори на този въпрос преди всичко защото посочените аборигени не са изучавани сериозно от гледна точка на палеоанатомията. Може би действително например при плоскоглавите аборигени в Австралия биха могли да се открият някои необичайни анатомични особености, сходни с описанията на лемурийците (разлики в строежа на хайморовите кухини, гръкляна, лопатките, ръцете, краката и др.).

Блаватская на няколко места (т. 2, с. 482, 532, 577) сочи, че някои аборигени на острови в Тихия океан са преки потомци на атлантите. На мястото на тези острови някога е бил основният континент на Атлантида. След потъването му остават само островите, на част от които атлантите оцеляват, подивяват и се запазват до днес като диваци.

Дали наистина е така? Въпросът за преките потомци на атлантите също не е проучен, необходими са сравнителни анатомични изследвания, аналогии с облика на Буда и т.н. Разбира се, преките потомци на лемурийци и атланти (ако те наистина са!) за хилядите и милиони години са се променили и са започнали да приличат на арийците, но биха могли да се запазят и отличителни черти.

Според нас най-голямата част от диваците все пак е свързана с арийците. Струва ми се, че на определени изолирани острови в Тихия океан могат да се срещнат ранни арийци, подивели в първите хилядолетия след Всемирния потоп. Сравнително ранни арийци може да са и някои диваци от Африка, които не се вписват в офталмогеометричната схема. Същата схема подсказва, че диваците от Южна Америка, някои диваци от Австралия, Нова Зеландия, Индонезия и Сибир са сравнително късни арийци, които започват преди 18 000 години да се разпръсват от Тибет по земното кълбо. Макар че точно тази тибетска вълна дава прогреса на нашата арийска цивилизация, не всяка група в различните региони успява да избегне регресивния еволюционен процес. Например аборигените от Амазонка по офталмогеометричната схема имат единен корен с японците и финландците, но се различават от тях по пълното си подивяване.

И така, проблемът с диваците на Земята е изключително интересен и сложен научен въпрос, който явно очаква своите изследователи.

ЩЕ ОЦЕЛЕЯТ ЛИ ДИВАЦИТЕ?

Ще приведа два примера. Преди няколко години с доктор А. Салихов ни поканиха да демонстрираме новите очни операции в гр. Манаус (Бразилия), разположен в самия център на басейна на Амазонка. След седмица напрегнат хирургически труд ни качиха в лодка, за да ни покажат местната екзотика в дълбините на амазонските джунгли.

През нощта ни предложиха лов на крокодили. Оказва се, че при светлината на халогенна лампа очите на крокодила светят в зелено и моторната лодка се приближава плътно до него. Заслепеният от светлината крокодил може да се докосне с пръчка, а крокодил-че дори

да се хване с ръце. Ловът им е забранен и затова само нарушихме покоя на гигантските влечуги. Порази ме обаче огромният им брой: на всеки 150–200 метра светеха зелените им очи.

Сутринта доктор Салихов налови с въдица пирани, като за стръв използва остатъците от храната ни. Пъхнахме в устата на полужива пираня пръчка с дебелина на човешки пръст, която тя пречупи с леко движение на страшните си челюсти.

Решиха да ни покажат и местните полудиви индианци. Когато лодката наближи тяхното селце, гидът каза, че вчера там е видял огромна анаконда, дълга около двадесет метра.

Индианските жилища се отличаваха с крайна беднота. Бяха сковани от дъски, напомняха кокошарници и се намираха недалеч от брега, закрепени на невисоки колове над водната повърхност. Индианците се облекчаваха през дупка в пода и също оттам се снабдяваха с вода за пиене. Рогозка и малък комплект от съдове бяха всичките им домашни вещи, а гащетата и потникът — целият комплект от необходими дрехи. Температурата тук е стабилна — около 30–35°C. Няма комари и други кръвосмучещи насекоми.

Амазонските индианци живеят от събиране на латекс от каучуковите дървета и риболов. Залагат мрежи, оплетени от въжета, за пирарука — риба, достигаща 300 килограма. Ако хванат риба, цялото село се храни, ако нямат късмет — гладуват.

— Крокодилите и анакондите нападат ли хора? — попитах един от индианците, който що-годе говореше английски.

— Разбира се — отговори ми той. — Крокодилите ядат жени, а анакондите — мъже.

— Защо така избирателно?

— Ей там, вижте, е втората ми жена — кимна с глава индианецът към реката. — Мие съдовете на брега. И първата ми жена миеше съдовете, когато към нея незабелязано доплува крокодил, отмъкна я във водата и я разкъса.

— Често ли се случва подобно нещо?

— Често, много често. Крокодил изяде две жени на съседа ми. Много деца бяха изядени от крокодили.

— Страхувате ли се за втората си жена?

— Страхувам се, разбира се. Но сигурно и нея ще я изяде крокодил. Веднъж вече я нападна, но тя избяга. Нали жената трябва да

мие съдовете на брега. Ако и нея я изяде крокодил, ще взема трета — мрачно каза индианецът.

— А анакондите нападат ли мъже?

— Да, много мъже загиват от анаконди в селвата.

— Защо?

— Сигурно сте видели, че селвата е много гъста. Ходи се само по пътеки. Всички животни ходят по пътеки. Ние, мъжете, също ходим по тези пътеки, когато събираме латекс. А змията анаконда намира такава пътека, висва на дърветата над нея и чака плячка. Анакондата напада всичко живо: човек, тапир... Миналата година глътна братовчед ми, само шапката му остана. Преди в селвата изчезна синът му. Също анаконда...

— А те големи ли са?

— Има големи, а има и по-малки, които гълтат само деца.

— Защо нямате пушки?

— Много е скъпо.

— Нима е трудно да се спечели за пушка? — настоявах аз. — В края на краищата рибата може да се опушва или осолява и да се продава в града, а не цялото село веднага да я излапва. Могат да се правят мебели от червено дърво и да се продават, да се изработват предмети от дърво или да се препарират пирани — вероятно има търсене. Да се събират и продават плодове. Можете да отглеждате царевица, захарна тръстика, кафе, какао, ананаси... Защо не го правите?

— Не умеем — тъжно каза индианецът.

— Сред вас има ли образовани хора?

— Не.

— Всички ли са неграмотни? Вие можете ли да четете?

— Да.

— Имате ли вожд?

— Да.

— Той може ли да чете и пише?

— Не. Живее като нас — продума индианецът.

— Откъде знаете английски?

— Още като момче отидох в града и много години живях до един хотел. Там се научих да говоря.

— С какво се занимавахте в града? — продължих настойчиво да го разпитвам.

— Просех милостиня, помагах в носенето на куфари, чистех боклука.

— Ами къде живеете?

— На улицата... После си направих къща от сандъци.

— Държавата прави ли опити да ви даде образование, да ви научи да живеете като белите хора?

— Да, но ние не умеем да живеем като белите хора. Замълчах. Крайна безизходица прозираше от човека. Стана ми мъчно за него. Искаше ми се да му помогна. Бях наясно, че тези хора не издържат на контактите с бели, че изпитват комплекс за непълноценност и от това още по-бързо деградират и измират. Те все още не са съвсем подивели, все още не живеят изцяло по инстинкти, все още са в състояние да изпитват унижение от недоразвитостта си. Навярно биха били щастливи сред природата, биха усещали превъзходството си над дивите зверове. Тогава може би нямаше и да предполагат, че другите са отишли твърде напред: създали са механизми и образование, построили са градове и т.н. Възможно е дълбоко в душата си смътно да осъзнават, че времето е безвъзвратно изгубено, че сладко и бездарно са се плъзгали по регресивния наклон на еволюцията, все повече и повече са забравяли великите си предци и така още по-бързо са се приближавали към дивата бездуховна природа. Тези хора наистина не разбираха, че еволюцията не търпи стабилно състояние, че има само два избора — прогрес или регрес, а за прогреса е необходимо да се полагат усилия, огромни усилия.

Качиха ни в лодката и ни върнаха в хотела. С автомобил ни закараха до ферибот. От борда му огледах околностите — по бреговете на Амазонка се гушеха жалки селски колиби. До мен стоеше индиански малчуган в мръсна фланелка с нелепия надпис „Каубой“. Той тъжно гледаше колибите, където явно бе роден. Наблюдавах го и си мислех, че никога няма да получи образование, че съдбата му е определена от регресивната пустота на далечните му предци и че ще прекара живота си в една от тези колиби, ако не бъде изяден от крокодил или анаконда.

Момчето улови погледа ми и угоднически се усмихна. А аз стоях до него — висок, бял и уверен в себе си. Беше ми провървяло —

далечните ми предци, работейки упорито, бяха вървели по пътя на прогреса.

Другият пример се отнася за Сибир (района на полуостров Таймир). Движихме се по маршрут от най-висока категория на сложност и се озовахме на места, където, както се казва, човешки крак не бе стъпвал. Валеше нещо средно между сняг и дъжд. Наоколо беше тундрата, прорязана от каменни клисури. Беше студено, искаше ни се да се скрием от вездесъщия пронизващ вятър.

Неочаквано зърнахме чум^[1] на еленовъди. Приближихме се зарадвани. Залаяха кучета, от чума излязоха няколко души, облечени с малици^[2] от еленови кожи. Най-възрастният от тях се потупа по гърдите и каза:

— Началник.

Свалих раницата, също се потупах в гърдите и казах:

— Началник.

Еленовъдът посочи чума и рече:

— Хубаво.

Влязохме вътре и седнахме върху еленови кожи. Стана топло. Аз казах:

— Хубаво.

Усещах, че стопанинът на чума е изчерпал речникът си от руски думи. Погледна ме, посочи котела с варено еленово месо и каза:

— Началник, хубаво.

Започнахме да ядем. Изтичах за раницата, измъкнах манерка със спирт, показах я на домакина и казах:

— Началник, хубаво.

Стопанинът обходи със строг поглед семейството си и нашите момчета, после посочи себе си и мен и рече:

— Началник, хубаво.

Разбрах, че можем да прием само той и аз — началниците. Налях спирт и го глътнахме. Домакинът порозовя и каза:

— Началник, хубаво.

Замезих с еленово месо и също казах:

— Началник, хубаво.

„Разговорът“ забуксува. Настъпи нощ, започнахме да се готвим за спане. Изведнъж домакинът показа една от жените в чума и ясно изрече:

— Началник, хубаво.

Знаех за този обичай на северните народи, но се сконфузах и показвайки с ръце, че искам да спя, казах:

— Началник, хубаво.

Стопанинът се приближи до жената, потупа я по гърба и рече:

— Началник, хубаво.

В края на краищата той се умори да ме уговаря. Заспахме.

На сутринта домакинът, когато ни изпращаше, повдигна една от нашите раници, изпъшка, демонстрирайки, че е тежко, а после пак се приближи до същата жена, потупа я и с укор изрече:

— Ех, началник, хубаво.

Ориентирахме се по азимута и тръгнахме. След няколко километра, пресичайки една клисура, неочаквано срещнахме самотен еленовъд, който се возеше в нарта. Той доста добре говореше руски. Спряхме и се заприказвахме. Изясни се, че няколко години е живял в селище, пропил се е и сега чергарува заедно със семейството еленовъди, у което бяхме.

— Старецът (началникът — бел. Е.М.) е много мъдър. Той отсяда на най-безлюдните места, пази се от срещи с бели хора. Знае, че нашите хора (ненци — бел. Е.М.) лошо понасят контактите с белите хора, пропиват се и умират. Ако бях живял при белите хора, вече щях да съм умрял. Старецът ме спаси. Но в тундрата белите хора стават все повече и повече, те летят с вертолети, пътуват с всъдеходи. Отдръпваме се все повече на север, скоро няма да има къде да се ходи.

И така, ще оцелеят ли диваците и полудиваците? Навярно все пак не. Създаването на парникови условия за тях е безсмислено, тъй като прогресът е възможен само по силата на волята, с желанието за борба и преодоляване на трудностите в името на бъдещето. Регресивната пустота на далечните предци, позволила постепенното им подивяване, се беше превърнала в смъртен грях.

ФАКТОРИ ЗА ПОДИВЯВАНЕТО

Както вече отбелязахме, един от главните фактори за подивяването е пустотата на далечните предци. Тя винаги е регресивна, тъй като човекът е „заложен“ като саморазвиващо се

(прогресиращо) начало. Сменящите се без цел поколения дори не забелязват, че при тях постепенно деградират духовните елементи — преди всичко волята, а после и мозъкът. От поколение на поколение стават все по-малко способните хора, започва да надделява животинският елемент (да хапнат, да поспят, да се размножават и т.н.).

Друг фактор за подивяването според нас е изолираността. Повечето жители на малки и изолирани острови са диваци. Във връзка с това следва също да се отбележи, че желанието на някои малки народи — например на Чечения, да се самоизолират под формата на суверенна държава, може да бъде регресивен фактор, тъй като смесването на кръвта и по-динамичният живот в рамките на по-голямата държава винаги съдействат за прогреса.

Следващият фактор за подивяването е фанатичният тоталитарен характер на управлението в някои държави или племена. Управляващият пропагандира някаква теория или факт (комунизъм, религия, шаманство, жертвоприношение и пр.) и създава тоталитарно общество, основано на фанатичната вяра в тази теория или факт. Несъгласните се преследват и ликвидират. На преследвания естествено се подлагат най-способните хора, чието духовно равнище е над фанатизма и спрямо които управляващата върхушка изпитва чувство на завист. Постепенно способните хора намаляват, в обществото все повече прогресират дивашките закони и обичаи. Подходящи примери от такъв род са СССР (ленински и сталински репресии, довели до рязка деградация преди всичко на селското население и превърнали страната от изключително голям износител на зърно във вносител) и Иран (фанатична мюсюлманска вяра).

И най-после, важен фактор за подивяването са и глобалните катастрофи, които хвърлят оцелелите в условията на примитивни способности за производство. И само огромната воля и предприемчивост могат да спасят хората от бързо настъпващото подивяване.

СОМАТИ — ПРОТИВОВЕС НА ПОДИВЯВАНЕТО

Ако прогресът е труден и дълъг еволюционен процес, регресът на обществото, водещ към подивяването е по-лесен и в по-кратки

срокове. Разбираемо е, че разрушителните процеси, включително и в еволюцията, изискват по-малки усилия, отколкото съзидателните.

Историята на човечеството очевидно е имала ред възможности да се насочи по необратимия път на масовата деградация и подивяване. Свидетелства се намират в почти всички религиозни и литературни източници, посветени на атропогенезиса. Навсякъде се сочи, че във времена, когато регресът на човечеството е придобивал опасна тенденция към необратимост, кой знае откъде на Земята са се появявали пророци, които, използвайки силата на своя дух, са се стараели да пречупят тенденцията към регрес и да насочат човечеството по пътя на съзидателните прогресивни начинания.

Вече стигнахме до хипотетичния извод, че пророците се появяват от Генофонда на човечеството. Следователно Генофондът и стоящият в основата му феномен сомати са създадени на планетата, за да предотвратят подивяването ѝ.

Шамбала и Агартни ни наблюдават и анализират, като определят необходимия момент, за да призват на помощ светия Генофонд на човечеството, в който са концентрирани най-добрите хора от трите последни цивилизации на Земята. Някои народи и племена, позволили си в безделие да подивеят, се хвърлят на олтара на регресивния еволюционен процес, но други тръгват след пророците, в чиито деяния прозират величавите знания на Шамбала и на самия Творец.

Приключвайки „главата“ за подивяването, неочаквано ме споходи идеята, че регресът в обществото може би започва, когато над отделния човек и над цялата страна надвисва негативна аура, когато оптимизмът се сменя с песимизъм и отрицателната психична енергия, съчетана с предъвкването на отрицателните моменти в живота, става преобладаваща.

Бях принуден да констатирам, че всъщност над Русия е надвиснала негативна аура и от това сърцето ми се сви.

[1] Чум — конусообразна шатра при сибирските номадски племена. — Бел. прев. ↑

[2] Малица — горна дреха от две еленови кожи при народите от Далечния север. — Бел. прев. ↑

НЕГАТИВНАТА АУРА НАД РУСИЯ

На всеки чужденец Русия прави двойко впечатление: от една страна, Русия излъчва сила, тъй като владее огромни територии и има изключително висока интелектуално-научна мощ, а от друга, руснаците не са в състояние да си организират що-годе пристоеен живот и се свират в жалки домове, движат се в потънали в мръсотии входи, пътуват по пътища с кални локви. Парадоксалността на руската душа се обяснява с какво ли не — влиянието на сибирските студове, въздействието на руските простори, източния елемент в руската душа и т.н. Нека обаче да погледнем на Русия от гледна точка на това, на което е посветена тази книга.

КАКВО Е КАЗАЛ НОСТРАДАМУС ЗА РУСИЯ?

През 1555 г. великият френски прорицател Нострадамус пише, че в началото на XX век в страната Аквилон (Русия — бел. Е.М.) ще дойде самият Антихрист и ще я управлява в „два облика“, чиито рождени дати ще се различават с 9 години, 9 месеца и 9 часа. Доколкото вникнах в изследователите на Нострадамус, рождените дати на Ленин и Сталин се отличават с посочените три деветки. Същите изследователи предполагат, че духът на Ленин се е преселил в тялото на Сталин, като е изгонил неговия по-слаб дух. Нострадамус пише още, че при управлението на Антихриста над страната Аквилон ще надвисне негативна психична аура и хората ще се избиват взаимно.

Не се наемам да съдя Нострадамус и не съм уверен дали правилно съм разбрал изследователите на великия прорицател, но съвпадението с идването и управлението на болшевиките се налага от само себе си. Не ми се иска да обиждам милионите възрастни хора, чийто живот е посветен на строителството на комунизма, но фактът си остава факт — ленинските и сталинските репресии погубиха милиони от най-добрите хора на Русия (СССР). Култът към властта достигна крайната си степен. Заради него не жалеха никого — нито селяните

(кулаците), нито писателите, нито учените, нито руската аристокрация. Под външно красивия лозунг за „равенство“ косата играеше по контингента от хора, който беше над сивия средняк. Под лозунга за „диктатура на пролетариата“ (абсурдността му не предизвиква съмнение, тъй като това е диктатура на изпълнителя) работниците бяха противопоставяни на интелигенцията, което също служеше за заздравяване на култа към властта. Тоталното обобществяване не оставяше място за развитието на личността. Досадните партийни щампи бяха набивани като молитви в мозъците на хората. Религията бе извън закона.

НЕГАТИВНАТА КОМУНИСТИЧЕСКА АУРА НАД РУСИЯ

Защо комунизмът, чиято античовешка същност не предизвиква съмнение, устоя толкова години? От гледна точка на Всеобщото информационно пространство идеите на комунизма експлоатираха някакъв силен вид отрицателна психична енергия, тъй като тя до голяма степен успя да потисне положителните прояви на психичната енергия. Според мен въпросните идеи масово експлоатираха онази отрицателна психична енергия, в чиято основа е завистта.

Завистта е твърде разпространено явление сред хората: слабият завижда на силния, некрасивата жена завижда на красивата, посредствеността — на таланта, бедният — на богатия и т.н. Завистта е в основата на много отрицателни моменти в нашия живот: интриги, жалби, кариеризъм, потискане на талантите и други. Обществото се старае да тушира проявите на завист, като създава различни закони и теории. В противен случай всичко напредничаво би било разрушено в угода на сладките инстинкти на завистливците. Завистливият човек не може да намери спокойствие, денем и нощем го гложди чувството за собствена непълноценност. Ако усещането за завист е туширано, човек живее що-годе спокойно, но ако то само малко се подбутне, превръща се в болезнена и тежка мания. Помня един директор на институт, който ми каза: „Вярвам, че твоите операции носят полза на хората. Но, Мулдашев, ще се боря с теб, ще те унищожа, дори да загубя всичко“.

Комунистическата идея за „равенство“ узаконява освен всичко друго и равните права на слабия и силния, на глупавия и умния, на

бедния и богатия, поради което опосредствано се узаконява чувството на завист към по-силния, на глупавия към умния, на бедния към богатия. В дълбините на душата си завиждащият човек усеща, че равните права все още не са равни възможности, но това не му пречи да ползва тези равни права в угода на своята възделена завист. Точно затова комунистите можаха за броени месеци да организират репресии срещу кулаците, аристокрацията и учените. Отрицателната психична енергия, а това е пробудилата се завист към високопоставените, беше техен съюзник.

Мисля, че комунистите в дълбините на душата си са разбирали, че религията им противостои, тъй като говори за Онзи свят, за божествения произход на човека и пропагандира положителните психични моменти (любов, добро и т.н.), противоречащи на тяхното акцентирание върху отрицателната психична енергия. Затова комунистите сринаха религията и създадоха свои богове — Ленин, Сталин и други — богове на завистта. Култът към властта достигна висшия си стадий — отричането на Висшия разум и заменянето му с идолоподобни лидери.

Единственото от положителните явления, което комунистите се уплашиха да разрушат, бяха знанията. Те им бяха необходими, за да осъществят „световната революция“. Пропагандата сред научните работници беше особено силна, беше въведена „партийността в науката“, а водещите и свободолюбиви учени (Вавилов и др.) бяха подложени на репресии.

Въпреки това не може да се каже, че всички хора, живели при комунистическия режим, бяха изцяло привърженици на отрицателната психична енергия, надвиснала над страната. Напротив, у мнозина се пробуждаше дълбокото вътрешно чувство за съпротива срещу настъплението на психичния негативизъм и те се бореха, пряко или косвено, за положителните начала в живота. Например трябва да се признае, че през социалистическия период в Русия бурно се разви науката, въпреки че учените получаваха мизерни заплати и в много отношения бяха откъснати от останалия научен свят. Очевидно обаче действаше неизменното желание за самоутвърждаване, макар и в получаването на знания, за чиято божественост и значимост на учения нашепваше кармата. Широко беше разпространен и туризмът, когато човек в планината или тайгата се самоутвърждаваше в борба с дивата

природа, при която няма компромиси и на карта е поставен не резултатът, а животът.

Точно такива хора, успели по времето на комунистическия режим да намерят ниши за положителните и съзидателни деяния, спасиха Русия (СССР), като не ѝ позволиха да се търкулне по наклона на вътрешното самоунищожение и дори да запази статута си на велика държава. Тези хора бяха истински борци и със своята положителна психична енергия противодействаха на политиката за утвърждаване на тоталния негативизъм. Те са герои, тъй като не позволиха на отрицателните сили да превърнат Русия (СССР) в деградираща, ленива и полугладна страна като Куба и Камбоджа (бил съм там и мога да го твърдя с пълна увереност). Сред тези хора имаше учени, лекари, учители, работници, а и партийни дейци. Трябва да им свалим шапка, тъй като те не просто градяха, а го правеха при властването на черните отрицателни сили. А партийният билет, който притежаваха, не беше пречка за съзидателни деяния.

Нека все пак да отговорим на въпроса за парадоксалността на руснаците, поставен в началото. Отговорът идва от самосебе си — онази част от тях, които в борба с негативизма създаваха положителни жизнени моменти, се утвърдиха и запазиха високия научно-интелектуален потенциал на страната, а друга част, които в комунистическите години се поддадоха на отрицателните психични моменти, слязоха до равнището на равнодушни, пиесици и озлобени субекти, тайно ненавиждащи обществото и плюещи в същия обществен кладенец, от който и самите те пиеха.

Комунистическият режим беше свален, настъпи капитализмът. Какво се случва сега?

НЕГАТИВНАТА КАПИТАЛИСТИЧЕСКА АУРА НАД РУСИЯ

На руснаците им изглеждаше, че със свалянето на комунистическия режим всичко ще тръгне добре, животът ще стане по-хубав. Настъпи период на политически романтизъм, когато, възбудени от гласността, те с настървение критикуваха комунистическото минало, чернеха всички и всичко и не оставяха място за положителните и дори за героичните положителни моменти,

за които споменахме. Вървеше страстно желаното наслаждение от предъвква-нето на стария комунистически негатив, но без опити за съзидателна позитивна дейност, което запазваше отрицателната аура над страната.

Почти всички претенденти за президенти, депутати и други органи на властта получаваха признание не толкова въз основа на своите програми, колкото на критиките към миналото. Страната не можа да се изтръгне от негативната аура: за многото години тя ѝ стана сякаш по-близка, разговорите за лошото бяха по-сладки, отколкото реалния и напрегнат труд за създаване на ново общество. Не се намери човек, който да викне така, че да се чуе в цялата страна: „Стига сте предъвквали! Хайде да работим!“. Страната от комунизъм се търкаляше към див капитализъм, чиято отрицателна същност не се нуждае от коментар.

През този период бях народен депутат на РСФСР. И осъзнавах какво ще доведе дивият капитализъм, тъй като съм бил в десетки страни и можех да сравнявам. Добрах се до трибуната и се обърнах към президента Борис Елцин:

— Борис Николаевич, бях в Колумбия и видях, че обществото е поляризирано на супербогати, живеещи в домове — крепости с кули, охранявани от хора с автомати, и престъпна беднотия, способна само да граби. Ако напълно освободим цените и отслабим държавния контрол, бързо ще се смъкнем до колумбийския вариант. След като се е освободил от комунистическите мрежи, всеки втори руснак, почувствал се свободен, ще стане крадец, защото и досега над него има негативна психична аура и той не е готов съзидателно да работи без твърдата дисциплина, с която е свикнал през комунистическите години. Чисто икономическите проекти, за които говорите и които до голяма степен са заимствани от Запада, няма да задействат в посткомунистическа страна. Трябва да се обърне внимание на японско-китайския вариант на развитие. Дън Сяопин...

— Вие за кого сте, за Елцин или за комунистите? — прекъснаха ме от залата.

— Да! За кого призовавате да се гласува? — попита Елцин.

— Ще гласувам за Елцин — отговорих напрегнат.

На следващия ден централната телевизия в програма „Время“ представи моето изказване, като постави особен акцент върху това, че

ще гласувам за Елцин. По онова време обществото ни беше поляризирано и сладостно се отдаваше на политическа борба, забравило за съзидателната позитивна работа. Тогава то не бе способно да чуе, че капитализмът не е вълшебна покривка, а трябва да се гради под твърд контрол и дисциплина. Негативната комунистическа аура над страната не се беше разсеяла, тя беше преминала в налудничаво-еуфоричната негативна аура на дивия капитализъм.

Сега „с гордост“ можем да кажем, че дивият криминален капитализъм е изграден. За еуфорично-отрицателната психична енергия, в чиято основа са вседозволеността и възвеличаването на умело крадещия, страната платя със стотиците милиарди долари, изнесени в чужбина, спад на производството, обедняване на ресурсите, отслабване на армията, разпадане на старата Русия (СССР) и т.н.

Наливаха и наливат масло в огъня журналистите. Погледнете която и да е страница на който и да е наш вестник: навсякъде се предъвкват негативите (криминална хроника, правителствени вести и др.), в опитите си за интервюта журналистите задават предимно язвителни въпроси, почти всяка личност се обсъжда в мрачни тонове и т.н. Черният цвят не само преобладава, журналистите сякаш се състезават в представянето на отенъците на черния цвят.

Ако те, макар и за секунда, бяха се замислили, че не е необходима само „негативната истина“, че трябва да се поднасят и положителните моменти от живота, биха постигнали два важни момента: първо, „негативната истина“, съпоставена с положителните явления, би била по-действена; второ, хората, докато четат положителната информация, ще излъчват положителна психична енергия, способна да се конкурира с негативната аура над Русия. А в нашата страна има за какво да се говори в положителен смисъл — в магазините се появиха продукти, има добри фермери, напредничави кооперации, постижения в науката и техниката и т.н. Трябва да се пише за руския патриотичен дух — дори и малко хвалебствено, а това ще повдигне тонуса и духа на руснаците, тъй като те са уморени от похлупака на негативната аура.

Всичко казано по адрес на журналистите се отнася и за телевизията. Средствата за масово осведомяване се наричат четвърта власт, а властта не бива да задълбочава и без това непрестанния негативизъм, а да се бори с него. Тя трябва, макар и малко, да познава

законите на психичната енергия, която в армията много точно наричат боен дух.

Закономерно е да се зададе въпросът защо Онзи свят, ако е толкова всемоушен и е създад човека на Земята, не помогне на Русия да се освободи от негативната аура. Мисля, че отговорът е следният. Човекът на Земята е бил зароден не като рожба на Онзи свят, за която трябва да се полагат нежни грижи, а като саморазвиващо се начало със собствен път. Висшите опазващи системи (Генофондът на човечеството и Шамбала) ще бъдат задействани само в краен случай (масово подивяване, глобални катастрофи и т.н.).

МРЪСНИЯТ ВХОД

Да си представим, че шлосерът Н., който живее, да речем, в апартамент № 34 на шестия етаж на девететажен панелен блок, излиза сутрин от жилището си. Излиза в лошо настроение (съседът алкохолик на седмия етаж цяла нощ е „бучал“) и заключва бронираната си врата с двадесетсантиметров гаражен ключ. Газейки фасове и шлюпки от семки, пристъпва към асансьора и натиска бутона, прогорен с угарка. Докато го чака, мрачно се вира в стените, уж не толкова отдавна боядисани с мръснозелена боя, но вече олющени и „художествено оформени“ с думи като „х...“ и „Fuck you“. Става му студено, тъй като прозорецът вече цяла година е счупен. „Кой ли мерзавец го е строшил! И къде ли гледа жилищната комисия, все й е тая!“ — мисли той.

Свежият ветрец донася траен мирис на помийна яма „Пак ли е задръстен сметопроводът? А и да не е, ще сипват покрай него. Ех, че народ! Живеем като в помия“ — мисли шлосерът, подритва гнил домати и обилно се изплюва върху вратата на асансьора.

Отваря асансьора, влиза и натиска бутона за първия етаж, който също е пробит от цигара, стиска си носа, като се старе да не стъпи в локвата пикня, но вижда, че има и нещо по-сериозно. „Свине, а не хора! Пътувам като в тоалетна“ — мисли шлосерът.

След като си дръпва лакета, прилепнал към дъвката на стената, той най-после излиза. Тегли тлъста псувня, с удоволствие вдишва с пълни гърди, но болезнено се спъва в някакъв сандък, оставен бог знае от кого. „Не хора, а твари“ — измърморва, рита потрошената входна

врата и излиза навън. Оглежда разсипания боклук и стъпва на тротоара. Заобикаля няколкото локви, образували се на местата на вечните ями в асфалта, поглежда към красивата девойка с гумени галоши, която стои до кално място, където би трябвало да има полянка, и към разхождащия се, отвратителен на вид пес с размери на теле. Песът започва да души шлосера и гръмко лае. „Джеси“ — крещи девойката.

„Сигурно подушва миризмата на асансьора — мисли мъжът. — Ех че кучета са развъдили, като динозаври. Опасно е да се излиза на улицата, тези твари не само крака, но и з... ще ти отхапят.“

По пътя към трамвайната спирка има канавка с прехвърлена над нея дъска. Когато е отгоре, шлосерът си казва: „Някакви перила да бяха измислили, може някой да падне. Колко ли пияни са се изръсили. Година вече не я заравят. Що за държава! Жалба ли да пиша?“

Мъжът преминава канавката, повдига крачолите си, почистени предишния ден, и тръгва с неестествена походка, стараяйки се да не изцапа панталона си с рядката кал, размазана по асфалта на половин километър наоколо. Сигнал най-после до чист асфалт, той се опитва да махне калта от обувките си. След като оглежда панталона си, с удовлетворение си казва: „Само до кръста съм се изцапал. А стругарят Васка вчера дойде и мръсотията беше по ушите му. Що за народ! Като свине живеем в калта. Трудно ли е да се зарови канавката? Що за правителство!“

В очакване на трамвая Н. оглежда хората на спирката. Буца от злоба напирва в гърлото му: „Тези сигурно с...т в асансьора и копаят канавки. Твари, а не хора.“

След като блъска някого така, че да го заболи, шлосерът се пъха в трамвая. Вижда свободно място и бързичко се намества. До него застава старица с мрежичка в ръка. Той обръща глава и гледа през стъклото, сякаш мяркащите се пейзажи са му безкрайно интересни. „Тази пък развалина къде е тръгнала сутрин. По-добре да беше си седяла вкъщи. Народила пиянкаджии посранковци, които бъркат асансьора с тоалетна. А и уважение иска!“

Мъжът преминава през овехтялата въртележка на входа на завода и започва работа. Стиска в менгемето една заготовка и мрачно я обработва с пилата. „Ама защо я пиля? Заради тази заплата ли? Пиля си тук, а животът ми е кучешки.“

Взема половинлитровия си буркан, отива в пушалнята, налива вода в него и пъха бързовара. Изпушва цигарата и пие чай от буркана. „Като последна отрепка пия чай. В пушалнята до тоалетната. Никаква грижа за работния човек! Да бяха ни купили поне ръбести чаши.“

Надмогвайки себе си, шлосерът отива на работното си място и пили детайла. Настъпва време за обяд. „Дали да отида в стола. Ама докато чакаш на опашката, червата ти ще се скъсат. И готвачите всичките са крадлъвци. Правят кюфтета от сланина и хляб, да бяха турили поне малко месо. Салатите вчерашни... Алуминиевите вилици са огънати като спирали. Работят същите твари като в нашия вход. Е, добре, ще вървя в пушалнята, ще си хапна сандвичите с чай. Ама трябва да ида в столовата, да си гепя една лъжица. Моята някакъв негодник я сви.“

Шлосерът продължава мрачно да работи следобед, но спира и отива в тоалетната. „Ама че воня, по-зле от асансьора — мисли той, качвайки се върху чинията и измъквайки вестник от джоба си. — Всичко е зацапано, можеш ли да седнеш! Седиш като кокошка на пръта и работата е ясна, не улучваш целта. Поне тоалетна хартия да имаше, казват, във вестника канцерогени имало. Добре поне, че е бесплатно! Че на гарата всички си плащат. А ако нямаш пари, да се н...ш ли? Ама че мастни работят там! Пред тях да се изтървеш, няма да те пуснат!“

Забравил да пусне водата, шлосерът излиза от тоалетната и продължава да пили. Настроението му е лошо, работата не върви. Измерва с шублер обработения детайл, съпоставя го с чертежа и установява, че е произвел натурален брак. Плюе на пода, спомня си мръсния вход, вонящия асансьор, канавката с прехвърлената дъска, половинлитровия буркан за чай, огънатата алуминиева вилица, платената тоалетна. „Ама да върви по дяволите тоя детайл. Ще отиде при ония твари. Нека тяхната машина да се троши с него, нека по-добре някакъв негодник да я ремонтира, отколкото да с...е в асансьора!“

След приключването на работния ден, стараейки се да си подобри настроението, той купува бутилка водка от магазина. Заедно със стругаря Васка и общия работник Колка търсят удобно място, за да ликвидират бутилката. „Казват, че в чужбина работните хора ходят в ресторанти. А при нас те са почти златни, а и на входа стоят едни чукове, няма да те пуснат.“

Шлосерът, Васка и Колка изпиват заедно бутилката на един ъгъл. Добре наквасен, по пътя за вкъщи Н. стига до канавката с дъската, подхлъзва се на нея, пада на ръба и добре омазва с кал и без това изцапаните си панталони. Измъква се и проклинайки всичко, влиза във входа си. Тъмно е, някой е развил крушките, а асансьорът дълго не идва. „Коя ли кучка се вози в тази «пътуваща тоалетна». Ох, че зор имам, как да търпя до квартирата!“

Най-после вратата на асансьора се отваря. Шлосерът с удовлетворение отбелязва, че пикнята на пода вече е засъхнала, а по-сериозното нещо някой го е размазал. „Ами защо да търпя — казва си той, разкопчава се и пикае в асансьора. — Утре поне в собствената си урина ще бъда.“

Напълно разбираемо е, че шлосерът Н. през целия ден, като се започне от мръсния вход, е подложен на купчина отрицателни битови емоции. Над него надвисва негативната психична аура, която се отразява върху резултатите от работата му. В мащабите на страната това води до снижаване качествата на руската продукция. В резултат от негативната аура работникът започва да намира удовлетворение в пиенето и в това самият той да върши мръсотии. Разчита на правителството и народа, които са длъжни да му създадат достойни условия за живот и работа, въпреки че той лениво обработва детайла и няма да си мръдне пръста, за да оправи създалото се положение.

Преустройството би трябвало да започне не само с икономически проекти, но и така, че хората сами да си създават достойни условия за живот и да се самоуважават. Поне да бяхме взели пример от японците. Японският работник, независимо дали е шлосер, стругар или боклукчия, ходи на работа с костюм, бяла риза и вратовръзка. Горд е, че работи. Сменя костюма със специално облекло и върши всяка работа с удоволствие, защото уважава себе си и хората, за които я върши. След работа японците се преобличат и често отиват в ресторантчета (сравнително евтини), пият бира или sake и развеселени се връщат вкъщи. В Япония канавките се заравят същия ден. Никой дори и не си помисля да използва асансьорите като тоалетни. Над хората в Япония има позитивна психична аура.

Защо все пак президентът на Русия и правителството не предприемат мерки срещу негативната психична аура? Главната причина е, че те не само не разбират нейната роля, но и не забелязват

причините, които я предизвикват. Например в Кремъл във всички тоалетни висят кърпи, които много отдавна са забранени от санитарните власти като преносители на инфекции. Депутатите и правителството си бършат в тях ръцете, а на тоалетните чинии се качват също като шлосера Н. Не навсякъде има тоалетна хартия, често вместо нея се използват разни проекти за постановления и т.н.

Един високопоставен субект в областта на градската архитектура имаше разкошен офис, чиято входна врата безобразно хлопаше, разтърсвайки всичко, но той дори не я забелязваше. Затова пък портиерката не дочуваше.

Министърът на културата никога не е убеждавал руските кинорежисьори, че не бива безкрайно да се изтъкват отрицателните моменти в живота, дори и да са правдиви, че не трябва постоянно да се показва реалистичната кал, че е необходимо да се избират високи и красиви актьори, а не къси мъжленца, облечени със сиви отвратителни пуловери. След като изгледа подобен филм, шлосерът Н. веднага ще види собствената си действителност, ще ѝ се надсмее, но това само ще засили негативизма и безизходицата му. Трябва в определена степен да се взема пример от холивудските филми с тяхната превзетост и щастлив край.

Един от най-популярните руски вестници писа, че във връзка с идването в Москва на мага Копърфийлд, способен да изтрива сгради от лицето на земята, най-силното желание на москвичани било това да е сградата на Държавната дума с всички депутати в нея. Шлосерът Н., след като прочете тези вестникарски редове, може би ще си помисли, че да се изтрият от лицето на земята народните избраници, означава в крайна сметка да се изтрие изобщо този народ. Все пак не бива постоянно да се хулят депутатите и да се показват в идиотски комичен план.

Негативната аура над Русия достигна апогея си при изборите за губернатор на Иркутск през 1997 г. За поста претендираха крадец, насилник и педераст. Вестниците оповестиха „достоинствата“ на всеки от тях. Народът избра крадеца. Очевидно краденето е изглеждало „по-привлекателна“ черта в сравнение с насието и хомосексуализма.

ТВОРЧЕСТВО ВЪВ ВХОДА

Като секретарка при мен работеше деветнадесетгодишната донска казачка Ирина, родом от град Волгодонск (Ростовска област). Навремето наркоман стрелял в група девойки със сачмен пистолет и една от сачмите попаднала в окото ѝ. Направихме на Ирина три изключително сложни операции и ѝ запазихме окото и зрението.

По време на пребиваването ѝ в клиниката лекарите често се забавляваха с необичайната ѝ реч. Тя беше изпълнена не само с пословици и поговорки, но се отличаваше и с особена мекота и ласкавост. Например лекарката в средната част на Русия грубо може да бъде наричана „докторица“. За своя лекуващ лекар Ирина казваше:

— Лилия Фуатовна е много добра лекарчица. Веднъж, след като сне превръзката от окото си, каза:

— Ей там е кацнал воронок.

Нищо не разбрах, защото знаех, че на руски „воронok“ е кола, в която возят престъпници. Оказа се, че с тази дума тя ласкаво нарича враната. На свраката казваше „сорочка“, а хората, облечени с ризи, изпадаха в недоумение. В нейния език звездите звучаха като „звездевички“. На чинийката казваше „чинийчица“. Вместо „късно е вече“ произнасяше „късновати са“, „сутрин“ при нея звучеше „на ранинко“. Джобовеите наричаше „втулки“, а джобчетата — „втулчици“.

— Ле (погледни — бел. Е.М.), небето е звездено-звездено, а нощта е толкова лунева-лунева — казваше тя.

Прочетох на Ирина част от „главата“ за шлосера Н. и я попитах за мнението ѝ.

— Не всички входи са такива — рече тя. — Когато влизам в моя уфимски вход, от мръсотията психото ме хваща (действа ми на нервите — бел. Е.М.), краставици се търкалят и още някаква грухтявина (боклук — бел. Е.М.). Тъмно е, светлината ли, мисля, са взели (изключили са осветлението — бел. Е.М.), цялата ме плаши (треперя от страх — бел. Е.М.), затварям се (заклучвам се — бел. Е.М.) моментално. Учудвам се, Буратино, богати ли сме станали, та своето да цапотим. Във Волгодонск, където израснах, входът ни беше изрисуван.

— Игра на думи: сорока (сврака) — сорочка (риза). — Бел.пр.

— С всякакви мръсни думички ли?

— Не, ние сме донски — досетулки (досетливи — бел. Е.М.). Схванахме, че макар и входът да е общекарски (обществен — бел.

Е.М.), все пак си е наш. Родителите ни се бръкнаха и купиха цимент и боя. Ние, децата, запълнихме всички дупдочки (дупки — бел. Е.М.), а бащите ни боядисаха стените. Само един гребач (скъперник — бел. Е.М.) не даде пари. А после си казахме: „Хайде, момчета и момичета, да мушкаме“ (да се хващаме на работа — бел. Е.М.) и започнахме да рисуваме стените. Имахме едно момче — съчиняколец (съчинител — бел. Е.М.), правеше макети на картини по стените, а ние ги боядисвахме. Аз рисувах зебра и пингвин, а и другите по нещичко. Всеки се стараше да обетова (направи — бел. Е.М.) най-добре картината си.

— Е, и какво впечатление създаваше този изрисуван вход?

— О! — каза Ирина. — Като от храст ще кажа (убедително — бел. Е.М.), всеки външен възкликваше: „Ле, кино и немци“ (признак за удивление — бел. Е.М.) че това е картинна галерия. А всички деца от нашия вход излязоха добри, получиха образование, грамотици (грамотни — бел. Е.М.). Нито един нарик (наркоман — бел. Е.М.). Нали красотата с ръцете си я правеха. Най-голямата от входа ни, Наташка, вече е омъжена, поосвинена (понадебялала — бел. Е.М.), ама и досега на стената си нови рисунки обетова. Който и да влезе във входа ни, не марчи (мълчи — бел. Е.М.), хвали ни, никому не е паралелно (безразлично — бел. Е.М.). Децата от другите входове, като гледаха нашите рисунки, също на умнотия ги изби (събраха си ума — бел. Е.М.), започнаха входовете си с хубави картинки да обетоват. Никой не ги затваряше.

— Случвало ли се е и във вашия вход да вършат гадости?

— А, два пъти! Най-напред един алкохолик, местен, Петрович, такива на пазара на връзки ги продават за три копейки. Но момчетата бързо го приклешиха (разкриха — бел. Е.М.), туриха го на маховика (набиха го — бел. Е.М.), казаха, че такива като него ще ги изритват от входа на същите връзки. Ходи сега един такъв напнат (не е на себе си — бел. Е.М.), марчи, а понякога хвърля юфка в ушите (лъже — бел. Е.М.), че жена му ще мре, нарича я глист в скафандър. Не му идва наум, че не може да бъде по-хубава, когато с нея живее хрон (хроничен алкохолик — бел. Е.М.).

— Ами вторият случай?

— Пристигна тука един замразен (човек от Севера — бел. Е.М.) при съседа есаул, пийна си и започна да мърси. Тогава бях ситна

(малка — бел. Е.М.), но като видях това, започнах виелица да му въртя (да се карам — бел. Е.М.), казвах, че без една, без две ръце и без глава ще остане, че такива като него във входа ни ги хвърлят на боклука. А пък той се оказа и с приглухие (гяуховат — бел. Е.М.), падна му летвата (нервира се — бел. Е.М.) и на мен, детето, ми организира ураган. Баща ми чул шума и излезе, като рече, че който обиди дете, ще умре, а такива като него трябва да ги прибират (в затвора — бел. Е.М.).

— Как ти се струва, Ирина, в южната част на Русия хората по-културни ли са от северняците?

— Не бих казала. Само че тук е студено. Когато дойдох през декември, такъв мраз беше, че термометрите едва не се чупеха, зъбите ми тракаха, едва не ги изпотроших. При нас е топло и грозде зрее. Но тук ми харесва работата, обичам си болните.

И наистина около тази девойка съществуваше топла положителна аура. Постоянно заобиколена от болни, които идваха от цяла Русия и от други страни, тя никога не се държеше като традиционната официално-студена секретарка. Винаги намираще топла дума, предлагаше чай, обясняваше на чакащите, че съм изморен след операциите и трябва малко да си почина.

Ирина чудесно разбираше, че хората пристигат при нас с последната си надежда и се стараяше да не я угаси. Болните също я обичаха. Положителната аура се усилваше и се превръщаше в един от важните моменти при лечението. Една болна от Украйна например ми каза, че моята секретарка е говорила толкова добре с нея по телефона, че е пристигнала при нас напълно уверена, че пак ще започне да вижда. Наистина това се случи. А болните от Ростовска област попадаха в категорията на особено уважаваните.

Трудно ми е да определя какво роля е изиграл рисуваният вход. Очевидно е обаче, че родители и деца са успели да изменят рязко ситуацията в положителна посока и да превърнат общественото място почти от тоалетна в произведение на детското изкуство. Основното е, че успяват сами, а не разчитат на народа и правителството като шлосера Н. Естествено е у живеещите в този рисуван вход да се създаде положителна аура, тъй като доброто побеждава злото.

Остава ни да пожелаем на казачката Ирина да остане същата, а и да не забравя ласкавия си донски език.

Какво все пак да се прави с руските входове? Струва ми се, че за мръсотията и безкрайните безобразия в тях трябва да се глобяват живеещите във всеки отделен вход. На пръв поглед като че ли е по-добре да се притиснат жилищните комисии, които са длъжни да правят ремонтите и да въвеждат ред. Това обаче са фантазии. Работниците от тези комисии отдавна са с негативна аура и дори гледат с ненавист към скотообразните обитатели, тъй като трудът им за полагане на мръснозелената боя се „оценява“ с хрочки и мръсни думи. И парите няма да помогнат в случая — те, рискувайки, ще ги откраднат, но няма да направят добър ремонт за храчещите и секнещите се. Негативната аура е по-силна.

Ако се възприеме системата за глобяване на мръсните входове, живеещите в тях бързо ще изчислят най-мърсящите и ще ги принудят те да плащат глобата, ще поставят портиер от уморените от безделие пенсионери и сами ще направят ремонт. Скоро ще се появи състезателен инстинкт — чий вход е по-хубав.

В моя вход бързо открих човека, който пикаеше в асансьора. Приблжих се до група момчета и строго ги попитах:

— Вие ли пикаете в асансьора?

— Какво говорите, не сме, Дима от втория етаж е — с наведени глави отговориха малчуганите.

По моя молба момчетата набиха Дима от втория етаж и клозетните безобразия от негова страна в асансьора спряха. Същите момчета ми казаха, че така постъпва и един алкохолик от седмия етаж. Помолих кварталния милиционер и той разговаря с него, но онзи, позовавайки се на липсата на закон по този въпрос, продължаваше да пикае в асансьора. Взех флумастер и написах на стената му: „Пишкащият в асансьора като в храст е сто процента педераст“.

Момчетата ми съобщиха, че алкохоликът изтрил надписа и пак се изпикал. Възстанових го. Той трайно получи прякора „педераст“, с който момчетата го пресрещаха при излизането му от входа. Заради този позор алкохоликът спря да пикае в асансьора и скоро дори напусна входа. Все пак изглежда беше съхранил гордостта си.

Не призовавам посоченият надпис да стои във всички асансьори. Но човек трябва да бъде принуден да не мърси. В това отношение твърде забележителен е един разказ на М. Зошченко: руски писател върви по улицата и негодува от пейзажа с калта, локвите и умрелите

котки. Неочаквано му се удава да пътува в Германия. Ходи по германските улици, любува се на чистотата и хока своя народ, та пушек се вдига. В този момент му се приисква да отиде в тоалетна. Намира я, влиза вътре и започва да се любува на чистотата и теменужките, поставени на перваза. Свършва си работата, вдига си гащите и дръпва вратата. Тя не се отваря. Писателят започва да крещи. Събират се немци и нещо му говоряха неразбираемия си език. Скоро намират рускоговорящ, който казва: „Вземи и пусни водата, измий мръсотията, която си сътворил, и вратата автоматично ще се отвори“. Тогава през главата на руския писател минава мисълта, че и културните немци измислят всякакви хитрости, за да пазят чистотата и реда.

Мисля, че не бива да се страхуваме да принуждаваме хората да бъдат културни. Културата сама няма да се насади, за нея трябва да се води борба.

Ако в задълженията на контролните органи по пътищата влиза не само дългоочаквания водач, който не си е сложил колана или е превишил скоростта, а и наказването на нехайните копачи на канавки или на пътните „майстори“, поставящи асфалта направо в локвите, нашите улици скоро биха станали същите като в Европа. Ако глобяваха водачите, паркирали в тревна площ и разнасящи току-що закарания там чернозем по целия град, автомобилите ни щяха да бъдат чисти, а по панталоните ни нямаше да има кални пръски. Ако селските жители, превърнали улиците си в кални коловози, проходими само за трактори, или в патешко-свински свърталища, бяха наказвани, те бързо щяха да организират и построяването на нормален път. Ако вилджиите бяха задължавани да влагат пари не само в градинския си парцел, но и в строителството на път към него...

За съжаление, всички заприличахме на шлосера Н., свикнахме да мърморим и да сочим другия, да ругаем властта или народа и да усилваме негативната си аура. Така ще измърморим целия си живот. Трябва да ни принуждават сами да го променяме и да създаваме около себе си аура от положителни емоции. Само ние, при това съзнателно, можем да сменим негативната аура с позитивна.

РОЛЯТА НА ПРЕЗИДЕНТА НА СТРАНАТА

Защо президентът на страната притежава огромна власт? Умен или глупав, добър или зъл, прогресивен или регресивен, властта му е огромна. Вероятно във всяка страна има хора, които са много по-умни и способни от президента, но те никога няма да имат дори мизерна част от неговата власт, независимо че статиите им всекидневно се публикуват във вестниците, а словата им постоянно вървят по телевизията. Защо е така?

Нека да си припомним времето, когато властта в страната започна да се клати. Например последните месеци от управлението на Горбачов, когато неговите думи вече нищо не можеха да променят и предизвикваха само смях. Защо кумирът, чиято всяка дума ловяхме, стана смехотворен? Като че ли някакви свръхестествени сили в определен промеждутък от време подкрепят президента и стимулират властта му над хората, а в друг промеждутък му обръщат гръб и го превръщат в жалка кукла.

Огромната власт на президента се обяснява с това, че психичната енергия на масите (жителите на държавата) се концентрира върху избраника и сякаш му делегира пълномощия не само в лидерството и ръководството, но и в съдбата на всяка отделна личност. Надеждите и желанията на всеки човек се предават на един човек — на президента, като от него се очакват мъдри и точни действия. Ако все пак надеждите и очакванията на масите не се оправдават дълго време, потокът от психична енергия, идващ от хората, започва да отслабва и президентската власт се разклаща.

С други думи, президентът не бива да забравя, че е личност със земните си грижи, но е концентрирал в себе си психичната енергия на жителите на страната, очакващи да оправдае надеждите им. При това колкото е по-голяма държавата, толкова повече психична енергия концентрира президентът. Човекът, който става президент, трябва да помни, че преминава в ново качествено психично състояние, попадайки в епицентъра на психичната енергия на страната. Като потвърждение можем да сравним какво казва Горбачов сега и какво е говорил преди десет години — разлика няма. Но тогава, когато беше в епицентъра на психичната енергия, речите му предизвикваха буря от емоции, а сега, когато е далеч от него, думите му просто не се възприемат.

За президента е много страшно да напусне епицентъра на психичната енергия в страната. Точно той му дава неограничена власт, удовлетворение от собствената му значимост. Да бъдеш в епицентъра е много сладко, но след като се окажеш извън него, страданията са толкова силни, че по-добре изобщо да не си бил там.

Как може да не се изгуби положението в епицентъра? Като се има предвид изложеното в книгата, президентът не би трябвало да използва положението си за укрепване на култа към властта, а чрез силата на психичната енергия на милионите хора да насажда култ към знанията, доброто и любовта. Всички цивилизации на Земята са загивали поради култа към властта. Той е проява на отрицателната психична енергия, а знанията, доброто и любовта водят до положителни психоенергийни явления. Култът към властта, действащ на принципа „вземи властта по всякакъв начин“, измъква от хората лошото и спомага да се формира негативна аура над страната, а култът към знанията, доброто и любовта води до формирането на положителна аура, която съдейства на прогреса.

Известно е, че при комунизма всички лидери експлоатираха култа към властта, като оставяха и известно място за знанията и доброто. Ами Борис Елцин? За съжаление, този човек, победил комунизма, все пак не успя да се освободи от сладостта на така трудно постигнатата власт и попадна под влиянието на култа към нея. Той беше наистина народен герой и заслужено застана в епицентъра на човешките надежди, но не успя да се възползва от това. Народът очакваше от него велики съзидателни дела, но той, след като съзнателно повери икономиката на една от икономическите теории (Е. Гайдар), се зае с всички сили да укрепва и засилва личната си власт. В борба с парламента, с Конгреса на народните депутати и дори жертвайки Съветския съюз, той постигна запазването и укрепването ѝ. Но така и не разбра, че тя щеше да е още по-силна, ако беше направил съзидателни усилия. Егор Гайдар с теорията си за икономическото развитие отпаднаше от епицентъра, а Елцин, който беше там, насочваше хората не към всекидневен съзидателен труд, а към политически дележи и борби.

Жалко, че не разбра ситуацията, а вероятно и никога няма да я разбере. При него разцъфтяха корупцията и криминалните престъпления, обиращата народа групировка МММ и други подобни

формирования, разигра се престъпната война в Чечения, банковият произвол достигна апогея си. Положителната психична енергия, насочвана към епицентъра и президента, започва да намалява, озлоблението и негативизмът се засилиха и президентът от народен герой се превърна в куклено-фейлетонен персонаж. В борбата за власт Елцин забрави народа, който го изпрати в епицентъра на надеждите. За втори мандат беше избран само защото му противостоеше комунистът Зюганов, с когото хората асоциираха връщането на дяволски омръзналия им комунизъм с купонната система и празните щандове.

В Русия обаче все пак има хора, които схващат вредите от култа към властта и се възпират от съблазънта да попаднат в неговите обятия. Например такива са президентите на Башкортостан и Татарстан Муртаза Рахимов и Ментимер Шаймиев. Те се изолираха от законите и негативната аура на Русия и изцяло се отдадоха на съзидателна работа, не преследваха претендентите за техните постове, а насочиха цялото си внимание към грижи за хората, предприятията, кооперативите, фермерите и т.н.

Рахимов успя да обедини всички нефтодобивни, нефтопреработващи и енергийни компании в Башкортостан в единен комплекс, като целта му беше броят на посредниците, които са в състояние на „гроздове да висят по проводниците“, рязко да намалее. Това позволи печалбата да се насочи към развитието на производството, а не да се разхвърля по посредническите джобове. До голяма степен затова Башкортостан има стабилна икономика, което не може да се каже за много региони в Русия.

Съвсем неочакван и твърде любопитен момент в политиката на Рахимов се оказа постулатът, който на простонароден език можеше да се изрази като „фермата е място за крадене“. В потвърждение ще приведа диалога си с някой си Фанис, който завежда ферма в един от кооперативите:

— Фанис, в твоята ферма крадат ли фураж? — попитах аз.

— Разбира се! Почти половината...

— Кой?

— Ами всички, които живеят в селото. Без фураж как да изхраниш кравите? Не ни дават земята, техниката е колхозна, с председателя не можеш да се споразумееш... И ето че крадат...

— Чакай, Фанис, нали по руския закон всеки колхозник може да вземе земя и да отглежда каквото поиска. Може би е по-добре да имаш собствен фураж, отколкото да го крадеш?

— Не е възможно. Председателят няма да даде. Ако раздаде цялата земя, каква власт ще му остане? А той иска власт... Затова е по-добре да се краде.

— Ами председателят краде ли?

— И още как! Знаеш ли колко крави има?

— Значи, излиза, че доячките работят, а останалите крадат?

— Да, доячките работят много, стават в пет сутринта. А вкъщи имат и своя крава. Освен това до фермата трябва да изгазят в калта три километра.

— Вие ухажвате ли доячките?

— Как щяло, никой не ги ухажва!

— Защо, Фанис?

— Цялото село ще научи!

— Как, ако е през нощта, във фермата, нали имаш кабинет там?

— Не е възможно във фермата.

— Защо, Фанис?

— Ами ако заведеш някоя доячка нощем във фермата, тутакси някой ще дойде да краде фураж!

Муртаза Рахимов до голяма степен успя да пречупи тази порочна система на общественото стопанство, когато всеки колхозник краде и страхувайки се от председателя, безгранично му се подчинява. Президентът на Башкортостан успя в много колхоза да ликвидира тази система, да накара селяните да вземат земята и да се самоуважават. Освен това принуди колхозите да спрат да разорават ливадите, да махнат много ферми от речните брегове, да не пасат добитък в горите и т.н. Рахимов използва цялата си власт. Но я използва не за да я удържи, а за съзидание.

Президентът на Татарстан Шаймиев приложи два възлови момента в съзидателната си дейност: гъвкава данъчна система и принципа „помагай на силния, а не на слабия“. С тази система той спаси десетки предприятия от неминуем фалит. Например след излизането на пазара в Татарстан стана неизгодно да се добива нефт, поради което 10 000 работници в тази индустрия трябваше да попълнят армията на безработните. Президентът ги освободи от

всички данъци, като каза, че ще плащат от заплатата си само данък общ доход. Работниците при тези условия се възродиха, скоро производството стана рентабилно, а те се превърнаха в нормални данъкоплатци, запазили при това своя отрасъл. Същото може да се каже за Казанския медико-инструментален завод, който успешно се конкурира със световните производители на медицински инструменти. Същото се отнася и за военните заводи — например за производството на сръхзвукови бомбардировачи по 1 млрд. щ.д. всеки и т.н.

Принципът „помагай на силния“ води до бърз подем на „силните“ и до фалит на „слабите“ с последващото им поглъщане от „силните“. „Слабите“, попаднали в ръцете на „силните“, са принудени да се учат от тях на добра и продуктивна работа. Резултатите не закъсняват: например добивът от зърнените култури през 1996 г. достига средно 28 центнера от хектар (повече, отколкото в Кубан), а в много райони и над 60 центнера (повече, отколкото в Холандия).

Резултатите от дейността на Шаймиев в епицентъра на народните надежди се свеждат до това, че вече няколко години Татарстан има средногодишен икономически ръст от 4,5%, докато в други региони на Русия се отбелязва ежегоден спад. Шаймиев е наясно с вредата от борбата за власт и успява да се отдалечи от култа към нея. Затова той започва да се ползва с всенародната любов и на руснаците, и на татарите. На поредните избори за него гласува 96% от населението на Татарстан. Човек, който не се е борил за власт, идва на власт повторно без всякакви усилия само за сметка на народната любов.

Ако президентите, които идват на власт, са наясно, че ще бъдат в епицентъра на надеждите, че властта може да се задържи само със съзидателна работа, а не с борба за нея, прогресът и всенародната любов не биха закъснели.

Какво бих направил на мястото на президента на Русия?

Нескромно е да се дават препоръки. Въпреки това искам да изкажа мнението си, като се опирам на анализа в тази книга.

1. Президентът трябва ясно да осъзнае, че е в епицентъра на надеждите на народа и че те трябва да се оправдават със съзидателен труд. Борбата за власт е сладка и винаги е в центъра на вниманието, но за народа тя е безсмислена. Съзидателният труд не е толкова забележим, разтегнат е във времето, но е единственият, който води към

прогреса, за чието гарантиране е предназначен президентът. Лидери, посветили се на революции и борба за власт, влизат в историята, но осигурилите съзидателен труд и прогрес стават народни герои.

2. Президентът трябва да знае, че съществува светът на психичната енергия, поради което над страната може да надвисне негативна или позитивна аура.

3. Президентът на Русия трябва да е наясно, че сега повечето хора в страната представляват нещо като прословутия посткомунистически шлосер Н., който се възмущава от хорските мръсотии, но и самият той ги върши. Отрицателните емоции за дреболии, мърморенето и некачественият труд на тези хора спомагат за формирането на негативната аура над страната. Необходимо е те да се превъзпитат. За целта средствата за масово осведомяване трябва да пропагандират положителните инициативи. Президентът и правителството следва да предприемат редица мерки за въвеждането на санкции за нарушаване на чистота и за организирането ѝ по входове, тоалетни, улици, пътища, села и на други места, както и за поощряване на работещите в това направление. Чрез спазването на принципа „чистотата и редът на обществените места трябва да се въвеждат със собствени ръце“ може да се постигне постепенно повишаване на културното равнище и добротата, а като следствие — да се подобри качеството на труда.

4. Необходимо е да бъдат убедени средствата за масово осведомяване, че те наистина са четвърта власт и също носят отговорност пред народа. Ръководителите им трябва да са наясно, че безкрайното предъвкване на скандални истории, на „горещи факти“ и борби за власт при недостатъчно внимание към положителните моменти в живота, научните постижения и инициативността съдействат за формирането на негативна аура над страната. Трябва да се подобри качеството на рекламата, да се изключи отвратителното зомбиране посредством дъвчещи полудебилни физиономии или издигането на дамските превръзки в ранг на единственото щастие в живота.

5. Президентът трябва да ограничи разходите за избирателни кампании за губернатори, кметове, народни депутати и преди всичко за президент. Това не са само пари, изхарчени напразно, те носят вреда, тъй като дават възможност (чрез лъжливо възхваляване) на отговорни

държавни постове да се промъкнат богати и корумпирани хора. Приемането на закон за равно финансиране на претендентите в изборителни кампании и строгото му спазване ще предотвратят негативизма, съществуващ у обикновените хора спрямо властимащите. Изборите се превърнаха в хазартна и не винаги честна игра за милиони, насочваща акцента на вниманието от съзидателния труд към сладки обещания от типа на вълшебната покривка.

6. В икономическата политика е целесъобразно да се проучи опитът на М. Шаймиев за използването му в общоруски мащаб и да се предприемат редица законодателни мерки, дали добри резултати в Татарстан, като гъвкавата данъчна система и принципа „Помагай на силния“. Истинският федерализъм е икономическа самостоятелност на регионите с делегиране на центъра на ясни общо-федерални пълномощия (отбрана, енергетика, пътища и т.н.) и отчисляване на съответния федерален налог. Управляващите трябва да съзнават, че суперцентрализираната комунистическа икономика с прехвърляне на пари от регионите в центъра и последващото им връщане обратно, която продължава и сега, до такава степен е омръзнала на регионите, че „московските министерски коридори“ са на езика на всички, а московчаните изглеждат на жителите на периферията като закоравели бездушни бюрократи. Постепенно трябва да се избавим от негативизма към Москва, за да се повиши авторитетът на централната власт и да се избегнат сепаратистките настроения.

7. Понятието „новите руснаци“ изобщо не е свързано с нов тип производител, а се отнася за посредници, умеещи в процеса на търговските операции да добавят своите 100–300%. Народът разбира, че те лесно изкарват пари и че „процентът“ им в крайна сметка е от джоба на всеки човек. Затова техните мерцедеси, разкошни жилища, шикозни сгради на банки и други подобни се възприемат не като трудови, а като грабителски постижения. Това засилва негативизма в страната.

Независимо че посредникът запълни празните щандове на магазините и така свърши нещо полезно, трябва да се предприемат редица мерки, ограничаващи безкрайните доходи от подобни операции. Конкуренцията далеч невинаги може да намали цените и да задържи нарастването им, затова не е възможно да се избегнат редица монополистични моменти (самолетните полети, енергетиката и т.н.). В

много капиталистически страни е приета системата за лимитирани най-високи цени за основните видове продукция (горива, електроенергия, зърнени храни, метали и др.), от които се образуват и останалите цени. На посредника е разрешена печалба от 7 до 30%, а надвишаването се преследва от закона. Подобен подход спомага за снижаването на цените и инфлацията, ограничава свръхдоходите на посредниците и свързаните с тях престъпления, но основното е, че дава приоритет на производителя.

Президентът и правителството трябва да разберат казаното дори ако техни деца и роднини са посредници във фирми и акционерни дружества. Парите не идват от въздуха, а преминават от един джоб в друг. Посредник, който ги прибира без ограничение, е вреден за обществото. Негативизмът, възникващ у производителя към системата „купи-продай“, няма да доведе до нищо добро. Посредникът може да погуби страната.

8. Президентът трябва да спре банковият произвол, царящ в Русия. В това отношение показателен е примерът на Рузвелт, който временно ограничава банките и ги проверява. Резултатите водят до закриване на много от тях. След това в страната започва прогрес, корумпираността в обществото намалява, а престъпността се снижава.

За да се оцени ролята на банките в обществото, достатъчно е да се видят най-красивите сгради в Москва и другите градове. Те са собственост на банките. Стойността на всяка от тях се изчислява на десетки милиони долари. Те са като символ на мощта и богатството, но и намек за това кой е реалният господар в живота.

Откъде банките имат пари, за да строят суперлюксови сгради? Те ги получават от свръхвисоките проценти при отпускане на кредити и свръхвисоките цени на банковите услуги. В развитите страни печалбата при отпускане на кредити е 5–7%, а в Русия — 100–300%. Тоест за всяка взета рубла трябва да върнете минимум две. Така приходите на банките идват сякаш от небето, докато в същото време предприятията, които не могат да оцелеят без кредити, неизбежно отиват към фалит. Несправедливостта е толкова голяма, че дори не си струва да се обсъжда.

Не може да се разчита, че конкуренцията между банките ще доведе до снижаване на лихвения процент при кредитите, тъй като съществува взаимно поръчителство помежду им (кой ще се откаже от

лесни пари). Ако пък дадена банка започне да се разорява, ръководството ѝ едва ли ще бъде на загуба, тъй като ще успее да прехвърли „пропадащите“ пари по чуждестранните си сметки. Световната беда са офшорните зони и швейцарските банки, които пазят тайната на влога, включително и за крадени пари.

Представям си каква смелост е имал Рузвелт, за да постави на колене американските банки и да спре техния произвол, водещ до престъпност, корупция, спад в производството и негативизъм на народа към властта. Сигурен съм, че и у нас скоро ще се намери човек със същата смелост. Тогава луксозните сгради на банките няма да дразнят хората.

9. Русия винаги се е славела с развита наука и гениални учени. В периода на дивия капитализъм тя се оказа в задния двор, а всеки „нов руснак“, умеещ само да събира и изважда, е сто пъти по-богат от професора.

Президентът и правителството трябва да намерят средства и да възстановят разпадащата се руска наука. Наистина не всички изследвания, особено фундаменталните, се внедряват бързо в производството и дават печалба. Но науката също като спорта е престиж за страната. Отново се връщам към М. Шаймиев, който полага основите на научен медицински център за 46 милиона долара, като по този повод заявява, че ако на лечение в Казан идват болни от цяла Русия и от чужбина, това ще издигне престижа на Татарстан, което в крайна сметка ще се изрази в инвестиции в икономиката на републиката. Така е с М. Рахимов, който започва строителството на нов комплекс на нашия Общоруски център по очна и пластична хирургия, независимо че е руски, а не башкирски.

Науката обаче не е само престиж. Тя установява йерархията на знанията, която по законите на психичната енергия противодейства на негативните психични явления. Ако предположим, че в телевизията и вестниците бъде включена рубриката „Среща с учени“, обикновените хора, включително и шлосерът Н., на следващия ден оживено ще обсъждат проблема, а няма да мърморят или ругаят мръсния вход. Знанията, доброто и любовта са основата на съществуването на торзионните полета (вълновата форма на живот) на Онзи свят. А както е известно, ние не сме само физическа форма на живот на Земята, а и деца на Онзи свят.

10. Президентът трябва да издигне патриотизма в страната.

Американците са наясно с това, в техния манталитет отдавна е закодирано желанието им да имат вкъщи знамето на страната и да пеят държавния химн. Руският патриотизъм никога не е падал толкова ниско. Ролята му не бива да се принизява: той е и бойният дух на армията, и желанието за труд в името на страната, и любов към родината, и ред други неща, които не могат да се пипнат с ръка, но имат колосално значение за живота ни. Патриотизмът също е категория на положителната психична енергия и противодейства на страшния негативизъм.

Обобщавайки мислите си за преустройството на нашата родина, бях впечатлен, че повечето от тях се отнасят до неразбираемата и само интуитивно усещаната област на човешката психична енергия. Очевидно фактът, че сме рожба на вълновата форма на живот на Онзи свят, налага по-значим отпечатък върху нас, отколкото желанията да хапнем, пийнем и поспим. След хималайската експедиция вече бях убеден, че животът на Земята е създаден от Онзи свят, за да се усвои физическият. Затова в процеса на това усвояване трябва да използваме не само физически методи, но и родоначалните психични принципи на Онзи свят, в чиято основа са доброто, любовта и знанията.

Мисля, че Русия ще се стане най-мощната страна в света, когато посткомунистическият мърморещ и цапащ шлосер Н. се превърне в прототип на донската казачка Ирина, украсяваща обществения вход.

ДОБРОТО, ЛЮБОВТА И ЗЛОТО

В края на книгата планирах да обобщя изложените факти и логически построения. Но неочаквано и за мен самия осъзнах, че в основата на тези удивителни природни явления (законсервирани хора в пещери, Шамбала, последното послание и др.) са единството и борбата между простите и добре известни понятия — добро, любов и зло. Колкото повече мислех като на учен на тази тема, толкова по-значим и дълбок смисъл придобиваха тези думи, присъстващи във всички световни религии.

В състояние сме да дадем само битово определение на понятията, като се позоваваме на примери от живота. За добрия човек съдим по намерението му да помогне в беда, по топлите думи, по безкористността и по много други хубави качества. Злия човек асоциираме със завистливия, кариериста, престъпника, изменника и други подобни отрицателни типове. А любовта е чувство на душевен полет, прилив на енергия, обожествяване на другия човек и сладки безсънни нощи.

Ако внимателно се съсредоточим в понятията добро, любов и зло, ще забележим, че тези чувствени категории не е възможно да бъдат измерени или анализирани с материални способности. Те са на подсъзнателно равнище и само скритият интуитивен шепот ни подсказва решението на чувствената главоблъсканица. Но силата му понякога е толкова значима, че изцяло попадаме във властта на чувствата и се подчиняваме на желанието да решим душевния проблем. Заради любовта са разрушавани цели страни, загивали са народи, стигало се е до световни открития. Завистта и властолюбие-то пък са водили до репресии и гибел на милиони хора.

Къде са източниците на този интуитивен шепот, насочващ ни към доброто, любовта или злото? За да се постареем да отговорим на въпроса, ще разгледаме основните моменти на мирозданието и антропогенезиса, изложени в книгата.

Материята, възникнала от Абсолюта, се разделя на два свята — фин и физически. Физическият постепенно се изменя чрез

формирането на галактики, звезди, планети и междупланетни газове. Финият свят, т.е. на свръхвисоките честоти, също се променя, но по друг път. В него започват да се появяват усуканите полета, които постепенно се усложняват. Финият свят еволюира чрез развитието на усуканите торзионни полета на свръхвисоките честоти. Според нас точно тези полета са източниците на нашите основни чувства — добро, любов и зло, чийто интуитивен шепот дочуваме ежеминутно.

ПОЯВА НА ДОБРОТО, ЗНАНИЯТА И ЗЛОТО

Торзионният ефект, т.е. усукването на полетата със свръхвисока честота, има голям еволюционен смисъл — във вътрешността им се съхранява информацията. Тя има и обратно въздействие върху торзионните полета, като съдейства за усложняването им и за още по-доброто съхраняване на информацията. Полевият пренос и съхраняването на информация не са нещо свръхестествено, ако си представим телевизията и радиото.

Едни сили, бушуващи във финия свят, водят до усукване на свръхвисокочестотните полета, а други — до обратния ефект. Първите са полезни (положителни), т.е. вършат добро деяние, тъй като позволяват да се съхрани информацията. Силите с обратен ефект са вредни (отрицателни), т.е. вършат зло деяние, тъй като изтриват информацията.

Психичната енергия (мислене, чувства, интуиция и др.) според физиците е в диапазона на свръхвисоките честоти и има пряко отношение към финия свят. С други думи, в процеса на мисленето използваме енергията на финия свят, а мозъкът ни съдейства за усукването на торзионните полета на душата. Затова много физици (например Г Шипов, В. Лобанков) правят пряка аналогия между финия свят и този на психичната енергия, а за души (дух) на хората смятат концентрата от енергия на финия свят във вид на усукани (торзионни) полета. Оттук и изводът, че процесът на усукване на полетата във финия свят, който съхранява информацията, асоциираме с доброто, а обратният процес, изтриващ информацията — със злото. Изпитваме добро и зло, защото сме продукт не само на физическия, но и на финия свят.

Доброто и злото са фундаментални категории на финия свят, които са основата на развитието и еволюцията му. Ако побеждава доброто, в торзионните полета на финия свят се съхранява информация и възниква знание. Ако побеждава злото, знанието се разрушава. Знанието, в чиято основа е информацията за опита в борбата на доброто със злото, спомага за победата на доброто и за еволюционния процес. Затова може да се говори за единство на доброто и знанията, които да се представят като единна категория — добро плюс знания.

ПЪРВИЧНИ, ВТОРИЧНИ, ТРЕТИЧНИ... ДОБРО И ЗЛО

В началния период от еволюцията на финия свят съществуват само първично добро и първично зло. Борбата между тях се води „не на живот“, а „на смърт“: ако побеждава злото, унищожава доброто. В тази безкомпромисна борба все пак побеждава доброто, тъй като действа съвместно със знанията. Злото започва да изчезва. Но успоредно започва да се забавя и прогресът в еволюционното развитие на финия свят, тъй като знанията са преди всичко информация за опита от борбата на доброто със злото.

Злото също има еволюционен процес, за да противодейства на доброто, създадо знанията и ползващо ги за борба със злото. Възниква вторичното зло. Ако първичното зло представлява енергия на финия свят, която поврежда торзионните полета и изтрива записаната в тях информация (знанията), вторичното зло е енергия, усукваща свръхвисоките честоти на финия свят в обратна посока, противоположна на доброто. Такива „зли“ или негативни торзионни полета също могат да съхраняват информация (знания), която е опит за борбата на злото с доброто и се използва за тази цел.

В отговор на появата на вторичното зло идва и вторичното добро — като сложни позитивно усукани торзионни полета, запазващи информация от опита в борбата с вторичното зло. Появява се противоборство на позитивните и негативните знания.

В отговор на появата на вторичното добро идва третичното зло — като още по-сложно усукани негативни торзионни полета, съхраняващи информация от опита за борба с вторичното добро. След

третичното зло се появява и третичното добро — като силно усукани позитивни торзионни полета, запазващи информация от опита за борба с третичното зло. По-нататък се появяват четвъртичното зло и добро и т.н. Постепенно възникват изключително сложни (образно казано, многослойни) торзионни полета на финия свят, които съдържат едновременно огромна позитивна и негативна информация. Вече си противоборстват не само доброто и злото, но и позитивните и негативните знания.

Оттук следва, че злото е неизкореним атрибут на еволюцията, без който ще спрат прогресът и развитието на торзионните полета на финия свят. Защо тогава не говорим за равенство на приоритети на доброто и злото? Защо отдаваме предпочитание на доброто и точно с него свързваме прогреса и развитието? Отговор можем да получим, ако си припомним за първичното добро и зло, които си противоборстват на принципа на безкомпромисното пълно взаимно унищожение. Борбата между доброто и злото спомага за прогреса, ако преминава на десетерич-ни, деветерични или... третични равнища. Но не дай боже борбата да достигне първичното равнище! В случай на победа на злото на това равнище ще се изтрие цялата информация от торзионните полета на финия свят и ще настъпи информационен крах! Природата ще трябва да започва отначало! Затова силите на доброто не бива да допускат победа на злото на едно, второ, трето и други равнища, защото злото може да достигне първичното равнище и там също да победи. Тъй че не трябва да се примиряваме със злото и да помним, че равнодушието към него е нещо страшно.

КАКВО Е ЛЮБОВТА?

В еволюционната борба между доброто и злото — и в двата случая присъстват знания — има един момент, който съдейства везните да се наклонят към доброто. Той се нарича любов.

Какво е любовта от гледна точка на хипотезата за торзионните полета на финия свят? Тя е ускоряване и усиляване на позитивното усукване на полетата на финия свят под въздействието на други позитивни торзионни полета. Две положителни, или „добри“, торзионни полета при контакт са в състояние да усилят степента на

взаимното си усукване, поради което се подобрява противодействието на негативно усуканите торзионни полета, по-добре се запазва информацията (знанията) и се появява възможност за възприемане на нови знания.

Негативните, или „злите“, торзионни полета не могат при взаимен контакт да усилят степента си на усукване. Затова злото няма любов. То има само самолюбие, тъй като вторичното, третичното и другите равнища на негативно усуканите торзионни полета в рамките на един комплект торзионни полета (една душа) са в състояние взаимно да се усилят.

Любовта действа преди всичко върху първичното, главното равнище на торзионните полета, като го предпазва от проникване на злото, което може да изтрие цялата информация и да разруши душата. При паритет на знанията, които имат доброто и злото, любовта е способна да спаси душата. Поради любовта доброто в крайна сметка винаги побеждава. Точно тя е гарант за запазването и получаването на знания в усуканите полета на финия свят, тя е една от основите на вълновата форма на живот.

КАК Е ОРГАНИЗИРАН ОНЗИ СВЯТ?

В тази книга, опирайки се на данните от съвременната физика и религиозните писания, стигнахме до извода, че Онзи свят е вълнова космическа форма на живот във финия свят. Когато анализирахме понятията добро и любов, знания и зло от гледна точка на физиката на финия свят, предположихме, че те са в основата на функционирането на Онзи свят.

Вълнова космическа форма на живот! Трудно е да си представим, че може да съществува. Всъщност какво е животът? Той е преди всичко способността на материалния субстрат да запазва и предава (наследява) информация, както и да се само-усъвършенства, т.е. да върви по пътя на прогреса. Ако в основата на земния живот са запазването и наследяването на информация посредством генетичния апарат, в основата на вълновата форма на живот са съхраняването и предаването на информация в торзионните полета на финия свят, а прогресът на вълновата жизнена форма се осъществява чрез

единството и борбата на доброто (положителната психична енергия) и злото (отрицателната психична енергия).

Появата (след първичните добро и зло) на вторични, третични, четвъртични и т.н. (стотици, хиляди и повече) добро и зло, както и взаимното усукване на „добрите“ торзионни полета при контакт (любов), водят до формирането в Онзи свят на изключително сложни полеви структури, способни не само да запазват и предават информация (знания), но и прогресивно да се самоусъвършенстват. Тези изключително сложни концентрирани енергии на финия свят (психична енергия), които образно може да се представят като многослойни усукани (торзионни) полета, са душите. Главната, част на душата, съхраняваща основната информация, е духът. Той, както е известно, е безсмъртен. Тоест главната информация (главното знание), еволюционно създадена и съхраняваща се в торзионните полета на финия свят, е безсмъртна. Торзионните полета на душата (ефирното тяло и др.) могат да изчезнат, т.е. записаната в тях информация може да се изтрие. Но главните торзионни полета на душата, т.е. духът, в който е записана основната информация, остават вечни.

В религията има понятия добър и зъл дух. Очевидно това наистина е така — единият дух държи главната информация, състояща се предимно в позитивни (добри) торзионни полета, а другият — предимно в негативни (зли) торзионни полета. Еволюционният процес на Онзи свят е заложен като борба на доброто и злото и обратно. Затова всеки дух има и добро, и зло начало, но в единия случай преобладава доброто, а в другия — злото. Добрият дух обаче има повече шансове да се самоусъвършенства, защото е способен да усили усукването на позитивните си торзионни полета чрез въздействието на друго торзионно поле (любов). Затова религията постоянно пропагандира любовта като основа на прогреса и живота.

Ролята на любовта като усилвател на добрите помисли при контакт на душите (духовете) се състои и в това, че в процеса на еволюцията на Онзи свят духовете започват да контактуват помежду си и постепенно се обединяват във Всеобщо информационно пространство. Появява се общност на духовете, свързани с нещо като компютърна мрежа, което води до създаването на информация с общ характер за всички духове. Значението ѝ с усложняването на всеки дух в процеса на еволюцията става все по-голямо, тъй като прогресът,

заложен като борба между доброто и злото, трябва не само, да се саморегулира в рамките на всеки отделен дух, но и да се подлага на общо коригиране в рамките на цялото Всеобщо информационно пространство. Общите функции започват да се предават на групата на най-развитите духове, при които постепенно се появяват общи торзионни полета със записана в тях информация с общ характер.

Ръководните функции на това пространство спрямо всички с цялото многообразие на обединените в него духове водят до ускорено развитие и усложняване на тези общи торзионни полета. В тях се съсредоточава огромна информация, която се използва за управление на целия вълнов живот на Онзи свят. Този изключително мощен по информационен капацитет и мисловни способности концентрат от енергия на финия свят, който може да се представи като супермногослойни торзионни полета, наричаме Бог.

Той е центърът на управление на вълновата космическа форма на живот или Онзи свят. Всъщност Бог е Космическият разум.

В религиозната литература често се напомня за Великия дух на злото, който противоборства на Бог и ръководи всички зли деяния. Във връзка с това може да се предполага, че съществуват два центъра за управление на вълновата космическа форма на живот — позитивен център за управление (Бог) и негативен център за управление (Великият дух на злото). Дали това е така?

Трудно ми е да съдя, тъй като разумът ми е нищожно слаб в сравнение с Космическия разум. Мисля обаче, че два бога няма — на доброто и злото, а има само единен Бог. От вече изложените размишления е очевидно, че борбата между доброто и злото е основа на еволюционния прогрес на Онзи свят, че всеки дух включва в себе си както добри, така и зли елементи, за да има постоянен стимул за самоусъвършенстване. Бог като централен супермогъщ Дух включва и положителни (добро), и отрицателни (зло) елементи на психична енергия. Бог не може да бъде толкова добър, тъй като управлението на живота изисква както добродетели, така и наказания, а борбата между злото и любовта са основа на прогреса във вечната космическа форма на живот.

Божествената добродетел трябва да възприемаме като височайша похвала за борбата със злото, а божественото „зло“ деяние — като наказание за отказа ни от борба със злото и извършване на

унищожително зло деяние. Бог никога няма да се откаже от необходимото присъствие на елементи на злото, тъй като само в борба със злото ще се постигне знанието — основата на мирозданието. Затова в обичайното „Бог е един“ се влага не само смисълът за единството на всички видове религии, но и смисълът за единството на добрите и наказващите деяния.

Бог има колосален потенциал за любов, защото е създаден в резултат на любов (т.е. на взаимните контакти на духовете, усилващи доброто начало и запазването на знанието). И добродетелта, и наказанието, идващи от Бога, във всички случаи ще бъдат свидетелство за истинската велика любов. Бог е преди всичко добро начало, тъй като е резултат от победата на доброто и любовта над злото.

Не трябва да се забравя, че знанията са преди всичко опитът от борбата на доброто със злото. А запазването им и получаването на нови знания са основата на живота, защото точно по това живата материя се различава от мъртвата.

Логично е Бог също да има противодействащо начало, за да се развива. Противоречието е в самия него — добро и зло. Може би има и външни противоречия под формата на други „богове“ в други пространствени измерения или светове. Но това е областта, в която слабият човешки разум няма възможност да проникне. Онзи свят според нас има следните основни принципи на функциониране:

— Възникнал като единство и борба на положителна и отрицателна психична енергия, той еволюционно се развива чрез съхраняване на информация (знания) за опита от борбата между доброто (положителната енергия) и злото (отрицателната енергия) в торзионните полета на финия свят. Получаването на нова информация (знания) дава превес в борбата между доброто и злото.

— При пълна победа на злото ще се изтрие цялата информация (знания) и ще настъпи информационна смърт. Затова във вечната борба между доброто, и злото предимство има доброто. То се реализира чрез любовта — способността на позитивните (добрите) торзионни полета да усилват степента на усукването си (съответно да се противоборства на негативните торзионни полета) при взаимен контакт.

— Любовта способства за обединяване на концентрираните психични енергии, съхраняващи главната информация (духове), в

единна система (Всеобщо информационно пространство) и за оформянето на център за управление на информационното пространство под формата на супермоцнен Дух (Бог). Любовта създава Бога.

ОНЗИ СВЯТ И ЗЕМНИЯТ ЖИВОТ

Като се развива в съответствие с тези принципи, Онзи свят достига изключително високото еволюционно равнище на вълновата космическа форма на живот и се появява необходимостта да се усвоят и други видове материи, в частност физическият свят.

Абсолютно съм убеден, че физическият живот на Земята е създаден чрез уплътняване на духа. Всички теории за възникването му чрез самозараждане на сложни молекули и концентрирането им в живи организми не издържат на сериозна критика както от гледна точка на религиозните, така на съвременните физични и химични познания.

Основното, което не могат да обяснят тези теории, е самовъзникването на генетичния апарат, чиято невероятна сложност не се поддава дори на частично научно разбиране. И наистина е трудно реално да се възприеме как група молекули на ДНК само на една клетка могат да съдържат и наследяват информация за живота на целия човешки организъм, включително на всяка негова клетка и молекула. Но още по-трудно е да се осъзнае как се е самосформирал този удивителен информационен капацитет на молекулите на ДНК.

Ако се изходи от хипотезата за създаването на живота чрез уплътняването на духа, обяснение може да се намери значително по-лесно. Еволюционният процес на Онзи свят, преминал през единството и борбата на доброто и злото и натрупването на информация в торзионните полета на финия свят, води до формирането на сложни и високоорганизирани структури на финия свят — духовете. С централния супермоцнен Дух — Бог — е намерен начин за пространствени изменения и уплътняване на духовете с влизане в материята на физическия свят.

Все още недобре разбираме организацията на финия свят и само предполагаме за същността на материалния му субстрат. Но в източните религии е добре известна материализацията на мисълта, т.е.

преминаването на материята на финия свят във физическа субстанция. Затова предполагам, че генетичният апарат на земните организми е създаден чрез физическа материализация на фината субстанция на духовете. С други думи, земният генетичен апарат е физически отпечатък на фината структура на духа. Той обаче е значително по-примитивен в сравнение с духа и представлява само негов частичен отпечатък — мисловните и много други способности остават все пак при духа, който незримо присъства у всеки човек. Онзи свят с уплътняване и материализация на духа създава добра самовъзпроизвеждаща се „машина“ — човешкият организъм, чрез който човекът (духът) живее във физическия свят, както и околният свят — растения, животни и т.н.

Хипотезата за възникване живота на Земята чрез материализация на елементите на вълновия космически живот (духовете) може да изглежда принципно нова, а може да се смята и за един от вариантите на религиозната представа за уплътняването на духа. Същността обаче не е в това. Главното е, че тя дава възможност да се обяснят много неразбираеми факти и по друг начин да се погледне на човешката история.

Еволюционният процес на материализация на духа върви в продължение на милиони години. Хората от първата раса (ангелоподобните) са повече дух, отколкото материя, но у тях вече е формиран първичният генетичен апарат, който дава възможност чрез пъпкуване и делене да се наследява все още рехавото физическо тяло. Тези хора все още не са отделени от Онзи свят, живеят по законите и принципите на вълновия космически живот, но вече имат земна физическа обвивка. Чувстват се повече представители на Онзи свят, отколкото земни жители. Понятията добро, любов и зло за тях са значително по-важни, отколкото материалните проблеми на Земята.

Хората от втората раса (призракоподобните) живеят основно като тези от първата, макар че земната им обвивка става по-плътна, а генетичният им механизъм на физическото тяло — по-съвършен.

Хората от третата раса (лемурийците) вече имат достатъчно плътно физическо тяло, представено в ранния период от огромно четириръко или двулико същество, а в късния период — от двурък и еднолик гигант. Духът, вселил се в тялото на лемуриеца, напълно запазва връзката с Онзи свят. Принципът SoHm не действа.

Лемуриецът живее повече по законите и принципите на значително по-високоорганизирания Онзи свят, но активната му дейност във физическия свят го кара да не бъде равнодушен към земните грижи.

Хората от четвъртата раса (атлантите) също запазват връзката на духа си с Онзи свят, но земните материални грижи вече им стават по-близки. Понятията добро, любов и други категории на Онзи свят постепенно отстъпват, като започват да преобладават интересите на физическото тяло (да хапнат, да пийнат и т.н.).

Хората от петата раса (арийците) могат да се нарекат роби на физическото тяло. Духът, отрязан от Онзи свят чрез принципа SoHm, започва да изпълнява не функции за връзка и единство с Онзи свят, а за обслужване на физическото тяло. Основните категории на Онзи свят — добро, любов и зло — напомнят за себе си само като интуитивен шепот.

Материализацията на фината материя на духа води до създаването на самозараждащите се физически човешки тела и околния жив свят. Но животът на човека не е възможен без участието на Онзи свят; във всеки човек има дух, който живее на планетата в „красива машина“ — човешкото тяло. Ние, земните хора, сме продукт на усвояването на Земята, на приспособяването на вълновия космически живот към физическите условия. Затова земният живот е дух плюс физическо тяло.

По аналогия може да се приеме, че вълновият космически живот (Онзи свят) е създал (също по пътя на материализацията) физически живот и на други планети във Вселената. Навярно за материализация на духа са използвани други химически елементи и молекули, характерни за всяка конкретна планета. Навярно условията на планетата (атмосферен състав, температура, сила на привличане и т.н.) налагат своя отпечатък върху размерите на физическото тяло и строежа на органите на тези хората. Но те по принцип трябва да приличат на нас, тъй като също са продукт на материализацията на духа и на единната съзидателна дейност на Онзи свят. Могат да изпитват добро, любов и зло, тъй като са единни категории за целия вълнов космически живот и Космическия разум. Създадени са на принципа дух плюс физическо тяло. Затова, когато усвоим телепатичния език (предаването на мисли), ще можем да общуваме с нашите братя от другите планети

по начина на общуване на духовете помежду им, заложен в основополагащия Онзи свят.

Много Посветени пишат, че някога земните жители са били лидери сред всички видове физически живот на различните планети, тъй като са постигнали най-голям прогрес. Този период очевидно обхваща живота на лемурийците.

ЛЕМУРИЙСКИЯТ ФЕНОМЕН

Лемурийската цивилизация достига невероятно високо равнище на развитие. Тя владее енергията на финия свят, посещава други планети със своите безшумни летателни апарати, общува по метода на предаване на мисли и т.н. Знанията на Онзи свят са открити за лемурийците и в същото време придобиваните от тях знания от живота им на Земята попълват запасите на Онзи свят. Точно лемурийската цивилизация успява да попълни информационния запас на Онзи свят с най-ценните знания за живота на Земята и досега е еталон за земни постижения. Следващите цивилизации (атлантите и арийците) не успяват да достигнат дори и малка част от равнището на лемурийците.

Каква е причината за този толкова значим жизнен успех? Лемурийците живеят на Земята, но се чувстват рожби на Онзи свят и ползват преди всичко неговите закони и принципи. Знаят, че силата и ролята на психичната енергия са несравнимо по-големи от физическата енергия, а човешкото тяло, заедно с душата, е най-висшето творение на Земята. Затова целия си плам насочват към самоусъвършенстването на човека и овладяването на енергията, заложена в самия него.

Да се усещаш рожба или творение на Онзи свят е много важно, тъй като точно това определя избора на пътя за прогресивно развитие. Детето на Онзи свят ще се учи от своя прародител (Бог) и няма да извърши най-големия грях — да се смята за бог. Няма да мисли за самосглобяване на молекули в генетичния апарат, за произход на човека от маймуната, няма да се чувства господар на природата.

Нашата цивилизация засега не умее да ползва космическата енергия, а тя е колосална. Някои съвременни физици например смятат, че един кубически метър Абсолют има енергиен потенциал, равен на

мощността на 40 трилиона ядрени бомби. Затова няма необходимост да се ползват земни източници на енергия (нефт, въглища и др.), трябва да се овладее космическата енергия. А това може да го направи само човекът.

Овладелите космическата енергия лемурийци ползват за това подходите, заложен на Онзи свят. В основата им са простите понятия добро и любов. Те са наясно, че в торзионните полета на финия свят има колосална енергия, а доброто и злото като главни атрибути на тези полета са със същата колосална сила. Човекът като микрокосмос на макрокосмоса е способен чрез добро или зло да реализира енергията на торзионните полета на финия свят. При това лемурийците знаят, че използването на злото (негативните торзионни полета) за получаване на енергия е рисковано, защото може да се получи взривоподобен информационно-колапсиращ ефект. Затова използват доброто. Прилагат и любовта, за да усилят получаването на енергиен ефект от позитивните (добрите) торзионни полета посредством контакт с други позитивни торзионни полета.

За арийците доброто и любовта остават като приятни чувствени възприятия. Ние сме блокирани от принципа SoHm и потопени във физическата материя, като дори не подозираме каква мощ имат тези на пръв поглед прости слова. За лемурийците не са били прости, а са ръководели живота им.

Защо Онзи свят, живеещ във финия свят, отдава енергията си на Земята за изпълнение на нейни нужди? Първо, земният живот е произведен (рожда) на Онзи свят. Второ, енергията преминава на нашата планета за изпълнение на някаква добра мисъл, а реализацията ѝ попълва информационното пространство на Онзи свят.

Основният енергиен феномен на лемурийците са мантрите — заклинанията, описани в много религиозни източници. Те правят заклинания на своите апарати, като така „зареждат акумулаторите“ им с енергия от финия свят. По подобен начин осигуряват енергия за работата на много други земни апарати, като използват себе си в качеството на най-мощна енергийна машина.

Лемурийците знаят, че енергията на финия свят може да противодейства на гравитацията. На този принцип почиват строителните им технологии — огромни каменни блокове се пренасят

с поглед. С помощта на торзионен генератор, побиращ се на дланта, жонглират с огромен камък във въздуха.

Най-голямото им постижение обаче е феноменът „дематериализация-материализация“. Те имат предвид създаването на физическото човешко тяло чрез материализация на духа и успяват да обърнат процеса — към дематериализация. Същността му може да се изрази като „информационен пренос“, т.е. цялата колосална енергия за строежа на човешкото тяло се записва на торзионните полета на духа. С усилията на високоразвития лемурийски дух са създадени допълнителни свободни торзионни полета на душата, като в тях се е записвала информацията за физическото тяло.

Духът със записаната информация за физическото тяло се мести където трябва (под земята, в пространството и т.н.) и на основата на тази информация се сглобява човешкото тяло — материализация. Това става от атоми и обикновени молекули (вода и др.), което дава възможност за материализация при всякакви условия.

Може да се говори за два типа материализация: еволюционна и чрез информационен пренос. Еволюционната върви дълги години, но информационният пренос се осъществява едва ли не мигновено. В процеса на еволюционното създаване на земния живот духовете на Онзи свят в лемурийския период стават толкова свършени, а информационният им капацитет толкова значителен, че вече им е подвластен феноменът „дематериализация-материализация“ от типа на информационния процес. Лемурийците успяват да го внедрят не само върху телата си, но и върху апаратите. Това позволява например на летателните им апарати да се появяват и изчезват мигновено.

На основата на феномена „дематериализация-материализация“ в края на своята цивилизация лемурийците създават Шамбала и Агарти. Част от тях, и особено тези от Шамбала, достигат дори до безсмъртие. Успяват да го постигнат чрез стимулиране с вътрешна енергия на регенерирането на клетките на организма, включително и на нервните. Осъществява се постоянно обновяване на физическото тяло.

В основата на лемурийското чудо е осъзнаването на категориите добро, любов и зло като основни движещи сили на Онзи свят и определянето на човешката същност като микрокосмос на макрокосмоса. Приели изначалната необходимост от постоянен прогрес, тъй като човекът е заложен като саморазвиващо се начало в

борбата между доброто и злото, лемурийците се разграничават от злото. Те обаче не допускат сляпа борба на доброто и злото. Успяват да използват колосалната мощ на доброто и любовта, като торзионните им ефекти не се пилеят в сляпа борба със злото, а пълноценно се използват за усъвършенстване на човека и живота на Земята.

Колко важно е да се разбере необходимостта от постоянен прогрес! Колко важно е да не се допусне силите на доброто и любовта да се разпиляват в борба с тъпото зло! Колко страшна е думата пустота!

Лемурийците са наясно с това още от самото начало и достигат такова равнище на духовно развитие, че могат да водят диалог с Бога. Затова те наистина са божествено творение.

Какво се случва с тях? Защо цивилизацията им (с изключение на Шамбала и Агартти) загива? Този период е покрит с мрак. Може би и в техните редове се загнездва гибелната пустота.

ДОБРОТО, ЛЮБОВТА И СОМАТИ

Как да се постигне състояние на дълбоко сомати? Ламите смятат, че човек трябва да се концентрира (медитира) върху любовта към човечеството. Когато го чуех, не можех да вникна в дълбокия му смисъл. Сега почти съм наясно с основния принцип за постигане на феномена сомати. А и читателят вероятно би трябвало да го е разбрал. Любовта е стимулатор на доброто. Силната любов чрез усукване на позитивните (добрите) торзионни полета прогонва отрицателната (злата) психична енергия.

Свободната от отрицателна психична енергия човешка душа се нарича чиста. Точно тя е в състояние да твори чудеса. В нея енергията не се разпилява за сляпа борба със злото и може да бъде изцяло насочена към изпълнение на дадена задача. Например към законсервиране на човешко тяло за хиляди и милиони години, т.е. към постигане на сомати.

При сомати торзионните полета на душата се напрягат крайно, привеждат всяка водна молекула в тялото в четвърто (неизвестно!) състояние, което спира всички обменни процеси в него и го прави твърдо. Водата е атрибут и материален субстрат на положителната

(добрата) психична енергия. Затова наличието на отрицателни (зли) елементи в душата не позволява да се постигне пълно сомати. Само чистата душа е в състояние да създаде феномена сомати.

Генофондът на човечеството, изграден на Земята от лемурийците с чисти души, пазен в подземия свят и попълван с най-добрите представители от другите цивилизации, е резултат от великата победа на доброто и любовта.

АДЕПТИТЕ — НАШЕТО БЪДЕЩЕ

В недрата на нашата арийска цивилизация, потопена в материалното, някъде в Непал и Индия се срещат необичайни, като че ли откъснали се от този свят и много бедно облечени хора, които твърдят, че са на 300, 500, 1000 и повече години. Това са адептите.

Твърденията им не звучат убедително и правдоподобно. Но точно те са нашето бъдеще. Те са съумели да поставят доброто и любовта в услуга на здравето и увеличаването на продължителността на живота си. С любов към Бога и медитиране успяват да усилят положителната енергия на душата и частично да избягват отрицателната, т.е. пречистват душата си.

Да обичаш самия себе си е безсмислено, тъй като самолюбието е отрицателно качество. Трябва да се научим да обичаме живота, да обичаме Бога — Твореца на земния живот. Ако тази любов е силна и безкористна, лечебният ефект ще настъпи от само себе си. Но е трудно да се научим да обичаме така. Трябва да се откъснем от земните проблеми и изцяло да се посветим на молитви.

Човечеството вече е преодолело „физическото мазе“ (най-дълбоката материална точка на монетарния космически цикъл) и е тръгнало нагоре към духовното развитие. И затова съвременните адепти някога ще се превърнат в жизнено активни, красиви лидери на човешкото общество и ще го поведат към разцвет.

ДОБРОТО, ЛЮБОВТА И НИЕ

Роден в комунистическа страна, през целия си живот аз бях откъснат от религията. Моите предци, религиозни дейци, са подлагани на изключително жестоки ленински репресии. Когато през студентските си години изучавах някакъв „материализъм и емпириокритицизъм“ ѝ полагах изпити по атеизъм, винаги ме впечатляваше бясната ярост, с която бяха громени религиозните постулати. „Защо е било необходимо — наивно си мислех, — нали религията зове към нещо хубаво — доброта, любов и вяра в Бога“.

Тогава не схващах, че доброто и любовта — преди всичко любовта към Бога, са като рибена кост в гърлото на комунистите, защото дълбокият смисъл на деянията им е създаването на свой „бог“ (Ленин, Сталин и др.). Желанието им е да принудят хората да обичат новия „бог“, нищо че е в разрез с цялата човешка природа.

По-късно, когато четях религиозни писания, не спирах да се изненадвам от безкрайното и дори досадно акцентиране върху проблемите на доброто и любовта. От книгите на великия Сатия Саи Баба, който пред всички твореше чудеса, определих основната насока на мощното му мислене — любовта.

Едва когато, ползвайки научно-логичния подход, приключих с философския анализ на получените резултати от хималайската експедиция, започнах да осъзнавам дълбокия смисъл и на религията, и на думите на Саи Баба, и на много други автори, където се разсъждава за доброто и любовта. Те са главното съзидателно начало в човешкия живот.

Аз съм обикновен представител на потопената в материалното раса на арийците. Мозъкът и мисленето ми са нищожно слаби в сравнение с мисловната мощ на лемурийците, още повече — с Космическия разум. Но дори и така при логическия анализ на отделните факти стигнах до удивителния извод: доброто и любовта са основополагащите категории в човешкия живот, определящи прогреса. Никога преди не съм придавал значение на изрази като „Пречисти си душата“, „Разкай се“ или „Не вземай грях на душата си“. Струваха ми се скучни и неразбираеми. Когато обаче четях Николай Ръорих, отново срещнах понятието „чиста душа“. Той пише, че загадъчната Шамбала се населява от хора с чиста душа. „Какво ли е пък това? — мислех тогава. — Защо всички религии отделят толкова внимание на пречистването на душата?“

Попитах един познат поп. Той ми прочете проповед, от която аз като учен абсолютно нищо не разбрах. Наистина, попът от дълбоката провинция, научил наизуст редица проповеди и молитви, не можеше да ми обясни основния смисъл на понятието „чиста душа“. Но Ръорих, който беше и е мой кумир, постоянно насочваше вниманието си към нея. Защо?

Сега мисля, че вече мога, макар и примитивно, да отговоря. Чистата душа е качествено ново състояние на душата и духа на човека, когато положителната енергия на торзионните полета (доброто и любовта) не се изразходва за борба с отрицателната психична енергия (злото), а изцяло се насочва към съзидателен процес. В чистата душа няма зло, в борба с което обикновено се зараждат знанието и прогресът. Липсата на стимулиращото влияние на злото в чистата душа се заменя с дълбокото осъзнаване на необходимостта от постоянен прогрес. Главният враг на чистата душа е пустотата.

Преди никога не се бях замислял по този въпрос. Никога не са ми били симпатични хората, които безцелно прахосват живота си. Пустотата е страшният антипод на чистата душа, тя я погубва. Такъв човек, дори и да има добри помисли, с липсата на каквито и да било цели върви срещу самото човешко естество, което е постоянното саморазвиващо се начало.

Да се постигне чистота на душата според свамите и ламите може само чрез колосална работа над самия себе си, чрез самореализация и дори самопожертване, но непременно заради някаква общочовешка цел, а не заради собственото самоутвърждаване. Ламите подсказват пътя към състоянието „чиста душа“ — състрадание към хората и любов към човечеството. На пръв поглед тези думи звучат твърде абстрактно, но в тях е заложен основният смисъл на чистата душа — да се научим да изпитваме състрадание и любов към всички хора, не само към отделния човек, а не дай боже да обичаш само себе си. Целта трябва да бъде непременно с общочовешки мащаб. Но да се постигне това е извънредно трудно.

В съвременното общество няма хора с чиста душа. Близко до това състояние са учените. Ученият (има предвид истинския) например в медицината се обрича на многобройни лишения (безсънни нощи, малка заплата и т.н.) преди всичко от състрадание и любов към

болните. За истинския учен националността на болния, научният престиж и парите играят второстепенна роля.

Положителната психична енергия на доброто и любовта в чистата душа, освободена от необходимостта да се бори със злото, може да твори чудеса. Едно от тях е сомати. Спомнете си разказите на ламите, че такова състояние може да се постигне чрез любов и състрадание към човечеството, а целта на сомати е да бъдеш представител в Генофонда на човечеството, за да се превърнеш някога в пророк или прародител на нова човешка цивилизация. Друго чудо е феноменът „дематериализация-материализация“. Чудо е и увеличаването на продължителността на живота и постигането на безсмъртие.

Знанията на древните и религията сочат главния път за прогрес на човечеството — пречистване на душата и постигане на „чиста душа“. В този случай положителната енергия на финия свят ще бъде управлявана от човека, ще му се открият знанията на Онзи свят и той ще усеща огромния си енергиен потенциал. Подобно нещо вече се е случвало на Земята — лемурийците. А за пречистването на душата трябва да се научим да бъдем добри и да обичаме, необходимо е да не се страхуваме да бъдем състрадателни и да работим дори до самоизтезание за постигането на висока цел. Не бива да се щадим, тъй като човек изначално е създаден като саморазвиващо се начало. Потвърждават го многобройните примери с велики учени, които цял живот работят за постигането на дадена научна цел и до дълбока старост запазват свежестта на ума и младежкия си порив. Те са успели в една или друга степен да пречистят душите си. Най-страшно е, когато постигнеш нещо, да изпаднеш в леност и само да жънеш плодовете му.

Читателят може да възрази, че са известни и зли гении — Наполеон, Ленин, Хитлер и други. Тези хора успяват да въплътят идеите и теориите в живота си, като преобръщат целия свят и сеят около себе си разрушение и смърт. Тогави не знаех, че в родоначалния за нас фин свят (Онзи свят) съществува паритет на положителната (доброто) и отрицателната (злото) психична енергия, а информацията (знанието) се ражда в борбата между доброто и злото. Злото също е в състояние в торзионните си обвивки да запазва информация за борбата с доброто и да твори недобро знание. Поради съществуващия паритет

далеч невинаги може да победи доброто знание, понякога побеждава недоброто, което претворяват в живота точно тези зли гении. Но победата на злото е лъжлива, тъй като при пълната му победа на равнището на първичните добро и зло се изтрива информацията от всички торзионни обвивки, т.е. стига се до информационен крах. Потвърждават го деянията на всеки зъл гений — всички те претърпяват крах. Наполеон губи войната и безславно умира. Хитлер разрушава Европа и завършва със самоубийство. Уродливото ленинско деяние — комунистическото общество, безславно приключи съществуването си.

Ако злите гении, въоръжени с недобро знание, поне малко се ориентираха в мирозданието и антропогенезиса, биха били наясно, че окончателната историческа победа принадлежи само на доброто. Тогава може би щяха да насочат гения си към съзидателното добро.

В какви случаи може да побеждава злото? Вероятно само при липсата или недостига на любов като стимулатор на добри деяния. В общество, в което процъфтява любовта (към жената, ближния, народа и т.н.), злият гений никога няма да намери подкрепа.

Как да се различи злата идея от добрата? Кое е мерилото за добро или зло?

Мисля, че отговорът е даден в гениалния филм на Тарковски — „Сталкер“. Идеята му е в това, че пришълци от Космоса организират на Земята зона, в която загиват всички попаднали в нея. Зоната усилва основното чувство на човека — съвестта. Загиват онези, чиято съвест не е чиста. Значи мерилото за добро и зло е съвестта. Тя е усещане за появата на отрицателна психична енергия, която ще доведе до зли деяния. Ако използваме научния език, съвестта е усещане за усукване на торзионните полета на душата към негативна посока. Опетнената съвест е информация, записана в торзионните полета на душата, че в даден момент по определен повод е станало усукване на торзионните полета на душата към негативна посока. Тази информация във всеки подобен случай напомня, че не бива да се постъпва така. Тя е мъчителна и неприятна. По-добре да я няма, т.е. да не се върви срещу съвестта. Затова е необходимо да се вслушваме в съвестта си. Това дълбоко чувство винаги ще открие истината. Ако обаче веднъж се пренебрегне съвестта, в душата завинаги ще остане голямо мръсно петно.

Радвам се, че останах да живея в Русия, а не заминах за Америка, където ми предлагаха много пари и чудесни условия за научна дейност. Не заминах заради съвестта си, защото моите приятели и колеги — Амир Салихов, Сагит Муслимов, Ришат Булатов, Клара Захваткина, Рафик Нигматулин, Натан Селский, Валя Яковлева, Венера Галимова, Ляля Мусина, Неля Нигматулина, Слава Мало-ярославцев, Юра Василиев и много други — в най-трудните времена, когато бях загубил всичко заради „еретичните си научни мисли“, ме последваха в лишенията заради собствената си съвест.

През студентските ми години в часовете по атеизъм постоянно се критикуваше понятието „онзи свят“. Говореше се, че хората са склонни към фантазии и измислят приказки, за да облекчат състоянието си при експлоатацията на трудещите се от богатите. До отровеното ми от комунистическата пропаганда съзнание не достигаше идеята, че няма дим без огън. Хора, разделени от морета и океани, вярват в едно и също! Значи наистина съществува някакъв общочовешки корен, останал в подсъзнанието ни от далечната и загадъчна древност. Знанията за Бога, Онзи свят, рая и ада, подредени в религии и разпространени от пророците, сравнително лесно улягат в съзнанието на хората, защото съответстват на подсъзнателната човешка същност. Фантазии и приказки не биха могли да овладеят масите.

В тази „глава“ се постарях да опиша принципите на устройство на Онзи свят, като се опирах на интуицията и научно-логичния подход. Не съм в състояние да докажа каквото и да било, тъй като съм само „раб Божий“, а обектът на изследването ми е значително над мен по жизнено-природната си същност. Единственото, което мога да твърдя, е, че започнах искрено да вярвам, в съществуването на Онзи свят. Сега съм убеден, че след смъртта на нашето тяло няма да умрем, а ще продължим да живеем на Онзи свят. След приключването на нашия живот на Земята ще се освободим от блокиращия принцип SoHm, който не ни е позволявал да поддържаме връзка с Онзи свят. Там ще усетим ясно духовната същност на човека и няма да се чувстваме на чуждо място, тъй като това е древната ни родина.

Аз също съм блокиран от принципа SoHm, но вярвам, че приказките за рая и ада са истина. При изключително високата организация на Онзи свят в него навярно са формирани структури, наказващи или поощряващи земния ни живот. В противен случай ще

бъде изпуснат ръководният елемент на Онзи свят и Бога, а земният живот ще бъде оставен на самотек. Злите деяния, равнодушието и духовната пустота, проявявани на Земята, следва да бъдат наказани на Онзи свят, а добрите деяния, любовта и самореализацията — поощрени. Това е необходимо, за да може при следващите превъплъщения на Земята да се допускат по-малко човешки грешки.

Надявам се, че в бъдеще позитивните сили на Земята ще преобладават над негативните и няма да има глобални катаклизми или катастрофи, че в обществото ще се появяват все повече хора с чисти души, върху които няма да се разпростира блокиращият принцип SoHm. Те ще утвърдят главната същност на човека — микрокосмос на макрокосмоса. И ако някога доброто и любовта значително започнат да преобладават над злото, принципът SoHm ще бъде премахнат за цялото човечество. Тогава всички ще се почувстват истински деца на Онзи свят, ще ползват огромните му знания и ще връщат своите знания там.

В близко бъдеще ще се появи нова Единна религия, основана не на приказни алегии, а на сериозен научен подход. Границите между държавите ще се премахват, ще възникне общ земен език. Ще прогресира общуването чрез предаване на мисли. Ще се създаде общоземно правителство по подобие на единния управляващ център на Онзи свят — Бога. Хората ще се учат от Бога да управляват, като по подобие на него няма да използват злото, а ще се опират само на доброто и любовта.

Завършвайки книгата, исках да дам последни препоръки във връзка с всичко казано дотук. Усетих обаче, че те ще заприличат на обичайна религиозна проповед. Дори се разстроих, защото моментално възникна асоциацията със скучния глас на служителю на култа. Но така и трябва да бъде, тъй като и религиите, и ние сме стигнали до общо заключение за пътищата на човешкото самосъвършенстване с цел прогреса на човечеството.

Въпреки всичко няма да се сдържа и ще дам няколко препоръки. Сутрин, като излезете навън, се постарайте да гледате останалите с любов и да им казвате добри думи. Ще изпитате щастие, че към вас ще се стремят хора със своите беди и радости. Не се отчайвайте, когато срещнете неразбиране и злоба, не отговаряйте на злото със зло, защото така е достойно и гордо. Не се превръщайте в проповедник

празнословец, защото е безсмислено. Старайте се със своите деяния да показвате, че доброто ще победи злото. Вникнете в това, че без борба със злото няма да има прогрес, че тази борба е естественото човешко състояние. Без колебания наказвайте някого за зло деяние, тъй като наказание в името на доброто е проява на добро, а равнодушието е зло. Вслушвайте се в своята съвест. Работете до премаляване, не се жалете, изпитвайте състрадание, влюбвайте се...

Представете си лемурийската цивилизация.

С каква красива мощ са бушували в нея любовта и доброто, които са били в основата на тази приказна цивилизация!

А с каква невероятна мощ на Онзи свят бушуват любовта и доброто, създали него и Бога! Всичко това ще го видим там...

ОТ КОГО СМЕ ПРОИЗЛЕЗЛИ?

В прекия смисъл на думата ние, арийците, сме произлезли от атлантите. А цялото човечество на Земята е създадено от Бог и Онзи свят. Човекът е продукт на победата на доброто и любовта над злото, а доброто и любовта са главните критерии за усъвършенстването на човека и прогреса на човечеството.

В нашия физически свят все още има твърде много зло. Затова ни осигуряват. В дълбоки подземия се намира Генофондът на човечеството — законсервирани хора от различни цивилизации, които не могат да бъдат пипнати, тъй като нашето полудивашко любопитство не струва кой знае колко. Ако се самоунищожим, те ще излязат и ще дадат нов клон на живота на планетата. За да не се случи обаче това, постарайте се утре, като излезете навън, да погледнете хората с доброта и любов.

Тук разказът не завършва, ще има нови експедиции и изследвания. За тях ще научите от предстоящата книга „В търсене на града на боговете“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.